Jean Badea

FANTASIO 40

monografie

LEDA

www.ziuaconstanta.ro

Jean Badea

FANTASIO 40

www.ziuaconstanta.ro

Jean Badea

FANTASIO 40

monografie

LEDA
CONSTANȚA 1998

www.ziuaconstanta.ro

Coperta: Ion Codrescu

Consilier editorial: Valentin Sgarcea

ISBN 973-97712-7-0

© Editura LEDA Constanța
Tel.: 041-69 61 16/094-61 09 23

www.ziuaconstanta.ro

Monografia unui teatru

Să încerci monografia unei personalități este un risc. Oricând îți poate scăpa din vedere un gest sau o întâmplare care, într-o viață de om, au fost importante.

Monografia unui teatru este însă, de-a dreptul, o cutezanță. Un teatru este o alcătuire de personalități, uneori incompatibile, cel mai adesea contradictorii. Un teatru este condus de un director, nu întotdeauna același, și niciodată la fel. Fiecare nou director schimbă, într-un fel, monografia teatrului. Fiecare nou actor sau fiecare vedetă care se pensionează modifică destinul teatrului. Teatrul este un organism viu format din zeci și sute de alte organisme. Ar trebui să ai în vedere contribuția fiecăruia la produsul final, spectacolul, ceea ce constituie o operațiune plină de migală, de înțelepciune și de risc.

Jean Badea este singurul secretar literar ce și-a asumat riscurile alcătuirii unei monografii care acoperă integral patru decenii de existență teatrală a unei instituții. **Fantasio** a început modest, ca orice teatru al acestui gen blestemat și minunat, pentru ca astăzi să poată privi înapoi cu orgoliu. În domeniul revistei **să existi** timp de 40 de ani este, prin el însuși, un lucru extraordinar.

Om de teatru, Jean Badea și-a propus o migăloasă muncă de cercetare. El a răscolit arhivele căutând asiduu ceea ce memoria vie uitase demult. El a recompus, printr-un talent portretistic de invidiat, chipul unor creatori care „au făcut" **Fantasio** și al altora care astăzi îl duc mai departe. Acest secretar literar perseverent și curajos a alcătuit un tablou complet al tuturor premierelor din 40 de stagiuni și a adăugat acestora și efortul admirabil al teatrului de a organiza anual Festivalul național al teatrelor de revistă, care pulsează acum nu numai pe scenă ci și în paginile acestei cărți.

Mă gândesc că oricine, fie și cineva de pe o altă planetă, care va dori vreodată să cunoască Teatrul de revistă **Fantasio**, va trebui să înceapă, neapărat, cu monografia lui Jean Badea.

Aurel Storin

www.ziuaconstanta.ro

Argument

Monografiile instituțiilor teatrale sunt cărți rare. Ale teatrelor de revistă – aproape inexistente. Demersul prezentei lucrări a plecat din convingerea că, la 40 de ani, Teatrul **Fantasio** are dreptul la o reconstituire a drumului parcurs, pentru a rămâne urmașilor, cum spunea cronicarul*, osteneala celor care au creat și întreținut Revista la malul mării.

Mărturiile scrise au fost inventariate și cercetate cu grijă, cu atât mai mult cu cât n-au fost prea numeroase. S-au pierdut afișe, caiete-program, cronici, acte administrative...

Primul meu scop a fost obiectivitatea. Funcția de secretar literar nu mi-a modificat judecata de valoare. Nu mi-am propus să poleiesc realitatea, să aduc laude nemeritate, dar nici să umbresc împlinirile teatrului. Istoria unui teatru nu este un marș triumfal continuu. Unui succes vibrant îi poate urma o „cădere" sclipitoare. Fie în interpretarea etapelor de dezvoltare, a opțiunilor repertoriale, fie în creionarea schițelor de portret sau în retranscrierea cronicilor teatrale, am încercat să respect adevărul, uneori dureros**...

Mă simt dator să aduc mulțumiri soției mele, care mi-a fost sprijin discret și tandru în clipa anevoioasă a cercetării sau a redactării, directorului teatrului - admirabilul om și artist Mihai Sorin Vasilescu -, care a încurajat fără rezerve ideea acestei „cronici" peste timp a „casei" de cântec, dans și umor **Fantasio**, prietenilor și artiștilor (pentru idei, amintiri, fotografii).

Sunt convins că lucrarea poate fi acuzată de omisiuni sau incongruență. Pe bună dreptate. Din acest colț de pagină le cer scuze celor care se simt frustrați de o nedorită uitare. Consider această carte un început de documentare pentru viitorul istoriograf al unui **Fantasio** centenar.

Autorul

* „ ...cu acele trecute vremi să pricepem cele viitoare".
(Miron Costin)

** „ ...eară direptatea socotind, nu pociu scrie într-alt chip".
(Miron Costin)

www.ziuaconstanta.ro

Scurtă istorie

www.ziuaconstanta.ro

Anii au trecut ca o părere, ca un vis frumos, acumulând amintiri și nostalgii, începând cu acel sfârșit de decembrie 1956[1)], când cortina se ridica peste un ocean de emoții care purta numele **Escală la Constanța**, primul spectacol profesionist de estradă (denumirea oficială, în acele vremuri, a revistei muzicale...), semnat de Fred Firea, Sandu Anastasescu, Nicky Popescu și Alexe Marcovici și regizat de Ion Drugan (unul dintre întemeietorii noii instituții artistice de la malul mării). Direcția muzicală îi aparținea lui Aurel Manolache - de la Teatrul Marinei -, cel care după un timp avea să devină dirijorul orchestrei, animatorul și directorul trupei constănțene de revistă.

Juridic, secția de estradă a Teatrului de Stat din Constanța a fost înființată în vara anului 1956 printr-o decizie a Sfatului popular al regiunii Dobrogea. În același an își deschidea porțile și Teatrul de păpuși (tot ca secție a Teatrului de Stat), iar în 1957 constănțenii vor fi înzestrați cu secția de operă-operetă (viitorul Teatru liric, actuala Operă).

* *
*

Prima etapă (1956-1969) a teatrului, în fapt secție a Teatrului de Stat (condus între 1954-1958 de Bernard Lebli, iar între anii 1958-1969 de Jean Ionescu), a coincis cu formarea colectivului artistic și maturizarea lui într-o serie de concerte, comedii și reviste muzicale, dintre care se desprind prin valoare și audiență la public **La mare și la... mai mare** (325 de reprezentații), **Complexul revistei** (221), **Avem și noi mascații noștri** (283), **Revelion în iulie** (180).

Celor dintâi artiști (cântăreți, actori, instrumentiști, dansatori) - Nicky Popescu, Ilona Moțica, Lucia Pârvulescu, Lidia Crețu, Ion Pietraru, Nae Ivănescu, Vița Ionescu, Joly Egyed, Ludmila Bogdan,

www.ziuaconstanta.ro

Mireille Savopol și Botzi Szab, Dan Sachelarie, Teodor Pinelis și Ionel Stănculescu, Jean Constantinescu, Victor Leonard, Maria Grigore ș.a. - li s-au alăturat succesiv Valy Andreescu-Manolache, Jean Constantin, Gelu Manolache, Ion Duțu, Alexandru Cercel, Trio Do-Re-Mi (Ion Văcaru, Igor Povorosniuc, Mircea Brad), Mariana Negruț, Florian Stavăr, Jenny Turcescu, Mariana Cerconi, Fritz și Sarina Braun, Justin Beizadea, Lucia Bâgu, Georgeta Văcaru, Elena Iacob, Romeo Șerban, Gheorghe Parnica, Iancu Zaharia, Ion Preda, Tiberiu Iacob, Ion Marinescu, Nina Jean, Mihail Rusu, Georgeta Chiriță (Coca Andronic), Martha Herzum, Florian Mosneag și alții.

Unii dintre aceștia au părăsit colectivul optând fie pentru alte teatre din Constanța sau București, fie pentru o carieră de liber-profesionist. În câteva comedii muzicale, puse în scenă de Ion Drugan, Petru Mihail, Const. Dinischiotu (**Chirița în provincie**, **Pălăria florentină** sau cele de proveniență sovietică, montate „la comandă"), apăreau actori ai secției de dramă-comedie: Dimitrie Bitang, Obren Păunovici, George Stancu, Emil Sassu, Petre Mihăilescu, Constantin Guțu, Costel Rădulescu, Romel Stănciugel, Dan Herdan, Marieta Mihalcea ș.a.

Începând cu **Complexul revistei** (1965), sunt invitați colaboratori aflați în primele rânduri ale revistei românești: Nicușor Constantinescu (texte, regie artistică), George Voinescu (texte, decoruri, costume), Eugen Mirea (texte), Gabriel Popescu (coregrafie). Ei vor fi urmați de Oleg Danovski (coregraful revistei **Revelion în iulie**), Mihai Maximilian și Valeriu Lazarov (regizori artistici). Marii creatori de muzică ai genului (Ion Vasilescu, Gherase Dendrino, Nicolae Kirculescu, Henri Mălineanu, Radu Șerban, Temistocle Popa, Elly Roman, George Grigoriu, Vasile Veselovski) semenează deseori afișul, alături de compozitorul „casei", Aurel Manolache.

Spre sfârșitul deceniului 7 se cristalizase colectivul artistic, care ajunsese la o formulă oarecum stabilă, omogenă și dispusă la noi eforturi de profesionalizare. Trupa începuse să fie cunoscută nu doar în regiunea Dobrogea („bătută", în deplasări, sat cu sat...), ci și în țară, prin numeroase turnee organizate în toate provinciile.

www.ziuaconstanta.ro

Dacă se făcuseră pași importanți în procesul (de durată) al consolidării unui colectiv artistic cât mai apropiat de exigențele teatrului profesionist, dacă se depășiseră barierele regionale în căutarea creatorilor de revistă remarcabili, în schimb la tânăra secție de estradă se aflau într-o gravă suferință textele cupletelor, scheciurilor și chiar ale cântecelor. Cenzura de stat și de partid instituise o discretă dar draconică „grilă de satirizare". Autorilor li se impunea pe toate căile (uniunile de creație, cronicile teatrale, conducerile instituțiilor artistice de spectacol și... alte „agenții de informații") **ce** și **cât** au voie să critice din realitatea „democrat-populară" apropiată. Aceste recomandări vizau cu precădere chiulangii din fabrici și de pe ogoare, malagambiștii marilor orașe, birocrații mărunți, ciubucarii din restaurante și frizerii, speculanții din piețe, îndrăgostiții de ambe sexe ce atentau la principiile severei morale proletare, neglijențele „nevinovate" în aprovizionarea magazinelor cu marfă... Sistemul politic și economic era intangibil! Mai mult, trebuia proslăvit în tablouri lirice și coregrafice ample sau în finaluri de act, cu participarea întregului ansamblu[2]. Apoi, revista avea obligația (și onoarea) de a propune noi personaje-emblemă, care circulau fără sfială prin peisaje de „carte poștală ilustrată"[3].

Între atâtea îndatoriri incluse cu fermitate partinică în „caietul de sarcini", artiștii comici constănțeni abia reușeau să strecoare câte o glumiță, îngăduită cu „generozitate", despre... controlorii de calitate la raion (**Ardelenii la mare**, **Au plecat olteni la mare**, **Haiducii din Hodoronco-Tronco**, **Inspectores**, **Rudele**, **Trombonel** etc.), iar cântăreții, după ce osteneau cu sârg la înălțarea odelor, își câștigau dreptul de a cânta **Într-o lotcă de pescar**, **Nu mai plânge, baby**, **Măicuța mea**, **Ai ochi frumoși**, **Stâncă lovită de valuri** sau **Singurătate... văl de ceață**.

N-au fost vremuri ușoare pentru „estrada" constănțeană. Dar artiștii și publicul au învățat să aibă răbdare, să se mulțumească, de multe ori resemnați, cu stropi de lumină și să se bucure de fiecare „redută" cucerită: un cântec sau un dans sud-american, un cuplet cu aluzii mai îndrăznețe sau un balet mai „dezbrăcat"...

În primăvara anului 1969, complexul artistic

www.ziuaconstanta.ro

denumit Teatrul de Stat din Constanța s-a împărțit în trei instituții cu statut juridic și artistic distinct: Teatrul de dramă și comedie, Teatrul liric și Teatrul de revistă **Fantasio**. Numele acestei instituții a fost preluat de la cel al sălii de cinema (la început **Tranulis**, apoi - până la ocuparea sălii de către forțele „eliberatoare" - **Fantasio**).

* *
*

Pentru revista constănțeană începea cea de a doua etapă din viața sa (1969 - 1989), cea mai importantă și cea mai productivă. Directorul teatrului, compozitorul și dirijorul Aurel Manolache, a avut talentul de a-și apropia câțiva dintre cei mai valoroși creatori de revistă: Sașa Georgescu, Henry Mălineanu, Nicușor Constantinescu, Cornel Patrichi, Theodora Dinulescu. A întărit orchestra cu instrumentiști de calitate (Dumitru Neațu, Grigore Carabulea, Mihai Călin, Gheorghe Cioacă, Traian Drașoveanu, George Mănescu, Marian Mircea, Dragoș Moroianu, Mircea Dulcă, Bebe Militaru, Nicolae Tudorache, Fănel Feraru, Petru Bosnea ș.a.) și baletul (Gina Varga, Milidi Tătaru, Rodica Cucerenco-Manolache, Rodica Gheorghiu, Köröszy Istvan, Florin Maciac, Mihaela Marcău, Dan Cherata, Mioara Corogeanu, Gabriela Tănase ș.a.), a completat grupul de actori-cântăreți cu Dan Spătaru, Victor Imoșeanu, Clara Anton, Mihai Sorin Vasilescu, Carmen Rădulescu, Cornelia Pop, Lucia Mereuță, Doru Octavian Dumitru, Dan Constantin, Doina Moroșanu.

Printr-o coincidență, poate deloc întâmplătoare, primul spectacol al Teatrului **Fantasio** în formulă nouă a avut loc la 1 aprilie 1969. Era comedia muzicală **Săracu' Gică** de V. Vasilache, N. Stroe, St. Cristodulo; muzica de Aurel Manolache și Vasile Vasilache jr.; cupletele și textele muzicale: Ion Maximilian și Sașa Georgescu; direcția de scenă: Ion Maximilian. **Săracu' Gică** este cel mai mare succes de public al Teatrului **Fantasio**, întrunind peste 1400 de reprezentații[4] (un record la scară națională, în anii '70-'80, alături de **Siciliana** lui Aurel Baranga), susținute în toată țara și într-un turneu de răsunet în Israel[5].

www.ziuaconstanta.ro

În această etapă au fost montate reviste muzicale de o strălucire încă neegalată în România: **Super-Fantasio**, **Veselia n-are vârstă**, **Revista de aur**, **Nuntă la Fantasio**, **Fantasiorama**, **Fantasio color**. Era greu să desprinzi din brățara de diamante, dispuse într-o superbă montură de meșterii de atunci, unul singur. Orchestra?... Un mecanism constituit din fibră umană și sunet de o inefabilă seducție... Baletul?... O plutire de vis, frumusețe și grație a corpului obligat de vraja privirii maestrului să evolueze pe traiectorii uluitoare... Costumele?... Actorii?... Cântăreții?... Într-o vreme când cuvântul vedetă era proscris, la **Fantasio** apăruseră artiștii mari ai revistei românești, preluați fără întârziere de cinematografie și televiziune, care, negreșit, au contribuit la plasarea lor în conștiința artistică a publicului în România. Jean Constantin, Gelu Manolache, Dan Spătaru, Clara Anton, Cornel Patrichi și baletul său, orchestra de concert, aflată de atâția ani sub aceeași experimentată baghetă, deveniseră oaspeți permanenți ai programelor de revelion sau de divertisment săptămânal, realizate de maeștri ai genului (Tudor Vornicu, Valeriu Lazarov, Alex. Bocănet, Dan Mihăescu).

La 1 iunie 1972, cu premiera comediei muzicale **Muschetarii măgăriei sale** de Ion Lucian, N. Puicea și Aurel Manolache, lua ființă secția muzicală pentru copii. Prima încercare cu un spectacol muzical pentru copii fusese făcută încă din 1964, când **Cocoșelul neascultător** - semnat de aceiași autori - înregistrase un neașteptat succes, fiind menținut pe afișul teatrului peste 25 de ani. Această secție, considerată o vreme - fără motiv - un fel de „cimitir al elefanților" (pentru că absorbea o parte a baletului înainte de pensionare...), a devenit peste timp o instituție cu un repertoriu permanent (**Lumea poveștilor**, **Cioc-boc, hai la joc!**, **Fram, ursul polar**, **Pinocchio**, **Cucurigu-gagu** etc.), în ciuda colectivului artistic cam eterogen și în continuă fluctuație.

Din 1984, această secție muzicală s-a completat cu grupul vocal-instrumental **Euxin** (Mircea Iani - clape, voce, Dan Mușat - chitară solo, Ion Arghiriade - tobe, Felician Ionel - chitară bas, voce, Ștefan Dumitrescu - clape, Ion Zahiu - voce), care venea la **Fantasio** după o îndelungată și apreciată activitate concertistică, în spectacole de tineret și în unități comerciale și turistice.

www.ziuaconstanta.ro

Primul lor spectacol - **Rock la Fantasio** - a fost programat la sediu, în deplasări în județul Constanța, pe litoral (cu soliști colaboratori: Gil Dobrică, Cristian Popescu ș.a.), apoi în lungi turnee în țară. Trupa a cunoscut dese schimbări, unii au plecat (Zahiu, Dumitrescu, Ionel), alții au venit (Marian Scipanov, Adrian Covaci, Sorin Cucu, Dumitru Teodoru, Tiberiu Duțu, Laurențiu Ghimbășan, precum și solistele Magda Nicolae, Stela Scutaru, Mariana-Florentina Pocora).

Cele dintâi spectacole gândite special pentru acest colectiv au fost divertismentul muzical **Fără emoții** (1987) de Liviu Manolache și Mircea Iani (cu câțiva actori ai trupei pentru „copii" distribuiți în scenete satirice) și **Cei șapte saramurai** (1989) de Bogdan Ulmu, Dan Mușat și Mircea Iani. După 1990, grupul **Euxin** a fost folosit în câteva spectacole „expediate" în grabă spre final de stagiune, uneori din rațiuni ce țineau de îndeplinirea cifrelor din planul de premiere. Fără o structură literar-muzicală consistentă, cu decoruri și costume încropite din rămășițele sărmanului „festin" bugetar, supervizate de regizori care își doreau o relaxare între două producții „grele" la Revistă, reprezentațiile „euxinilor" se împotmoleau aproape de mal și din vina lor. Blazați, s-au lăsat ademeniți de capricii boeme sau de preocupări marginale și și-au acceptat soarta, adică autodesființarea, în 1997.

Actualul Teatru de balet **Oleg Danovski** a fost înființat în anul 1978 ca secție a Teatrului **Fantasio**, gazdă generoasă a unei inițiative pornite pe filiera Oleg Danovski - Vasile Florea (director A.R.I.A.) - Nicolae Călinoiu (director în fostul C.C.E.S.) - Aurel Manolache, având sprijinul total al autorităților locale (Ion Tudor și Nicolae Tudoran)[6]. De pe scena și din atelierele Teatrului **Fantasio** au pornit marile spectacole de balet (**Primăvara dansului**, **Lacul lebedelor**, **Mandarinul miraculos**, **Giselle**, **Spărgătorul de nuci**, **Frumoasa din pădurea adormită**, **Carmen**, **Baiadera**, **La piață**, **Rapsodiile**, **Cenușăreasa**), care au uimit și entuziasmat publicul și cronicarii din România, dar și din S.U.A., Italia, Siria, Germania, Austria, Olanda, Elveția, Luxemburg, Cehoslovacia, Turcia.

Festivalul Național **Cântarea României**, orga-

www.ziuaconstanta.ro

nizat în anii '80 din inițiativă prezidențială pentru stimularea mișcării artistice de amatori, avea și o secțiune pentru arta profesională, suportată fără însuflețire de camarila Puterii. **Fantasio** s-a prezentat la această competiție cu spectacole din repertoriu, împănate cu tablouri muzical-coregrafice în spiritul indicațiilor comisiei de propagandă. Era o concesie pe care teatrul se vedea nevoit să o facă rigorilor ideologice comuniste. Unii au acuzat, mai târziu, conducerea teatrului de obedientă deschisă față de structurile politice și administrative ale epocii „de aur", ilustrată artistic în spectacole-manifest, gen **În pas cu țara**[7]. Adevărul, ca întotdeauna, pare a fi la mijloc. Așa-zisul „colaborationism" al Teatrului **Fantasio**, de care - indiscutabil - erau complet străini artiștii, muncitorii și funcționarii instituției, poate fi interpretat în egală măsură ca expresie a convingerilor ferme ale conducerii „la vârf" a teatrului, dar și ca o formă mascată de supraviețuire în condițiile unei cenzuri dure și ale anulării subvenției pe seama nefastului principiu al autofinanțării.

Dincolo de asemenea speculații, în competiția susnumită, **Fantasio** s-a prezentat cu certe valori artistice, cucerind pe merit locul întâi la toate edițiile. În ciuda verificărilor comisiei de vizionare (cenzura camuflată a partidului), în cupletele și scenetele revistelor de la **Fantasio** se strecurau, **aluziv** mai cu seamă, dar și **direct**, critici tăioase la adresa moravurilor umane și social-politice. În acei ani era aproape imposibil să se înțeleagă de către forurile administrativ-politice că rostul revistei nu este de a lăuda (ca în **Scânteia**) „realizările epocii", ci de a satiriza și îndrepta răul din oameni și din societate.

Au intrat în antologia umorului românesc scenetele și cupletele scrise și reprezentate pe scena Teatrului **Fantasio**: **Tov. Mișu** și **Unde se duc muștele iarna? (Super-Fantasio)**, **Trupa Corcodel (Veselia n-are vârstă)**, **Curățenia orașului** și **Nuntă cu dar (Revista de aur)**, **Persecutatele** și **Ștafeta telefonică (Fantasiada)**, **Western** și **Grădinița (Fantasiorama)**, **Flotantele (Nuntă la Fantasio)**, după cum marile tablouri coregrafice: **Parafrază folclorică (Hodoronc-Fantasio)**, **Vis de lustragiu (Gong Fantasio)**, **Bucătăria (Veselia n-are vârstă)**, **Gara maritimă (Revista de aur)**, **Sky nautic** și **Sala de gimnastică (Fantasiada)**,

www.ziuaconstanta.ro

Discoteca Fantasio (Nuntă la Fantasio), Bolero (Fantasio-service), Moto (Fantasio-color) rămân până astăzi puncte de reper în Revista românească din toate timpurile.

Fără a intra în amănunte, trebuie să amintim - pentru această etapă - deschiderea unei săli de povești pentru copii[8], organizarea spectacolelor de la Delfinariul din Constanța[9] sau de la Cazino-ul municipal[10], turneele efectuate la Berlin[11], Moscova, Leningrad, Baku, Tbilisi, Varna, Opole[12], Lublin, Lodz, Crakovia, Viena, Tel-Aviv[13], Casablanca, Nordeney[14] (Germania), Arezzo[15] (Italia), prestațiile orchestrei la majoritatea edițiilor Festivalului Național de muzică ușoară de la Mamaia, participarea teatrului la manifestările de cultură **Pontica**[16] sau de divertisment (**Serbările mării**), organizate în municipiul și județul Constanța, spectacolele și concertele realizate în colaborare cu televiziunea, administrarea teatrului de vară **Soveja**[17] și a celor din Eforie Nord, Eforie Sud și Techirghiol, luarea sub patronaj artistic a corului Vox Maris[18] (în 1983), organizarea Decadei teatrelor de estradă[19] (iunie 1989), ca etapă republicană a Festivalului Național **Cântarea României**, după ce cu doi ani mai înainte tot **Fantasio** inițiase o **săptămână** a teatrelor (secțiilor) de estradă.

* *
*

A treia etapă a început în 1990 și este în curs de desfășurare. După evenimentele din decembrie 1989, la **Fantasio** s-a produs o degringoladă care se putea transforma într-un dezastru. Instituția rămăsese fără director, contabil-șef, fără cântăreții și actorii principali, fără balet. Demisiile, pensionările grăbite, transferările sau plecările în străinătate decimaseră colectivul artistic, în vreme ce o parte dintre cei mai buni tehnicieni ai scenei și ai atelierelor fuseseră cedați, la cererea lor, noului teatru de balet clasic și contemporan, care apăruse și crescuse în „casa" **Fantasio**.

Cine a gândit că **Fantasio** va dispărea, a fost crunt dezamăgit. Acest teatru era o instituție puternică, avea rădăcini

www.ziuaconstanta.ro

trainice... s-a clătinat, dar nu s-a prăbușit! Un grup restrâns de artiști (Mihai Sorin Vasilescu, Dumitru Caramitru, Remus Munteanu), împreună cu liderul sindical al momentului (Ion Băluță), a luat inițiativa redresării teatrului. A fost adus - prin alegeri libere - un director (Jean Badea), care și-a propus, pentru un mandat scurt, de 10 luni, să refacă trupa prin concursuri succesive pentru ocuparea posturilor libere și să pornească procesul artistic pentru montarea noilor spectacole.

Au venit în teatru dirijorul Dumitru Lupu, un artist ambițios și dornic de muncă (el a întărit orchestra cu profesioniști de la instituțiile muzicale din Constanța, angajați prin cumul), cântăreții Georgeta Ignat, Sorin Mocanu, Ramona Caraș, Vivi Petcu, actrița Maria Lupu; a fost rechemată - pentru o stagiune - Mariana Cerconi și - pentru mai multe spectacole - pictorul scenograf Dan Sachelarie, soliștii vocali Coca Andronic și Dumitru Caramitru au fost folosiți, la cererea lor, ca actori, cu rezultate foarte bune, a fost completat ansamblul de balet, precum și serviciul tehnic și administrativ, au fost atrași și promovați în spectacole creatori din Constanța (Ananie Gagniuc, Gigi Rădulescu, Carmen Aldea-Vlad).

Dar - mai important ca orice! - trebuia prezentată noua trupă într-un spectacol public. Acesta a fost **Parlamentul melodiilor**, revistă de Alex, Darian (care a semnat și regia artistică), Dan Mihăescu, Constantin Zărnescu, Dumitru Lupu. Specatorii au revenit în sala **Fantasio**, au încurajat tinerii artiști, fără experiența scenei, care - într-un efort sisific - încercau să contribuie la renașterea vechiului prestigiu al teatrului. Era nevoie de un repertoriu divers, cu multe titluri, și - de aceea - în șase luni au fost montate cinci premiere, dintre care două la secția muzicală pentru copii și tineret.

Într-o perioadă când teatrele de dramă respingeau piesele autorilor contemporani din țara noastră (era „furia" montării dramaturgilor occidentali, atâta vreme interzișii...), **Fantasio** a avut îndrăzneala să pună în scenă o comedie de curând lansată la Radio (**Melania și ceilalți** de debutantul Alex. Ștefănescu, un reputat critic literar), în variantă muzicală (Dumitru Lupu), sub bagheta regizorală a experimentatului Constantin Dinischiotu.

Din 1991, teatrul este condus de tânărul actor

www.ziuaconstanta.ro

Mihai Sorin Vasilescu, care a continuat procesul de întinerire a colectivului artistic, de atragere a unor colaboratori de valoare. Unul dintre aceştia este maestrul-coregraf Fănică Lupu, care - pe lângă faptul că a semnat partitura coregrafică a celor mai importante spectacole din acești ani - a inițiat o școală de dans pentru preșcolari, școlari și elevi, devenită - în timp - un izvor pentru ansamblul de balet al teatrului.

Angajarea actorilor Ileana Ploscaru și Emil Sassu, pensionați de Teatrul dramatic (o altă inițiativă a directorului Mihai Sorin Vasilescu) trebuie înțeleasă ca o șansă nouă acordată acestor artiști importanți ai urbei, având o forță creatoare neerodată și capacitatea de a influența prin prestigiul și prestația lor scenică pe mai tinerii lor colegi. Un suflu proaspăt au adus Mirela Pană, Ileana Șipoteanu, Gheorghe Maximencu, Ștefan Glință, Camelia Constantin, iar tinerii actori ai secției pentru copii (Luciana Grudu, Dan Cojocaru, Ovidiu Popescu, Laurențiu Vlad, Florența Popescu, Mihai Popa), folosiți de regizorul Andrei Mihalache (un alt transfer de la Teatrul dramatic, care a completat și întărit trupa) în spectacolele de revistă, au dat deplină satisfacție. Înființarea clasei de actorie/music-hall a Facultății de Arte **Hyperion** (decan - prof. univ. Geo Saizescu), care a funcționat (din păcate doar patru ani) pe lângă Teatrul **Fantasio**, a însemnat un pas decisiv pentru profesionalizarea tinerilor angajați ai teatrului.

Ulterior, trupa s-a completat cu experimentații actori Florin Zăncescu, Mariana Darian, Florin Pretorian, cu instrumentiștii Titi Neațu, Ion Marinescu (pensionari reangajați prin cumul), cu coregraful Milidi Tătaru, revenit în teatru după câțiva ani petrecuți peste hotare.

S-au pus în scenă multe spectacole - poate prea multe - (41, în șapte ani), reviste și comedii muzicale, concerte și muzicaluri, eterogene ca valoare, dar necesare exercițiului scenic al tinerilor artiști și nevoii de diversitate repertorială. Există atât în interiorul teatrului cât și în afara lui opinia că **Fantasio** și-a modificat în mod greșit profilul - de revistă -, optând nejustificat pentru multiple formule artistice, ajungând să îndrăznească, aproape cu obrăznicie, la un Shakespeare - **Falstaff-story** -, în varianta literar-

www.ziuaconstanta.ro

muzical-coregrafică a lui Alexandru Darian, Nicu Alifantis și Fănică Lupu.

Se uită - apoi - că **Fantasio** nu mai are **astăzi** vedetele revistei de odinioară (Jean, Gelu, Ilona, Valy, Cerconi, Trio..., Fritz, Coca, Clara, Spătaru și baletul cu „marca" Patrichi), se ignoră faptul că spectatorii **de astăzi** au în casă, prin micul ecran, imaginea multicoloră a marilor show-uri internaționale, cu celebrități ale divertismentului, decoruri, costume și lumini la un nivel de competitivitate pe care teatrele noastre își pot permite doar să-l viseze. De aceea, **Fantasio** nu mai poate monta o revistă care să „țină afișul" doi-trei ani, apoi alta, și alta, și alta... De aceea repertoriul său este eclectic și inegal, adresându-se spectatorilor de la vârsta „pantalonilor scurți" până la aceea a adolescenților, maturilor și vârstnicilor. Este un punct de vedere care poate fi amendabil, adevărul va ieși la lumină în timp...

În acești șapte ani, în afara musicalului **Falstaff-story**, amintit mai sus, au fost montate câteva spectacole primite cu interes de public și critică: **Grevă la... Fantasio, Sus ai noștri, jos ai voștri!, Dragostea și... tranziția, Hai cu trenul roz!, Nimeni nu ne vrea?!**. Aproape unul pe stagiune n-ar fi un procentaj rău, dacă lista eșecurilor ar fi tot atât de restrânsă. Dar aceasta s-a extins peste măsură (**Euxin și... ponturile sale, Lito-raliul veseliei, Al doilea glonț, Bărbatul fatal de pe litoral, Western-show, Banii... vorbește, De mână cu I. Creangă, Gina comunista, Ovidius, Ovidelu' și... Euxinul**), iar restul spectacolelor rămân, evident, de valoare medie, dintre care câteva cu accente sporite de mediocritate.

Cauzele par a fi multiple. Există, negreșit, o criză a textelor percutante, acide, fără vulgarități și agramatisme. Piesele muzicale lansate în atâtea concerte și reviste au avut un răsunet provincial, n-au trecut „rampa" spre condiția majoră a șlagărului (cu câteva excepții ale cuplului Dumitru Lupu - Ileana Șipoteanu). Cântăreții n-au înregistrări la Radio sau imprimări la televiziune. Ori valoare lor este scăzută, ori n-a existat interes pentru a fi promovați la scară națională. Scenografia și regia artistică acuză o resemnare sinucigașă în fața „visteriei" goale a teatrului, iar actorii, balerinii și instrumentiștii - plătiți prost - și-au pierdut entuziasmul și sunt nevoiți

www.ziuaconstanta.ro

să accepte compromisuri artistice din care să-și asigure o existență modestă. Nici publicul nu mai constituie un stimulent pentru creșterea exigenței creatorilor de spectacole. Sărăcia economică și financiară a populației a instaurat - fatalmente - în conștiințe și suflete un fel de lehamite în sfera căreia e cuprinsă și scena..., teatrul nu mai este perceput ca o oază de speranță în vreme de restriște, cum era până în 1990. I-au luat locul familia, căminul, televizorul cu multe canale, noua „uzină de vise", cu tele-novele stupide, adevărate droguri spirituale la sfârșit de veac 20...

În condiții grele, de austeritate financiară, dar bucurându-se de înțelegerea și sprijinul administrației locale, al unor sponsori iubitori de artă, Teatrul **Fantasio** este - din 1992 - organizatorul reuniunii anuale care se desfășoară în luna noiembrie (pentru a cinsti prima revistă românească, a lui Matei Millo, - **Apele de la Văcărești** -, cu premiera la 19 noiembrie 1872; inițiativa festivalului și a datei aparține lui Aurel Storin), sub genericul de Festival-concurs al teatrelor de revistă din România. Cele șase ediții de până acum au cunoscut un meritat succes de public, precum și aprecierea cronicarilor de specialitate, „dosarul de presă" al festivalului fiind bogat în laude, dar și în critici și propuneri pentru perfecționarea lui. Paralel cu concursul propriu-zis, care a impus o revigorare a activității în teatrele de gen, interesate poate și de premii, dar - în mod sigur - de creșterea profesionalității, au avut loc colocvii, vernisaje de expoziții, lansări de cărți de satiră și umor, organizate cu sprijinul generos al Asociației Umoriștilor Români, al lui Valentin Silvestru, eminent om de teatru, care a încurajat acest festival și a îndrumat Teatrul **Fantasio**, sugerând, între altele, renunțarea la micile surogate artistice în favoarea proiectelor de calitate literar-muzicală, în concepții coregrafice și regizorale moderne.

Prin **Fantasio**, s-a creat la Constanța un centru al revistei românești, tradiția acesteia fiind dusă mai departe, fără a se neglija promovarea experiențelor novatoare.

* *
*

www.ziuaconstanta.ro

Chiar și într-o scurtă „privire" asupra activității Teatrului **Fantasio** timp de patru decenii nu pot fi uitați oamenii de dincolo de cortină, dar atât de implicați în producția artistică. Este vorba de personalul tehnic al scenei, reprezentat prin Radu Constantin, Sandu Zaharia, Memet Omer, Paul Jeancă, Mihai Oanță, Mircea Dendiu, Radu Leoveanu, Silviu Tripșa, Puiu Burnescu, Gabriel Ștefănescu, Eugenia Moraru, Remze Rufet, Aneta Munteanu, Visa Ciocea; de devotații meșteri ai atelierelor - Gina Coteanu, Ion Buriu, Virgil Tudor, Constantin Maravei, Petre Urdeș, Constantin Mocanu, sau de funcționarii instituției - Dumitru Fălticeanu, Ion Lăzăroaia, Ion Bellu, Ecaterina Aricescu, Elena Răsoi, Maria Constantin, Margareta Vasile, Paula Nicolae, Dorina Lungu, Stelică Bucovală, Valeriu Pascu, Ion Băluță, Vasilica Niță, Pușa Marinescu.

De asemenea, li se cuvine un meritat prinos de recunoștință prietenilor teatrului, celor care de-a lungul anilor l-au ajutat, fără interese și condiții, să se nască și să crească frumos, de la copilăria stângăciilor nevinovate la adolescența zburdalnică și maturitatea responsabilă de azi; dintr-o listă cu multe nume, reținem câteva: Nicolae Tudoran, Jean Ionescu, Sebastian Tașcă, Doina Păuleanu, Eugen Coja, Gheorghe Mihăieși, Stelian Dutu.

La a 40-a aniversare a existenței sale, **Fantasio** se prezintă cu succese și „căderi", fără înfumurări, dar și fără complexe de inferioritate, decis să-și poarte mai departe crucea suferinței și bucuriei din care se vor naște viitoarele spectacole așteptate de publicul constănțean și din întreaga țară.

FANTASIO există și - oricâte furtuni îi vor apărea în cale - merge înainte, spre Centenar.

www.ziuaconstanta.ro

Note și comentarii

[1] În deceniul al 5-lea, au apărut teatrele de stat (și secțiile lor de păpuși, estradă, folclor...) pe cuprinsul întregii țări, inclusiv în centrele muncitorești (Reșița, Petroșani, Turda, Bârlad etc.). Se spunea că înființarea lor ilustra convingător interesul statului comunist pentru dezvoltarea culturală a provinciei. Din punct de vedere propagandistic, sloganul părea verosimil. Locuitorii unor ținuturi obișnuite doar cu turneele trupelor din Capitală (așa cum era Dobrogea și centrul ei administrativ, Constanța) aveau acum acces la instituții artistice proprii. Numai că acestea vor deveni curând „instrumentele" ideologiei marxist-leniniste a unicului partid-far „luminos și călăuzitor" spre...

Despre inaugurarea Estradei constănțene, în ***Dobrogea nouă*** *din 25 decembrie 1956 se făcea următoarea referire într-o știre aruncată în subsolul paginii întâi: „Teatrul de stat din Constanța sărbătorește cinci ani de activitate. În cinstea acestui eveniment, Teatrul de stat își va deschide o nouă secție, teatrul de estradă, care va prezenta un spectacol cu titlul* ***Escală la Constanța****".*

Atât. Iar în ziua premierei oficiale, joi, 27 decembrie 1956, nici o altă mențiune în „organul Comitetului Regional P.M.R. și al Sfatului Popular Regional". În schimb, apăreau știri despre unitatea 24 din Mangalia a cooperativei meșteșugărești ***Îmbrăcămintea****, care în trimestrul IV își depășise planul de producție cu 150 la sută, și un fotomontaj de la casa alegătorului din Hârșova, unde deputatul comunal și regional Regep Adem discuta cu un grup de alegători. Orice comentarii sunt inutile.*

[2] ***Dansul recoltei*** *(în spectacolul* ***Ca la Constanța****); finalul actului I -* ***În orice colțișor din țara mea*** *(A* ***13-a lună****), în care un recitator era nevoit să emită enormități lingvistice de seama acestora: „În orice colțișor din țara mea/Răsare-n fiecare zi câte ceva/ Răsar uzine noi,/Parcuri noi,/Sonde mândre cresc/Și holdele mereu se înfrățesc"; finalul actului II -* ***Partidului îi aducem mulțumire*** *(****La mare și... la mai mare!****), un fel de corală asfixiată de extaz, care anunța spectacolele festive din epoca glorioaselor „cântări": „Partidului îi aducem mulțumire/Cu el peste ani vom fi/Numai spre el vom privi/Și toată fericirea Partidului noi o vom dărui/Stejar pe veci l-om avea/ Și toată mulțumirea Partidului în veci vom păstra!"*

[3] ***Regiunea noastră dragă, Să trăiască fruntașii noștri!, La porțile colectivei, Sărbătoare în colectivă, Dobrogea, mândria mea*** *- sunt doar*

www.ziuaconstanta.ro

*câteva din tablourile muzical-coregrafice din spectacolele **La mare și... la mai mare**, **Mozaic Constanța**, **Râdeți și cântați cu noi**, **Cine râde, câștigă!**, în care Revista avea menirea să aducă laudă primei regiuni colectivizate.*

*[4] Cu ocazia **jubileului** de 500 reprezentații, Ion Drăgănescu publica în **Litoral**, 4 septembrie 1973, două catrene:*

*Că-i zice **Gică**, de acord,*
Dar nu-nțeleg, mă doare capu'
Cu-această vârstă, zău, record,
*De ce-i mai zice și... **săracu**?*

***Fantasio** l-a înfiat*
Și Jean și Gelu i-au fost nănașii,
*Și **Gică** s-a maturizat,*
Spre 600-și duce pașii.

*[5] **Săracu' Gică** în Israel - cronica spectacolului*
Zbaterile lui Gică Sâmbureanu

*„Prietenul la nevoie se cunoaște" spune zicala din bătrâni. Într-acestea, turneul Teatrului românesc **Fantasio** în Israel trebuie considerat ca un gest de adevărat prieten, pentru că niciodată - în ultimele două mii de ani - n-am avut atâta nevoie de puțină distracție ca în zilele astea grele prin care trecem.*

Și vrem să precizăm de la bun început că scopul vizitei a fost atins. Vreme de două ore și jumătate, cât durează spectacolul, publicul uită de încordarea de la graniță, de devalorizare și de... nevastă! Se poate prietenie mai bună?

*Pentru împlinirea acestei misiuni umane, Teatrul **Fantasio** a apelat la o comedie mai veche, verificată pe scenă și în trecut. O piesă „garantată", cum s-ar zice. Pentru ocazia prezentă, **Săracu' Gică** a fost revăzută, recondiționată și muzicalizată. Piesa nu a fost „actualizată" pentru epoca noastră, ci a fost lăsată să evoce mai departe acele timpuri trecute, când existau „patroni", și „oameni de încredere", și „băieți de prăvălie". (...)*

***Săracu' Gică** este o comedie de situații ilariante, cu mecanisme de farsă clasică, susținute de un dialog viu și hazos, popular și antrenant. Într-un fel, personajele amintesc pe acelea ale lui Caragiale, pe jupân Dumitrache, Rică Venturiano, coana Veta etc., făpturi de mahala, care își trăiesc cu intensitate extrovertită toate momentele lor intime.*

Firește, succesul spectacolului n-ar fi fost atât de complet dacă oaspeții n-ar fi prezentat o distribuție fericită. Foarte rar ni s-a întâmplat să asistăm la un spectacol în care identificarea dintre actori și personaje să se realizeze cu atâta hermetism. Atmosfera de cârciumă-restaurant, de mititei și de chiftele, de mahala și de adulter, planează ca o aromă permanentă peste întreaga comedie. Ne dăm seama că, în primul rând, meritul cel mare este al lui Ion Maximilian, care a făcut o distribuție justă și o regie atentă la amănunt. Confruntările cele mari, dintre patronul Tache Măslineanu și

www.ziuaconstanta.ro

„omul lui", Gică Sâmbureanu, au fost susținute de Jean Constantin și Gelu Manolache, doi actori dotați, avântați și plini de rezonanță umană. Jean Constantin, cu gesticulația sa asimetrică și intempestivă, ne-a amintit de comicul francez Louis de Funes.

Cu multă volubilitate, Mariana Cerconi a prezentat-o pe Evantia Măslineanu, soția lui Tache și mamă ambițioasă a Dutei. Aceasta a fost interpretată, cu înțelegere și ingenuitate, de Valy Manolache. În rolul frumoasei Margot a apărut frumoasa Coca Andronic. Lista interpretelor feminine se termină cu Didi Ionescu-Felea, admirabilă în rolul „ușor" al Paraschivei, fată în casă. O asemenea interpretare nu se uită ușor.

O foarte reușită caricatură ne-a oferit Mihai Fotino în rolul frantuzistului Radu, candidat la mâna Dutei. Fritz Braun, în rolul lui Gae, băiat de serviciu, a fost ca un fel de Figaro, omniprezent la încasat bătaie... și aplauze; e bun conducător de ilaritate. Au mai contribuit la succesul serii actorul Barbu Ionescu (un tenor gelos), V. Tomazian (da, da, iubitul nostru V. Tomazian, cel cu ***Sal'tare taică și noroc!***) *- în rolul scripcarului Frangulea -, și Ion Maximilian (sergentul Gogoașă).*

Decorul lui Dan Sachelarie este sugestiv și pragmatic; fiecare scaun și fiecare ușă își are rostul său. Presupunem că bustul lui Napoleon e menit să ne amintească faptul că ne aflăm în epoca regalității.

„Iubiți spectatori, a venit momentul să tragem cortina", ne scrie în program d. A. Manolache, directorul Teatrului ***Fantasio****. „Dumneavoastră aveți primul prilej să deschideți caalogul!"*

Îl deschidem și notăm, cu recunoștință: o notă mare, de trecere, cu multe aplauze la scenă deschisă.

(Zeev Ben CHAIM, ***Viața noastră****, - Israel, 10 aprilie 1970)*

[6] ***Gânduri pentru... „Nenea"!***

N-aveam casă, n-aveam masă... Umblam din poartă în poartă, copii rătăciți ai Terpsichorei. Pe la A.R.I.A., pe la Teatrul ***Giulești****, pe la fostul Ansamblu al U.T.C.... Câte o lună, câte zece zile, ne adăposteam și... iarăși la drum, tineri dansatori întrupați dintr-un vis frumos și nebunesc al regretatului Danovski, Maestrul.*

Și ne-a primit sub pulpana lui, „Nenea" (are 40 de ani, noi nici pe jumătate!). Avea glorie, avea artiști de faimă, avea uși deschise: era Revista de aur a României!

Așa s-a născut Ansamblul de Balet Contemporan și Clasic ***Fantasio****. Mai mult de un deceniu, până am prins și noi ceva putere, „Nenea" ne-a dat totul: posturi, case, scenă, sală de balet, echipă tehnică etc. etc.*

Până și azi ne mai dă cu generozitatea sa admirabilă ceva - numele

www.ziuaconstanta.ro

*acesta ciudat, din nici o limbă, și totuși comprehensibil în toate: **FANTASIO**. Nu vor impresarii nemți să renunțe la el! Și nici noi, că doar ni l-a dat „Nenea". Pentru toate acestea: mulțumim „Nenea" și să nu îmbătrânești niciodată!*

*(Nicolae SPIRESCU, consilier artistic al Teatrului de Balet **Oleg Danovski**; salut publicat în Caietul-program **Fantasio '40**, la aniversarea teatrului, 8 noiembrie 1996)*

*[7] Zilele trecute, la Clubul **Cimentul** din Medgidia, Teatrul **Fantasio** a prezentat concertul intitulat **În pas cu țara**, la realizarea căruia și-au adus contribuția soliștii, orchestra și corpul de balet al teatrului. Spectacolul, urmărit de peste 400 de muncitori de la C.L.A. Medgidia s-a bucurat de un frumos succes. Spectacole asemănătoare au fost prezentate și la căminele culturale din Ion Corvin și Deleni.*

*(**Dobrogea nouă**, 13 februarie 1976)*

*În hala mare a întreprinderii **Tricodava** și în sala clubului **Republica**, Teatrul **Fantasio** din Constanța a prezentat un interesant concert-spectacol-manifest în cinstea fruntașilor în întrecerea socialistă intitulat **În pas cu țara**. Numeroși oameni ai muncii, care au umplut cele două săli, au răsplătit cu aplauze pe artiști și momentele spectacolului (montajele artistice, cântecele patriotice, scheciurile satirice, melodiile de muzică ușoară).*

*(**Munca**, 27 februarie 1976)*

*De curând, Teatrul de revistă **Fantasio** a prezentat la I.P.B.C.A. un **spectacol manifest** dedicat muncitorilor făuritori de case din această întreprindere. Evenimentul - căci a fost un adevărat eveniment artistic, pregătit minuțios - a avut loc în chiar una din halele întreprinderii. Artiștii au împletit frumoase melodii despre țară și oamenii ei, despre munca harnicilor constructori, chiar acolo, între viitoarele ziduri ale viitoarelor locuințe.*

*Melodiile **Un zâmbet și-un cântec**, **Țara mea**, **Constanța**, **Nadia** etc., momentele vesele, lucrările prezentate de orchestra de concert **Fantasio**, dirijată de compozitorul Aurel Manolache, au fost aplaudate cu însuflețire, fiecare număr din spectacol fiind „recompensat" cu garoafe.*

***Specatacolul manifest** a fost susținut cu măiestria cunoscută de soliștii Ilona Motica, Vali Manolache, Clara Anton, Trio Do-Re-Mi, Dumitru Caramitru și de actorii Fritz Braun, Mariana Cerconi și Victor Imoșeanu. După remarcabilele succese obținute de curând în turneul său prin țară, Teatrul **Fantasio** și-a început cu acest spectacol seria manifestărilor dedi-*

www.ziuaconstanta.ro

cate aniversării a 60 de ani de la crearea P.C.R.

*(Geo VLAD, **Dobrogea nouă**, 12 martie 1981)*

*Teatrul de revistă **Fantasio** și-a deschis zilele trecute noua stagiune artistică de spectacole pe platforma Combinatului petrochimic Midia - Năvodari, în fața a peste 1000 de muncitori constructori și chimiști veniți la întâlnirea cu actorii și soliștii lor preferați. Mai ales că cele mai multe din piesele muzicale, momentele și scheciurile prezentate erau inspirate chiar din activitatea oamenilor muncii de pe această platformă.*

Debutul acesta în actuala stagiune, ne mărturisea directorul teatrului, compozitorul și dirijorul Aurel Manolache, nu este întâmplător; el anunță din „start" o direcție principală de orientare a teatrului, care se vrea mai aproape de colectivele de muncă, de beneficiarii direcți, nemijlociți, ai actului de creație.

*Astfel de spectacole vor mai avea loc, în perioada următoare, la Canalul Dunăre-Marea Neagră, în întreprinderile **Munca** Ovidiu, Mecanică Navală, I.C.H. **Palas**, la I.A.S. Ostrov, Pietreni etc. (...)*

*(C. ISMĂILEANU, **Dobrogea nouă**, 1 noiembrie 1979)*

*Notă: Un alt spectacol-manifest - **Votăm pentru țară** - era pregătit și prezentat în timpul campaniilor electorale din anii '70-'80. Scenograful Dan Sachelarie concepea decorurile și costumele, orchestra acompania soliștii sub bagheta **secundului** Dumitru Neatu, iar artiștii Fritz Braun, Victor Imoșeanu, Valy Manolache, Clara Anton, Trio Do-Re-Mi și un grup de balerini - balerine „se produceau" cu piese „mobilizatoare". O mențiune importantă: direcția artistică era asigurată de Aurel Manolache. (J.B.)*

*[8] Acum câteva zile s-a inaugurat, în prezența unui „public" numeros, sala de povești pentru copii, organizată de Teatrul de revistă **Fantasio**. Vis-á-vis de sediul teatrului, într-o sală special destinată, pictorul scenograf Dan Sachelarie oferă copiilor, într-o manieră picturală sugestivă, cele mai cunoscute și îndrăgite basme care au încântat copilăria noastră, a tuturor. Pe întreaga suprafață a pereților laterali ai sălii, copiii pot admira „scrise" cu „condeiul" pictorului basmele și poveștile **Harap-Alb**, **Scufița roșie**, **Capra cu trei iezi**, **Motanul încălțat**, **Albă ca zăpada**, **Cocoșelul neascultător** etc.*

După cum ne-a spus directorul instituției, Aurel Manolache, în timpul cât în sala principală a teatrului părinții vizionează un spectacol, copiilor acestora li se oferă un „spectacol" pe măsura vârstei lor. Cele mai cunoscute basme și povești sunt înregistrate pe bandă de magnetofon și puse la dispoziția

www.ziuaconstanta.ro

copiilor; apoi, cu un aparat de proiecție de 16 mm se vor proiecta filme speciale dedicate copiilor. De asemenea, câte un actor, prin rotație, se va întreține cu micii spectatori.

Considerăm inițiativa Teatrului de revistă ***Fantasio*** *mai mult decât meritorie, ea venind într-un mod interesant în întâmpinarea acelora care nu puteau merge la teatru pentru că nu aveau cu cine să-și lase copiii.*

(Emil ZĂLOG, ***Dobrogea nouă****, 11 decembrie 1969)*

Teatrul ***Fantasio*** *are o sală ca o bomboniera, în fața unei scene de o caldă intimitate. Sala este bine acordată. Ca liniște în ascultarea și vizionarea spectacolelor, ca limită de percepție a vârstelor de spectatori. Copiii sub 10 ani nu au acces în sală. Dar unde vor fi dați în îngrijire sigură acești mici, uneori foarte mici copii, când nimeni nu rămâne acasă și când părinții vor totuși să asiste la spectacole?*

Păi, dacă teatrul se numește ***Fantasio****, atunci fantezia trebuie să se manifeste pe planuri multiple. Așa, bănuiesc eu, s-a născut ideea unei săli de povești, a unei camere bizuite pe legendă și vis - în fond o micro-grădiniță de copii, cu sezonul de numai două ore, în care vlăstarele spectatorilor, sub supravegherea inimoasei actrițe pensionare Sarina Braun, să se simtă bine. Diapozitive cu povești, apoi păpuși, jocuri de fantezie à la* ***Fantasio****, tot felul de tertipuri și drăcii, până după spectacole.*

E adevărat că, odinioară, mica și pasagera grădiniță de copii funcționa nu în birouri severe ca acum, ci într-o sală pictată cu ursuleți, vulpi șirete și roboți atotștiutori. Dar acolo, prin pragmatismul epocii moderne, s-a deschis un magazin - ***Miraj*** *- de cosmetice. Dintre fantezie și miraj, a fost selecționat mirajul. Rămâne, așadar, ca* ***Fantasio*** *să găsească o sală nu de birou stereotip, funcționăresc, ci de reală fantezie, pentru cei mici, dar, deja, iubitori de frumos.*

În altă ordine de idei, mă mir de ce prin intrarea din spate (dinspre parc) nu li se îngăduie puținilor spectatori mai romantici să aducă flori actorilor. Că doar nu sunt mulți și nu se înghesuie! Printr-o hotărâre ad-hoc, li se spune rece: „Așteptați afară! Că doar pe aici ies artiștii". Dar, iertați-mă, e o hotărâre apocrifă: că doar artiștilor le sunt pe plac o strângere de mână și, de ce nu, un buchet de flori? Și cu ce drept le oprește o hotărâre funcționărească această unică, trecătoare și romantică bucurie? Cum? Tocmai într-un teatru cu nume fantezist, în care Oleg Danovski a făcut din balet florilegii și a învățat artiștii să scrie, caligrafic, poeme cu picioarele tulburate de emoție, ca dansând între flacără și fum? Trist, foarte trist.

(Al. ANDRITOIU, ***Dobrogea nouă****, 1 iulie 1982)*

[9] *Anul acesta, în perioada de vară, în cadrul Delfinariului din*

www.ziuaconstanta.ro

Constanța, are loc prezentarea unor spectacole realizate de Teatrul de revistă ***Fantasio****. Programul susținut este variat, cuprinzând numere de balet, dresură de delfini și muzică ușoară, interpretată de nume cunoscute și apreciate ale genului: Nicolae Nitescu, Ilona Motica, Trio Do-Re-Mi. Un loc aparte, cu totul și cu totul demn de remarcat, îl ocupă în cadrul spectacolului numerele de balet executate de corpul de balet al teatrului constănțean, demonstrație subtilă de gingășie, grație, dar și de forță și îndemânare.*

(Roza LOTREANU, ***Dobrogea nouă****, 26 august 1972)*

În ineditul spectacol ***Fantasio Delfinarium*** *de ieri seară (1 august 1980), Jean Constantin, Gelu Manolache, Ilona Motica, Clara Anton, Valy Manolache, Coca Andronic, Dumitru Caramitru, Trio Do-Re-Mi, Mariana Cerconi, Fritz Braun și Victor Imoșeanu s-au alăturat dresorilor celor șase delfini, realizând o reprezentație care a smuls ropote de aplauze numerosului public prezent în tribunele Delfinariului.*

Un alt spectacol de factură deosebită al Teatrului ***Fantasio*** *a fost concertul de muzică ușoară românească și internațională al orchestrei dirijate de compozitorul Aurel Manolache în decorul de mare frumusețe al parcului de la Fântâna cinetică din Constanța.*

(Arcadie ***STRAHILEVICI****,* ***Litoral****, 2 august 1980)*

[10] Așteptată de localnici și de oaspeții litoralului, reintrarea ***Cazino****-ului constănțean, anul acesta, în circuitul activității turistice este marcată - alături de imaginea cu totul deosebită pe care o produc eleganța arhitectonică și nivelul serviciilor prestate - de o „ofertă" cu totul nouă, dar pe deplin justificată: un program de variété, găzduit de somptuoasa sală de spectacole de la etajul superior al acestui valoros edificiu.*

În această ambițioasă întreprindere artistică, a fost antrenat Teatrul ***Fantasio*** *din Constanța, opțiune firească vizavi de experiența acestui prestigios colectiv, de mulți ani aflat în „prima linie" a divertismentului pe litoral. Și trebuie spus că* ***Fantasio*** *își onorează, și cu acest prilej, frumoasa carte de vizită. Încredințând sarcina realizării spectacolului unor specialiști în materie - Milidi Tătaru (coregrafia) și arh. Theodora Dinulescu (scenografia) - teatrul a creat premisele unui succes datorat profesionalismului și dorinței de autodepășire ale tuturor artiștilor care evoluează la* ***Cazino****.*

Într-un inspirat cadru scenografic, care se încadrează perfect ambianței generale a ***Cazino****-ului, spectacolul reunește elementele care și-au verificat deja audiența la publicul programelor de acest fel. Este vorba,*

www.ziuaconstanta.ro

în primul rând, de dans, în care cuplul Gina și Milidi Tătaru strălucește la înălțimea prestațiilor cu care a cucerit de mult inimile spectatorilor, alături de un ansamblu de balet omogen, bine coordonat și folosit cu măsură. În ce privește muzica, ea este bine reprezentată de soliști cunoscuți, cum sunt Cristian Popescu sau grupul ***Ton*** *al Gabrielei Sauciuc, dar și de tineri interpreți aflați în plină afirmare - Doina Morosanu și Cornelia Vornicu -, toți beneficiind de acompaniamentul formației vocal-instrumentale conduse de Petre Răduță. Un număr de jonglerie și acrobație cu* ***Duo Marinescu*** *de la Circul de Stat București și secvențele parodice susținute de Mihai Sorin Vasilescu completează armonios programul. De remarcat, în egală măsură, costumele realizate cu fantezie și bun gust artistic.*

Fantasio - Cazino*: o reușită colaborare!*

(Arcadie STRAHILEVICI, ***Litoral****, 23 iulie 1988)*

[11] Cu spectacolul ***Ritmuri de la Marea Neagră****, Teatrul de revistă constănțean a „întreținut" timp de 20 de zile un interesant dialog cu publicul din capitala R.D. Germane. Berlinul a oferit artiștilor români acea ambianță capabilă să tensioneze valențele artistice ale unui colectiv de revistă care dăduse numeroase satisfacții publicului pasionat de acest gen și în alte orașe europene.*

Pentru noi, constănțenii, succesul lui Gelu Manolache și Jean Constantin, succesul întregii trupe, ne-a dat legitime satisfacții, a contribuit la acea convingere statornică și încredere că și pe scena „casei" revista constănțeană va continua tradiția succeselor cu care ne-a obișnuit în ultimul timp.

Pentru a oferi cititorilor noștri amănunte despre turneul de la Berlin al Teatrului de revistă ***Fantasio****, am solicitat un interviu dirijorului Aurel Manolache, directorul acestui teatru.*

– Putem vorbi despre un succes consemnabil al revistei noastre la Berlin?

– Mi-e foarte greu să discut despre succesul în sine al turneului nostru. Poate veți trage dumneavoastră această concluzie numai din câteva date. Am prezentat 18 spectacole, la care au participat aproape 25.000 de spectatori. Teatrul ***Friedrichstadt-Palast*** *din Berlin, una dintre cele mai vechi scene europene, care a marcat, cu o sută de ani în urmă, începuturile teatrului de revistă și operetă din Germania, a găzduit turneele celor mai renumite formații de teatru și personalități artistice de pe continent și de peste ocean. Teatrul* ***C. Tănase*** *din București a jucat pe aceeași scenă anul trecut, bucurându-se de un mare succes în rândul publicului, întrunind sufragiul unanim al criticii de specialitate. Noi, vă dați seama,*

www.ziuaconstanta.ro

nu puteam să-i urmăm lui ***Tănase*** *decât la nivelul recunoscut al scenei bucureștene.*

– Ce-a vrut să transmită spectatorilor ***Ritmuri de la Marea Neagră****?*

– O revistă plină de umor, pregătită în limba germană, care și-a propus să aducă pe scena berlineză atmosfera de pe litoralul românesc, întâlnită de turiștii străini în vacanțele lor din sezonul estival. Dansuri moderne, păstrând specificul nostru popular, cum ar fi ***Călușarii, Dansul pescarilor*** *din baletul Deltei, piese de succes din muzica ușoară românească și din repertoriul universal, la care s-au adăugat cupletele pline de vervă susținute de actorii Jean Constantin și Gelu Manolache, au constituit momentele „tari" ale întregului spectacol. Despre nivelul și valoarea acestuia vorbesc cel mai convingător cronicile apărute în presa germană:*

„Aurel Manolache este dirijor, compozitor și un excelent regizor muzical. El cunoaște bine noile și modernele aranjamente muzicale. A produs o adevărată surpriză pentru berlinezi cu spectacolul prezentat. Excelente dansurile și cântecele pline de farmec de pe meleagurile românești. Trio ***Do-Re-Mi*** *a demonstrat că și în limba germană se poate asculta un șlagăr internațional... Gelu Manolache și Jean Constantin au stârnit un râs molipsitor... Dintre toate dansurile folclorice, cu profunde motive naționale, a plăcut dansul-balet* ***Călușarii****, în coregrafia lui Oleg Danovski, care stârnește admirație și interes. La sfârșitul specatcolului, spectatorii, inclusiv cei din culise și de la turnul de televiziune, au admirat din toată inima acest ansamblu de revistă român și i s-au alăturat din tot sufletul". (****Berliner Zeitung****)*

„Grupa de dansatori și cântăreți ai Teatrului de revistă ***Fantasio*** *din Constanța a câștigat aprecierile publicului german cu spectacolul* ***Ritmuri de la Marea Neagră****...". (****Neur Zeit****)*

„Am primit plăcuta vizită a Teatrului de revistă ***Fantasio*** *din România. Comicii Gelu Manolache și Jean Constantin sunt dintre cei mai talentați...". (****Sontag****)*

Acestea sunt numai câteva din aprecierile reținute din presa germană.

(Emil ZĂLOG, ***Dobrogea nouă****, 27 septembrie 1969)*

[12] La celălalt capăt al firului recunoaștem vocea compozitorului Aurel Manolache, directorul Teatrului de revistă ***Fantasio****, care întreprinde un lung turneu în Republica Populară Polonă.*

– Am dori câteva amănunte despre condițiile în care se desfășoară turneul Teatrului ***Fantasio*** *în Polonia.*

– Debutul trupei noastre a avut loc în Opole, în seara zilei de 7 octombrie. Un public generos și peste măsură de exigent a primit cu interes și, apoi, în timpul desfășurării spectacolului, cu entuziasm arta noastră interpretativă. Solistele Ilona Motica, Valy Manolache și Coca Andronic

www.ziuaconstanta.ro

au fost aplaudate la scenă deschisă. Momentele vesele susținute de Gelu Manolache și Jean Constantin - bine traduse în limba polonă - au produs acea bună dispoziție, au stârnit un val de râs tonic molipsitor, cu care s-au obișnuit spectatorii din țară.

De aceeași caldă apreciere s-a bucurat baletul teatrului și, în mod deosebit, soliștii Doina și Cornel Patrichi. Nu mai puțin apreciat a fost dansul ***Călușarii****, montat într-o coregrafie modernă, care, însă, n-a putut anula nimic din autenticitatea acestui străvechi dans popular românesc; dimpotrivă, i-a pus și mai mult în valoare calitățile, conținutul și mesajul său.*

Acum, după ce am „câștigat" prețuirea publicului din Opole, și, deci, după încă câteva spectacole aici, ne vom continua turneul în alte câteva voievodate ale țării prietene.

(Emil ZĂLOG, ***Dobrogea nouă****, 13 noiembrie 1971)*

[13] La 19 mai 1975, la Tel-Aviv, s-a prezentat o ***Revistă a fanteziei*** *de Nicușor Constantinescu, Eugen Mirea, Sașa Georgescu, Horia Șerbănescu; muzica de H. Mălineanu, Aurel Manolache, Aurel Giroveanu, Mișu Iancu, Temistocle Popa și George Grigoriu; decorurile: Dan Sachelarie; costumele: Doina Levintza; coregrafia: Cornel Patrichi; direcția muzicală: Aurel Manolache; direcția artistică: Nicușor Constantinescu (Maestru Emerit al Artei); baletul: Livioara Voiculet, Rodica Manolache, Sida Nemecek, Viorica Kiss, Valy Biji, Gina Varga, Mary Rentea, Rodica Caracaș, Ana Drăgan, Kiss Endre, Milidi Tătaru, Florin Maciac, Köröszy Istvan; orchestra: Grigore Carabulea, Dumitru Neațu, Mihai Călin, Iancu Zaharia, Mircea Dulcă, Mihai Rusu, Ion Marinescu, Ion Stănculescu, Jean Constantinescu, Victor Leonard, Costel Nistor.*

Presa din Israel a consemnat acest turneu al Teatrului ***Fantasio*** *în câteva cronici:*

CU MUZICĂ ȘI FAST

Cea mai peremptorie dovadă de calitate, la un spectacol revuistic, o ai la sfârșit, când îți dai seama că au trecut aproape trei ore fără să fi simțit. Asta înseamnă că ai petrecut trei ore plăcute, într-o atmosferă de destindere și armonie, condimentată, când și când, cu câte o surpriză amuzantă. În loc de „dă-i cu bere, dă-i cu vin", ni s-a dat muzică, ni s-a dat balet.

Pe generic, întâlnim cele mai prestigioase nume din universul revuistic al României.

Adăugați apoi o formație orchestrală amplă, compusă din unsprezece instrumentiști. Adăugați, în plus, un corp de balet - nouă fete și patru băieți - cu îmbrăcăminte și dezbrăcăminte de foarte bun gust. Adăugați, în sfârșit, câțiva cântăreți buni și câțiva comici încercați...

...Și veți înțelege darul generos pe care ni l-a făcut România,

www.ziuaconstanta.ro

trimițându-ne o reprezentanță revuistică atât de numeroasă.

***Revista Fantaziei** are... revistă... și fantezie... Ea trăiește în principal prin muzică și balet, și numai în subsidiar prin numerele comice, prin vorbe de duh.*

*Baletul, disciplinat, bine pus la punct, este prezent pe scenă de multe ori, de două ori cu numere originale: **Epoca mașinilor** și **Orchestra**. Vrem să-l felicităm pe coregraf pentru „ideile" în sine, chiar dacă ele n-au fost exploatate coregrafic, cu consecvență tematică... (Ceea ce începe ca o nebunia a mașinilor pe șosele trebuie să continue și să sfârșească așa. Ceea ce începe ca o parodie a orchestrei simfonice, trebuia să rămână „orchestră" și în continuare).*

Totuși, tot baletul ne-a bucurat ochiul.

Vedeta ansamblului, Dan Spătaru, nu mai trebuie recomandat israelienilor. Îl regăsim, astăzi, cu o nouă personalitate artistică, și mai bogată, parcă, decât cea de acum trei, patru ani...

Clara Györi, cu eleganță și distincție, ne-a făcut - în prolog - prezentarea ansamblului, revenind ceva mai târziu cu câteva cântece frumoase, impecabil redate. Ilona Motica, o cântăreață cu mult farmec și prestigiu scenic, ne-a dus îndărăt, în lumea de nostalgii a tangourilor de altă dată. La rândul ei, Valy Manolache ne-a bucurat cu un buchet de melodii, cea mai apreciată (de noi) floare din acest buchet fiind cântecul popular în limba idiș... Mariana Cerconi ne-a amuzat cu apariția ei... optimistă, bună conducătoare de bună dispoziție.

*Comicii Gelu Manolache și Jean Constantin, cuplu constant, ne-au distrat în mai multe ocazii. Am râs la **Magnetofonul**, mai ales. Ne-a plăcut **Dac-o fi să mor**, cântat de Gelu.*

*Momenentul vesel al comicilor Horia Șerbănescu și Radu Zaharescu a fost... moment vesel. Comici cu multă experiență, ei reușesc să obțină rezultate ilariante din... te miri ce și nimic. În partea a doua, Radu Zaharescu revine, splendid, într-o parodie a **Ariei calomniei**.*

*Mic de stat, actorul Fritz Braun ne-a întreținut cu monologul **Soțul ideal** și ne-a prezentat cu mult aplomb **Parada modei**, încă o idee revuistică fantezistă, bine realizată.*

Să nu uităm orchestra! Modești, tot timpul la poalele fundalului, instrumentiștii au împodobit atmosfera cu zeci de melodii frumoase, sub conducerea simpaticului Aurel Manolache.

Tuturor, „toda raba!"

*(Zeev Ben CHAIM, **Viața noastră**, Israel, 23 mai 1975)*

www.ziuaconstanta.ro

REVISTA FANTEZIEI

Titlul e însuși conținutul reprezentației. Spectacolul aparține genului revuistic și e creat cu îndeajunsă fantezie. E bogat în numărul interpreților, condiția sine qua non a unei atari seri distractive, iar printre ei fete frumoase și în bikini, ceea ce constituie însăși atracția pentru public. Pentru publicul de ambele sexe, chiar!

Românii au tradiție în revistă și Teatrul ***Fantasio*** *o confirmă în turneul său în Israel. Spectacolul nu reprezintă, poate, superlativul în materie, dar calitățile sunt de necontestat. Câteva cântărețe bune de muzică ușoară, ca Valy Manolache, Ilona Motica, Clara Györi, aceasta practicând genul cântat al lui Ruti Navon a noastră. Dan Spătaru este o veche cunoștință a israelienilor, dar prospețimea nu i se desminte. Ne-au plăcut câteva melodii lansate în spectacol, compoziții originale românești și, cea mai inspirată, ni s-a părut* ***Doina*** *stilizată modern.*

Satira nu există în reprezentație, căci creatorii s-au ferit, probabil, să supere. Ei au folosit umorul alb, pe socoteala vecinelor, a bărbatului sub papuc etc. etc. Glumele nu sunt inedite, dar spectatorul se amuză și faptul în sine asigură succesul lor. Nici ***Magnetofonul*** *și nici* ***Jocul literelor*** *nu sunt scenete nou născute, dar prezentate cu talent și cu charm, spectatorii au fost satisfăcuți. Există în ansamblu un cuplu excelent de comici, Gelu Manolache și Jean Constantin. Ei știu, într-adevăr, să distreze. Duo Horia Șerbănescu și Radu Zaharescu a rămas la fel de simpatic, iar* ***Aria calomniei****, oferită de Radu Zaharescu, ni s-a părut o parodie de bună calitate, ca și monologul lui Horia Șerbănescu.*

Fritz Braun a prezentat cu aplomb o originală ***Paradă a modei****. Dacă îmi veți cere, însă, să răspund dintr-o răsuflare care dintre cele circa 20 de tablouri (prea multe, aș zice) ale revistei mi-a plăcut cel mai mult, aș înșira, în ordine, fără prea multă gândire: baletul* ***Orchestra****, prin fantezia lui,* ***Dansul stilizat românesc****, prin coloritul și frumusețea costumelor, baletul* ***Autostrada****, prin umorul lui. După părerea mea, balerinele și balerinii au fost cei care au imprimat, înaintea tuturor, calitatea spectacolului. Sunt buni, omogeni, cu însușiri acrobatice și, în plus, au avut un coregraf (Cornel Patrichi) inspirat și experimentat.*

Dar, să dăm și Cezarului ceea ce i se cuvine. Adică orchestrei acompaniatoare, cu un dirijor ca Aurel Manolache, stăpân pe simțul muzical și pe cântecul modern, răspândit în Apus și, precum vedem, încurajat și de români...

(Eihal HATARBUT, ***Adevărul****, Israel, 23 mai 1975)*

www.ziuaconstanta.ro

SUCCESUL TURNEULUI TEATRULUI FANTASIO ÎN ISRAEL

Buna primire pe care spectatorii israelieni o fac - pretutindeni unde turneul ajunge - spectacolului românesc ***Revista Fanteziei****, reeditând, prin aplauzele cu care răsplătesc pe interpreți, triumful premierei telaviviene, se explică prin aceea că publicul aștepta - de multă vreme - un adevărat spectacol de revistă.*

Genul acesta este unul din cele mai complexe, Un text suculent, dacă nu e secondat de muzică bună, dacă nu e montat ingenios, într-un cadru fastuos, dacă n-are ritm și costumație care să-ți încânte ochiul, lasă spectatorul nesatisfăcut. Chiar dacă el are motive să aprecieze pozitiv fiecare element citat, în parte.

Dar ***Revista Fanteziei*** *are aceste elemente, la superlativ, și în plus excelent folosite. Lumina și culoarea, desfășurate pe o bogată paletă, se împletesc cu ritmul muzicii, cu unduioasele melodii ale lui H. Mălineanu, Aurel Manolache, Temistocle Popa, George Grigoriu. Baletele, concepute de Cornel Patrichi, oferă deosebit de sugestive „tablouri vivante". Nicușor Constantinescu - aflat în fruntea colectivului de autori - a regizat, cu mână sigură și experiență inegalată, spectacolul. Iar spectacolul, în întregimea lui, este slujit, și cu talent și cu dăruire, de o echipă pentru care elogiile nu trebuie precupețite. (...)*

(Facla*, Israel, 28 mai 1975)*

[14] *ARTIȘTI CONSTĂNȚENI ÎN R.F. GERMANIA*

Zilele trecute a plecat în R.F. Germania un grup de artiști de la Teatrul ***Fantasio*** *din Constanța, invitați pentru a susține spectacole timp de o lună în orașul Hamburg. Au făcut deplasarea orchestra, sub conducerea compozitorului și dirijorului Aurel Manolache, Trio Do-Re-Mi, Ilona Moțica și Valy Manolache.*

(Dobrogea nouă*, 28 aprilie 1973)*

[15] *La ediția din acest an a festivalului internațional Atti-unici de la Arezzo (Italia), colectivul Teatrului de revistă* ***Fantasio*** *din Constanța a cucerit Marele premiu al juriului și Premiul special. Artiștii consănțeni au prezentat la acest festival o parodiere a revistei de altădată, în montarea tânărului regizor Dominic Dembinski, pe un scenariu de Sașa Georgescu și muzică de Aurel Manolache.*

(România liberă*, 16 noiembrie 1982)*

FANTASIO LA AREZZO - DIALOG CU AUREL MANOLACHE

- Care v-a fost bucuria cea mai mare, satisfacția cea mai deplină în

www.ziuaconstanta.ro

'82?

- Am trăit un moment de mare emoție, un moment unic în felul său și care de puține ori se întâmplă să te gratuleze în viață. Eram la Arezzo, în Italia, împreună cu colectivul revistei ***Fantasio****, pentru a participa la Festivalul internațional* ***Atti-unici****. În dimineața rezervată nouă, am început repetițiile. Pregătisem printre alte multe numere ale spectacolului* ***Music-hall del Mar Nero*** *și un cântec intitulat* ***Arrivederci, Arezzo!***

Îl scrisesem dintr-o suflare, inspirat de ospitalitatea și căldura cu care ne-au întâmpinat italienii, de acel ceva care leagă într-un fel popoarele noastre. Acel ceva care înseamnă prietenie și înțelegere și încă multe alte lucruri care nu încap în cuvinte. Și care, firește, nu încăpuseră nici în cuvintele textului semnat de Sașa Georgescu. Dar muzica poate exprima - am eu această convingere - chiar și inexprimabilul. Noi cântam pentru Arezzo, dar, mai ales, pentru sufletul viu și sensibil al tuturor celor care pun mai presus de orice omenia și gândul curat și pentru care patria înseamnă ceva sacru și total, spațiul prea fericit al împlinirii.

Dădeam astfel glas, la sute de kilometri distanță, sentimentelor de dragoste pentru tot ce poate fi subscris ideii de „acasă". Când am terminat de repetat cântecul, am constatat că în sală, nefiresc de plină la acea oră a dimineții, cu oameni din teatru, se lăsase o liniște adâncă, pentru ca, în clipa următoare, să izbucnească aplauzele și - incredibil, dar adevărat - lacrimile... Da, nu-i figură de stil. Spectatorii aceștia ad-hoc, primii noștri spectatori la Arezzo, ne încredințau, ca o ofrandă, emoția lor. A fost o clipă de neuitat.

- Că ați reușit, stau dovadă cele patru premii cucerite la Arezzo: Premiul special al juriului, Premiul provinciei Arezzo, Premiul municipiului Arezzo și Premiul de popularitate Top 5, acordat de juriul publicului. Un rezultat mai mult decât îmbucurător, mai ales că ați avut, după cum văd, din program, parteneri - adversari redutabili.

- O, da! Festivalul s-a desfășurat timp de patru seri (10 - 13 noiembrie) începând cu orele 21. Programul unei seri cuprindea o piesă într-un act - titlu obligatoriu, anul acesta, ***Viaggio à Parigi*** *de Massimo Dursi -, un spectacol de pantomimă și un spectacol susținut de ceea ce numeau ei „teatru-cabaret". Participau 11 companii teatrale din nouă țări: Canada (Toronto), Japonia (Tokio), Anglia (Londra), Italia (Arezzo), Olanda (Amsterdam), România (Constanța), Elveția (Villeneuve), Ungaria (Zalaegerszeg), S.U.A. (New York). La secția noastră, adversari direcți, ca să spun așa, ne-au fost colectivele* ***York Theatre Company*** *din Toronto, cu o premieră absolută în Europa, și* ***York In Progress*** *din New York.*

- Ce reprezintă aceste premii pentru ***Fantasio****?*

www.ziuaconstanta.ro

- O bătălie câștigată. Pentru că fiecare competiție este un examen la care trebuie să arăți tot ce știi. Când te prezinți - și câștigi - la o competiție internațională, bucuria e sporită de mândria de a ști că reprezinți cu cinste culorile patriei tale, ale artei românești. Să auzi la kilometri de casă rostindu-se cu respect și considerație numele țării tale, al orașului tău, și să știi că prin mica ta contribuție artistică nu i-ai știrbit cu nimic prestigiul, e ceva! După cum am avut și avem încă o dată confirmarea că lumea așteaptă cu interes arta noastră tocmai pentru că avem ceva de spus, pentru că încercăm să spunem acest ceva cu sinceritate, cu simplitate. (...)

*(Elena C. FLOARES, **Tomis**, nr. 9, decembrie 1982)*

PREZENȚE ROMÂNEȘTI PESTE HOTARE

*(Cu regizorul Dominic Dembinski despre spectacolul Teatrului **Fantasio** prezentat la Festivalul internațional de teatru scurt de la Arezzo)*

- Între 10 și 13 noiembrie 1982 a avut loc la Arezzo (oraș situat la 50 de km de Florența) al IX-lea festival internațional de teatru scurt, cuprinzând trei genuri - proză, pantomimă și teatru documentar. Anul acesta, ultima secțiune a fost dedicată formelor originare ale teatrului de cabaret sau unor forme de teatru popular ce s-au integrat modalităților contemporane de teatru muzical. Ca invitat la acest festival, ce ne puteți spune?

*- Teatrul **Fantasio** din Constanța s-a prezentat cu un spectacol realizat special, intitulat **Music-hall del Mar Nero**, scris de Sașa Georgescu, Aurel Manolache și Dominic Dembinski...*

- ...regia aparținând regizorului Dominic Dembinski. Ați folosit o anume formulă ca să vă încadrați în rigorile acestei manifestări?

- Bineînțeles. Folosind formula teatru în teatru, am cuprins în spectacol înșeși eforturile trupei noastre de a se prezenta la acest festival, respectând tematica și timpul maxim îngăduit, de 45 de minute. Am găsit un fir epic pentru a lega diferitele momente ale reprezentației într-un tot unitar ca semnificație și stil, deși am avut de-a face cu un material eclectic. Membrii trupei fac o repetiție generală, în timpul căreia selecționează numerele ce vor fi incluse în spectacolul definitiv; de fapt, ei se lansează într-o căutare a resurselor spectacolului revuistic românesc, urmărind, pe de o parte, influențele străine care au contribuit la dezvoltarea acestui gen la noi - comedia dell' arte, cabaretul francez -, pe de alta, originile specifice naționale ale acestui gen teatral - bâlciul, dansurile populare, diferite modele de teatru popular, ce propun o anume viziune asupra lumii, caracterizată prin distanțare superioară, umor și optimism.

Am căutat să înmănunchem aceste tensiuni și impulsuri într-un spectacol ce s-a constituit într-o „lecție" ușor parodică asupra genurilor

www.ziuaconstanta.ro

divertismentului teatral. Scenografia, realizată de Vasile Jurje, reprezintă chiar o scenă, cu întreaga sa bogăție de posibilități, loc ideal de improvizație pentru exprimarea ideilor spectacolului. Muzica lui Aurel Manolache a urmărit crearea unui spațiu sonor de fină sugestie, trecând cu dezinvoltură de la un gen la altul, întorcându-se mereu la calitățile inconfundabile ale melosului românesc. Textele momentelor de proză, alese sau scrise de Sașa Georgescu, au exprimat acel tip de umor caustic specific nouă, românilor. O contribuție covârșitore la reușita acestui spectacol l-a avut extraordinara trupă de balet a Teatrului de revistă ***Fantasio****, condusă de tânărul și talentatul Milidi Tătaru și de maestrul Oleg Danovski. De mult succes s-a bucurat Dan Spătaru, solicitat să cânte* ***Arividerci, Arezzo!*** *(muzica Aurel Manolache, textul: Sașa Georgescu) la spectacolul de gală ce a încheiat festivalul. Interpretarea în limba italiană a scos în evidență contribuția actorilor Gelu Manolache, Mariana Cerconi, Fritz Braun, Victor Imoșeanu și Liviu Manolache, cucerind spectatorii aflați în sala teatrului* ***Petrarca****.*

- Colectivul Teatrului ***Fantasio*** *a obținut cu acest spectacol câteva premii importante...*

- Un juriu compus din Elsa Rosi Nofri (Italia), Hubay Miklos (Ungaria), Michel Julien (Anglia), Maurice Mercier (Franța), Ion Besoiu (România), Odoardo Bertani, Giovani Marchi, Paolo Emilio Poesis (Italia) și un comitet special, care a vizionat cele 11 trupe din nouă țări (Canada, Japonia, Anglia, Italia, Olanda, Elveția, Ungaria, S.U.A. și, bineînțeles, România), au decernat Marele premiu al juriului spectacolului prezentat de Teatrul ***Fantasio****, oferit de Comuna Arezzo (în valoare de un milion de lire), premiul special de popularitate -* ***Premiul Top 5*** *- și un premiu de participare oferit de Societatea Sorini et. comp.*

Datorită talentului și abnegației artiștilor noștri, mesageri ai unei culturi ce continuă să se afirme pe plan mondial, în părculețul din orașul natal al lui Petrarca, lângă statuia lui Guido da Monaco, a fost înălțat la loc de cinste drapelul românesc.

(Maria MARIN, ***Teatrul****, nr. 1/-1983)*

*Notă: Este surprinzător, aproape stupefiant, faptul că acest spectacol (****Music-hall del Mar Nero****), atât de atent conceput și pregătit pentru reușita la un festival internațional, nu a fost prezentat publicului constănțean la întoarcerea din Italia. În afara acestor două interviuri, publicate în reviste de specialitate (cu un tiraj redus), spectatorii din Constanța și din țară nu au fost informați cu privire la un succes de notorietate. Dar, mai mult decât publicitatea evenimentului artistic în mass-media, importantă ar fi fost introducerea acestei premiere în repertoriul curent al stagiunii 1982 - 1983.*

(J.B.)

www.ziuaconstanta.ro

[16] ***MELODII LA MALUL MĂRII***

Cine a audiat și vizionat pe scena Teatrului de dramă și comedie din Constanța concertul de muzică ușoară românească ***Melodii la malul mării****, prezentat de Teatrul de revistă* ***Fantasio*** *în premieră în cadrul manifestărilor* ***Pontica '72*** *și reluat zilele trecute, a avut senzația că se reeditează Concursul național de muzică ușoară care s-a desfășurat în vară în aceeași sală. (...)*

Am ascultat sugestivul motiv orchestral de melodii inspirate de mare și litoralul românesc și interpretate cu plinătate sonoră de orchestra Teatrului ***Fantasio****, melodia* ***Ce dragă-mi ești, frumoasă mare*** *și marșul* ***Sunt marinar*** *de Temistocle Popa (interpretate de Dan Spătaru),* ***Pe Marea Neagră*** *de Aurel Giroveanu (tălmăcit de Mariana Răileanu), cântecul* ***Țesătoarea*** *de Mișu Iancu (frumos reliefat de glasul lui D. Caramitru), melodia de dans* ***Verile la Costinești****, alertă și accesibilă, în fapt cu text, dar interpretată doar orchestral, valsul moderat* ***Dunăre*** *de Aurel Manolache (interpretat de Ilona Moțica), melodiosul și tinerescul* ***Frumoasă țesătoare*** *de Temistocle Popa, inspirat din viața tinerelor țesătoare de la Întreprinderea integrată de lână (cântat cu sensibilitate și dezinvoltură scenică de Romel Stănciugel), piesa* ***S-a mutat Olimpul*** *de N. Kirculescu (tălmăcită cu vervă de Valy Manolache), hazosul și captivantul cântec de petrecere al lui H. Mălineanu -* ***Trăsurică cu un cal*** *-) cântat cu „chef" de Gelu Manolache), precum și una dintre cele mai izbutite prime audiții, cântecul* ***Vin pescarii*** *de Vasile Veselovski, un fel de* ***O chitară cânta*** *(interpretat în stil de Ilona Moțica), savurosul cântec-cuplet* ***Nu mai beau!*** *de Aurel Manolache (lansat cu sinceritate și aplomb de Dan Spătaru) și, în sfârșit, piesa de antren, cu caracter patriotic și mobilizator,* ***Sub soarele Dobrogei*** *de George Grigoriu (cântată cu prizăși acuratețe de Trio Do-Re-Mi).*

(prof. Dem. DIACONESCU, ***Dobrogea nouă****, 2 decembrie 1972)*

MUZICA DESPRE ȘI PENTRU DOBROGENI

Tinta Teatrului de revistă ***Fantasio*** *- angrenat și el în* ***Pontica '73*** *- nu era aceea de a ne prezenta un concert-spectacol tematic, închegat și unitar, cu* ***Toamna melodiilor*** *și nici cu* ***Melodii de toamnă****, pentru simplul motiv că sugestivul titlu de mai sus era doar un pretext „de afiș" pentru prezentarea, în primă audiție constănțeană, a unui buchet de melodii de muzică ușoară românească, scrise de corifeii acestui gen, în mod special, pentru* ***Pontica '73****.*

*(...) Trebuie să subliniem buna primire făcută originalei și inspiratei piese de H. Mălineanu (****Bine te-am găsit, Mamaia****), interpretată cu multă sensibilitate de Valy Manolache, sau șăgalnicul cântec-marș al lui Aurel*

www.ziuaconstanta.ro

*Manolache (**Când merg copiii la școală**), pe versurile generatoare de nostalgicele amintiri ale copilăriei fericite, semnate de Sașa Georgescu, căruia i-a dat viață Dan Spătaru (specialist în cântece de tipul **În rândul patru**). Aceleași aprecieri au întâmpinat și tinerescul **Fetele de la Constanța** de George Grigoriu, **Un lup de mare visa** de Vasile Veselovski (interpretat cu deosebită trăire și o bună conducere a glasului de către Ilona Moțica), piesa de inspirație folclorică dobrogeană **Hai la Murfatlar!** de Nicolae Kirculescu (cântată cu dăruire de Dumitru Caramitru), **Legendele mării** de Aurel Giroveanu (interpreta Coca Andronic nu prea s-a simțit în largul ei în genul de vals lirico-sentimental; o rocadă de distribuție la această piesă între ea și D. Caramitru ar fi servit mai bine cântecul), **Bun venit la mare, toamnă** de Mișu Iancu (piesă interpretată de Ilona Moțica) și **În clipa asta** de Radu Șerban (interpret: Dan Spătaru).*

*Mai puțin inspirate au fost cântecele **Pontica** de Elly Roman și, îndeosebi, **Soare dobrogean** de Ion Cristinoiu, o pastișă, prin ritmul ei turcesc și inflexiunile melodice orientale, departe de structura românească și specificul folclorului dobrogean, transpus, chipurile, în muzica ușoară. Nu întotdeauna sincopele de pe primii timpi și secundele mărite înseamnă specific dobrogean.*

Ne bucură, în schimb, faptul că, de data aceasta, am ascultat o orchestră de jazz simfonic în plină ascensiune și bine pusă la punct de dirijorul Aurel Manolache - atât în prologul muzical-coregrafic enunțiativ (argumentat, din păcate, cu un „balet de serviciu" care mai bine lipsea, deși poartă semnătura lui Cornel Patrichi) cât, mai ales, în susținerea cu dăruire și înțelegere stilistică a pieselor prezentate și în interpretarea suitei pentru orchestră din finalul primei părți a concertului, izbutită prelucrare de gen a temelor pontice.

Despre talentații actori comici Jean Constantin și Gelu Manolache ce să mai spunem? Sunt prea valoroși ca să nu fie serviți, într-un asemenea spectacol de prestigiu, de texte mai puțin prăfuite și îngroșate.

*Și totuși, **Toamna melodiilor** - plasat în cadrul scenografic luminos, dar mai puțin sugestiv al lui Dan Sachelarie - se înscrie ca un adevărat act de cultură a genului în viața spirituală a Constanței și în întreg peisajul muzicii ușoare românești.*

*(Prof. Dem. Diaconescu, **Dobrogea nouă**, 10 noiembrie 1973)*

[17] *DESCHIDEREA TEATRULUI DE VARĂ FANTASIO*

(Dialog cu Aurel Manolache)

*Un eveniment deosebit va avea loc astăzi, în viața culturală constănțeană: este vorba despre un nou lăcaș de cultură ce-și deschide larg porțile pentru oamenii însoritului litoral românesc - oaspeți sau localnici - , și anume Teatrul de vară **Fantasio**. Așadar, cel mai îndrăgit colectiv artis-*

www.ziuaconstanta.ro

tic profesionist constănțean - cel al Teatrului de revistă - își va întâmpina cu drag, ca întotdeauna, marele favorit - publicul - în pragul unei noi „case".

- Privind acest eveniment deosebit, vă rugăm să ne spuneți, tovarășe Aurel Manolache, în calitatea dumneavoastră de director al Teatrului de revistă ***Fantasio****, de om dedicat trup și suflet scenei constănțene, așa cum vă știu mulți dintre cititorii noștri, ce gânduri animă acum colectivul din care faceți parte?*

- Trebuie să spun că pentru noi, cei ce ne străduim, indiferent de funcție și rol, sub firma Teatrului de revistă ***Fantasio****, să venim în întâmpinarea publicului spectator, să contribuim la educarea maselor largi de oameni ai muncii, cu mijloacele specifice scenei, deschiderea noului teatru de vară este împlinirea unei legitime dorințe. Aceasta fiindcă - și ne mândrim cu asemenea realitate - mai ales în sezonul estival sala teatrului a devenit neîncăpătoare. Acum, noul lăcaș, plantat în frumosul peisaj al parcului* ***Tăbăcărie****, o realizare arhitectonică deosebită, având o capacitate de 1600 de locuri, ne va îngădui să răspundem mai bine solicitărilor, fie că este vorba de „spectatorii casei", de constănțeni, fie că este vorba de numeroșii vizitatori, români și străini, ai litoralului. Începând de astăzi vom prezenta, în paralel, până la 31 august, când se va încheia stagiunea, spectacole, la cele două sedii, dintre care cel al Teatrului de vară este patru ori mai încăpător decât primul. Privind programul acestei luni, vom remarca faptul că pe scena noului teatru, cu excepția unei singure zile (destinată repetițiilor), seară de seară vor fi prezentate spectacole susținute nu numai de* ***Fantasio****, ci și de prestigioase trupe teatrale din țară, între care Teatrele Naționale din București, Iași, Craiova, Teatrul de comedie din București ș.a.*

- Ce veți oferi publicului astăzi, la inaugurarea Teatrului de vară ***Fantasio****?*

- Alături de spectacolele prestigioaselor colective amintite, dorim să oferim publicului, pe noua scenă și spectacole de divertisment ce se armonizează perfect cu sezonul estival, în cadrul cărora spectatorii se vor întâlni cu cei mai îndrăgiți cântăreți de muzică ușoară, cu orchestre și formații muzicale cunoscute. De altfel - și vă răspund la întrebare - la un asemenea spectacol vă invităm astăzi, la ***Șlagăre în devenire****, care va inaugura programul noii scene. La realizarea spectacolului de astăzi își vor aduce contribuția, alături de orchestra și soliștii de la* ***Fantasio****, Ochestra Radioteleviziunii române și consacrați soliști ai scenei bucureștene. În partea a doua a spectacolului, intitulată* ***Șlagăre în... revenire*** *(parafrazare a titlului inițial), spectatorii se vor... reîntâlni cu soliștii și actorii noștri, din rândul cărora nu vor lipsi Gelu Manolache și Jean Constantin. În încheiere, adresăm cititorilor ziarului* ***Litoral****, în rândul cărora sper că se găsesc și iubitori ai*

www.ziuaconstanta.ro

teatrului nostru, o călduroasă invitație la primul spectacol de pe scena Teatrului de vară.

*(Costin COSTANDACHE, **Litoral**, 4 august 1983)*

[18] *FANTASIO - VOX MARIS*

(O colaborare în folosul artei muzicale constănțene)

*O inițiativă constănțeană recentă, izvorâtă din voința de a da concretețe dezideratului împletirii muncii artiștilor profesioniști și amatori, va deveni realitate în această seară: primul concert prin care corul **Vox Maris** își inaugurează activitatea sub patronajul artistic al Teatrului **Fantasio**. Cele dintâi detalii privind semnificația acestui demers inedit în peisajul cultural local ni le-a furnizat directorul Teatrului **Fantasio**, Aurel Manolache:*

*- Precizând că **Vox Maris** nu devine o secție la **Fantasio**, voi spune că teatrul nostru, conștient de multiplele meniri ale slujitorilor artei profesioniste, se angajează, în cadrul organizatoric nou creat, să asigure acestei valoroase formații corale de amatori cele mai bune condiții de desfășurare a activității, în scopul afirmării corului, în fond în folosul artei muzicale constănțene. Între intențiile noastre se află programarea unor concerte în care să fie promovate valorile artei corale românești și universale, dându-se astfel un nou impuls mișcării corale constănțene, cu vechi și bogate tradiții. Într-un mai larg context, prin invitarea la repetiții și spectacole a animatorilor culturali și a unui mare număr de coriști, întreprinderea noastră artistică are toate șansele de a se defini ca o stație „pilot" a activității corale locale, **Vox Maris** urmând a deveni și o veritabilă pepinieră de cadre valoroase pentru formațiile de acest gen din județ. Activitatea corului **Vox Maris**, împodobită de un frumos palmares, talentul și pasiunea componenților săi, autoritatea în materie a conducătorului formației, Boris Cobasnian, ne îndreptățesc să sperăm că în ospitaliera sală **Fantasio**, în deplasările în județ, în țară și peste hotare, pe care de pe acum le avem în vedere, artiștii amatori vor găsi stimulentul necesar unei munci spornice, completând viața culturală constănțeană cu o componentă ce-și va câștiga o tot mai largă audiență în rândul publicului iubitor de artă.*

*- Am adoptat această nouă formulă de activitate a corului **Vox Maris** - ne spune compozitorul și dirijorul Boris Cobasnian - datorită încrederii depline pe care o nutrim față de **Fantasio**, față de remarcabilul om de teatru Aurel Manolache, sensibil la realizările formației noastre, ai cărei împătimiți componenți depun, de ani de zile, o muncă asiduă. Din păcate, însă, în lipsa unui cadru organizatoric propice, eforturile noastre s-au irosit nu o dată, repertoriul pregătit cu minuțiozitate negăsindu-și de multe ori posibilitatea*

www.ziuaconstanta.ro

reprezentării în condiții de deplin succes pentru coriști și reale satisfacții muzicale pentru public.

Abia de acum înainte, sunt sigur, vom trăi laolaltă, artiști și spectatori, bucuria muncii împlinite în actul artistic.

*(Arcadie STRAHILEVICI, **Dobrogea nouă**, 3 martie 1983)*

Notă: Din păcate, această inițiativă bună a avut o existență trecătoare, fiind abandonată înainte de a da roade. Cauzele eșecului se pierd în „negura timpului" și nu fac obiectul cercetării de față. (J.B.)

*[19] **Săptămâna teatrelor de revistă din România** a fost organizată de Comitetul județean de cultură și educație socialistă Constanța și de Teatrul **Fantasio**, în perioada 4 - 9 august 1987, la Teatrul de vară **Soveja**. Au prezentat spectacole următoarele teatre (secții):*

*- 4 august: Teatrul dramatic Baia Mare (secția estradă): **Hazul, dansul, muzica și... ardelenii**;*

*- 5 august: A.R.I.A. - Filiala Constanța: **Melodii litoral '87**;*

*- 6 august: Teatrul muzical Brașov (secția estradă): **Doctore, sunt al dumneavoastră**;*

*- 7 august: Teatrul de revistă **Fantasio** Constanța: **Fantasio color**;*

*- 8 august: teatrul muzical **N. Leonard** Galați (secția estradă): **Revista-i tot revistă!***

*- 9 august: Teatrul de revistă **Fantasio** Constanța: **Nuntă la Fantasio**.*

*După cum se vede, au lipsit secțiile de estradă ale teatrelor dramatice din Pitești și Ploiești, Teatrul de estradă Deva și - fără să constituie o surpriză! - Teatrul satiric-muzical **C. Tănase** din București, a cărui aroganță în relațiile cu colegii din... provincie se va accentua în anii următori.*

ASTĂZI ÎNCEPE DECADA TEATRELOR DE REVISTĂ ȘI SECȚIILOR DE ESTRADĂ

*Începând de astăzi și până în ziua de 2 iunie, litoralul românesc găzduiește prima ediție a **Decadei teatrelor de revistă și secțiilor de estradă** din întreaga țară, contând ca etapă republicană a ediției a VII-a a generosului Festival Național **Cântarea României** și prilejuind celor zece colective profesioniste de gen să se prezinte în fața juriului republican și a publicului cu cele mai reprezentative spectacole din repertoriul ultimilor doi ani. Amănunte despre această amplă manifestare ne-a oferit în numele organizatorilor compozitorul și dirijorul Aurel Manolache, directorul Teatrului - gazdă, **Fantasio**, din Constanța:*

www.ziuaconstanta.ro

În fiecare seară, la ora 19,30, pe scena Teatrului ***Fantasio*** *se vor întrece colectivele teatrelor* ***C. Tănase*** *din București,* ***Fantasio*** *din Constanța, Teatrului de estradă din Deva, secțiilor de estradă ale teatrelor din Galați, Pitești, Ploiești, Brașov, Baia Mare, precum și cele din București și Cluj Napoca ale Ansamblului artistic* ***Doina*** *al Armatei. Totodată, spectacolele vor fi itinerate pe scenele teatrelor de vară de pe litoral în toată această perioadă. În seara zilei de 2 iulie, la Teatrul de vară* ***Soveja*** *va avea loc* ***Gala revistei românești****, spectacol la care își vor da concursul reprezentanții tuturor celor zece teatre de revistă și secții de estradă.*

Această ***Decadă*** *prilejuiește întâlnirea pentru prima oară, într-un singur loc, a tuturor celor ce lucrează în cadrul acestui gen de largă popularitate, dând posibilitatea să se organizeze, în acest context, schimburi de experiență, dezbateri pe diferite teme de creație și interpretare, pentru găsirea unor soluții de modernizare a genului, de introducere a noului, de ancorare în realitățile vieții contemporane, de folosire cu măiestrie a armelor comediei și satirei pentru combaterea fără echivoc a tot ce este învechit și dăunător societății noastre.*

Se vizează, în același timp, crearea unor spectacole care să încânte privirile, să dezvolte bunul gust estetic prin coregrafii și scenografii adecvate, spectacole creatoare de bună dispoziție, capabile să stimuleze și să dezvolte cele mai frumoase sentimente umane. Sunt bine cunoscute succesele deosebite obținute de-a lungul anilor de aceste harnice și talentate colective, care și-au câștigat pe merit o largă popularitate și stimă din partea publicului din întreaga țară. Continuatori ai unor iluștri înaintași, ca Matei Millo, Constantin Tănase, N. Vlădoianu, Nicușor Constantinescu sau Ion Vasilescu, actorii, soliștii, balerinii, instrumentiștii și tehnicienii genului de revistă, păstrând bunele tradiții ale revistei românești - unică în felul ei în lume ca modalitate de exprimare scenică - vor folosi și acest prilej, oferit de ***Decadă****, spre a-și demonstra talentul, măestria, dăruirea și devotamentul artistic puse în slujba îmbogățirii vieții spirituale a întregului nostru popor.*

(Arcadie STRAHILEVICI, ***Dobrogea nouă****, 22 iunie 1989)*

Notă: Chiar la „comanda" secției de propagandă a C.C. și a fostului C.C.E.S. (care organizau festivalul ***Cântarea României****), n-au răspuns prezent* ***estradele*** *militare din București și Cluj Napoca, precum și secția de estradă a Teatrului* ***Ion Vasilescu*** *din Giurgiu.*

Programul a fost următorul:

22 iunie: Teatrul dramatic Baia Mare (secția estradă): ***Culisele revistei;***

www.ziuaconstanta.ro

23 iunie: Teatrul muzical ***N. Leonard*** *Galați (secția estradă):* ***Fantazio la estradă;***

24 iunie: Teatrul ***A. Davila*** *Pitești (secția estradă):* ***Ce mult te-am iubit!;***

25 iunie: Teatrul satiric-muzical ***C. Tănase*** *București:* ***Savoy, Savoy!;***

26 iunie: Teatrul municipal Ploiești (secția estradă): ***Alerg după o stea;***

27 iunie: Teatrul de estradă Deva: ***Sus cortina la concert!;***

28 iunie: Teatrul de revistă ***Fantasio*** *Constanța:* ***Lumea râde... de când lumea.*** *(J.B.)*

www.ziuaconstanta.ro

Schițe de portret

www.ziuaconstanta.ro

Coca ANDRONIC

În 1964, cântăreții din Trio Do-Re-Mi au cunoscut la Câmpia Turzii o solistă care i-a impresionat atât de mult încât i-au propus să vină la Constanța, la Teatrul **Fantasio**, unde urma să aibă loc un concurs. Tânăra interpretă, care apăruse pe afișul Teatrului de estradă din Deva timp de o stagiune, dar cântase de mică („din clasa a șasea", declară azi cu nedisimulată mândrie), a fost sedusă de ideea intrării în colectivul artistic al Revistei constănțene.

Astfel s-a prezentat Georgeta Chiriță la concursul prezidat de actorul-director Jean Ionescu, după care a fost imediat angajată. Dar n-a cunoscut de la început răsfățul reflectoarelor, costumelor cu paiete și aplauzelor de la finalul revistei. Timp de trei ani a făcut „ucenicie" în spectacolul **Cocoșelul neascultător** de I. Lucian și A. Manolache, în care interpreta cu o bucurie fără margini rolul important al Motănelului, alături de Vița Ionescu - Vulpea, Fritz Braun - Ursulețul, Sarina Braun - Cocoșelul ș.a. A fost o experiență utilă pentru cariera ei artistică, mulți spectatori-copii devenind peste câțiva ani admiratorii cântăreței Coca Andronic...

Debutul în „trupa mare" a avut loc la premiera spectacolului **Complexul revistei**, în care a fost mai întâi prezentatoare, apoi actriță de comedie în sceneta **La plajă**, unde a înlocuit-o „din mers" pe Jenny Turcescu, transferată la alt teatru. Să recunoaștem, nu era la îndemâna oricui să fie partenera Viței Ionescu și a lui Jean Constantin, la o vârstă la care era posibil doar să visezi...

Cântăreața Coca Andronic a fost lansată după încă o stagiune. Era „aproape" normal: ca în orice teatru, consacratele Ilona Motica și Valy Manolache cedau cu greu orice centimetru pătrat din... „regatul" lor scenic... Era la modă italianca Gigliola Cinquetti, cu șlagărul **No, no leta**, căruia Coca Andronic i-a dat o interpretare

www.ziuaconstanta.ro

de o cuceritoare sinceritate, ca și melodiei **Ninge** de A. Manolache . Coca și-a valorificat vocația de actriță completă în **Pălăria florentină** de Labiche, sub îndrumarea regizorului C. Dinischiotu. Își amintește, peste ani, de colaborarea fără fisură, cu regretatul actor Romel Stănciugel.

...Și a venit **Săracu' Gică**, cu distribuția de aur de la **Fantasio** - Jean Constantin, Gelu Manolache, Mariana Cerconi, Fritz Braun, Coca Andronic, Victor Imoșeanu, George Stancu, Barbu Ionescu, Nuți Iacob -, cu turnee în toată țara, dar și în Israel, cu un număr record de reprezentații (peste 1400!) cu un succes nebun! Coca Andronic păşise **meritat** în rândul vedetelor Teatrului **Fantasio**, ale Revistei românești. Compozitorii încep să scrie pentru ea, regizorii o distribuie în toate spectacolele, Coca îndrăznește și reușește să „atace" marele repertoriu internațional (atât cât era voie...), ca - de pildă - melodia lui Charles Chaplin **Acesta e cântecul meu**, pe care l-a interpretat cu strălucire, în limba engleză, și pe scena berlineză **Friedrichstadt-Palace**.

După 1990, Coca Andronic a solicitat, ca și D. Caramitru, „regimul" preferențial de actriță, lăsând locul de cântăreață unei tinere cu perspectivă în această dificilă profesiune. Prestațiile sale artistice din **Parlamentul melodiilor**, **Love story în lift**, **Zaraza de la Alcazar**, **Se caută un mincinos**, **Sus ai noștri, jos ai voștri!** atestă inepuizabilele sale resurse de actriță-cântăreață (sau vice-versa!).

În sceneta **Schimbarea la față** de Mihai Ispirescu, din revista **Sus ai noștri...**, apărea pentru ultima dată pe afișul Teatrului **Fantasio**. Încă o ...nefirească pensionare! Bătrânii înțelepți zic că viața merge înainte, dar la **Fantasio** e parcă mai greu fără Coca Andronic.

www.ziuaconstanta.ro

Clara ANTON

A debutat ca interpretă de muzică populară și dansatoare în Ansamblul **Rapsodia Sălajului** din Zalău, orașul său natal, când încă se mai afla în băncile liceului.

Destinul i-a călăuzit pașii în 1973 la Constanța, la concursul **Steaua litoralului**, unde a cucerit premiul I cu melodiile **Chemarea dragostei** și **Visata mea iubire**. În același an, obținea și trofeul **Steaua fără nume**, organizat de Televiziune. Dintre toate ofertele primite, a ales - doar ea știe de ce - Teatrul **Fantasio** -, și a primit „botezul" de profesionistă într-un spectacol mare - **Super Fantasio** -, pregătit vreo doi ani de maestrul Nicușor Constantinescu. Clara Györi își lua prenumele tatălui - Anton - drept nume artistic, reușind în câțiva ani să-l transforme în **renume**.

Compozitori de valoare ca H. Mălineanu, Marius Țeicu, Laurențiu Profeta, George Grigoriu, Aurel Manolache ș.a., impresionați de puritatea și întinderea glasului ei, ca și de forța interpretării, de ținuta sobră, maiestuoasă..., i-au dăruit prime audiții cu convingerea justificată că tânăra solistă le va imprima marca succesului.

Deși a cucerit premii în țară (între altele, cu melodia **Voi dansa** de H. Mălineanu, în 1971), a reprezentat România la o ediție a festivalului **Orfeul de aur** de la Varna, a fost prezentă pe afișele unor turnee peste hotare, avea înregistrări și emisiuni la radio și televiziunea națională, Clara Anton părea nemulțumită de ceea ce făptuise în plan artistic în cei zece ani la **Fantasio**. Poate mâhnirile ei aveau și o justificare de natură sentimentală... Poate...

N-a mai avut răbdare să aștepte clarificări astrale și s-a stabilit - prin căsătorie - în Grecia, unde frumusețea ei amintește de un război declanșat de nurii unei femei. Oricât de tare ar vrea să arate, cum îi stă bine unui om de afaceri, când dorul o copleșește și-și

www.ziuaconstanta.ro

cheamă la telefon prietenii de la **Fantasio**, vocea îi trădează emoția și nostalgia.

Fritz BRAUN

În spectacolul **Avem și noi mascații noștri** (1966), apăreau într-o superbă scenetă (**Doi oșeni și jumătate**) Jean Constantin, Gelu Manolache și... Fritz Braun. Primii erau oșenii „întregi", Fritz - „jumătatea"! Aluzia la înălțimea actorului părea cât se poate de străvezie. Fără să fie un paradox - deși în corporația artelor acesta este un lucru obișnuit - cu Fritz Braun ne aflăm în fața actorului mic „la stat" (ură), dar mare „la sfat", adică înzestrat cu un har aparte pentru genul revuistic.

...A pornit pe drumul spinos al Thaliei prin 1950, făcând păpușărie (o artă pe cât de frumoasă, pe atât de grea...) la teatrul profesionist din Bacău, continuând actoria la Teatrul Evreiesc de Stat din Iași timp de 10 ani, unde și-a „făcut mâna" jucând multe roluri de dramă. comedie și (chiar) revistă. În „dulcele târg", a pus în scenă revista **Hai la munte, hai la mare!**, având premoniția următorului său periplu artistic, la Constanța, în 1963. Avea să fie și cel din urmă, pentru că la **Fantasio** își va încheia, după 27 de ani, o carieră actoricească productivă și onorabilă.

Se pare că în această lungă perioadă, din cele 40 de premiere, i-au „scăpat" foarte puține!. A jucat și în primele spectacole pentru copii: **Cocoșelul neascultător**, **Muschetarii măgăriei sale**, **Lumea poveștilor** (reminiscențele activității de la Bacău...). A fost o vreme șeful secției muzicale pentru copii și tineret, dovedind reale aptitudini de conducător.

Era un cupletist redutabil, cu el începea de regulă un spectacol, autorii scriau pentru el, de multe ori își scria el însuși cupletul de „deschidere". Fritz Braun a fost însă și omul „de echipă",

www.ziuaconstanta.ro

capabil să suporte cu zâmbet și glumă orice efort în săptămânile lungi și dificile de repetiții sau de turneu prin țară.

Actori ca el apar rar. Cândva, ca și azi, trebuie să i se recunoască meritele din anii '70 - '80, pe care el - cu o modestie admirabilă n-a știut sau n-a dorit să le trâmbițeze, lăsându-i pe alții, zgomotoși și veleitari „purtători de costume", să apară în prim-planuri de paradă. Istoria, ca întotdeauna necruțătoare cu oportuniștii de duzină, îi va da uitării, în timp ce lui Fritz Braun îi va rezerva dreptul la neuitare.

Mariana CERCONI

„Când în 1986 am fost pensionată, am îndurat greu despărțirea de teatru. Nimeni nu mi-a cerut să rămân sau - măcar - să joc „în colaborare". Sufeream și când treceam prin fața teatrului, pe celălalt trotuar".

Impresionantă mărturie și declarație de dragoste față de scenă și profesiune...

A debutat în 1943 în programele distractive ale cinematografelor de pe Grivița și Buzești (**Marna**, **Merconi**, **Volta**), alături de viitorii comici vestiți: Sandy Hușі (Giugaru), Vasile Tomazian, Puiu Călinescu și alții... La început a fost dansatoare într-o trupă de opt fete îndrumate de maestra Floria Capsali, un nume de referință în coregrafia românească. Apoi a trecut la comedie, devenind cu timpul o cupletistă redutabilă. Au urmat scena estradei (**Savoy**), Teatrul Evreiesc de Stat și, între 1962-1986, Teatrul **Fantasio**.

După figurația din comedia muzicală **Chirița în provincie**, a intrat în toate revistele și concertele trupei constănțene, începând cu spectacolul **Complexul revistei**, care a fost un moment de vârf în acei ani. Nu pot fi uitate rolurile Mona Lisa din **Fantasiorama**, Mireasa din **Nuntă la Fantasio** și, mai cu seamă, Evantia din comedia muzicală **Săracu' Gică**, în care a făcut pereche...

www.ziuaconstanta.ro

conjugală cu Tache Măslineanu, alias Jean Constantin.

A fost văzută și admirată și în câteva filme artistice (**Nea Mărin miliardarul**, **Faleze de nisip** și altele ieșite din cursa de rezistență a memoriei timpului...), prea puține față de câte ar fi meritat disponibilitățile registrului său comic.

După 1990, a fost rechemată la **Fantasio** pentru a interpreta cuplete și roluri de comedie în spectacolele **Parlamentul melodiilor** și **Să trăiască... răposata**!. Părea a doua tinerețe a îndrăgitei artiste! Din păcate, a fost cu termen redus...

În spectacolul aniversar **Fantasio '40**, din noiembrie 1996, când alte actrițe au reluat peste ani un cuplet vestit cândva (**Curățenia orașului**, în interpretarea unui trio irezistibil: Mariana Cerconi, Rodica Manolache și Gina Varga), Mariana Cerconi n-a rezistat prea mult în postura nefirească - pentru ea - de spectator în rândul întâi și - cu un gest spontan, dar atât de firesc! - a urcat pe scenă, a cântat și a dansat lângă mai tinerele sale colege cu aceeași dezinvoltură, de altădată...

Aceasta este adevărata, nedezmințita MARIANA CERCONI!

Nicușor CONSTANTINESCU

Că Aurel Manolache și l-a dorit „înregimentat" în trupa **Fantasio**, nu e de mirare. „Mânjii" veniți în teatru aveau nevoie de un maestru care să-i strunească pe unii, să-i arunce în arenă pe alții. Fabuloasa sa experiență de autor și regizor de revistă la **Alhambra** nu-l putea lăsa indiferent pe un ambițios director cum era Manolache.

De ce a acceptat „meșterul" să vină la Constanța, iată o întrebare ademenitoare chiar după atâția ani. Motivația intimă a dus-o cu dânsul în „cetatea umbrelor" eterne. Nouă ne sunt astăzi rezervate doar ipotezele. E posibil să-și fi dorit o „revanșă", o replică sclipitoare

www.ziuaconstanta.ro

dată celor din București care i-au grăbit pensionarea la o vârstă când mai avea multe de spus în Revista românească... Sau l-a convins entuziasmul directorului din Constanța, care - poate - îi amintea de Vlădoianu de la **Alhambra**... Cine știe?...

Oricum, **Fantasio** - având la „timona" artistică a trupei pe cel mai mare creator de reviste muzicale - a obținut nu doar câteva succese remarcabile (**Super Fantasio, Hoții de ceasornice, Astă seară doar noi doi, Fantasio XX, Veselia n-are vârstă, Revista de aur**), ci și-a văzut profesionalismul colectivului ridicat la cote greu de atins fără contribuția unei asemenea autorități a genului revuistic.

De la sugestiile oferite vârfurilor scenei constănțene într-un savuros limbaj („Acum intră Jean și Gelu... bâra... bâra..."), până la lecțiile de actorie, adevărate bijuterii, „predate" cu meticulozitate ciracilor, întâlnirile dintre artiștii de la Fantasio și „magicianul" Nicușor Constantinescu aveau ceva din vraja inefabilă a revelațiilor irevocabile...

Trecerea sa fulgurantă prin Teatrul **Fantasio** a lăsat urme care nu se vor șterge.

Sașa GEORGESCU

În 1969, când fosta secție de estradă devenea Teatrul de revistă **Fantasio**, directorul A. Manolache își aducea drept colaborator apropiat, în funcția de secretar literar, pe ziaristul Sașa Georgescu. Această persoană agreabilă, gata să-și facă încă un prieten din orice cunoscut în orașul de la malul mării, spadasin neîntrecut al vorbei de duh și profesionist al șuetei nevinovate, circulase până atunci nu numai prin redacțiile jurnalelor bucureștene, ci și prin teatrele cu profil de divertisment din Capitală și din provincie.

Chiar la Constanța semnase, împreună cu Eugen Mirea, un reputat autor de reviste, afișul a trei premiere (**Mozaic**

www.ziuaconstanta.ro

Constanța - 1962, **Fără noi nu e spectacol** - 1964, **Un concert pe adresa dumneavoastră** - 1968).

Sașa, un secretar literar de tip special, bucurându-se de prietenia directorului, a fost vreme de 20 de ani „eminența cenușie" a teatrului. Cea mai mare parte a „muncii" sale avea loc în București, unde făcea lobby pentru **Fantasio** într-o perioadă când termenul și fenomenul nu apăruseră încă în România. De acolo venea cu texte și compoziții muzicale pentru viitoarele premiere ale teatrului. La început acestea aparțineau și altor autori recunoscuți în breaslă; apoi, s-a consolidat „echipa casei": Sașa Georgescu, H. Mălineanu și Aurel Manolache, pe lângă care - se spunea - nu creștea nici iarba, nu adia nici vântul. Desigur că metafora are doar o acoperire parțială, iar valoarea și succesul dosarelor de creație ale unor reviste ca **Veselia n-are vârstă**, **Revista de aur**, **Fantasiorama**, **Cioc-boc, hai la joc!** (pentru copii), **Nuntă la Fantasio** sunt incontestabile.

Așadar, de succesele - dar și de neîmplinirile care n-au scăpat presei de specialitate din acei ani - de pe scena **Fantasio** se face „vinovat" și Sașa Georgescu. El devenise, cu timpul, un personaj de revistă, doar că nu apărea pe scenă. Însă în culise, zona sa preferată, era un maestru desăvârșit al aranjamentelor, care deseori se încheiau cu un transfer, o colaborare, o cronică...

Poate așa și trebuie să arate un secretar literar mai ales azi, când teatrele au scăpat din chingile tutelei și cenzurii mărunte și dure și, mai devreme sau mai târziu, le așteaptă... privatizarea.

Victor IMOȘEANU

Un destin ciudat... A intrat în teatru tânăr, frumușel și titrat la I.A.T.C. și a ieșit pe ușa „din spate", pensionat medical după o existență dezordonată în afara spațiului scenic.

Ca actor de comedie la **Fantasio**, a avut șansa de a face parte dintr-un colectiv alcătuit din personalități distincte ale genului. Să fii coleg cu Jean Constantin, Gelu Manolache, Mariana

www.ziuaconstanta.ro

Cerconi, Fritz Braun, Mihai Sorin Vasilescu, Coca Andronic și alții, e un joc generos al sorții. Victor Imoșeanu a fost de la început „taxat" drept june comic în Revista constănțeană și prestațiile sale s-au topit discret în „fructul" colectiv al trupei. N-a apărut frecvent la „rampă" cu creații ieșite din comun, dar nici dezastre artistice n-a provocat.

Spectatorul constănțean se obișnuise să-l vadă în scenete cu un haz mai potolit, în compania lui Fritz Braun, cu care făcea un cuplu comic inspirat mai mult de nepotrivirile fizice. Sau în câte un monolog satiric „de serviciu", din cele care nu aveau voie să supere oficialitățile din comisiile de vizionare.

Sunt momente într-o revistă când spectatorul simte nevoia să-și reîncarce „bateriile" pentru o nouă șarjă de râs eruptiv. Victor Imoșeanu „servea" conștiincios asemenea inserții de sacrificiu, cu resemnarea soldatului predestinat să asigure defilarea triumfală a căpitanului...

Jean CONSTANTIN

Deși s-a născut la Techirghiol, la 21 august 1927, din părinții Dumitru și Caliopi, este un autentic fiu al Constanței. A moștenit o unică zestre artistică, ieșită din comun. Se pare că ursitoarele micuțului Cornel (cum era alintat în familie) i-au prezis o fulminantă carieră pe scenele de teatru din țară și din străinătate. Cei care l-au cunoscut în anii copilăriei și ai adolescenței mărturisesc că Jean era artist încă înainte de a apărea pe afișul teatrului din Constanța. Simpla sa prezență respira cadențele unui râs sănătos, ale unui umor de sorginte populară, alimentat de spectacolul străzii și al portului maritim, atât de colorat, divers și spontan încât ar fi stârnit invidie oricărui textier din anii care vor veni...

De aceea, pasul următor spre spectacolele de brigadă satirică (specifice vremii...) sau ale trupelor de amatori din

www.ziuaconstanta.ro

Constanța (Teatrul de păpuși, opereta **Vânt de libertate** ș.a.) a fost ușor ca o adiere primăvăratică. Apoi, **Fantasio** și cinematografia l-au primit cu egală dragoste și l-au ajutat să devină ceea ce este: o autentică vedetă a divertismentului românesc. Dar aceleași instituții, în aceeași măsură, îi rămân datoare peste timp, pentru că nu i-au dăruit partiturile pe care le merita. Scena și ecranul au ratat ocazia de a fi avut artistul capabil să dea naștere unui personaj de mitologie comică (gen Charlot sau Louis de Funès) și de a-i fi folosit inepuizabilele resurse comice la deplina lor valoare.

Un mare talent s-a risipit în cuplete și scheciuri, unele de calitate mediocră, sau în roluri semi-episodice, de culoare și atmosferă, destinate să alunge monotonia și să ridice „rețeta" unor filme al căror succes și-l revendicau alții...

Dar Jean a rămas, cu modestie, în așteptare și - când Mircea Mureșan (în **Toate pânzele sus!**) sau Radu Beligan (în **O scrisoare pierdută**, pe prima scenă a țării) i-au oferit roluri importante (Ismail, respectiv Pristanda) - a făcut dovada multiplelor sale disponibilități actoricești.

Dacă **Fantasio** se află astăzi într-un rând din față al show-business-ului românesc, este pentru că, între alții, l-a avut pe afiș și pe scenă pe inegalabilul Jean Constantin.

Marea sa artă se demonstra nu doar în partiturile comice de largă respirație (Tache Sâmbureanu din **Săracu Gică**), unde provoca seisme de haz nebun, ci - mai cu seamă - în scenetele în care simula nevinovăția cu o mină de un firesc incredibil. El era capabil să spulbere orice cantonare banală în tipare și clișee (preferate, inexplicabil, de autori de texte și regizori sufocați de comoditate și sufucientă...) și să joace magistral un dialog (cu Gelu Manolache) în maniera pretențioasă a teatrului comic al absurdului (**Unde se duc mușteleiarna?**).

Este curios că Jean Constantin n-a avut imitatori în lumea profesioniștilor de elită și nici în cea a spectacolelor de bâlci, apărute în ultimii ani precum ciupercile după ploaie. Lipsindu-se cu bună știință sau instinctiv de arsenalul mijloacelor exterioare de expresie, care - de obicei - se învață sau „se fură" în școli, Jean s-a impus, ca orice talent nativ de excepție, printr-o simplitate dezarmantă

www.ziuaconstanta.ro

a trăirii scenice, cu efecte copleşitoare atât în registrul comic cât şi în cel dramatic.

Pentru cei 30 de ani în care a slujit cu credinţă, devotament şi dumnezeiesc har comic templul artistic **Fantasio**, JEAN CONSTANTIN merită întreaga noastră gratitudine.

Kiss ENDRE

A venit în 1966 din Ardeal (după absolvirea liceului de coregrafie din Cluj, la clasa profesorului Vasile Căpuşan) mai întâi la Teatrul liric, unde „n-a dansat decât o vară" în opereta **Bal la Savoy**, apoi la **Fantasio**, sedus poate de ritmurile moderne ale genului revuistic, dar şi de şansa de a se lăsa „lucrat" de „biciul" lui Cornel Patrichi.

S-a impus foarte repede, ieşind din „pluton" cu dezinvoltură şi îmbrăcând definitiv „tricoul galben" al învingătorului. Pregătireă temeinică din şcoală i-a facilitat saltul acrobatic spre vârful unei prodigioase cariere. Prestaţiile sale solistice din tablourile coregrafice **Fluturii**, **Orchestra**, **Lustragii** şi altele au produs efecte miraculoase, de la uimire şi admiraţie până la respectul profund pentru un profesionalism cert.

La Kiss Endre nu ştiai ce să preţuieşti mai întâi: virtuozitatea piruetelor, fermitatea prizei, eleganţa mişcării... Sau generozitatea, corectitudinea în relaţiile colegiale. Nu cred că a creat invidii sau gelozii profesionale într-o meserie în care acestea fac parte din „specialitatea casei"...

Cu Kiss Endre şi Milidi Tătaru în trupă, orice plăsmuire gândită de Cornel Patrichi, chiar şi cea mai teribilă, avea sorţi de izbândă.

...Şi totuşi, deşi era răsfăţat de reuşite şi stimă, înainte de '89 a simţit nevoia să respire aerul libertăţii şi... a ales Germania, alături de Livioara Voiculeţ, soţie şi balerină de talent. În

www.ziuaconstanta.ro

fiecare an, când vine în țară în vacanță, în ciuda faptului că dintre foștii săi colegi mai sunt doar câțiva, nu ocolește **Fantasio**, unde i-au rămas anii tinereții, ai primelor iubiri, bucurii și succese.

Dumitru NEAȚU

În primăvara anului 1969, când s-au „despărțit apele" în fostul Teatru de Stat, Aurel Manolache a reușit - cu darul său persuasiv - să aducă în orchestra sa un muzician de elită, aflat până atunci sub bagheta lui Constantin Daminescu dela Operă-operetă. Partida de „suflători" câștiga prin flautul și sax-ul lui Titi Neațu un component de echilibru, armonie și stabilitate.

Autodidact serios, cu muzica în artere, cord și gând, sensibil și emotiv, a trăit o viață într-o orchestră căreia i-a cunoscut cele mai intime resorturi. Poate astfel se justifică învestirea sa în funcția de dirijor secund, o „mișcare" a directorului care n-a surprins pe nimeni.

Colegii săi din orchestră trăiau - cu Titi Neațu la pupitru - un prețios și jinduit moment de respiro, de la intransigență la toleranță. Ar fi însă greșit să se creadă că „secundul" ar fi făcut concesii de natură artistică. Neațu n-a confundat prietenia cu meseria. Dar uneori exigența impusă cu un zâmbet, ascuns șăgalnic sub umbra mustății, trece „rampa" spre inimile instrumentiștilor șicanate de oboseala repetițiilor lungi și se transfigurează în asentiment și solicitudine.

Când a fost constrâns să accepte o funcție politică, total nepotrivită cu firea lui blândă, s-a văzut cât de greu „digera" lozincile sufocante. A purtat câtva timp o haină care îl incomoda și începuse să crape la încheieturi, însă caracterul i-a rămas neschimbat. După '90, nimeni n-a avut ce să-i reproșeze; mai mult, i s-a simțit lipsa la pensionare și a fost rechemat „sub arme" pentru merite deosebite, artistice și umane.

www.ziuaconstanta.ro

Aurel MANOLACHE

„I-am învățat să tragă cu arcul și m-au luat drept țintă" (Saadi, poet persan, 1184 - 1291)

S-a născut la Galați cu darul-blestem de a crea și a conduce trupe de teatru. I-a fost dat să-și împlinească destinul nu pe malul Dunării (deși aici, la vârsta adolescenței, a înființat o orchestră de muzică ușoară și, apoi, primul teatru de estradă al orașului), ci la Constanța, unde - mai întâi - ajunsese (la Teatrul Marinei) fratele său, Gelu.

Când în 1956 a luat ființă secția de estradă a Teatrului de Stat, Aurel Manolache a auzit „cântecul de sirenă", precum Ulise odinioară, și vreme de 35 de ani a rămas sub vraja dulce-amară a făpturii căreia i-a cioplit chipul din „carnea" gândurilor sale și i-a dat numele de **Fantasio**.

Că a iubit acest teatru mai presus de sine, nu este astăzi o noutate. I-a sacrificat totul: și liniștea nopților, și tihna unui cămin, și sănătatea. Chiar compoziția muzicală a trecut pe planul al doilea, măcar că notele desenate de el pe portativ „trădau" un compozitor care - de n-ar fi fost **Fantasio** - și-ar fi depășit palmaresul actual (oricum de invidiat).

Aurel Manolache n-a fost doar un constructor în lumea Thaliei, cu talentul rar de a aduce în „casa" sa de spectacole mari artiști „de echipă": Nicușor Constantinescu, Henry Mălineanu, Sașa Georgescu, Theodora Dinulescu, Dumitru Neațu, Clara Gyori-Anton, Kiss Endre, Rodica Cucerenco-Manolache, Gina Varga, Milidi Tătaru și mulți alții... A fost, mai cu seamă, directorul de instituție priceput „până la Dumnezeu" în toate tainele conducerii, chiar și cele mai ascunse. Știa multe despre cum se face un spectacol de revistă, dar și despre cum se ține evidența contabilă. Deseori, biroul organizării spectacolelor „șoma" pentru că planul deplasărilor sau al turneelor era întocmit de el. Achizitorul nu cumpăra o papiotă sau o rindea, un

www.ziuaconstanta.ro

bec sau o pensulă fără a avea avizul său. Fiecare schiță de costum sau decor purta semnătura directorului, după ce pictorul-scenograf executase numeroase modificări cerute de el. Inspecta cu cerbicie cabinele, atelierele, grupurile sanitare, sălile de repetiții, birourile administrative și impusese un regim draconic de ordine și curățenie. Înainte de ridicarea cortinei era văzut chiar la controlul biletelor, iar după terminarea spectacolului verifica stingerea ultimelor lumini. Într-o vreme, când reducerea consumului de electricitate făcea ravagii, l-am auzit perorând cu însuflețire împotriva indicațiilor oficiale: „Teatru fără lumini nu se poate face! Vom mai stinge un bec, două la birouri, pe coridoare..., dar la scenă - când trebuie - să fie baie de lumină! Eu răspund de această risipă!".

Îi știau de frică toți subordonații, de la portar până la frate, soție și cumnate. Înaintea unei premiere, în teatru se instituia „starea de urgență", toată lumea muncea pentru terminarea ultimei cortine. Paietele vapoaroaselor rochii erau cusute nu doar în atelierul de croitorie, ci și în biroul de contabilitate, în cabina garderobierelor sau a paznicului de noapte...

Dar acest director exigent, temut, poate chiar urât de unii, își apăra oamenii cu aceeași îndârjire, le obținea aprobări pentru mașini și apartamente, vize pașaportare, derogări de studii, gradații și clase profesionale.

A fost acuzat de obediență față de „organele" Puterii, cărora azi le cânta cu trupa **La mulți ani cu fericire**, dar mâine le smulgea semnătura pentru investiții necesare extinderii și modernizării clădirii sau pentru achiziții de instrumente, aparatură cu sonorizare, mijloace de transport ș.a.

A făcut și greșeli. Pe unii i-a inhibat cu autoritatea sa statuară, pe alții i-a nedreptățit, având - ca orice om - slăbiciuni și inconsecvențe de comportament și caracter. Când s-a ivit ocazia, la ceas de restriște, l-au lovit în egală măsură și adversarii cunoscuți, și falșii prieteni. Câte un Brutus a rămas, de prăsilă, până în zilele noastre...

Dincolo de firea sa incomodă, aproape imposibil de suportat, de asprimea deciziilor (fie ele drepte!) și de alte tare..., Aurel Manolache este **personalitatea** contradictorie, dar distinctă a

www.ziuaconstanta.ro

vieții artistice constănțene din ultimele patru decenii. A fost un adevărat manager de teatru în vremea C.O.M.-urilor și a „prețioaselor indicații" de partid și de stat. Astăzi ar putea conduce orice companie artistică. Dacă n-ar fi atât de dezamăgit. Și atât de obosit de luptele pierdute în anii din urmă...

Gelu MANOLACHE

Când mă gândesc la acest om și artist, plecat prea repede spre țărmul necunoscut al Nirvanei, rememorez datele semnificative ale unei cariere aflate sub semnul căutării necontenite a perfecțiunii. Creațiile autorului de texte de revistă și ale interpretului de talent, confirmate fără rezerve de publicul spectator și de cronicarii de teatru, îi asiguraseră statutul de vedetă a spectacolului de gen.

Recunoașterea meritelor sale depășise granițele regionale. Turneele din țară și cele externe au adăugat noi carate de valoare artistului de la **Fantasio**. În ciuda acestor succese venite la anii tinereții, Gelu Manolache a rămas până în ultimul ceas un actor de o rară modestie. Având de înfruntat mărunte aluzii, nedrepte și nefondate, cu privire la un posibil sprijin frățesc, Gelu a dovedit că a trăit în lumea scenei pe propriile picioare.

Textele sale s-au impus prin prospețimea subiectelor și cunoașterea exactă a exigențelor interpretării. Iar actorul era solicitat de regizori nu pentru că se numea Manolache, ci pentru meritele sale de netăgăduit. Fie singur, fie în acel cuplu „de aur" (cu Jean Constantin), a convins la fiecare apariție în cuplet, monolog sau scheci. Era neîntrecut în întruchiparea omului de lângă noi, cumsecade, săritor, blând și generos, care își spunea (și deseori își cânta) „of"-ul, al său și al tuturor. A trecut în neuitare un asemenea personaj, Sâmbureanu, reușind performanța remarcabilă de a-l îmbogăți moralmente pe „săracu Gică".

www.ziuaconstanta.ro

Artiștii intrați în conștiința publicului (cum era și Gelu) n-ar trebui să fie pensionați. Precum copacii, ei au un contract dur și demn cu destinul: să moară în picioare! Gelu Manolache, când s-a pensionat, la limita oficială de vârstă, a făcut una din puținele sale erori. Departe de scena atât de iubită, în singurătatea sportului cu... undița, s-a lăsat mistuit de gânduri și tristeți, facilitând, cu bună știință parcă, agresiunea maladiei încuibate cu cruzime în fragila sa făptură...

În zilele noastre, autoritățile împilate de vremelnicie au pierdut respectul față de „umbrele" obștei actoricești. Un bust, un nume de alee sau de stradă, o omagiere oficială rămân aspirații indezirabile. Poate într-un eventual viitor...

Dar amintirea lui Gelu Manolache (și a altora aidoma lui) este gravată în bronzul memoriei colective a spectatorilor de ieri, de azi, dintotdeauna...

Rodica MANOLACHE

În 1969, când obținea premiul I și titlul de **Miss România** la un concurs de frumusețe al revistei **Femeia**, era încă elevă a liceului de coregrafie din București. Din toamna anului 1971, era angajată la Teatrul **Fantasio**, unde debuta în corpul de balet al spectacolului **Hodoronc Fantasio**. Opțiunea pentru teatrul de revistă își află explicația în „zestrea" cu care a dăruit-o natura și în vitalitatea sa artistică.

Rodica Cucerenco-Manolache a părăsit curând ansamblul, pregătit la o tensiune febrilă de neastâmpăratul Cornel Patrichi, devenind mai întâi solista baletului, apoi actriță-cântăreață în **Hoții de ceasornice**, **Lumea poveștilor** (o feerie muzicală pentru copii) și **Săracu' Gică**. Regizorii încep să o folosească din ce în ce mai des, fie ca prezentatoare (**Gong... Fantasio**, **Veselia n-are vârstă**), fie ca interpretă a unor melodii lirice sau ca actriță în scenete.

Meșterul Nicușor Constantinescu i-a încredințat

www.ziuaconstanta.ro

primele roluri în comediile muzicale și în reviste, apoi a „inventat" trio-ul Maria Cerconi-Rodica Manolache-Gina Tătaru care a „explodat" cu cupletul **Curățenia orașului (Revista de aur)** și a confirmat în **Flotantele (Nuntă la Fantasio)**.

Fără să părăsească baletul (în 1985 mai dansa ca solistă în **Fantasio service**, alături de Gina și Milidi Tătaru), Rodica Manolache și-a perfecționat de la un spectacol la altul „armele " bătăliei dure într-un teatru în care concurența devenea mai nemiloasă ca oricând.

...Evenimentele din anii 1989 - 1990 au cuprins-o în vâltoarea creată de deschiderea frontierelor pentru dansatoare și, într-o atmosferă de confuzie totală, s-a văzut plutind pe valul mirajului oriental și italian. Câștigurile dintr-o parte n-au putut compensa - probabil - pierderile din celalată parte...

Cine privește în urmă fără mânie, își va aminti - între multe alte valori de la **Fantasio** - chipul unei artiste destinate să dea strălucire Revistei.

Valy MANOLACHE

O fată din Mangalia - Valy Andreescu - se transfera în 1958 de la Teatrul Marinei la Teatrul de Stat Constanța, debutând în spectacolul **Estradă pe satelit**.

Își va schimba curând numele în Manolache, făcându-l cunoscut publicului din Constanța și din țară prin interpretările sensibile ale unor cântece precum **Nu știu ce e cu inima mea** de Radu Șerban, **Dimineața la Constanța** de George Grigoriu, **Nu știu** de N. Kirculescu, **Cinci minute cu tine** de Aurel Manolache, **Mangalia** de Noru Demetriad, **Viața nu se-oprește-n loc** de Marius Țeicu ș.a.

Valy Manolache a avut aptitudini actoricești reale, depășind stadiul cochetării cu mici roluri de proză la care sunt chemate,

www.ziuaconstanta.ro

de obicei, cântărețele din teatrele de profil. Abia venită la Estradă, a și fost distribuită de Ion Drugan într-un rol principal (Zoia) din comedia muzicală **Cu dragostea nu-i de glumit**. A continuat cu Luluța (**Chirița în provincie**), Nina (**Iubesc, iubesc**), Ioana (**Ploaia de musafiri**), Hélène (**Pălăria florentină**) și rolul cel mai important și de viață lungă - Duța Măslineanu (**Săracu' Gică**), cu care a participat la un turneu de mare succes în Israel.

Oricine a lucrat cu Valy în repetiții sau reprezentații știe cu câtă seriozitate și migală își pregătea fiecare cântec sau rol. Era conștientă că în arta divertismentului totul - repertoriu, ținută, mișcare scenică, studii vocale, informare - stă sub semnul perfecționării și schimbării. Cu toate acestea, n-a forțat „frontierele" genului, n-a încercat să sară peste propria-i „umbră", să abordeze stiluri care îi puteau depăși forțele sau discredita personalitatea. A răspuns - câtă vreme a fost solicitată - la „comenzile" regizorale cu același fior liric, emotiv și afectiv, care a individualizat-o de-a lungul vieții sale artistice.

Ilona MOȚICA

Lucidă, fără izbucniri patetice, cum ar arăta fals aparențele, Ilona Moțica se confesează în liniște, amintindu-și de timidele începuturi arădane, în formațiile de amatori ale Palatului Culturii din orașul de pe malul Mureșului. Au urmat concursul la Ansamblul C.G.M. din București, întâlnirea cu compozitorul Edmond Deda și, în anii 1950-1953, etapa Petroșani, la Teatrul de Stat **Valea Jiului**. Prin 1953, a sosit aici în turneu Ansamblul artistic al Marinei militare din Constanța. Ilona a fost văzută într-un spectacol și invitată pentru audiții la Constanța. Era o probă formală, pentru că i se hotărâse angajarea încă de la Petroșani.

De atunci, Ilona Moțica a devenit constănțeancă. Până în 1956, a fost solistă de muzică populară și ușoară a ansamblului

www.ziuaconstanta.ro

marinăresc, interpreta cântece patriotice, ostășești, făcea dese turnee prin țară, muncea pentru perfecționarea tehnicii vocale și îmbogățirea repertoriului.

În 1956, la Teatrul de Stat din Constanța lua ființa secția de estradă și printre primii angajați ai noului colectiv se număra Ilona Moțica. La Teatrul de Stat, publicul era mai exigent și cântărețului i se solicita o pregătire mai intensă. „La Ansamblul Marinei - își amintește cu sinceritate Ilona - succesul era oricum asigurat. Când fetele din balet și solistele apăreau pe scenă în costume marinărești, ostașii de pe nave izbucneau în urale înainte de prima mișcare sau de primul sunet. Acum trebuia să iau totul de la început: studii muzicale, repertoriu, prime audiții etc. etc.".

Ilona Moțica a cântat în toate concertele și spectacolele de revistă ale Teatrului de Stat și, din 1969, ale Teatrului **Fantasio**, până în 1981, ultima sa premieră - înaintea pensionării - fiind **Fantasiorama**. A lansat melodii în primă audiție, unele ajungând șlagăre cu rezistență în timp, s-a bucurat de tablouri cu ilustrație coregrafică și decoruri speciale, a avut cronici încărcate de laude, dar n-a putut evita nici răutățile, nici invidia „colegială"...

Un moment important în profesiunea sa l-a constituit concertul **Fantasio Studio 1**, conceput ca un spectacol de muzică și balet pentru prima solistă a teatrului, care avea invitați în concert pe Ionel Miron și Alexandru Jula, doi cântăreți din Galați, în „vogă" în anii '70. Ilona Moțica interpreta **Tangoul de demult** de Gherase Dendrino, **Mangalia** și **Nici nu-ți închipui** de Aurel Manolache, **Ce-mi poate aduce iubirea ta** de H. Mălineanu, dar și **Granada**, **La luna**, **Străinul** sau **Limon-limonero** (din repertoriul internațional).

Ilona Moțica a cunoscut succesul și pe scenele din Moscova, Leningrad, Tbilisi, Baku, Berlin, Dortmund, Varșovia sau la bordul motonavei **Transilvania**, în ultima croazieră a acesteia pe Mediterană.

De 15 ani trăiește departe de teatrul care i-a adus atâtea bucurii, dar - poate - și triști „provinciale", departe de aplauze și de bârfe... E greu să crezi că la rostirea numelui **Fantasio** nu-i tresare inima. Prea mult și-a dăruit-o acestei scene ca s-o dea uitării

www.ziuaconstanta.ro

la ceas de taină cu sine însăşi.

Iar Teatrul **Fantasio** ştie că fără Ilona Moţica n-ar fi astăzi ceea ce este...

Cornel PATRICHI

A fost un timp (1971 - 1978), când primul coregraf de revistă al ţării, Cornel Patrichi, semna baletele spectacolelor de la **Fantasio**, perioadă unică şi de irezistibilă magie a creaţiei. Deşi numele i-a apărut şi pe afişele Teatrului **Tănase** din Bucureşti sau pe genericul emisiunilor de divertisment ale Televiziunii (într-un cuplu forte cu regretatul Alex. Bocăneţ), se pare că la **Fantasio** a avut cel mai deschis câmp de aplicaţie a gândirii sale coregrafice.

De la selecţia soliştilor (Kiss Endre, Gina Varga, Milidi Tătaru, Livioara Voiculeţ, Rodica Manolache, Mihaela Marcău) şi a ansamblului (Ana Drăgan, Sida Bocancea, Viorica Asan, Mary Renţea, Valy Biji, Florin Maciac, Köröszy Istvan ş.a.) până la alegerea desenelor coregrafice, a costumelor şi a ilustraţiei muzicale, totul purta „marca" seriozităţii şi profesionalismului ridicată la cote înalte.

Au rămas - din nefericire doar în amintire - superbele tablouri coregrafice **Vis de lustragiu** (**Gong Fantasio**), **Orchestra** (**Super-Fantasio**), **Oraşul** (**Veselia n-are vârstă**), **4 + una** (**Tele-Fantasio**), **Platforma Năvodari** şi **Gara maritimă** (**Revista de aur**), **Discoteca Fantasio** (**Nuntă la Fantasio**) şi altele. Chiar într-un dans tematic de „comandă social-politică", cum a fost acel „balet al chimiei" din **Revista de aur**, Cornel Patrichi avea talentul de a transfigura chipuri, atitudini, mişcări..., aducând omenescul în prim-plan.

Cu timpul, revista muzicală nu mai avea taine pentru Cornel Patrichi. Prologul şi finalul spectacolelor - două momente fierbinţi ale oricărei premiere - erau cedate de regizori

www.ziuaconstanta.ro

coregrafului frenetic, care le transforma în clipe de efemeră virtuozitate.

Astăzi ne mai rămâne doar nostalgia artei lui Patrichi și a trupei sale de la **Fantasio**.

Nicky POPESCU

Se numără, alături de Ion Drugan și Aurel Manolache, printre „descălecătorii" Revistei constănțene (în 1956), ca actor-cupletist-cântăreț de primă linie, dar și ca autor de scenarii și librete sau asistent de regie artistică până în 1962, când - cu concertul **Mozaic Constanța** - își încheia prima serie de spectacole la Estradă.

Va reveni la **Fantasio** la sărbătorirea a 20 de ani de existență a teatrului (ianuarie 1977), participând - împreună cu Lucica Pârvulescu și Ion Duțu (alți doi veterani ai acestei scene) la spectacolul aniversar **Fantasio XX**, regizat de Nicușor Constantinescu. Apoi, ca pensionar, a colaborat la diverse spectacole estivale ale secției muzicale pentru tineret (cu grupul **Euxin**) sau ale trupei mari.

Deși a trecut prin alte două instituții artistice din Constanța - Ansamblul folcloric **Brâulețul** (pe care l-a condus cu pricepere câțiva ani) și Teatrul liric (actor comic în operetele lui Strauss și altele, dar și autorul unor librete - împreună cu Costică Ghinea - între care **Peneș Curcanul** și **Regele Istros** - cred că Nicky Popescu a trăit permanent cu dorul de revistă, pentru care avea și competență și chemare de suflet.

Din păcate, a scris pentru Revistă într-o perioadă când cenzura era... Rege și tematica impusă cupletelor și scheciurilor putea fi tratată doar în niște scheme și clișee care încurajau splendori de... platitudine. Iar ca interpret - venind din școala generației lui Nae Roman, Ștefan Glodariu, George Hazgan, Tony Buiacici ș.a. - plătea

www.ziuaconstanta.ro

tribut excesului de gest și mișcare scenică, la limita unui cabotinism acceptat cu prea mare îngăduință.

Peste toate acestea, Nicky Popescu este artistul dotat cu diverse mijloace de exprimare, chiar dacă unele au mai fost taxate drept desuete...

Dan SACHELARIE

Un adolescent cu înfățișare firavă pășea în 1956 pragul atelierului de pictură al Revistei constănțene, pe care avea să-l părăsească abia la vârsta pensionării. A urcat cu răbdare și modestie treptele afirmării artistice, de la condiția asistentului la cea a pictorului de concepție, fără să renunțe vreodată la munca „inferioară" a executantului. Deși avea dreptul, Dan nu s-a retras nici o clipă în cabinetul de lucru al schițelor de costum sau decor, ci s-a implicat cu pasiune nedisimulată în realizarea lor practică din ateliere. Era văzut permanent cu pensula sau „pistolul" de culoare, muncind cot la cot cu colegii din subordine.

Propunerile din mapele sale pentru scenografia concertelor, revistelor sau comediilor muzicale dezvăluiau - în imagini sugestive - tinerețea autorului și împleteau - fără ostentație - respectul față de tradițiile plasticii din spectacolul de gen cu căutările și soluțiile moderne ale liniilor și culorilor. Prin anii '70-'80, spectacolele de la **Fantasio** ofereau - pe lângă clipele de desfătare comică sau muzicală - modele vestimentare, care făceau o școală a bunului gust și a frumuseții în mișcare.

Dar „piesele" forte ale lui Dănuț Sachelarie, pentru care era respectat sau invidiat de colegii din țară, au fost cortinele „de față" sau „de fundal", un domeniu special de concepție și execuție, datorită dimensiunilor, impactului puternic cu capacitatea de percepție optică a spectatorului și necesității de rezistență peste

www.ziuaconstanta.ro

limitele de timp ale unei premiere.

Supus unor hărțuieli obositoare pentru spectacole ocazionale, de rutină, sau pentru executarea unor „comenzi" sociale și politice cu ocazia diferitelor festivități sau vizite prezidențiale, însoțite de cortegiul manifestărilor megalomane, Dan Sachelarie a atins punctul nevralgic al uzurii înainte de vreme și s-a văzut înlocuit, încet-încet, cu scenografi „la modă", din Capitală. O tristețe apăsătoare, dublată și de o îndelungată suferință fizică, pusese stăpânire pe acest artist încă înainte de părăsirea teatrului în care își petrecuse cea mai mare parte a vieții.

Să fie oare și acesta motivul pentru care a răspuns cu o bucurie deschisă, în anii '90-'91, invitației teatrului și a semnat direcția plastică a celor trei premiere din acea grea perioadă de reconstrucție a trupei? Era „cântecul de lebădă" al unui bărbat cu înfățișarea firavă care, peste puțină vreme, urma să treacă vămile spre nehotare...

Creația unui pictor-scenograf (ca a oricărui artist al scenei) nu rămâne decât în amintirea spectatorului, care este supusă iremediabilei erodări în timp... Poate și în arhiva de schițe și fotografii, câte se mai păstrează... Este o nedreptate, între multe altele, care - în acest sfârșit de veac și în cel ce vine - este posibil să fie corectată.

Dan SPĂTARU

În 1974, când devenea salariat al Teatrului **Fantasio**, Dan Spătaru se afla în pragul unei spectaculoase „căderi", după ce cunoscuse toate plăcerile măreției. Puțini cântăreți din România au avut succesul său artistic, financiar și sentimental. La asemenea înălțimi, aerul e tare, aburii euforiei și ai licorilor te învăluiesc amețitor și - în lipsa unui sfat de bătrân înțelept - e ușor să te prăbușești. Dacă Spătaru n-a avut destinul amar al unui coleg de la Teatrul **Tănase**,

www.ziuaconstanta.ro

este meritul lui, al familiei (întemeiate la Constanța) și al unor prieteni adevărați.

N-a stat mult la **Fantasio**, doar patru ani, și a cântat în trei reviste (**Super-Fantasio**, **Veselia n-are vârstă**, **Tele-Fantasio**) și în tot atâtea concerte. Dar aici a „renăscut", e drept, cam greu..., în mai multe reprize, cu dureri sfâșietoare și lumina miraculoasă de la capătul tunelului.

Dan Spătaru a fost și a rămas până astăzi cântărețul iubirilor adolescentine sau mature, al drumurilor spinoase pe care se pot rătăci sufletele cotropite de stări confuze, al bucuriei de copil încântat, la orice vârstă, când... trece o fanfară militară, al evocărilor sentimentale cu chip de măicuță blândă și resemnată în așteptare, sau de țărăncuță isteață.

Dacă ar fi cântat într-o limbă de circulație internațională, piesele sale muzicale și sinceritatea trăirii lor în scenă l-ar fi putut situa pe o traiectorie ascendentă, asemena unui Julio Iglesias...

Numai că Dan Spătaru s-a confesat liric „pre" limba maternă, picurând o lacrimă de fericire peste amărăciunea românilor sortită veșniciei.

Ionel STĂNCULESCU

Un mare pianist de orchestră, un compozitor de talent și un om de o modestie dezarmantă...

În „actele" Teatrului **Fantasio** apare din 1958, o dată cu premiera comediei muzicale **Cu dragostea nu-i de glumit**, la doi ani după înființarea secției de estradă a Teatrului de Stat. După încă doi ani, pe afișul concertului **A 13-a lună** i se citea numele în dreptul funcției de **asistent-conducere muzicală**. Aurel Manolache - dirijorul orchestrei - îi remarcase valoarea și calitățile umane și-i încredințase

www.ziuaconstanta.ro

răspunderea „secundă" într-un colectiv important al tinerei instituții (așa cum o va mai face de câteva ori de-a lungul anilor).

Deși concert-maestrul este - după o tradiție veche a marilor orchestre simfonice - un fel de șef de trupă, iar **Fantasio** a avut remarcabili violoniști cu această funcție, Ionel Stănculescu se bucura în fața colegilor săi de o autoritate profesională și morală neimpusă de vreun act administrativ, ci pornită dintr-un impuls colectiv de admirație și prețuire.

Liniștit, echilibrat, păstrându-se la distanță de conflicte și interese meschine, rezervat și discret, Ionel Stănculescu devenea afabil până la exuberanță în fața clapelor ce cădeau - la atingerea degetelor sale - sub vraja divină a creației. A compus mult și nu doar în genul divertismentului. Avea o slăbiciune specială pentru muzica de balet, într-o vreme când coregrafii (Oleg Danovski, Ion Alexe ș. a.) montau la Revistă tablouri coregrafice pe muzică originală semnată de Ionel Stănculescu. Mai târziu a venit moda **negativului** cu ritmuri străine, dar aceasta e o altă poveste...

Din păcate, după 1970 compozitorul Stănculescu a fost dat uitării și „semnele" prezenței sale veneau doar din fosă. Și-a făcut datoria de pianist până la capăt (în 1985, sufletul său curat a bătut sfios la poarta îngerilor...), rămânând în trupa **Fantasio**, deși primise oferte care ar fi putut tenta și onora pe oricine.

Milidi TĂTARU

Când a pășit pe scândura scenei **Fantasio**, pe la începutul anilor '70, era un adolescent cu nebunia dansului în gând și fibra musculară. Ca să fie tot timpul în teatru, mai ales după venirea lui Cornel Patrichi la conducerea baletului, a abandonat pentru o vreme școala. Devenise dependent de „drogul" numit teatru, nu-l potoleau evoluțiile coregrafice solistice și de ansamblu, astfel că - la prima

www.ziuaconstanta.ro

propunere de figurație ca actor - a răspuns cu un entuziasm care l-a surprins și pe regizor și pe directorul teatrului.

A făcut parte din marea trupă a lui Patrichi, cea mai bună din țară timp de zece ani, fiind solist alături de adevărate vedete ale dansului din Revista românească: Martha Herzum, Gina Varga, Kiss Endre, Mihaela Marcău. Cu Gina Varga a realizat un adevărat cuplu **pe scenă**. A învățat și „a furat" meseria de la Patrichi atât de bine, încât - după ce acesta a părăsit teatrul - a început să semneze coregrafia revistelor de la **Fantasio**, urcând treptele profesiunii de la timiditate la dezinvoltură.

După ce a debutat cu coregrafia spectacolului muzical pentru copii - **Cioc-boc, hai la joc!** - (1982), a trecut la revistă: **Fantasio-service** (1985), **Fantasio-color** (1986), **Caricaturi la revistă** (1988), **Lumea râde... de când lumea** (1989). În ianuarie 1990, într-o atmosferă stranie, mixtură de confuzie și entuziasm, a participat la montarea **Doamne, domni și domnișoare**, după care a fost atras - ca mulți alții - de mirajul Italiei, unde a dansat și a realizat spectacole de divertisment bine apreciate de beneficiarii contractelor sale artistice.

Întoarcerea lui în țară și la **Fantasio** pentru a lucra coregrafia revistei **Nimeni nu ne vrea!** demonstrează - încă o dată - că prima dragoste nu se uită.

Trio DO-RE-MI

Trei colegi de la un liceu din Turda și-au unit glasurile în spectacole școlare, apoi - în vremea milităriei - la Ansamblul artistic al Armatei din Cluj și - din 1960 până la pensionarea din 1990 - la Teatrul **Fantasio**.

Este un record de longevitate artistică pentru un trio de cântăreți. În România au mai fost câteva, între care cel al fraților

www.ziuaconstanta.ro

Grigoriu, dar - unul câte unul - s-au desființat învăluite în colbul uitării. De la un timp, compozitorii renunță să mai „scrie" pentru un grup vocal, orchestratorii se eschivează de la un efort suplimentar pretențios, iar directorii agreează angajarea periodică (în locul celor trei băieți - bărbați -... bătrâni!) a unei siluete feminine care poate epata - dacă nu prin voce - măcar prin conturul șerpuitor al „anatomiei"...

Do-Re-Mi înseamnă Mircea Brad, Igor Povorosniuc și Puiu Văcaru, adică trei bărbați cu temperamente diferite - echilibrate sau complicate, liniștite sau capricioase -, dar cu aspirații comune, care au descoperit la Constanța și în Teatrul **Fantasio** locul afirmării lor artistice.

Este drept, nu le-a fost ușor să aștepte câte o melodie, să suporte ironii mai reținute sau mai agresive. Dezamăgiți, au fost deseori la un pas de abandon. La primul colț, îi așteptau cu zâmbet perfid resemnarea, suficiența, ratarea. Au rezistat cu stoicism și au părăsit „corabia" cu fruntea sus.

La opt ani de la pensionarea lor, un straniu destin le-a bulversat viețile; unul a întors spatele acestei lumi și a plecat în căutarea alteia, mai curată, mai luminoasă; al doilea, „dedulcit" la binefacerile investițiilor imobiliare, privește arogant și batjocorește, pe la colțuri, teatrul în care și-a făcut numele cunoscut; ultimul, refuzând ideea pensionării, continua până de curând să vină la teatru, de parcă era încă angajat...

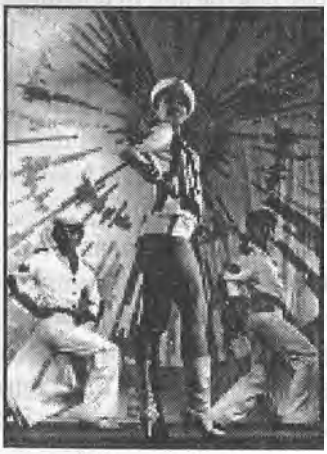

Gina VARGA

În 1990, se retrăgea din teatru după o activitate impresionantă. Bântuia, furibundă, moda plecărilor - de data aceasta legale - peste hotare, cu contracte care, nu de puține ori, s-au dovedit iluzorii. Nu era cazul Ginei Varga, care - pe lângă talentul înnăscut de dansatoare de excepție - a fost hărăzită și cu simțul pragmatic necesar aranjamentelor financiare.

www.ziuaconstanta.ro

Din păcate, abandona o profesiune în care avea nu doar un trecut strălucitor, ci și un viitor neîndoielnic. Începuse ca dansatoare în ansamblu, se impusese grabnic (ignorând obișnuitele complexe ale fetei neșcolite „la bară", în sala liceului de coregrafie), ca să ajungă solistă fără stagiu de așteptare.

Cornel Patrichi a văzut în ea vedeta și i-a facilitat ascensiunea prin dansuri create anume pentru cuplul Gina Varga - Milidi Tătaru, care a devenit în curând cel mai bun din țară.

Dar Gina nu s-a oprit - cu suficiența diletantului - la condiția amăgitoare a succesului de moment. Simțea că poate mai mult decât arătase în tablourile coregrafice. Când i s-a propus să „atace" cupletul într-un trio (în care numai Mariana Cerconi era „de meserie"), n-a ezitat nici o clipă. Reușita a fost totală! Gina cânta, dansa și „spunea" replicile ca o profesionistă autentică. La orizont se întrezărea cupletista de rasă..., dar n-a fost să fie!

Departe de țară, sub soarele orbitor al Siciliei, gândul Ginei Varga se întoarce deseori spre casă, spre **Fantasio**...

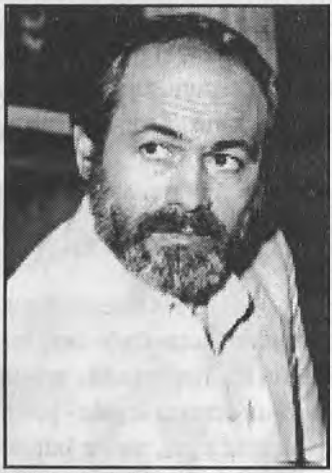

Dumitru CARAMITRU

A intrat în teatru la vârsta adolescenței și a ajuns astăzi unul dintre „bătrânii" scenei de la **Fantasio**, deși nu are decât 50 de ani. În noiembrie 1967, era angajat prin concurs și debuta în spectacolul **Un concert pe adresa dv.** ca solist vocal, cu două melodii din repertoriul lui Gianni Morandi: **În genunchi mă-ntorc la tine** și **Nu sunt demn de tine**.

La **Fantasio**, D. Caramitru făcea parte dintr-o echipă de cântăreți recunoscută pe plan național: Ilona Motica, Trio Do-Re-Mi, Valy Manolache, Coca Andronic, apoi Dan Spătaru și Clara Anton. El era cel mai tânăr, „deschizătorul de pârtie", care - de multe ori - dădea tonul spectacolului, adică al succesului. Prospețimea și

www.ziuaconstanta.ro

sinceritatea glasului și trăirii sale scenice au atras atenția regizorilor, care au început să-i ofere, la început, replici în scenete comice, apoi roluri în comedia muzicală **Hoții de ceasornice** (în regia marelui meșter Nicușor Constantinescu) și în muzicalurile pentru copii: **Cocoșelul neascultător**, **Muschetarii măgăriei sale** și **Lumea poveștilor**.

Dumitru Caramitru și-a continuat cu egal succes dubla prestație artistică, de cântăreț și actor comic, în diferite concerte și reviste muzicale, până în 1990, când - împreună cu Coca Andronic - a solicitat directorului din acea vreme să fie folosit în exclusivitate ca actor. Era o „mișcare" gândită cu maturitate, care i-a fost înțeleasă ca răsplată pentru credința cu care a slujit scena din b-dul Ferdinand...

Reușitele sale din **Parlamentul melodiilor**, **Love story în lift**, **Grevă la Fantasio**, **O fată îndărătnică**, **Revista de... front** (**Moș Teacă**) și **Ginere de import** au (re)confirmat talentul de actor comic al lui Dumitru Caramitru.

Dan CONSTANTIN

Un ardelean „get-beget", care - când abia împlinea 30 de ani - a înțeles că îi trebuie o schimbare de loc pentru a face saltul așteptat în profesiune, și-a lăsat (în 1989) serviciul la Ansamblul de estradă **Doina** din Cluj, părinții și prietenii, și a venit, împreună cu soția și fetița, la Constanța. Probabil că și „peștele" din el se săturase de apa dulce a Someșului și se simțea mai bine în întinderile nesfârșite ale mării...

Dar mai mult ca toate l-a atras Teatrul **Fantasio**, unde a pășit prin concurs, cu fruntea sus, mândru că va face parte dintr-o familie respectabilă de artiști. Gospodar, calculat, cu simțul măsurii, înzestrat cu multiple cunoștințe literar-filozofice (deși este de formație realistă, absolvent al Politehnicii, specialitatea electronică!), când s-a înființat clasa de

www.ziuaconstanta.ro

actorie **Hyperion** la Constanța, n-a avut nici o ezitare și a devenit student, alături de alți 15 colegi de la **Fantasio**. De la monologul lui Nae Cațavencu (una din probele examenului de admitere) la Conu Leonida și Nae Girimia din examenul final al anului al IV-lea, Dan Constantin a parcurs toate etapele școlii de teatru (la clasa profesoarei Ileana Ploscaru) cu seriozitatea care îl caracterizează.

Paralel, în teatru a fost permanent distribuit în aproape toate premierele, în roluri mari și mici, lucrate conștiincios. Și-a exersat și „condeiul", reușind să scrie versuri, cuplete și scenete pentru reviste și concerte, foarte bine primite de spectatori. Cu dl. Page din **Falstaff-story**, descoperea marele repartoriu.

În vara anului 1996, a hotărât să se întoarcă acasă. Ardeleanul școlit la Constanța, cu o experiență artistică și de viață îmbogățită în cei șapte ani petrecuți prin străini (deveniți - mulți - între timp prieteni buni...) a fost reprimit cu bucurie în Revista armatei clujene. Iar în noiembrie (același an), chiar la Constanța, cucerea - împreună cu colegul Mihai Lazăr - unul dintre premiile **Matei Millo**, pentru cel mai bun actor!

Mariana DARIAN

Este angajata Teatrului **Fantasio** din primăvara anului 1995, fiind distribuită în concertul **Hai cu trenul roz!**, în care a făcut un mare succes cu monologul **Nebuna** de Alex. Darian (premiat la ediția a III-a, 1994, a Festivalului teatrelor de revistă din România). Cu același monolog, ea însăși a fost distinsă cu premiul **Zizi Șerban**, pentru cea mai bună actriță, la același festival.

A debutat la Teatrul de estradă din Deva în 1971, în revista **Sus cortina la Cetate!** de Mihai Maximilian și Vasile Veselovski, dar după un an s-a transferat la Teatrul **A. Davila**, secția estradă, unde a apărut frecvent în comedii

www.ziuaconstanta.ro

muzicale, operete, concerte și reviste. Dintr-o **fișă de creație** (selectivă) nu pot lipsi rolurile sale din **Fratele meu Charles** (după **Școala calomniilor** de Sheridan), **Iașii în carnaval**, muzical de Edmond Deda după V. Alecsandri, **Taci, mireasă, nu mai plânge** de Silviu Georgescu, **Trei mirese pentru un frate** de Virgil Stoenescu.

A făcut apoi parte din colectivul artistic al secției revistă a Teatrului **Toma Caragiu** din Ploiești, a participat la trei ediții ale Festivalului-concurs al revistei de la Constanța, cu spectacolele **Bonsoar cabaret!**, **Raiul pe pământ** și **A înnebunit lumea!**, și a fost premiată de tot atâtea ori pentru interpretare.

La **Fantasio**, joacă în ultimele premiere (**Ginere de import**, **Nimeni nu ne vrea!**, **Fantasio Remember**, **Să vezi și să nu crezi!**, **Am pierdut ultimul tren!**, și **Fantasio Cazino**) și așteaptă noi roluri în viitoarele spectacole ale teatrului.

Mioara FRUM-NEJLOVEANU

O zi de turneu în București cu spectacolul **Muschetarii măgăriei sale**. Sala Teatrului **Ion Creangă** - înțesată de copii care urmăresc cu sufletul la gură întâmplările de pe scenă... Un iepuraș vine la rampă și aproape că imploră pe micii spectatori să intervină pentru salvarea Ciocârliei din închisoarea unde a fost aruncată de Măgarul despot... E copleșit de emoție și nu aude decât într-un târziu ropotele de aplauze...

Era debutul la **Fantasio** al micii balerine Mioara Frum-Nejloveanu, care ajunsese la Constanța după terminarea liceului de coregrafie din Cluj (seria 1976), la clasa profesorilor Dan Moravski și Eva Maksay. În căutarea unei slujbe, a început ca profesoară de balet (clasic) la Casa pionerilor și a continuat - păstrându-și specializarea - la o școală cu profil de gimnastică sportivă și ritmică.

www.ziuaconstanta.ro

Când i s-a propus să intre în colectivul secției muzicale pentru copii de la **Fantasio**, a avut „nebunia" de a lua totul de la început. A fost ajutată în noua profesiune de Mariana Cerconi și Fritz Braun, doi Artiști - doi Oameni cărora le păstrează până astăzi o afectuoasă recunoștință.

Așa a pășit Mioara Frum-Nejloveanu în vârtejul amețitor al premierelor **Avioane de hârtie**... **Pinochio**... **Fram, ursul polar**... **Cucurigu gagu**... **Unde ești tu Bingo?**... **Aventurile Panterei roz**... și toate celelalte..., al spectacolelor de la sediu și din turnee în toată țara, cu câte două, trei reprezentații pe zi.

...La ceas de reverie, se declară mulțumită de rolurile sale, de bucuria pe care - alături de partenerii săi - a picurat-o în sufletele curate ale prichindeilor din sălile de teatru și se gândește că - înainte de apropiata pensionare - vine vremea să predea „ștafeta" unei colege mai tinere...

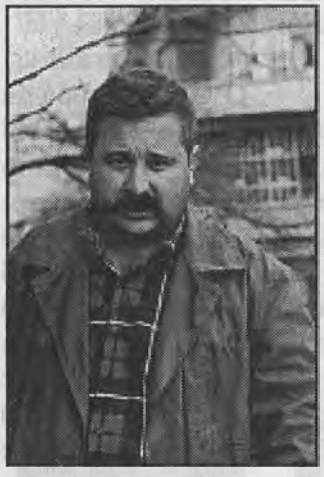

Ștefan GLINȚĂ

În 1982, la un concurs pentru actori, a intrat în scenă ca să dea replică unui coleg; el nu era înscris pe lista candidaților, mai avea de făcut vreo două clase la un liceu seral... A fost însă atât de convingător, mai cu seamă în repertoriul comic, încât comisia i-a sugerat să completeze o cerere de angajare. Deși salariul era de muncitor necalificat, dragostea pentru teatru a lui Fane a depășit acest amănunt...

La început, a fost distribuit în spectacolele secției muzicale pentru copii, apoi în comedii și reviste, iar astăzi - privind repertoriul celor două secții - observi cu uimire că n-a fost „iertat" de nici un regizor în ultimii ani. Ca să-și mai completeze străveziul venit de „bugetar", lucrează și noaptea - tot ca artist - la câte un bar cu program.

Trăsătura esențială a interpretării sale este

www.ziuaconstanta.ro

simplitatea (trăirii fiecărui rol), înțeleasă ca naturalețe, normalitate, spontaneitate, dezinvoltură. El este - fără mari eforturi - țăran, polițist, escroc, boddy-guard, cerșetor sau afacerist... nu schimbând doar o fragilă „mască", ci îmbogățindu-și personajul cu date fiziologice și psihice descoperite de multe ori intuitiv.

Talentul său nativ merită stimulente. După liceu, se gândește la facultate, dar nu de dorul unei „legitimații" profesionale. Simte nevoia unei instruiri sistematice, a asimilării culturii teatrale, vitală oricărui actor care se respectă.

Dumitru LUPU

A venit pe lume la 25 mai 1952, în Giurgiu, de unde va purcede să cucerească gloria prin Conservatorul **Ciprian Porumbescu** (via Pitești, liceul de muzică), specialitatea **canto operă**, studiată cu maeștri ca Arta Florescu (canto), A.I. Arbore (clasa de operă), Dragoș Alexandrescu (teoria muzicii). Studiile și le-a încheiat în 1982 cu rolul Gianni Schichi din opera cu același nume de Puccini.

Ceva s-a petrecut atunci, pentru că tânărul Lup(u) a realizat o „piruetă" de 180 de grade: în loc să devină un bariton oarecare la un teatru de operă, a ales... muzica ușoară și orașul adolescenței sale - Pitești -, cu gândul (la început ascuns, apoi mărturisit cu non-șalanță, spre stupoarea celor slabi de inimă) de a ajunge un compozitor mare și un dirijor de talie națională.

A compus mult (nici nu știe numărul pieselor) și din focul nestins al creației au țâșnit până la urmă scânteile, care în acest gen mai poartă numele de șlagăre: **Ce mult te-am iubit** (Mamaia, 1987 - prima distincție, interpretă: Ileana Șipoteanu), **S-aducem dragostea-napoi** și **Gara mică** (ambele l-au lansat pe Gabriel Dorobanțu spre vârful ierarhiei din breasla sa), **Rendez-vous** (premiu pentru creație la a II-a ediție a Festivalului teatrelor de revistă,

www.ziuaconstanta.ro

Constanța, 1993, în spectacolul **Sus ai noștri, jos ai voștri!**; premiul de interpretare - Ileana Șipoteanu, același festival).

Ca orice „geamăn" care se respectă, Mitică Lupu (cum îi spun prietenii, fiindcă nu are numai dușmani...) este un caleidoscop derutant de calități și defecte: este orgolios, ambițios (a venit la Constanța - când se afla în culmea gloriei la Pitești - pentru a dirija „cea mai mare și cea mai valoroasă orchestră din țară", cum îi place să spună adesea...), vanitos, violent și colorat în limbaj, adoră spiritul de frondă, iubește publicitatea cu orice preț... ; dar nu bea, nu fumează, este un entuziast și un pătimaș al meseriei, nu îngăduie indisciplina artistică, este gata să sară „în foc" pentru succesul unui spectacol și - dacă regizorul i-ar cere - ar fi capabil să lase bagheta de dirijor ca să intre într-o scenetă; apoi, acestui Don Quijotte al muzicii ușoare de la noi trebuie să i se ierte „altele" măcar pentru harul cu care a fost dăruit: într-o viață nu le poți avea pe toate, dar el are talent!

Maria LUPU

A pășit în Teatrul de revistă după 17 ani de păpușărie. Cei neavizați pot fi neîncrezători în acest „trecut" artistic, dar oamenii de teatru știu că „păpușăria" nu este doar cea mai veche artă interpretativă, ci și una dintre cele mai dificile. Din cel puțin două motive: pentru **complexitatea demersului artistic**, chiar dacă se consumă în spatele paravanului, și pentru **sinceritatea exprimării**, care este o condiție „sine qua non" a profesiunii. Copiii acceptă orice convenție artistică, uneori mai ușor decât adulții, dar resping categoric falsul și impostura.

Maria Lupu a avut ca dascăli ai scenei pe Ștefan Lenkisch și Claudiu Cristescu, doi dintre cei mai cunoscuți animatori ai artei păpușărești din țara noastră. Între 1978 - 1990 a fost angajata

www.ziuaconstanta.ro

teatrului de păpuși din Constanța, unde a fost distribuită în majoritatea spectacolelor realizate de Cristian Pepino. Din 1990, s-a transferat la **Fantasio**, la sugestia unui fost îndrumător artistic și coleg la păpuși, Vasile Hariton.

A apărut în multe premiere (**Să trăiască... răposata!**, **Love story în lift**, **Zaraza de la Alcazar**, **Al doilea glonț**, **Grevă la... Fantasio**, **Nu mințim poporu' cu televizoru'?!**, **Se caută un mincinos**, **Sus ai noștri, jos ai voștri!**, **Cheia succesului**), a acumulat experiență în noul gen de artă teatrală și „explozia" s-a produs la Festivalul teatrelor de revistă, ediția 1994, când - împreună cu Mirela Pană - a obținut premiul **Zizi Șerban**, pentru cea mai bună interpretare feminină. Sceneta lor - **Pygmalion** de Tudor Popescu, întregită de Gigi Rădulescu cu texte și muzică - a fost unul din momentele de vârf ale revistei **Dragostea și... tranziția**. Maria Lupu a convins atât juriul concursului cât și publicul spectator că este o artistă dotată cu calități interpretative multiple, de actriță, cântăreață și dansatoare.

În 1995, cu rolul hangiței Quickly din muzicalul **Falstaff-story**, și în 1996, cu rolul Bufonul din revista **Nimeni nu ne vrea!** a recucerit laurii interpretării feminine la Festivalul revistei din România.

Andrei MIHALACHE

S-a născut la 8 august 1957, în București. A absolvit I.A.T.C. în 1981, la clasa profesorului Mihai Dimiu (asistenți: Silviu Purcărete și Irina Niculescu). Examenul de licență a fost spectacolul **Chirița**, după un scenariu propriu, în care a „topit" nu numai piesele despre vestita isprăvnicească, ci și o seamă de cânticele și vodeviluri ale lui Alecsandri.

Între 1981 - 1985 a pus în scenă mai multe spectacole la

www.ziuaconstanta.ro

Teatrul din Turda (unde fusese repartizat), dar și la Cluj, Satu Mare și Oradea, precum: **Un bărbat și mai multe femei** de L. Zorin, **Steaua fără nume** de M. Sebastian, **Tanța și Costel** de I. Băeșu, **Transmitem în direct** (premieră absolută) și **Un suflet romantic** de Tudor Popescu, **A cincea lebădă** de Paul Everac, **Nu sunt Turnul Eifel** de Ecaterina Oproiu, **Harap Alb** (spectacol de păpuși).

Din 1985 s-a stabilit la Constanța, unde timp de șapte ani a fost regizorul artistic al Teatrului dramatic. Împreună cu Liviu Manolache (autorul muzicii) a realizat spectacolele **Căsătorie cu bucluc** și **Sânziana și Pepelea**, aruncând o punte spre experimentul său studențesc cu Alecsandri de la **Casandra** (tot un muzical), dar autodepășindu-se. Cu **Jolly-Jocker** (al treilea Tudor Popescu în câțiva ani!) își întrerupe - provizoriu - seria comediilor, fiind atras de drama lui Vampilov - **Vânătoarea de rațe** - și de tragedia antică (**Oedip** și **Troia în flăcări**), pentru care a imaginat montări spectaculoase în aer liber, adevărate super-producții teatrale de mare interes în stagiunile estivale ale anilor '80.

În 1992, s-a transferat la **Fantasio** șocându-și prin gest colegii și spectatorii, deși pe scena din b-dul Ferdinand regizase câteva spectacole remarcate de public și de critica de specialitate (**Fantasio-service**, **Avioane de hârtie**, **Caricaturi la revistă**, **Lumea râde... de când lumea** și **Doamne, domni și domnișoare**). Premierele **Nu mințim poporu' cu televizoru'?!**, **Western show**, **Revista de... front** (**Moș Teacă**), **Banii... vorbește** (**Sușe estivale**), **Geometrie conjugală variabilă**, **Dragostea și... tranziția**, **Gina comunista**, **Hai cu trenul roz!**, **Nimeni nu ne vrea**, **Muc cel mic** îi completează „fișa de creație", îi trădează căutările, întoarcerea spre scriitorii de certă valoare, ambiția montărilor ample. Mișcându-se cu dezinvoltură pe terenul minat cu eșecuri și succese, nelăsându-se copleșit, strivit, derutat de laude și reproșuri, Andrei Mihalache nu și-a spus ultimul cuvânt. Este și la o vârstă (încă... obraznic de tânără!) la care își poate permite, ca și Poetul, să croiască planuri „din cuțite și pahară"...

www.ziuaconstanta.ro

Sorin MOCANU

În primăvara anului 1990, la primul concurs important pentru completarea locurilor vacante din Teatrul **Fantasio** se prezentase un tânăr de 23 de ani care venea din Pitești, unde urmase cursuri de canto la Școala populară de artă și la Casa armatei. Până la acea dată cântase în spectacolele Casei armatei și colaborase cu Teatrul **A. Davila**. Proaspătul dirijor de la **Fantasio** - Dumitru Lupu - îl cunoștea și l-a recomandat pentru angajare, menționându-i - în afara calităților interpretative - ambiția, seriozitatea, dorința de autodepășire.

Sorin Mocanu avea să facă dovada acestor însușiri încă de la prima sa premieră de la Constanța (**Parlamentul melodiilor**); apoi, a intrat prin concurs la Facultatea de arte **Hyperion**, devenind unul dintre cei mai vrednici studenți la toate cursurile teoretice și la lucrările pracrice. Dorința sa neostoită de învățătură „se conjuga" armonios cu prezența activă în spectacolele teatrului, în care accepta - în afara interpretării pieselor muzicale - orice distribuire în figurație sau în roluri de „proză"(Dinu Petre în **Cheia succesului**, Domnul Page în **Falstaff-story**, Bancherul, Înger, Aurolac în **Gina comunista**, Tonino în **Ginere de import**, Mielu în **Să râdem cu... Băieșu**).

Anul 1996 i-a adus primul premiu important în cariera sa - **Aurelian Andreescu** -, pentru cel mai bun cântăreț la Festivalul-concurs al teatrelor de revistă din România, și rolul Freddy din muzicalul **My Fair Lady** pe scena Operei constănțene, în care joacă alături de profesoara sa de actorie, doamna Ilean Ploscaru, și de alți doi colegi de la **Fantasio** - Mirela Pană și Ovidiu Popescu.

Sorin Mocanu a acumulat cunoștințe teoretice și practice necesare unui autentic profesionist. „Explozia" talentului său va să se producă în anii ce vin. Negreșit!

www.ziuaconstanta.ro

Mirela PANĂ

Abia ieșită din adolescență, în 1992, când reușea prima la un concurs pentru completarea locurilor vacante de actori, purta în... poșetă bastonul de mareșal! Această impresie și convingere o aveau și cei câțiva „examinatori" ai candidaților la statutul de artist al Teatrului **Fantasio**. Mirela Pană, copleșită de emoție, nu se gândea la viitorul îndepărtat. ci la efortul intelectual-artistic care o aștepta pentru desăvârșirea sa profesională.

...În toamna aceluiași an își începea și viața de studentă a Facultății de Arte **Hyperion**, clasa de actorie „păstorită" de doamna Ileana Ploscaru. A fost o studentă conștiincioasă, prezentă - din convingere - nu doar la cursurile de actorie, vorbire, mișcare scenică sau la orele de studii muzical-coregrafice, ci și la cursurile de psihologie sau istorie a teatrului românesc. Tenace, ambițioasă, chiar îndârjită sau nemulțumită atunci când descoperea fisuri în programul de pregătire, studenta Pană nu s-a lăsat până nu și-a încheiat studiile cu examenul de licență (împreună cu colegele sale Luciana Crudu și Ileana Șipoteanu), susținut în iulie '96 la Academia de Teatru și Film București, în fața unei comisii exigente (Olga Tudorache - Dem Rădulescu), pe care l-a promovat cu succes.

Studenția ei s-a petrecut **altfel** decât a colegilor din București sau Târgu Mureș, care își împărțeau timpul între orele de școală și vizionările spectacolelor serale de la diferite teatre din orașele respective. Mirela Pană era studentă și actriță la **Fantasio**, în același timp și - Dumnezeu știe cum reușea! - n-a rămas datoare nici facultății, nici teatrului. A „jucat" în comedii muzicale, concerte și reviste, surprinzând printr-un impresionant registru interpretativ, de la cântec și dans la cuplet și scenetă, de la autenticul fior lirico-dramatic la hazul nebun, în cascade uluitoare.

www.ziuaconstanta.ro

...A fost asemuită cu marea cupletistă Zizi Şerban, a fost remarcată de un reputat critic teatral - Valentin Silvestru - („de unde ai apărut, domnişoară Pană?", a întrebat-o în noiembrie 1993, la ediţia din acel an a Festivalului revistei româneşti), a avut cronici elogioase în presa locală şi centrală şi - nu demult - a apărut în rolul Eliza din muzicalul **My Fair Lady**, pe scena Operei constănţene.

Este meritoriu faptul că laudele n-o copleşesc. Mirela are tăria de caracter de a rămâne lucidă şi de a reîncepe orice lucrare artistică de la... zero. I-aş sugera un singur lucru (nu spun „sfat", ar părea prea bătrânesc îndemnul...): să aibă şi curajul de a spune NU unui text sau unei partituri interpretative care coboară ştacheta sub înălţimea atinsă de ea în acest moment. Sau, altfel spus, după **Fastaff-story** şi **My Fair Lady** să nu-şi mai risipească talentul, dând chip unei florărese de culoare... Să fie mai pretenţioasă, mai exigentă în relaţia cu colegii autori - compozitori - scenografi - regizori, să respingă tentaţia vicleană a succesului facil din programele de bar...

Dar nu e greu să-mi dau seama că recomandarea mea este condamnată să rămână în plan teoretic, pentru că în cel pragmatic... „stima noastră şi mândria" nu rezolvă sărăcia!

Ovidiu POPESCU

Ca orice copil din Constanţa, şi-a început educaţia artistică la Teatrul de păpuşi şi Teatrul **Fantasio**, unde se amuza sau se înfricoşa la **Cocoşelul neascultător** sau **Muschetarii măgăriei sale**, fără să bănuiască faptul că peste ani va intra în distribuţia acestor spectacole.

Prin clasa a şasea, îşi delecta colegii şi îşi mai îmbuna profesorii, exasperaţi de năzdrăvăniile sale, cu imitaţii din **nea Mărin**, la liceul **Traian** era „abonatul"

www.ziuaconstanta.ro

echipelor artistice (recitatori, brigadă, teatru), obținând și un loc întâi cu monologul Cetățeanului turmentat la un festival din epocă.

Nereușind în 1981 la I.A.T.C. (și încă trei ani la rând...), a intrat - mai întâi - în corul Teatrului liric și, apoi, în secția de copii de la **Fantasio**, unde în 1982 a debutat în muzicalul **Cioc-boc, hai la joc!**, regizat de Dominic Dembinski și Liviu Manolache.

Din 1989 pășește și în colectivul de revistă, jucând în **Caricaturi la revistă** alături de Doru Octavian Dumitru și Mihai Sorin Vasilescu. Au urmat multe premiere la **copii**, dar și la **revistă**.

Visul său și a altor tineri din generația sa de a învăța teatrul într-o școală superioară s-a împlinit în 1992, când Geo Saizescu, decanul Facultății de arte **Hyperion**. înființa o clasă de actorie-music-hall la Constanța, cu profesori din localitate (Ileana Ploscaru, Dumitru Lupu, Diana Cherigi, Fănică Lupu, Liviu Manolache, Georgeta Mărtoiu ș.a.). Ovidiu Popescu își încheie studiile cu rolul Ivan Turbincă din muzicalul **Gina comunista** și obține diploma de actor profesionist prin examenul de licență de la A.T.F. București. Avea nevoie de acest „zapis", deși directorul Operei constănțene - Cristian Mihăilescu - îi încredințase rolul Alfred P. Doolittle din **My Fair Lady** cu un an înainte, considerând că talentul trăiește și fără „înscrisuri"...

Ileana PLOSCARU

Ca și Emil Sassu, după pensionarea de la Dramatic, Ileana Ploscaru n-a rezistat prea mult să stea departe de scenă și a răspuns cu bucurie propunerii directorului Teatrului **Fantasio** de a colabora - mai întâi - în spectacolul **Love story în lift** (1990), iar apoi de a se reangaja în colectivul din b-dul Ferdinand. Raționamentul directorului era cât se poate de înțelept. Își asigura „acoperirea" unor roluri de

www.ziuaconstanta.ro

greutate din repertoriul teatrului (comedii muzicale) și dădea posibilitate tinerilor actori să învețe - numai privind-o! (la repetiții sau în spectacole) - din arta acestei mari artiste. Ca să nu mai vorbim de actul moral reparatoriu pe care îl făcea celei ce fusese pensionată într-o perioadă de vârf a formei sale artistice...

...Primită la Conservatorul dramatic din Cluj (orașul său natal) cu dispensă de vârstă și studii (avea 15 ani!) și fără concurs de admitere, Ileana Ploscaru a justificat încrederea dascălilor săi (Rusei, Voicu și Panait Victor Cottescu). Timp de zece ani - după terminarea studiilor - a dat viață multor personaje pe scena Naționalului clujan (Spiridon, Zița, Guliță, Eliza - **Pygmalion**, Ioana - **Ciocârlia**, Ofelia, Galea - **Poveste din Irkutsk** ș.a.), după care s-a transferat - prin concurs - la Teatrul de Stat din Constanța.

Să trăiești peste 25 de ani (1961-1987) într-un colectiv teatral înseamnă să te contopești până la uitarea de sine cu bucuriile, tristețile și speranțele lui. Cu o condiție: să te numești Ileana Ploscaru. De la rolurile de școlăriță (**Fiicele și E vinovată Corina?**) la marile partituri dramatice (din **Nu va fi război în Troia**, **Noaptea iguanei**, **Femeia mării**, **Anna Christie**, **Doi pe un balansoar**, **Nu, eu nu regret nimic**, **Nevestele vesele din Windsor**, **Nebuna din Chaillot**, **Orfeu în infern**, **Legendele atrizilor**, **Andromaca**, **Hecuba**, **Joc de pisici...**), doamna Ileana Ploscaru a parcurs ascendent o călătorie fascinantă prin universul complex al dramaturgiei românești și universale.

La **Fantasio** n-a jucat mult, dar cu fiecare rol - mic sau mare - (**Love story în lift**, **Zaraza de la Alcazar**, **Se caută un mincinos**, **Cheia succesului**, **Ginere de import**) - „a făcut școală"! Disponibilitățile sale pedagogice au fost puse în valoare și la clasa de actorie a Facultății **Hyperion**, al cărei dascăl pasionat a fost în anii 1992–1995. În 1997, la ediția a VI-a a Festivalului național al revistei, a fost distinsă cu premiul **Zizi Șerban**, acordat celei mai bune actrițe pentru interpretarea rolului Nebuna din revista **Am pierdut ultimul tren!**

Astăzi trăiește cea mai deplină fericire a profesorului de teatru: să joace alături de foștii ei elevi, să-i vadă cum cresc, să continue să-i ajute și să resimtă lângă ei bucuria fiecărui nou succes...

www.ziuaconstanta.ro

Emil SASSU

În timp ce colegi ai săi de la Teatrul dramatic, pensionați la cerere sau din (rea) voință administrativă, „dau la pește", își plimbă prin parcuri angoasele sau își clădesc din amintiri castele de nisip, „nea Emil", cum i se spune cu sincer respect în Teatrul **Fantasio**, a înțeles că dacă nu va simți permanent respirația scenei, se va sufoca... și a trecut strada la Revistă, cu armele și muniția profesiunii sale de-o viață. Asta înseamnă 48 de ani de actorie (4 la Brașov, 37 la Teatrul dramatic și 7 la Fantasio) și peste 160 de roluri importante, deși n-a refuzat niciodată vreunul secundar.

A jucat sub bagheta unor mari directori de scenă, ca Ion Sahighian, Sică Alexandrescu, N.Al. Toscani, Ion Maximilian, Marietta Sadova, Mihai Berechet, iar astăzi, ca asistent de regie, face școală de teatru cu tinerii de la **Fantasio**, care cred în el, îl ascultă și învață tainele meseriei de actor.

Cine l-a văzut în **Micul infern**, **Clipa** sau **Jucătorul de table**..., nu poate uita forța dramatică a acestui artist născut parcă pentru a da viață unor caractere memorabile. Ar fi nedrept dacă am omite izbânzile sale în comedie (Alecsandri, Caragiale, Mollière, Baranga, Tudor Popescu - la Dramatic; **Zaraza de la Alcazar**, **Se caută un mincinos**, **Cheia succesului**, **Falstaff-story** - la **Fantasio**).

La **Fantasio**, Emil Sassu trăiește a doua tinerețe (nu numai artistică!), un actor, dansator, cântăreț... cu o vitalitate scenică în fața căreia este imposibil să-ți reprimi invidia. Și are doar 70 de ani!

www.ziuaconstanta.ro

Ileana ȘIPOTEANU

În octombrie 1991, venea la **Fantasio** o tânără cu „trup de ceață", care dorea să spună spectatorului constănțean „ce mult te-am iubit". Compartimentul „voci" al teatrului se întărea cu o cântăreață aflată în primele rânduri ale generației sale.

Drumul ei spre muzica ușoară începuse în orășelul natal Rucăr/Argeș, cu spectacole liceale, concursuri interjudețene la Botoșani, Brăila, Amara, Rucăr (mențiuni și premii), a continuat la Teatrul **A. Davila** - estradă, unde - între 1985–1990 - compozitorul Dumitru Lupu crease o școală de interpreți (Ileana Șipoteanu, Otilia Rădulescu, Daniel Iordăchioae, Florin Apostol), cu înregistrări la radio și cu participarea la Festivalul de la Mamaia (în 1986 și 1987, când a avut „partea sa de vină" la premierea melodiei **Ce mult te-am iubit** de D. Lupu).

Alături de acest cântec, în repertoriul ei bogat în succese se întâlnesc melodii intrate în conștiința iubitorilor genului: **Cine mi-a luat iubirea** (Gh.E. Marian), **Bună seara, fericire** (Camelia Dăscălescu), **Când amintirile le retrăiești** (Vasile V. Vasilache), **Am trup de ceață**, **Să-mi dai o aripă să zbor**, **S-o luăm de la-nceput**, **Vino iubire la mine**, **Tu ești un vagabond**, **Rendez-vous**, **Unde-s banii?**, **Taximetristul**, **Mariaj din interes** (Dumitru Lupu) și multe altele...

Sensibilă și delicată ca o floare de grădină, a avut însă forța morală și rezistența fizică necesară studiilor de teatru (patru ani la Facultatea **Hyperion**, prima promoție de la Constanța, la clasa doamnei Ileana Ploscaru), încheiate în 1996 cu examenul de licență la A.T.P. București, cu rolul Gina din muzicalul **Gina comunista** de Florin Pretorian și Dumitru Lupu.

Viața ei s-a împlinit prin căsătoria cu compozitorul și dirijorul Dumitru Lupu și prin aducerea pe lume a unei fetițe drăgălașe, care poate avea șansa să poarte genele artistice ale părinților.

www.ziuaconstanta.ro

Rodica ȚOCU

După absolvirea liceului și a școlii populare de artă din orașul natal (Galați), a intrat în formațiile artistice de amatori sindicale și studențești, până în 1972, când și-a început activitatea în Teatrul de păpuși de la Galați, apoi la Ploiești.

Rodica Țocu a fost de când se știe o ființă ambițioasă. Deprinsese în câțiva ani meșteșugul păpușăriei, dar socotea că nu știe cât trebuie, că mai are nevoie de școală, și nu s-a lăsat până nu a obținut atestatul de actor-păpușar în urma cursurilor de perfecționare inițiate de minister în anii 1977–1980.

Fiind nevoită să aleagă între păpușărie și sănătate, s-a prezentat la concursul organizat de Teatrul **Fantasio** pentru noua sa secție muzicală, destinată spectacolelor pentru copii, și din ianuarie 1981 era angajată și distribuită în spectacolul **Cocoșelul neascultător**, în rolul titular, pe care l-a interpretat timp de șapte ani.

Rodica Țocu n-a lipsit din nici o premieră (**Cioc-boc, hai la joc!**, **Muschetarii măgăriei sale**, **Lumea poveștilor**, **Avioane de hârtie**, **Pinochio**, **Fram, ursul polar**... și celelalte), ajungând să dețină și rolul inedit (de memorie vie) a acestor spectacole. Ea a înmagazinat pe retină și în gând atât textul cât și mișcarea personajelor, fiind solicitată la orice înlocuire, temporară sau definitivă, a vreunui actor care prelua „din mers" o „partitură" sau alta.

Inimoasă, devotată, corectă..., Rodica Țocu a atins „performanța" de a deranja - cu atâtea calități - tihna și confortul în care se complac mediocrițătile pripășite - la căldurică - prin cotloanele teatrului. Dar când nu le va mai fi colegă (la pensionare), îi vor simți lipsa și cei care se simt incomodați de excesele sale de zel.

www.ziuaconstanta.ro

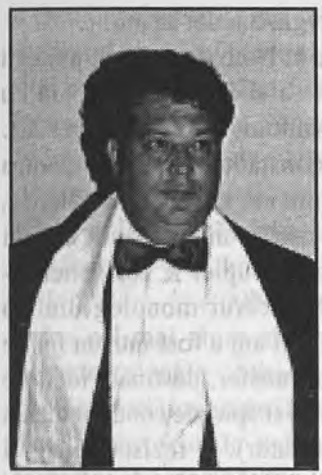

Mihai Sorin VASILESCU

E posibil ca ursitoarele să-i fi hărăzit, la ceas de taină, un destin artistic la care nu se gândeau nici copilul, nici părinții lui. Tatăl, un jurist pasionat de profesia sa, și l-ar fi dorit discipol, dar adolescentul nu simțea nici un fel de atracție față de disciplinele de examen la Drept (Socialismul științific și Economia politică).

Așa se face că, fără antecedente artistice (dacă facem abstracție de spectacolul de prezentare a modei pentru copii de la Circul de Stat, unde Mihai Sorin dovedise o... suspectă dezinvoltură), fără o pregătire asiduă, cu profesori specializați în „admitere I.A.T.C.", dar la îndemnul dascălului de română din liceu, s-a înfățișat comisiei „di granda" (Olga Tudorache, Marin Moraru, Octavian Cotescu, Dem Rădulescu, Sanda Manu) și a reușit „din prima".

Când vorbește de anii facultății, Mihai Sorin Vasilescu retrăiește cea mai frumoasă perioadă a vieții sale, luminată de profesori dăruiți cu har pedagogic (Beate Fredanov, Ion Caramitru, Nicolae Pomoje, Zoe Anghel Stanca, Cătălin Naum, Sanda Manu), presărată cu evenimente emoționante, cum a fost spectacolul **A treia țeapă** de M. Sorescu, montat de I. Caramitru în sala frescelor de la Arhitectură, în care interpreta trei roluri - Pictorul, Orbul și Mahomed - trei „registre" diferite și tot atâtea posibilități de creație actoricească. Rolul Orbului i-a oferit șansa unică de a juca pe prima scenă a țării, înlocuindu-l temporar pe Radu Gheorghe, în spectacolul regizat de Sanda Manu. Să joci alături de titani ca Amza Pellea, George Motoi, Gheorghe Visu (care l-au încurajat frățește în câteva ore de repetiție) și de marele ansamblu al Naționalului, era un vis atât de frumos... că n-ar fi vrut ca să se mai destrame... Alte prezențe, ca student, în spectacolele teatrelor **Bulandra** și **Mic** au fost noi trepte ale devenirii sale artistice, încheiată (ca etapă școlară) cu examenul de absolvire: Pampon din

www.ziuaconstanta.ro

D-ale carnavalului de I.L. Caragiale, în regia Sandei Manu.

A urmat stagiatura de la Botoşani, care i-a oferit primele roluri de profesionist al scenei, ca şi întâlnirile-şcoală cu regizori de valoare (Iulian Vişa, C. Dinischiotu, Mircea Marin ş.a.).

Din 1983 a devenit constănţean, optând pentru **Fantasio**, deşi era conştient că intră într-un alt univers artistic, necunoscut, cu capcane ascunse abil pe fiecare metru pătrat al noii instituţii. O scenetă de patru minute sau un cuplet îi vor solicita - paradoxal - eforturi artistice superioare oricărui monolog dintr-o partitură clasică. Dar n-a fost să fie aşa... Trei ani a fost într-un fel de „vacanţă plătită", fără rolurile promise la transfer, destinate ideii de înnoire a revistei, fără să aibă posibilitatea să-şi apropie condiţia ideală de „artist total" (actor, mim, cântăreţ, dansator). A rezistat tentaţiei repetate a plecării de la **Fantasio** spre alte zări, la gândul unei posibile schimbări. Primul spectacol în care s-a văzut cât de mistuit este de flacăra artei a fost **Caricaturi la revistă**, scris de Doru Octavian Dumitru. Se anunţa un cuplu comic (Doru Octavian Dumitru-Mihai Sorin Vasilescu) de strălucire îndelungată, dar - din nou - n-a fost să fie...

După 1990 a jucat mult comedie şi revistă muzicală (**Parlamentul melodiilor**, **Love story în lift**, **Zaraza de la Alcazar**, **O fată îndărătnică**, **Se caută un mincinos**, **Grevă... la Fantasio**. Cu rezultate remarcabile. Valentin Silvestru l-a numit undeva „un Jean Gabin al revistei româneşti".

În primăvara anului 1995, Mihai Sorin Vasilescu s-a întâlnit cu cel mai important rol din viaţa sa de artist (aflat atunci la vârsta de 40 de ani!): **Falstaff-story** de Alex. Darian (scenariul) şi Nicu Alifantis (muzica). Că a fost copleşit de emoţie în faţa textului shakespearian şi a personalităţii lui Falstaff, este uşor de înţeles. Dar tânărul actor a ştiut să-şi domine emoţiile şi să le „topească" în creuzetul artistic din care s-au plămădit rolul său şi întregul spectacol. Datele sale fizice şi artistice (cântă, dansează şi rosteşte „verbul" celui mai mare dramaturg al tuturor timpurilor cu dezinvoltura unui actor obişnuit cu musicalul, deşi - paradoxal - se află pentru întâia dată pe afişul unui asemenea gen de spectacol) l-au favorizat în ultimele luni de repetiţie, dar spectatorul nu va şti niciodată cât efort de gândire, câtă energie psihică, câte îndoieli şi speranţe i-au chinuit nopţile pentru

www.ziuaconstanta.ro

a descoperi gestul, sau privirea, sau intonația cea mai potrivită cu cuvântul și starea personajului... Privindu-i chipul răvășit de durere din scena finală, când fostul prieten și tovarăș de nebunii, devenit peste noapte regele Angliei, îl repudiază cu dispreț, descoperi în Falstaff - dincolo de bețivanul poltron și lăudăros - un om a cărui generozitate și complexitate sufletească nu merita asemenea trădare. Iar la această înțelegere a celebrului personaj actorul Mihai Sorin Vasilescu și-a dat măsura unui talent indiscutabil.

De șapte ani este directorul Teatrului **Fantasio**, poate cel mai tânăr manager de teatru, o funcție grea, pentru care dovedește reale aptitudini. Reconstrucția trupei, atragerea unor colaboratori importanți în spațiul literar-muzical al genului, alcătuirea unui repertoriu de valoare, organizarea Festivalului-concurs al teatrelor de revistă din România (șase ediții până în prezent), a Festivalului Național de muzică ușoară **Mamaia** (din al cărui staff organizatoric face parte în ultimii ani), obținerea de fonduri bugetare și de la sponsori pentru reparații și modernizări la sediu și la teatrul de vară... sunt doar câteva din împlinirile unui tânăr director de teatru.

Uneori, colaboratori apropiați îl decepționează și regretul tardiv că și-a risipit „bugetul" de încredere în oameni îl torurează nemeritat. Speră că timpul va soluționa ostilitățile și crizele de orgoliu care mai înnourează cerul vieții noastre artistice.

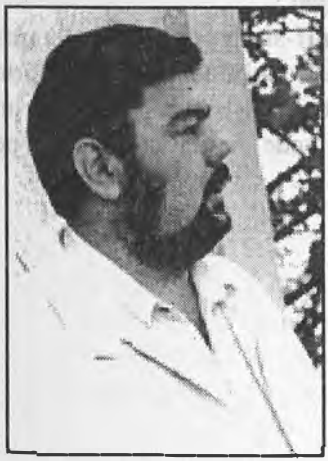

Florin ZĂNCESCU

Originar din Comănești/Bacău, Florin Zăncescu a absolvit în 1981 I.A.T.C., la clasa profesorului Dem Rădulescu, cu rolul Tulio din **Doi tineri din Verona** de Shakespeare. A debutat la Botoșani, unde și-a făcut stagiul, tot într-o piesă a dramaturgului din Stratford, **Negustătorul din Veneția**, în care apărea în cuplu comic (Solanio-Salarino) cu actualul său coleg de la **Fantasio**, Mihai

www.ziuaconstanta.ro

Sorin Vasilescu. Regizorul acelui spectacol-succes era cunoscutul Iulian Vişa. Au urmat zece ani de teatru pe meleagurile natale, la Bacău, cu frecvente creaţii actoriceşti în **Chiriţa în provincie** (rolul titular, în travesti), **Corina** - muzical de Edmond Deda după **Jocul de-a vacanţa** de M. Sebastian, **Bătrâna şi hoţul** de Viorel Savin, **Paznicul de la depozitul de nisip** de D.R. Popescu, **De ce dormi, iubito?** de Jo Vandeloo ş.a. A lucrat cu regizori importanţi, care l-au solicitat să le fie „locotenent", adică - în termeni teatrali - asistent de regie: Mircea Marin, Anca Ovanez, C. Dinischiotu, Zoe Stanca Anghel, Nae Cosmescu.

Din 1993, s-a transferat la **Fantasio** şi, după un an, a obţinut premiul **Matei Millo**, pentru cea mai bună interpretare masculină la ediţia a III-a a Festivalului teatrelor de revistă din România. A împărţit această distincţie cu M.S. Vasilescu şi era fericit pentru că i se împlinise unul dintre visurile sale artistice: să refacă „duetul" comic de la Botoşani - Zăncescu/Vasilescu.

Se pare că preocupările sale regizorale continuă la Constanţa. După vodevilul **Florin şi Florica** de V. Alecsandri, actorul Florin Zăncescu a bătut fără complexe de timiditate la porţile regiei, având obrăznicia unei premiere absolute. A făcut-o nu cu o comedioară de bulevard, ci cu o piesă românească a unui dramaturg contemporan, **Ginere de import** de Viorel Savin. Ceea ce este mult, mult prea greu. Şi a reuşit! Au urmat spectacolele de varietăţi **Să vezi şi să nu crezi** şi **Capu' face, capu' trage!**

În musicalul **Falstaff-story** - cu interpretarea Prinţului Henric - făcea încă o dată dovada unui autentic talent. Florin Zăncescu este astăzi o certitudine artistică. Distribuit pe măsura lui în viitoarele premiere, va ajunge acolo unde merită, cât mai sus pe scara ierarhiei valorice a profesiunii sale.

www.ziuaconstanta.ro

Producția artistică (1956 - 1997[1])

„Nu e mare opera unde e mult material,
ci aceea unde e mult suflet".
(Nicolae Iorga)

www.ziuaconstanta.ro

- spectacol de estradă în două acte și un prolog de Fred Firea, Sandu Anastasescu, Nicky Popescu și Alexe Marcovici; muzica de Nell Martini; texte muzicale de Puiu Golin; colaborări muzicale: Teodor Pinelis; orchestrații de Arthur Schoor, Sandu Abramovici, Elena Mateescu, Teodor Pinelis, Dan Beizadea -

Scenografia: N. Lebas (asistent: Dan Sachelarie); coregrafia: Ludmila Bogdan;dirijor: Elena Mateescu; direcția muzicală: Aurel Manolache (de la Teatrul Marinei Militare); regia artistică: Ion Drugan

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Cezar Drăgănescu, Joly Egyed, Ion Pietraru, Nae Ivănescu, Lucia Pârvulescu, Lidia Crețu, Nicki Popescu, Ilona Moțica, Vița Ionescu, Barbu Morcovescu, Dimitrie Bitang.

Corpul de balet și figurația: Bebe Dumitriu, Wilma Iagamas, Ecaterina Petcu, Ileana Deme, Maria Grigore, Niculina Ciocea, Zoe Nedelcu, Liana Mițcu, Urfet Osman, Nicolae Dordea, Grigore Dristaru, Leonida Popescu, Nicolae Preda, Ninel Neațu.

Orchestra: Gheorghe Petrescu (concert-maestru), Emilian Grigorescu, Eduard Anton (vioară), Nicolae Boteanu (violoncel), Anton Alexandru (contra-bas), Teodor Pinelis (pian), Gheorghe Enache, Vasile Tănăsescu (clarinet), Constantin Neagu (trompetă), Mihai Oprea (trombon), Nelu Tomescu (baterie), Gheorghe Cercel (corepetitor).

Personal tehnic de scenă: Petre Radu (regizor de culise), Maria Țigmeanu (sufleur), Sadedin Geambec (prim maistru electrician), Nicu Constantinescu (maistru mânuitor decoruri), Constantin Sandu (șef mânuitor decoruri), Alexe Păun (maistru recuziter), Lambru Berdeli (peruchier-coafor), Ion Andrei (recuziter șef), Nicolae Popescu, Teohari Alexandru (electricieni mecanici șefi), Gheorghe Cealera, Vladimir Nicolnicov, Alexandru Zaharia, Mustan Curttein, Nicolae Dordea, Ion Răducanu, Petre Moldoveanu, Ali Ibraim, Stelian Chirea (mânuitori decoruri), Eufrosina Șerbănescu, Mania Savinchi, Stanca Buzoianu (cabiniere).

www.ziuaconstanta.ro

2. ASTĂ SEARĂ PE FALEZĂ *20 iulie 1957*

- spectacol de estradă în două acte, prolog și epilog de Bogdan Căuș, Virgil Puicea, Puiu Maximilian și Nicki Popescu; muzica de Eugen Cerbu -

Scenografia: Al. Caramanlău (asistent: Dan Sachelarie); direcția muzicală: Eugen Cerbu; coregrafia: Nuți Walter; dirijor: Erasmus Minchievici; regia artistică: Petru Mihail

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Nicky Popescu, Joly Egyed, Ilona Moțica, Vița Ionescu, Petre Mihăilescu, Ion Pietraru, Biță Rădulescu, Nae Ivănescu, Lucia Pârvulescu, Cezar Drăgănescu, Janina Bănică, Lidia Crețu, Ludmila Bogdan.

3. ESTRADA PE SATELIT [3] *18 ianuarie 1958*

- concert-spectacol în două acte și prolog de Nicky Popescu și Georghe Mihalache; muzica de Ion Vasilescu, Gherase Dendrino, H. Mălineanu, Vasile Vasilache, Gelu Solomonescu, Marius Mihail, Noru Demetriad, Arthur Schoor, Nicky Popescu, E. Fanciotti, A. Lepin, M. Jarry, N. Morales, R. Fribl etc. -

Scenografia: Dan Sachelarie; conducerea muzicală: E. Minchievici; coregrafia: Nutzi Walter; regia artistică: Petru Mihail

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Lucia Pârvulescu, Nicky Popescu, Joly Egyed, Ilona Moțica, Ion Pietraru, Ludmila Bogdan, Biță Rădulescu, Vița Ionescu, Petre Mihăilescu, Valy Andreescu, Nae Ivănescu, Jean Constantin, Ortansa Domocoș, George Stancu.

4. CU DRAGOSTEA NU-I DE GLUMIT [4] *11 iunie 1958*

- comedie muzicală în 6 acte (6 tablouri) de Vl. Duhovicinâi și M. Slobodski; traducerea de Sanda Diaconescu și Xenia Stroe; adaptări muzicale: Gelu Solomonescu, C. Barbatti, A. Manolache și Marcel Ionescu; texte muzicale: Aurel Felea, Titi Acs, N. Frunzetti și Paul M. Ionescu -

Scenografia: Elena Fortu; conducerea muzicală: Marcel Ionescu; pictura: Dan Sachelarie; regia artistică: Ion Drugan

Distribuția (în ordinea indicată de autori): Jean

www.ziuaconstanta.ro

Constantin (Mark), Emil Sassu (Andrei), Dimitrie Bitang (Kostik), Valy Andreescu (Zoia), Vița Ionescu (Nastenka), Coca Dumitriu și Ilona Moțica (Olga), Obren Păunovici (profesorul Simelnikov), Lucia Pârvulescu și Constanța Popescu (Alexandra Feodorovna);

Orchestra: Vili Grigorescu (concert-maestru), Ionel Stănculescu (pian), Marin Iancu, Vasile Andronache (vioară), Jean Constantinescu (chitară), Victor Leonard (contrabas), Vasile Tănăsescu, Vasile Pătrașcu, Gyula Pop (clarinet), Ilie Pătrașcu, Ilie Tomiță (trompetă), Constantin Vasiliu (baterie).

5. CARNAVAL PE NOTE ***10 noiembrie 1958***

- concert de estradă pe un libret de Nicky Popescu; muzica de Babaev, Camelia Dăscălescu, Florentin Delmar, Emanuel Ionescu, Marcel Ionescu, I. Kovner, Sergiu Malagamba, H. Mălineanu, Mokrousov, E. Pleșov, Teodor Sibiceanu, Ionel Stănculescu, K. Zeller -

Scenografia: Dan Sachelarie; dirijor: Marcel Ionescu; coregrafia: Mireille Savopol; regia artistică: Ion Drugan

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Ilona Moțica, Vița Ionescu, Joly Egyed, Eugen Savopol, Ion Pietraru, Biță Rădulescu, George Ionescu; prezentatori: Nicky Popescu și Jean Constantin; soliștii baletului: Valentina Blănaru, Lucia Buruc, Ioana Cristea, Ileana Gheorghiu, Liana Tugearu, Boby Cioată, Aurel Damian, Tiberiu Iacob, Ion Tugearu.

6. CA LA CONSTANȚA ***26 februarie 1959***

- revistă în două acte și un prolog de Ion Drăgănescu și Nicky Popescu; colaborări: Sandy Rudeanu și I. Atanasiu-Atlas; muzica de Marcel Ionescu și Ionel Stănculescu -

Scenografia: Dan Sachelarie; conducerea muzicală: Marcel Ionescu; coregrafia: Mireille Savopol; regia artistică: Ion Drugan

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): George Stancu, Nicky Popescu, Ludmila Bogdan, Jean Constantin, Nae Ivănescu, Ilona Moțica, Joly Egyed, Vița Ionescu, Ion Pietraru, Cezar Drăgănescu, Biță Rădulescu, Lucia Pârvulescu.

www.ziuaconstanta.ro

Corpul de balet și figurația artistică: Violeta Alexandrescu, Lucia Buruc, Ioana Cristea, Doina Dumitriu, Elena Neațu, Carmen Pătulea, Zoe Savopol, Maria Țâru, Maria Zaharia, Sandu Barbu, Boby Cioată, Ion Gligore, Tiberiu Iacob, Traian Popescu, Seladin Osman, Gheorghe Stanciu, Ion Ștefan, Ion Tugearu, Viorica Bezetti, Liana Tugearu, David Serth, Mircea Bezetti, Aurel Damian, Rodica Brukner, Lia Tomescu, Stela Defta, Victor Ionescu, Constantin Jurăscu, Ștefan Sacalov, Valentina Blănaru, Maria Căligă, Elena Trașcă, Estera Zotescu, Anastasia Zaman, Elena Parcu.

7. A 13-A LUNĂ[5] *13 martie 1960*

- concert-spectacol în două acte, prolog și epilog (38 tablouri) de Val Cebotenko și Constantin Teodori; muzica de Radu Șerban, Emanuel Ionescu, Aurel Manolache, Marcel Ionescu, Ionel Stănculescu.

Scenografia: Dan Sachelarie; conducerea muzicală: Aurel Manolache (asistent: Ionel Stănculescu); coregrafia: Mireille Savopol; regia artistică: Ion Drugan

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Ilona Moțica, Valy Manolache, Jean Constantin, Cornelia Teodorescu, Vița Ionescu, Nae Ivănescu, Biță Rădulescu, Lucian Roman, Gelu Manolache, George Stancu, Ludmila Bogdan, Bebe Dumitriu, Nicky Popescu și fetița Doina Ivănescu.

Baletul: Valentina Bitang, Lucia Brebuleț, Ioana Constantinescu, Ileana Gheorghiu, Rita Damian, Violeta Alexandrescu, Oltea Moroșan, Angela Muradian, Elena Neațu, Mihaela Popa-Mijea, Domnița Plesnilă, Liana Tugearu, Maria Țâru, Ion Zgaverdea, Traian Popescu, Saledin Osman, D. Țâru, Ștefan Ion.

Orchestra: Mișu Cercel (concert-maestru), Ionel Stănculescu (pian), Jean Constantinescu și Sandu Avramovici (chitară), Victor Leonard (contrabas), Emil Brudiu, Vasile Tănăsescu, Vasile Pătrașcu (clarinet- saxofon), Ilie Pătrșcu, Vasile Tomiță, Doru Butoescu (trompetă), Adolf Kreppel (trombon), Vasile Andronache și Iancu Marin (viori), Costel Vasiliu (baterie).

www.ziuaconstanta.ro

8. LA MARE ŞI LA ... MAI MARE! [6] ***23 august 1960***

- revistă în două acte (28 tablouri) de I. Berg, N. Cornea şi Nicky Popescu; muzica de A. Giroveanu, A. Manolache şi I. Stănculescu -

Scenografia: Dan Sachelarie; conducerea muzicală: Aurel Manolache (asistent: Ionel Stănculescu); coregrafia: Botzi Szabo; regia artistică: Constantin Dinischiotu (asistent: Nicky Popescu)

Distribuţia (în ordinea intrării în scenă): Gelu Manolache, Viţa Ionescu, Nicky Popescu, Jean Constantin, Nae Ivănescu, Valy Manolache, Florian Stavăr, George Stancu, Ion Duţu, Trio Do-Re-Mi (Ion Văcaru, Igor Povorosniuc, Mircea Brad), Cornelia Teodorescu, Mariana Negruţ, Ilona Moţica.

9. CHIRIŢA ÎN PROVINCIE ***22 februarie 1961***

- comedie cu cântice, în două acte, de Vasile Alecsandri; muzica de Alexandru Flehtenmacher -

Scenografia: Dan Sachelarie; conducerea muzicală: Aurel Manolache; coregrafia: Mireille Savopol; regia artistică: Constantin Dinischiotu

Distribuţia (în ordinea indicată de autor): Constantin Guţu (Cucoana Chiriţa), Costel Rădulescu şi Nae Ivănescu (Grigore Bârzoi), Jean Constantin (Guliţă), Valy Manolache şi Mariana Negruţ (Luluţa), Viţa Ionescu (Safta), Nicky Popescu (Domnul Şarl), Gelu Manolache (Leonaş), George Stancu (Ion).

10. IUBESC, IUBESC ***13 aprilie 1961***

- vodevil în trei acte de Vl. Mass şi M. Cervinski; muzica de M. Tabacinikov; traducerea de Ludmila Bucşan, Mihail Teodorescu şi L. Efremov; colaborări muzicale: Aurel Manolache -

Scenografia: Febus Ştefănescu; conducerea muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Constantin Dinischiotu

Distribuţia (în ordinea indicată de autori): Valy Manolache (Nina Celnokova), Lucia Pârvulescu (Klavdia, mama ei), Gelu Manolache (Saşa Slândov), Dimitrie Bitang (Anatoli Kudreaţov), Nae Ivănescu (Ivan Juravlev), Viţa Ionescu (Alevtina Juravlevna, soţia lui), Mariana Negruţ (Maria Agaftovna).

www.ziuaconstanta.ro

11. MOZAIC CONSTANȚA[7] *3 februarie 1962*

- spectacol-concert în două părți de Eugen Mirea și Sașa Georgescu; muzica de Ion Vasilescu, H. Mălineanu, Florentin Delmar, Mișu Iancu, George Grigoriu, Ionel Stănculescu și Aurel Manolache.

Scenografia: George Voinescu (asistent: Dan Sachelarie); conducerea muzicală: Aurel Manolache; coregrafia: Botzi Szabo; regia artistică: Petru Mihail (asistent: Nicky Popescu)

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Nicky Popescu, Cornelia Teodorescu, Valy Manolache, Trio Do-Re-Mi, Ion Dutu, Gelu Manolache, Jean Constantin, Ilona Moțica, Mariana Negruț, Florian Stavăr, Vița Ionescu, Jean Florescu.

12. RÂDEȚI ȘI CÂNTAȚI CU NOI *14 martie 1963*

- revistă în două părți de Mircea Crișan, Radu Stănescu și Gelu Manolache; muzica de Gherase Dendrino, H. Mălineanu, Nicolae Kirculescu, Radu Șerban, Florentin Delmar, George Grigoriu, Temistocle Popa, Aurel Manolache, Ionel Stănculescu, Costel Zaharia ș.a. -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Botzi Szabo; conducerea muzicală: Aurel Manolache (concert-maestru: Alex. Cercel); regia artistică: Petru Mihail

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Mariana Cerconi, Fritz Braun, Martin Câmpeanu, Ion Dutu, Anca Dobrotă, Trio Do-Re-Mi, Elena Iacob, Justin Beizadea, Florian Stavăr, Jean Florescu, Jean Constantin, Valy Manolache, Ilona Moțica, Gelu Manolache; soliștii baletului: Lucia Bâgu, Georgeta Grigore, Romeo Șerban.

13. CINE RÂDE, CÂȘTIGĂ[8] *7 iulie 1963*

- revistă în două acte (31 tablouri) de I. Berg, H. Nicolaide, George Mihalache, N. Cornea; muzica de George Grigoriu, Aurel Manolache, Ionel Stănculescu; colaborări: Gelu Manolache (text) și Costel Zaharia (muzică) -

Decorurile: Dan Sachelarie; costumele: Mia Steriade (de la Teatrul „C. Tănase"); coregrafia: Botzi Szabo; (Baletul **Comoara cu statui**: Mireille Savopol-Oprescu); conducerea

www.ziuaconstanta.ro

muzicală: Aurel Manolache (concert-maestru: Alex. Cercel); regia artistică: Constantin Dinischiotu

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Fritz Braun, Fulga Lișman, Gelu Manolache, Ion Duțu, Martin Câmpeanu, Sarina Braun, Jean Constantin, Trio Do-Re-Mi, Florian Stăvăr, Valy Manolache, Mariana Cerconi, Ilona Moțica, Anca Dobrotă, Jean Florescu, Longin Mărtoiu.

Corpul de balet: Georgeta Grigore, Romeo Șerban, Lucia Bâgu, Tibor Sarkozy, Viorica Brad, Maria Popescu, Janina Marinescu, Nina Jean, Angela Povorosniuc, Doina Corcodel, Mariana Năstase, Alice Petrice, Cornelia Crețu, Oltea Morosan.

Orchestra: Gheorghe Parnica, Petre Cercel, Bella Harko, Ion Preda (vioară), Ionel Stănculescu (pian), Jean Constantinescu (chitară), Victor Leonard (contrabas), Vasile Matache (baterie), Gheorghe Cioacă (flaut-saxofon), Ion Jelea (oboi-saxofon), Gheorghe Enache, Iancu Zaharia, Nicolae Badea (clarinet-saxofon), Ion Bucătaru, Mihai Rusu, Ilie Voicu (trompetă), Adolf Kreppel, Ion Marinescu (trombon).

14. CU CÂNTEC, JOC ȘI VOIE BUNĂ ***18 februarie 1964***

- revistă muzicală în două acte de Eugen Mirea și Gelu Manolache; muzica de Elly Roman, Florentin Delmar, George Grigoriu, Aurel Manolache, Ionel Stănculescu, Dinu Șerbănescu, Temistocle Popa, Florin Bogardo -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Botzi Szabo; conducerea muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Ion Drugan

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Jean Constantin, Mariana Cerconi, Vasile Artenie, Trio Do-Re-Mi, Sarina Braun, Gelu Manolache, Jeni Turcescu, Ilona Moțica, Justin Beizadea, Anca Dobrotă, Valy Manolache, Florian Stavăr.

Soliștii baletului: Lucia Bâgu, Iuliu Filip, Georgeta Văcaru, Nina Jean, Romeo Șerban.

15. COCOȘELUL NEASCULTĂTOR ***9 aprilie 1964***

- comedie muzicală pentru copii în două acte (4 tablouri) de Ion Lucian; muzica de Aurel Manolache -

www.ziuaconstanta.ro

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Botzi Szabo; conducerea muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Ion Drugan

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Sarina Braun (Cocoșelul), Elena Artenie (Motănelul), Fritz Braun și Puiu Chiriac (Ursulețul), Vița Ionescu (Vulpoiul), Elena Iacob, Viorica Brad, Mara Gancev (Iepurașii), Mariana Cerconi (Corbulețul), Maria Popescu (Veverița), Tiberiu Szarcosi (Câinele alb), Gheorghe Păuna (Câinele negru).

Notă: 1. La reluarea spectacolului, cu altă distribuție, coregrafia a fost semnată de Tiberiu Iacob, iar asistența regiei artistice de Lucia Georgescu-Szabo.

2. De-a lungul anilor, în distribuția spectacolului au intrat următorii actori: Georgeta Orlovski, Rodica Țocu (Cocoșelul), Georgeta Chiriță-Andronic, Nina Jean, Viorica Kiss, Mioara Topor (Motănelul), Dumitru Caramitru, Elena Iacob, Puiu Catrava, Vasile Bota, Ovidiu Popescu (Ursulețul), Victor Imoșeanu, Petre Tănase (Vulpoiul), Mioara Frum-Nejloveanu, Mariana Tudor, Mioara Ioniță, Florica Măceș, Iolanda Iacob, Vasile Bota, Gabriel Prună (Iepurași), Elena Iacob, Maria Rentea, Ramona Atănăsoaie (Corbulețul), Nina Jean, Elena Iacob, Ana Drăgan, Valy Petrișor, Anca Ivan, Mioara Frum-Nejloveanu (Veverița), Ioana Tocan, Aurora Munteanu (Cățeluși).

16. FĂRĂ NOI NU E SPECTACOL ***3 iunie 1964***

- concert-spectacol de Eugen Mirea și Sașa Georgescu; muzica de Aurel Manolache, Vasile Veselovski, Ionel Stănculescu, Valențiu Grigorescu -

Scenografia: George Voinescu; coregrafia: Botzi Szabo; conducerea muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Ion Drugan

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Ilona Motica, Gelu Manolache, Jean Constantin, Valy Manolache, Fritz Braun, Trio Do-Re-Mi, Justin Beizadea, Vița Ionescu, Matia Brădișteanu, Jeny Turcescu, Sarina Braun, Mariana Cerconi.

www.ziuaconstanta.ro

17. COMPLEXUL REVISTEI [9] *20 august 1964*

- revistă în două acte de Nicușor Constantinescu, George Voinescu și Eugen Mirea; muzica de Aurel Manolache -

Scenografia: George Voinescu (asistent: Dan Sachelarie); coregrafia: Gabriel Popescu (asistent: Tiberiu Iacob); conducerea muzicală: Aurel Manolache; direcția de scenă: Nicușor Constantinescu (Maestru Emerit al Artei) și George Voinescu

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Vasia Artenie, Jeny Turcescu, Fritz Braun, Sarina Braun, Gelu Manolache, Jean Constantin, Mariana Cerconi, Vița Ionescu, Ilona Moțica, Valy Manolache, Trio Do-Re-Mi, Matia Brădișteanu, Justin Beizadea, Florin Stavăr.

Soliștii baletului și figurația artistică: Romeo Șerban, Gheorghe Păunaș, Iuliu Filip, Vasile Bota, Viorica Brad, Tiberiu Iacob, Isabela Aguletti, Elena Iacob, Nina Jean, Maria Grigore, Anca Dobrotă, Elena Artenie.

18. ACASĂ LA REVISTĂ *2 iulie 1965*

- revistă în două acte și un prolog de Ion Drăgănescu și Ovidiu Dumitru; muzica de Noru Demetriad, Ionel Stănculescu, Aurel Bucur -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Botzi Szabo; conducerea muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Ion Drugan

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Gelu Manolache, Jean Constantin, Fritz Braun, Sarina Braun, Niky Topilescu, Georgeta Chiriță, Mariana Cerconi, Ilona Moțica, Vița Ionescu, Trio Do-Re-Mi, Justin Beizadea, Valy Manolache.

Soliștii baletului: Mariana Tănase, Ion Sgaverdea, Martha Herzum.

19. PLOAIA DE MUSAFIRI [10] *3 februarie 1966*

- glumă muzicală în două acte de I. Avian și Fred Firea; muzica de Aurel Giroveanu -

Scenografia: Dan Sachelarie; conducerea muzicală: Aurel Manolache (dirijor secund: Gh. Parnica); regia ar-

www.ziuaconstanta.ro

tistică: Constantin Dinischiotu (asistent: Alexandru Mereuță)

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Gelu Manolache (Mircea Stoian), Valy Manolache (Ioana Bogdan), Jean Constantin și Fritz Braun (Timofte Florea), Vița Ionescu (Margareta), Mariana Cerconi (gemenele Catrina și Vasilica)

20. PĂLĂRIA FLORENTINĂ ***14 aprilie 1966***

- vodevil în trei acte de Eugen Labiche; versiunea românească de Alecu Popovici; muzica de Radu Șerban și Vasile Veselovski -

Scenografia: Elena Fortu; coregrafia: Botzi Szabo; conducerea muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Constantin Dinischiotu

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Emil Sassu (Fadinard), Constantin Guțu (Nonacourt), Costel Rădulescu (Beauperthuis), Valy Manolache (Hélène), Gelu Manolache (Bobin), Ilona Moțica (Baroana de Champigny), Jean Constantin (Vézinet), Romel Stănciugel (Emil), Marieta Mihalcea (Virginie), Georgeta Chiriță (Anais Beauperthuis), Titorel Pătrașcu (Achille), Vița Ionescu (Claire), Fritz Braun (Tardiveau), Nicky Topilescu (Felix), Sarina Braun (Clotilde), Nicolae Dumitrescu (Caporalul).

21. AVEM ȘI NOI MASCAȚII NOȘTRI ***16 iulie 1966***

- concert-spectacol în două părți de Gelu Manolache; muzica de Aurel Giroveanu, Nicolae Kirculescu, Sergiu Malagamba, Temistocle Popa, Elly Roman, Radu Șerban, Ionel Stănculescu -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Oleg Danovski (asistenți: Tiberiu Iacob și Iuliu Filip); conducerea muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Mihai Maximilian

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Gelu Manolache, Jean Constantin, Georgeta Chiriță, Trio Do-Re-Mi, Valy Manolache, Sarina Braun, Nicky Topilescu, Ilona Moțica, Fritz Braun.

Corpul de balet: Lucica Bâgu, Vasile Bota, Bebe Dumitrescu, Iuliu Filip (solist), Mara Gancev, Martha Herzum (solistă), Elena Iacob, Nina Jean, Florian Mosneag (solist), Greta

www.ziuaconstanta.ro

Munteanu, Radu Neag, Sida Nemecek, Gheorghe Păuna, Ana Popa, Traian Popescu (solist), Maria Rentea, Viorica Sgaverdea, Ion Sgaverdea, Georgeta Văcaru, Livioara Voiculeț.

22. NAVIGATORII REVISTEI [11] ***14 aprilie 1967***

- revistă de Mihai Maximilian și Gelu Manolache; muzica de Radu Șerban, Vasile Veselovski și Aurel Manolache -

Scenografia: Nicolae Lebas și Dan Sachelarie; coregrafia: Ion Alexe (asistenți: Tiberiu Iacob și Iuliu Filip); conducerea muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Valeriu Lazarov

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Gelu Manolache, Jean Constantin, Justin Beizadea, Georgeta Chiriță, Fritz Braun, Niki Dumitrescu, Valy Manolache, Niky Topilescu, Mariana Cerconi, Sarina Braun, Trio Do-Re-Mi, Vița Ionescu, Ilona Moțica.

23. MICRO-REVISTA CONSTANȚA 10 octombrie 1967

- retrospectivă umoristică și muzicală -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Oleg Danovski (Artist Emerit); conducerea muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Ion Maximilian

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Gelu Manolache, Jean Constantin, Ilona Moțica, Valy Manolache, Trio Do-Re-Mi, Georgeta Chiriță, Isabela Aguletti, Martha Herzum, Tiberiu Iacob, Florian Moșneag.

24. UN CONCERT PE ADRESA DUMNEAVOASTRĂ
17 februarie 1968

- concert-spectacol de Eugen Mirea și Sașa Georgescu; muzica de Ion Vasilescu, H. Mălineanu, Temistocle Popa, Aurel Manolache, Ionel Stănculescu -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Botzi Szabo; direcția muzicală: Aurel Manolache (dirijor secund: Henrich Schell); regia artistică: N. Stroe (Artist Emerit)

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Fritz

www.ziuaconstanta.ro

Braun, Niki Dumitrescu, Mariana Cerconi, Dumitru Caramitru, Georgeta Chiriță, Sarina Braun, Justin Beizadea, Gelu Manolache, Ilona Moțica, Trio Do-Re-Mi, Jean Constantin, Valy Manolache.

25. REVELION ÎN IULIE ***9 noiembrie 1968***

- revistă de H. Mălineanu și Aurel Manolache -

Scenografia: George Voinescu; coregrafia: Oleg Danovski (asistent: Tiberiu Iacob); direcția muzicală: Aurel Manolache (asistent: Ionel Stănculescu); direcția de scenă: Nicușor Constantinescu (Maestru Emerit al Artei) și George Voinescu

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Gelu Manolache, Jean Constantin, Coca Chiriță-Andronic, Dumitru Caramitru, Trio Do-Re-Mi, Mariana Cerconi, Sarina Braun, Ilona Moțica, Valy Manolache.

Soliștii baletului: Martha Herzum și Tiberiu Iacob.

Corpul de balet: Lucica Bâgu, Geta Văcaru, Bebe Dumitrescu, Elena Iacob, Maria Gancev, Viorica Sgaverdea, Nina Jean, Sida Nemecek, Livioara Păsăroiu, Ana Drăgan, Pușa Jurăscu, Kiss Endre, Vasile Bota, Adrian Daminescu, Victor Biji.

26. SĂRACU' GICĂ[12)] ***5 iulie 1969***

- comedie muzicală de altădată de V. Vasilache, N. Stroe, Șt. Cristodulo; muzica de Aurel Manolache și Vasile Vasilache jr.; cuplete și texte muzicale: Ion Maximilian și Sașa Georgescu -

Scenografia: Dan Sachelarie (asistent: Elena Răsoi); direcția muzicală: Aurel Manolache (dirijor secund: Ionel Stănculescu); direcția de scenă: Ion Maximilian

Distribuția (în ordinea indicată de autori): Gelu Manolache (Gică Sâmbureanu), Jean Constantin (Tache Măslineanu), Mariana Cerconi (Evantia Măslineanu), Valy Manolache (Duța), Dan Herdan și Romeo Mogoș (Radu), Coca Andronic (Margot), Sarina Braun (Gae), Elena Iacob (Paraschiva), Fritz Braun (Sergentul), Barbu Ionescu (Tenorul), George Stancu (Frangulea).

Au intrat în distribuție de-a lungul anilor (1969

www.ziuaconstanta.ro

- 1985) următorii actori: Victor Imoșeanu (cu cele mai multe prezențe) și Mihai Sorin Vasilescu (Radu), Rodica Manolache (Duța), Fritz Braun (Gae, cu cele mai multe prezențe în acest rol), Dumitru Caramitru, Igor Povorosniuc, Mihai Oanță (Frangulea), Ion Maximilian (Sergentul).

27. NU AVEȚI UN CAP ÎN PLUS? ***6 iulie 1970***

- cap-o-d-operă de Sașa Georgescu și Ion Maximilian; capete de melodii: Aurel Giroveanu și Aurel Manolache -

Cap de pensulă: Dan Sachelarie (alt cap de pensulă-ajutător: Elena Răsoi); cap-el-maestru de balet: Oleg Danovski; cap-el-maestru muzical: Aurel Manolache; cu regia pe cap: Ion Maximilian

Capete de afiș: Ilona Moțica, Trio Do-Re-Mi, Sarina Braun, Fritz Braun, Victor Imoșeanu, Doina Nedu, Dumitru Caramitru, Barbu Ionescu, Gelu Manolache, Jean Constantin.

Orchestra: Grigore Carabulea (concert-maestru), Harko Bella, Paul Nacă, Mircea Georgică, Nedelcu Dumitrescu, Dumitru Neațu, Gheorghe Cioacă, Ion Jelea, Iancu Zaharia, Traian Hagiu, Ion Bucătaru, Mihai Rusu, Constantin Schultz, Adolph Kreppel, Ion Marinescu, Alexandru Petrescu, Jean Constantinescu, Iosif Domby, Victor Leonard, Ștefan Davidescu, Constantin Nistor.

28. FANTASIO STUDIO L ***11 februarie 1971***

- concert-spectacol; muzica de: Gherase Dendrino, Radu Șerban, Florentin Delmar, H. Mălineanu, Gelu Solomonescu, George Grigoriu, Vasile Veselovski, Temistocle Popa, Aurel Manolache -

Scenografia: Dan Sachelarie; regia coregrafică: Oleg Danovski (asistent: Ivan Ranja); direcția muzicală: Aurel Manolache

Distribuția: Ilona Moțica (în repertoriu: **Tangoul de demult, Ce știi tu?, Nu se poate, Litoral-tango, Mangalia, Granada, La luna, Străinul, Limon-limonero**), Ionel Miron (**Felicia, Un fir de vis, Astă seară fără chitară, Spre binele tău,**

www.ziuaconstanta.ro

Dii, căluț, La felicita, Domenica, Amore romantico blues), Alexandru Jula (**Elena, Inelul de logodnă, Te-am văzut cu altul, Arca lui Noe, Soția prietenului meu, Floare albă din Pireu, Nu te mai juca**) și duetul Miron-Jula (**Ne plac toate fetele, Să cântăm, chitara mea, Mama, Chabelo, Serenada primăverii, Clopoțelul, Mini-rock**).

Corpul de balet: Isabela Aguletti, Fănică Lupu, Dora Carpov, Kiss Endre, Geta Văcaru, Kőröszy Istvan, Lucica Bâgu (soliști), Mara Gancev, Nina Jean, Sida Nemecek, Livioara Păsăroiu, Ana Drăgan, Valeria Biji, Elena Ivan, Gina Varga, Adriana Țuțuianu, Mariana Burcă, Vasile Bota, Victor Biji, Kerekes Emil, Florin Maciac, Anghel Ionescu, Milidi Tătaru, Tiberiu Istvan (ansamblul).

29. HODORONC FANTASIO ***5 februarie 1972***

- revistă muzicală de Petre Bărbulescu, Ovidiu Dumitru și Gelu Manolache; muzica de Aurel Manolache și Ion Cristinoiu -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Cornel Patrichi; direcția muzicală: Aurel Manolache; direcția artistică: Alexandru Bocănet

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Gelu Manolache, Jean Constantin, Dan Spătaru, Ilona Moțica, Valy Manolache, Coca Andronic, Mariana Cerconi, Trio Do-Re-Mi.

30. MUSCHETARII MĂGĂRIEI SALE ***1 iunie 1972***

- comedie muzicală pentru tineret de Ion Lucian și N. Puicea; muzica de Aurel Manolache -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Cornel Patrichi; direcția muzicală: Aurel Manolache; direcția artistică: Ion Drugan

Distribuția (în ordinea indicată de autori): Fritz Braun (Măgarul), Sarina Braun (Cocoșelul), Dumitru Caramitru (Ursulețul), Victor Imoșeanu (Vulpoiul), Mariana Cerconi (Bufnița), Florin Maciac (Lupul), Elena Iacob (Motănelul), Lucica Bâgu, Geta Văcaru, Nina Jean, Mara Gancev, Lili Ivan, Victor Biji, Vasile Bota, Anghel Ionescu (Iepurași, Arici, Greieri), Trioleta Oanță (Ciocârlia).

www.ziuaconstanta.ro

Distribuția stagiunii 1997 - 1998: Ovidiu Popescu (Măgarul), Rodica Țocu (Cocoșelul), Florin Constantin Oprică și Ștefan Glință (Ursulețul), Luciana Crudu (Vulpoiul), Katalin Slevoacă (Bufnița), Laurențiu Vlad (Lupul), Mădălina Bratei (Motănelul), Gheorghe Maximencu (Corbul), Stelică Murariu (Cățel), Mioara Frum-Nejloveanu, Florența Popescu, Monica Mocanu (Iepurași), Teodora Slevoacă (Ciocârlia).

Au mai jucat de-a lungul timpului: Puiu Catrava, Florin Dumbravă, Gheorghe Maximencu (Măgarul), Mioara Frum-Nejloveanu (Cocoșelul), Vasile Bota, Mariana Burcin (Ursulețul), Mioara Topor, Camelia Poenaru, Roxana Ivanciu (Vulpoiul), Mary Rențea (Bufnița), Petre Tănase, Dan Cojocaru (Lupul), Elena Iacob, Stela Scutaru, Camelia Constantin (Motănelul), Nina Jean, Ramona Atănăsoaie, Anca Ivan, Ana Maria Duca, Rodica Țocu, Mihai Popa (Corbul), Puiu Burnescu, Sergiu Aliuș, Florin Mirea, Cătălin Anastase, Constantin Florescu, Mara Gancev, Radu Dogaru, Laurențiu Vlad (Cățelușii), Viorica Asan, Ana Drăgan, Mioara Frum-Nejloveanu, Anca Ivan, Ana Maria Duca, Ramona Atănăsoaie, Oltița Chirilă, Daniela Vlad, Camelia Constantin (Iepurași), Iolanda Iacob, Oana Luban, Ecaterina Crudu, Simina Constantin, Anca Glință, Andrada Slevoacă (Ciocârlia).

31. FANTASIO DELFINARIUM ***12 iulie 1972***

- concert-spectacol prezentat la Delfinariul din Constanța (în colaborare cu Complexul muzeal) -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Cornel Patrichi; conducerea muzicală: Aurel Manolache

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Ilona Moțica, Valy Manolache, Trio Do-Re-Mi, Mariana Cerconi, Coca Andronic, Fritz Braun, Clara Anton, Victor Imoșeanu, Dumitru Caramitru, Rodica Manolache, Kiss Endre, Gina Varga-Tătaru, Milidi Tătaru.

Notă: De-a lungul anilor, au fost invitați în acest spectacol: Doina Patrichi, Tatiana Botez, Ileana Iring, Tudor Cotaibă, Trio Astral.

La premiera din 1972, dresorul Nicolae Pruteanu

www.ziuaconstanta.ro

și-a prezentat „elevii" (delfinii): Tony , Gill, Micky, Mara și Marina; ulterior, au evoluat în bazin și delfinii Harley și Nasta.

32. SUPER-FANTASIO ***20 ianuarie 1974***

- revistă în două acte de Nicușor Constantinescu, Eugen Mirea, H. Mălineanu și Sașa Georgescu; muzica de H. Mălineanu și Aurel Manolache -

Decoruri: Dan Sachelarie; costume: Doina Levința; coregrafia: Cornel Patrichi (asistent: Tiberiu Iacob); conducerea muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Nicușor Constantinescu (Maestru Emerit al Artei)

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Gelu Manolache, Jean Constantin, Mariana Cerconi, Valy Manolache, Dumitru Caramitru, Ilona Moțica, Dan Spătaru, Coca Andronic, Trio Do-Re-Mi, Fritz Braun, Victor Imoșeanu, Clara Anton.

33. HOȚII DE CEASORNICE ***13 aprilie 1975***

- comedie muzicală de Nicușor Constantinescu și Sașa Georgescu; muzica de Aurel Manolache -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Cornel Patrichi; conducerea muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Nicușor Constantinescu (Maestru Emerit al Artei)

Distribuția (în ordinea indicată de autori): Gelu Manolache (Bogdan), Jean Constantin (Biju), Rodica Manolache (Mona), Mariana Cerconi (Trianda), Fritz Braun (Mache), Victor Imoșeanu (Anton), Dumitru Caramitru (Aristide), Gina Varga (Alina), Viorica Kiss (Smaranda), Elena Iacob (Angela), Nina Jean (Nuți), Maria Rențea (Viorica).

Corpul tehnic de scenă: Radu Constantin (regizor tehnic), Mihai Oanță (șef electrician), Adrian Malciu (sonorizator), Alexandru Zaharia (șef montatori decoruri), Radu Leoveanu și Gabriel Ștefănescu (recuziteri), Omer Suliman, Dumitru Palade, Paul Jeancă, Costică Banciu, Ion Pristavu (montatori decoruri), Eugenia Moraru, Vișa Ciocea, Elisabeta Zaharia (costumiere), Magdalena Nițu (coafeză), Sofica Oanță, Mircea Dendiu (electricieni).

Atelierele: Ecaterina Aricescu (șef de producție),

www.ziuaconstanta.ro

Ştefan Davidescu (pictor executant), Gina Coteanu (şef atelier croitorie femei), Ion Buriu (şef atelier croitorie bărbaţi), Silvia Moisiuc, Constanţa Negrescu, Virgil Tudor (croitori), Ştefan Tecs (cizmar).

34. ARPEGII PONTICE[13] ***14 octombrie 1975***

- concert-spectacol -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Cornel Patrichi; direcţia muzicală: Aurel Manolache.

Distribuţia (în ordinea indicată pe afiş): Gelu Manolache, Jean Constantin, Dan Spătaru, Ilona Moţica, Valy Manolache, Mariana Cerconi, Coca Andronic, Fritz Braun, Victor Imoşeanu, Dumitru Caramitru, Trio Do-Re-Mi, Clara Anton.

Participă Corpul de balet (solişti: Martha Herzum, Kiss Endre, Gina Varga şi Milidi Tătaru) şi Orchestra de concert **Fantasio**.

35. LUMEA POVEŞTILOR ***24 decembrie 1975***

- feerie muzicală pentru copii de Alecu Popovici (textul) şi Aurel Manolache (muzica) -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Cornel Patrichi (asistent: Tiberiu Iacob); direcţia muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Ion Drugan

Distribuţia (în ordinea indicată de autori): Rodica Manolache (Cristina, Albă ca Zăpada, Cenuşăreasa), Dumitru Caramitru (Radu, Prinţul, Motanul încălţat), Fritz Braun (Piticul, Omul din lună), Mariana Cerconi (Mama vitregă, Vrăjitoarea, Vârcolacul), Victor Imoşeanu (Pompierul, Alb Împărat, Baronul Münchausen); **corpul de balet** al teatrului.

De-a lungul anilor au intrat în distribuţie actorii: Rodica Ţocu, Camelia Poenaru, Oltiţa Chirilă (Cristina, Albă ca Zăpada, Cenuşăreasa), Mioara Frum-Nejloveanu (Piticul, Omul din lună), Maria Renţea, Nina Jean, Rodica Ţocu (Mama vitregă, Vrăjitoarea, Vârcolacul), Florin Dumbravă (Pompierul, Alb Împărat, Baronul Münchausen), Cristina Macarie, Iolanda Iacob, Sergiu Aliuş,

www.ziuaconstanta.ro

Cătălin Anastase, Constantin Florescu, Vasile Bota, Ana Maria Duca (Iepurași, Căluți, Oameni din lună).

36. ÎN PAS CU ȚARA ***1 martie 1976***

- concert-spectacol/manifest pe un libret de Adrian Păunescu și Sașa Georgescu; muzica de Aurel Manolache, George Grigoriu, Mișu Iancu, N. Kirculescu, Petre Mihăescu -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Cornel Patrichi; conducerea muzicală: Dumitru Neațu; direcția muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Ion Maximilian

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Dan Spătaru, Ilona Moțica, Valy Manolache, Coca Andronic, Trio Do-Re-Mi, Clara Anton; **Corpul de balet** și **Orchestra de concert Fantasio**.

37. GONG... FANTASIO ***13 noiembrie 1976***

- concert-spectacol pe un libret de Petre Bărbulescu și Ion Maximilian; muzica de Aurel Manolache -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Cornel Patrichi (asistent: Tiberiu Iacob); direcția muzicală: Aurel Manolache (dirijor secund: Dumitru Neațu); regia artistică: Ion Maximilian

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Jean Constantin, Clara Anton, Dumitru Caramitru, Gelu Manolache, Valy Manolache, Coca Andronic, Trio Do-Re-Mi, Ilona Moțica, Rodica Manolache.

38. ASTĂ SEARĂ DOAR NOI DOI ***17 ianuarie 1977***

- spectacol de selecțiuni din revistele teatrului, prezentat în premieră în săptămâna **Fantasio XX** -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Cornel Patrichi; direcția muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Nicușor Constantinescu (Maestru Emerit al Artei)

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Jean Constantin, Gelu Manolache și invitații lor: Coca Andronic, Valy Manolache, Martha și Tiberiu Iacob și un grup de șase perechi de dansatori.

www.ziuaconstanta.ro

39. FANTASIO XX[14] *23 ianuarie 1977*

- spectacol umoristic-muzical de selecțiuni, prezentat în premieră în săptămâna **Fantasio XX** -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Cornel Patrichi; direcția muzicală: Aurel Manolache (dirijor secund: Dumitru Neațu); regia artistică: Nicușor Constantinescu (Maestru Emerit al Artei)

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Dan Spătaru, Jean Constantin, Gelu Manolache, Ilona Moțica, Fritz Braun, Mariana Cerconi, Victor Imoșeanu, Coca Andronic, Nicky Popescu, Ion Duțu, Lucia Pârvulescu, Rodica Manolache, Clara Anton, Dumitru Caramitru.

Soliștii Baletului: Martha Herzum, Tiberiu Iacob, Kiss Endre, Livioara Voiculeț, Gina Varga și Milidi Tătaru.

40. VESELIA N-ARE VÂRSTĂ *14 mai 1977*

- revistă de Nicușor Constantinescu, Sașa Georgescu, H. Mălineanu și Aurel Manolache -

Decoruri: Dan Sachelarie; costume: Doina Levința; coregrafia: Cornel Patrichi (asistent: Tiberiu Iacob); direcția muzicală: Aurel Manolache (dirijor secund: Dumitru Neațu); regia artistică: Nicușor Constantinescu (Maestru Emerit al Artei)

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Jean Constantin, Gelu Manolache, Dan Spătaru, Ilona Moțica, Clara Anton, Coca Andronic, Mariana Cerconi, Fritz Braun, Valy Manolache, Trio Do-Re-Mi, Victor Imoșeanu, Dumitru Caramitru.

Soliștii baletului: Martha Iacob, Kiss Endre, Gina Varga, Milidi Tătaru, Livioara Voiculeț.

Prezentatoarea spectacolului: Rodica Manolache

41. TELE-FANTASIO *5 august 1978*

- revistă muzicală de Ion Mustață, cu muzica de Marius Țeicu; au colaborat: Eugen Mirea, Sașa Georgescu, Gelu Manolache, Jean Constantin, Edmond Deda, Temistocle Popa -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Cornel

www.ziuaconstanta.ro

Patrichi (asistent: Tiberiu Iacob); direcția muzicală: Aurel Manolache (dirijor secund: Dumitru Neațu); regia artistică: Ion Drugan

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Rodica Manolache, Gelu Manolache, Jean Constantin, Dumitru Caramitru, Clara Anton, Victor Imoșeanu, Coca Andronic, Mariana Cerconi, Trio Do-Re-Mi, Fritz Braun, Ilona Moțica, Valy Manolache, Dan Spătaru; soliștii baletului: Gina Tătaru, Milidi Tătaru și Kiss Endre.

42. REVISTA DE AUR ***25 mai 1979***

- revistă muzicală de Nicușor Constantinescu, Sașa Georgescu, H. Mălineanu și Aurel Manolache -

Scenografia: Dan Sachelarie și Dinel Rusu; coregrafia: Cornel Patrichi (asistent: Tiberiu Iacob); direcția muzicală: Aurel Manolache (dirijor secund: Dumitru Neațu); regia artistică: Nicușor Constantinescu (Maestru Emerit al Artei)

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Jean Constantin, Gelu Manolache, Ilona Moțica, Valy Manolache, Mariana Cerconi, Trio Do-Re-Mi, Fritz Braun, Coca Andronic, Clara Anton, Dumitru Caramitru, Victor Imoșeanu; **soliștii baletului:** Kiss Endre, Gina și Milidi Tătaru, Mihaela Marcău și Martha Iacob.

43. FANTASIADA ***18 august 1980***

- concert-spectacol de Gelu Manolache și Jean Constantin; muzica de H. Mălineanu, Aurel Manolache, Ion Cristinoiu, George Grigoriu, Laurențiu Profeta, N. Kirculescu, Dan Stoian, Vasile V. Vasilache, Dan Mizraki -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Cornel Patrichi; direcția muzicală: Aurel Manolache

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Fritz Braun, Dumitru Caramitru, Mariana Cerconi, Rodica Manolache, Gina Tătaru, Coca Andronic, Gelu Manolache, Victor Imoșeanu, Valy Petrișor, Clara Anton, Trio Do-Re-Mi, Valy Manolache, Ilona Moțica, Jean Constantin.

Soliștii baletului: Kiss Endre, Martha Iacob, Mihaela Marcău, Livioara Voiculeț, Gina și Milidi Tătaru.

www.ziuaconstanta.ro

44. MELODII '80 ***11 noiembrie 1980***

- concert-spectacol pe un libret de Gelu Manolache și Jean Constantin; muzica de Ion Cristinoiu, Florentin Delmar, George Grigoriu, Nicolae Kirculescu, H. Mălineanu, Aurel Manolache, Temistocle Popa, Marius Țeicu și Vasile V. Vasilache -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Cornel Patrichi (asistent: Tiberiu Iacob); conducerea artistică și muzicală: Aurel Manolache

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Gelu Manolache, Ilona Moțica, Valy Manolache, Trio Do-Re-Mi, Mariana Cerconi, Fritz Braun, Coca Andronic, Clara Anton, Victor Imoșeanu, Rodica Manolache, Dumitru Caramitru și **soliștii baletului:** Gina și Milidi Tătaru, Livioara și Kiss Endre.

45. FANTASIORAMA[15)] ***5 iunie 1981***

- revistă muzicală de H. Mălineanu, Saşa Georgescu și Aurel Manolache -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Oleg Danovski, Adina Cezar, Francisc Valkay; conducerea muzicală și direcția artistică: Aurel Manolache

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Jean Constantin, Gelu Manolache, Ilona Moțica, Mariana Cerconi, Valy Manolache, Fritz Braun, Coca Andronic, Trio Do-Re-Mi, Clara Anton, Dumitru Caramitru, Rodica Manolache, Victor Imoșeanu, Gina Tătaru, Kiss Endre, Martha Iacob, Milidi Tătaru, Mihaela Marcău, Georgeta Orlovski, Viorica Asan.

46. CIOC-BOC, HAI LA JOC![16)] ***29 aprilie 1982***

- spectacol muzical de Saşa Georgescu, H. Mălineanu și Aurel Manolache -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Milidi Tătaru; regia artistică: Dominic Dembinski, Liviu Manolache

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Camelia Poenaru, Rodica Țocu, Maria Rentea, Elena Iacob, Nina Jean, Vasile Bota, Mioara Topor, Petre Tănase, Iolanda Iacob, Florica Măceș, Ovidiu Popescu, Mioara Frum, Magdalena Nicolae.

www.ziuaconstanta.ro

47. RÂS NON-STOP CU JEAN ȘI GELU ***4 aprilie 1983***

- retrospectivă muzical-umoristică -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Cornel Patrichi, Milidi Tătaru; dirijor: Dumitru Neațu; direcția muzicală și artistică: Aurel Manolache

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Jean Constantin, Gelu Manolache, Dumitru Caramitru, Rodica Manolache, Valy Manolache, Coca Andronic, Trio Do-Re-Mi, Cornelia Pop.

48. NUNTĂ LA FANTASIO ***28 octombrie 1983***

- revistă muzicală de H. Mălineanu, Sașa Georgescu, Aurel Manolache -

Scenografia: arh. Theodora Dinulescu; direcția muzicală: Aurel Manolache; coregrafia și regia artistică: Cornel Patrichi

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Fritz Braun, Mihai Sorin Vasilescu, Mariana Cerconi, Rodica Manolache, Carmen Rădulescu, Dumitru Caramitru, Trio Do-Re-Mi, Gina și Milidi Tătaru (duet coregrafic), Valy Manolache, Cornelia Pop.

49. ROCK LA FANTASIO ***17 mai 1984***

- concert de muzică ușoară și rock pentru tineret -

Își dă concursul formația vocal-instrumentală **Euxin**: Mircea Iani (clavecin), Dan Mușat (chitară solo), Ion Zahiu (chitară, voce), Ion Arghiriade (percuție), Marian Scipanov (chitară bas); de-a lungul anilor, au mai făcut parte din formație: Felician Ionel (chitară bas, voce), Ștefan Dumitrescu (clape); soliști vocali: Magdalena Nicolae, Stela Scutaru, Silviu Tripșa; în spectacolele prezentate pe litoral în stagiunea estivală au fost invitați Gil Dobrică, Cristian Popescu, Mihai Constantinescu (recitaluri) și Nicky Popescu (monologuri și cuplete satirice).

50. AVIOANE DE HÂRTIE ***26 octombrie 1985***

- revistă muzicală pentru copii și tineret de H. Mălineanu, Sașa Georgescu și Aurel Manolache -

Scenografia: Vasile Jurje; coregrafia: Dana

www.ziuaconstanta.ro

Dembinski; conducerea muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Andrei Mihalache

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Sergiu Aliuș, Cătălin Anastase, Vasile Bota, Oltița Chirilă, Florin Dumbravă, Mioara Frum, Nina Jean, Anca Ivan, Iolanda Iacob, Florica Macarie, Magdalena Nicolae, Camelia Poenaru, Stela Scutaru, Mioara Topor, Rodica Țocu.

51. FANTASIO - SERVICE [17] ***10 martie 1986***

- divertisment umoristic-muzical de Dan Mihăescu, Ion Maximilian, Jean Constantin, Gelu Manolache, Mircea Popescu; muzica de Viorel Gavrilă, Dan Dimitriu, Ion Cristinoiu, Aurel Manolache, George Nicolescu, H. Mălineanu, George Grigoriu, Aurel Giroveanu; textele cântecelor de Sașa Georgescu, Eugen Rotaru, Roxana Popescu, Leonida Neamțu -

Scenografia: Doina Levința, Dan Sachelarie; coregrafia: Milidi Tătaru; conducerea muzicală: Aurel Manolache (dirijor secund: Dumitru Neațu); regia artistică: Andrei Mihalache

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Victor Imoșeanu, Alexandru Oros, Mihai Sorin Vasilescu, Dumitru Caramitru, Viorica Asan, Mariana Cerconi, Rodica Manolache, Fritz Braun, Coca Andronic, Gina Tătaru, Ionel Burnescu, Cornelia Pop, Gelu Manolache, Ana Drăgan și Jean Constantin.

Soliștii baletului: Rodica Manolache, Gina și Milidi Tătaru, Luminița Galiș și Gabriel Prună.

Orchestra: Grigore Carabulea, Remus Munteanu, Gheorghe Nacă, Iancu Zaharia, Vasile Postolache, Traian Drașoveanu, Gheorghe Cioacă, Victor Leonard, Mihai Rusu, Adolf Kreppel, Ion Marinescu, Ion Preda, Costel Nistor, George Boznea, Petru Bosnea, Valentin Bageac, Nicu Badea, Sorin Mogoș.

52. MELODIILE VACANȚEI ***21 iunie 1986***

- spectacol de muzică ușoară și muzică rock -

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Gil Dobrică, Mihai Constantinescu, Magdalena Nicolae, Stela Scutaru și Silviu Tripșa.

www.ziuaconstanta.ro

Formația vocal-instrumentală **Euxin**: Mircea Iani (claviaturi), Dan Mușat (chitară solo), Nuțu Zaharia (chitară), Ion Arghiriade (percuție) și Mircea Scipanov (chitară bas).

53. FANTASIO-COLOR ***9 august 1986***

- revistă muzicală de Mihai Maximilian (textul) și Vasile Veselovschi (muzica) -

Scenografia: arh. Theodora Dinulescu; coregrafia: Milidi Tătaru; conducerea muzicală: Aurel Manolache; regia artistică: Mihai Maximilian

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Jean Constantin, Gelu Manolache, Gina și Milidi Tătaru, Trio Do-Re-Mi, Fritz Braun, Coca Andronic, Rodica Manolache, Mihai Sorin Vasilescu, Viorica Asan, Cornelia Pop, Mihaela Gheorghiu, Dumitru Caramitru.

54. PINOCCHIO ***29 septembrie 1986***

- muzical pentru copii de Aurel Manolache; adaptare după Collodi de Constantin Brehnescu -

Scenografia: Vasile Jurje; mișcarea scenică: Köröszy Istvan; coloana sonoră: Mircea Drăgan; regia artistică: Constantin Brehnescu (Teatrul pentru copii și tineret Iași)

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Camelia Poenaru (Pinocchio), Petre Tănase (Gepetto, Doctorul, Pescarul, Piratul), Cătălin Anastase (Antonio, Doctorul, Piratul, Cărbunarul, Corbul, Arlechino), Vasile Bota (Mangiafuocco, Doctorul, Piratul, Omulețul cel rău), Anca Ivan (Vulpea, Colombina), Sergiu Aliuș (Motanul, Fitil), Rodica Țocu (Zâna bună, Bătrâna, Vânzătoarea de bilete).

Distribuția stagiunii 1997-1998: Mioara Frum-Nejloveanu (Pinocchio), Laurențiu Vlad (Gepetto, Doctorul, Pescarul, Piratul), Gheorghe Maximencu (Antonio, Doctorul, Piratul, Cărbunarul, Corbul, Arlechino), Ștefan Glință și Florin Constantin Oprică (Mangiafuocco, Doctorul, Piratul, Omulețul cel rău), Luciana Crudu (Vulpea), Ovidiu Popescu (Motanul, Fitil), Ana Maria Duca (Zâna bună, Bătrâna, Vânzătoarea de bilete).

www.ziuaconstanta.ro

Au mai interpretat diferite roluri: Florin Dumbravă, Roxana Ivanciu, Florin Mirea, Mioara Topor, Oltița Chirilă, Stela Scutaru, Camelia Constantin, Dan Cojocaru.

55. FĂRĂ EMOȚII ***19 aprilie 1987***

- pretext tineresc pentru un divertisment muzical de Liviu Manolache (scenariul); melodii originale de Mircea Iani, pe versuri de Dan Mușat; scenografia: Dan Sachelarie; conducerea muzicală: Mircea Iani; regia artistică: Fritz Braun;

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Sergiu Aliuș, Stela Scutaru, Magda Nicolae-Mușat, Anca Ivan, Adrian Covaci, Constantin Florescu, Cătălin Anastase, Vlad Galiș, Petre Tănase, Florin Dumbravă, Ana Maria Duca, Oltița Chirilă, Ovidiu Popescu, Cornelia Vornicu, Florentina Pocora și formația vocal-instrumentală **Euxin**: Mircea Iani, Dan Mușat, Ion Arghiriade, Sorin Cucu.

56. CUCURIGU-GAGU ***14 mai 1987***

- muzical pentru copii; adaptare de Constantin Brehnescu după **Punguța cu doi bani** de Ion Creangă -

Scenografia: Vasile Jurje; regia artistică: Constantin Brehnescu

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Mioara Frum-Nejloveanu (Cocoșul), Mioara Topor (Baba), Rodica Țocu (Lisaveta), Cristina Macarie (Fata în casă), Florin Dumbravă (Boierul), Vasile Bota (Moșul, Argatul), Cătălin Anastase (Vizitiul).

Distribuția stagiunii 1997-1998: Mioara Frum-Nejloveanu (Cocoșul), Luciana Crudu (Baba), Rodica Țocu (Lisaveta), Ștefan Glință și Florin Constantin Oprică (Boierul), Laurențiu Vlad (Moșul, Argatul), Ovidiu Popescu (Vizitiul), Stelică Murariu (Băiatul în casă), Florența Popescu și Katy Slevoacă (slujnice).

Au mai interpretat diferite roluri: Ramona Atănăsoaie, Stela Scutaru, Dan Cojocaru, Mihai Popa.

www.ziuaconstanta.ro

57. PARADA GLUMELOR ŞI MELODIILOR

16 octombrie 1987

- concert-spectacol de selecţiuni muzical-umoristice;

Scenografia: Dan Sachelarie; dirijor: Dumitru Neaţu; direcţia artistică: Aurel Manolache

Distribuţia (în ordinea indicată pe afiş): Gelu Manolache, Doru Ocatavian Dumitru, Fritz Braun, Trio Do-Re-Mi, Mihai Sorin Vasilescu, Coca Andronic, Rodica Manolache, Dumitru Caramitru.

58. CARICATURI LA REVISTĂ *10 iunie 1988*

- divertisment muzical pe un libret umoristic de Doru Octavian Dumitru; muzica de Vasile Vasilache, Marius Ţeicu, Ionel Tudor, Dan Stoian, Dumitru Lupu, Ion Văcaru -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Milidi Tătaru; direcţia muzicală: Aurel Manolache; dirijor: Dumitru Neaţu; regia artistică: Andrei Mihalache

Distribuţia (în ordinea intrării în scenă): Doru Octavian Dumitru, Rodica Manolache, Dumitru Caramitru, Fritz Braun, Mihai Sorin Vasilescu, Doina Moroşanu, Lucia Mereuţă, Trio Do-Re-Mi, Coca Andronic.

59. FRAM, URSUL POLAR *2 decembrie 1988*

- muzical pentru copii de Constantin Brehnescu (libretul, adaptare după romanul lui Cezar Petrescu) şi Aurel Manolache (muzica) -

Scenografia: Vasile Jurje; direcţia muzicală: Mircea Iani; regia artistică: Constantin Brehnescu

Distribuţia (în ordinea indicată de autor): Petre Tănase (Toto), Ana Maria Duca (Fram), Florin Mirea (Bimbo), Mioara Frum-Nejloveanu (Paiaţa), Rodica Ţocu (Dresoarea), Ovidiu Popescu (Leul, Vânătorul), Florin Dumbravă (Directorul circului), Vasile Bota (Doctorul, Vânătorul), Roxana Ivanciu (Îngrijitoarea).

Distribuţia stagiunii 1997-1998: Gheorghe Maximencu (Toto), Monica Mocanu (Fram), Stelică Murariu

www.ziuaconstanta.ro

(Bimbo), Mioara Frum-Nejloveanu (Paiața), Rodica Țocu (Dresoarea), Laurențiu Vlad (Leul, Vânătorul), Mădălina Bratei (Directoarea circului), Ștefan Glință și Florin Constantin Oprică (Doctorul, Vânătorul), Katy Slevoacă (Îngrijitoarea).

Au mai interpretat diferite roluri: Dan Cojocaru, Luciana Crudu, Florența Popescu, Radu Dogaru.

6. LUMEA RÂDE... DE CÂND LUMEA[18] ***11 martie 1989***

- divertisment umoristic-muzical de Gelu Manolache; muzica de Adrian Enescu, Florin Bogardo, Șerban Georgescu, Aurel Manolache; colaborări texte: Mihai Maximilian, Nicușor Constantinescu, Fritz Braun; textele cântecelor: Aurel Manolache, Lucian Avramescu, Sașa Georgescu, Eugen Mirea, T. Popa Mazilu, Roxana Popescu, Ovidiu Dumitru; piesa muzicală **„Timpul"** de Andrew Loyd Weber -

Scenografia: Dan Sachelarie, coregrafia: Milidi Tătaru; conducerea muzicală: Aurel Manolache (dirijor secund: Dumitru Neațu); regia artistică: Andrei Mihalache

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Rodica Manolache, Igor Povorosniuc, Gelu Manolache, Mihai Sorin Vasilescu, Fritz Braun, Trio Do-Re-Mi, Lucia Mereuță, Dumitru Caramitru, Oltița Chirilă, Doina Morosanu, Coca Andronic.

61. UNDE EȘTI TU, BIMBO? ***17 martie 1989***

- fantezie muzicală de H. Nicolaide și George Mihalache (libretul) și Ionel Tudor (muzica) -

Scenografia: Vasile Jurje; mișcarea scenică: Dumitru Hanea; regia artistică: Eugen Aron

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Mioara Frum-Nejloveanu (Tică), Florin Dumbravă (Căpitanul Uragan), Rodica Țocu (Amazoana), Vasile Bota (Falconero și Braconero), Ovidiu Popescu (Tontolino), Florin Mirea (Leontino), Petre Tănase (Tarzan), Stela Scutaru (Robo-Robo), Ana Maria Duca (Pantera Roz), Anca Ivan, Roxana Ivanciu, Viorica Asan, Ana Drăgan (Maimuțe).

Distribuția stagiunii 1997: Mioara Frum-

www.ziuaconstanta.ro

Nejloveanu (Tică), Radu Dogaru (Căpitanul Uragan), Rodica Țocu (Amazoana), Ștefan Glință (Falconero și Braconero), Gheorghe Maximencu (Leontino), Ovidiu Popescu (Tontolino), Mihai Popa (Tarzan), Luciana Crudu (Robo-Robo), Ana Maria Duca (Pantera Roz), Katy Slevoacă, Mădălina Bratei, Monica Mocanu, Florența Popescu, Ana Maria Duca (Maimuțe).

Au mai interpretat roluri în acest spectacol: Camelia Constantin, Dan Constantin, Dan Cojocaru, Angelica Butu, Dana Vlad.

62. CEI ȘAPTE SARAMURAI [19] ***6 iulie 1989***

- spectacol umoristic-muzical de Bogdan Ulmu și Dan Mușat; muzica de Mircea Iani -

Scenografia: Vasile Jurje; regia artistică: Bogdan Ulmu

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Mircea Iani, Dan Mușat, Magdalena Nicolae, Florentina Pocora, Ion Arghiriade, Adrian Covaci, Dumitru Teodoru.

63. DOAMNE, DOMNI ȘI DOMNIȘOARE

28 ianuarie 1990

- antologie muzical-umoristică de Sașa Georgescu, Petre Bărbulescu, Fritz Braun, Gelu Manolache -

Scenografia: Ion Tițoiu; coregrafia: Milidi Tătaru; Dirijor: Dumitru Neațu; regia artistică: Andrei Mihalache

Distribuția (în ordinea afișului): Gelu Manolache, Fritz Braun, Trio Do-Re-Mi, Coca Andronic, Dumitru Caramitru, Rodica Manolache, Mihai Sorin Vasilescu, Lucia Mereuță, Lucian Mera, Dan Constantin, Oltița Chirilă, Florentina Pocora, Adrian Covaci, Magdalena Nicolae, Mircea Iani, Dan Mușat, Ion Arghiriade, Dumitru Teodoru.

Orchestra: Grigore Carabulea (concert-maestru), Remus-Relu Munteanu (vioara I), Paul Nacă, Mihaela Mihailovici (vioara a II-a), Valentin Bageac (violă), Nicu Badea (violoncel), Marian Cucu (solist concertist trompetă), Gheorghe Boznea, Mihai

www.ziuaconstanta.ro

Rusu, Vasile Postolache (trompetă), Petru Bosnea (solist concertist trombon), Traian Drașoveanu, Ion Marinescu (trombom), Marian Mircea (saxofon-flaut), Costică Zaharia, Ionel Eftimie, Ion Preda (saxofon-clarinet), Viorel Răducu (oboi), Sorin Mogoș (pian, clape), George Mănescu (chitară, armonie), Victor Leonard (chitară bas), Constantin Nistor (percuție).

64. PARLAMENTUL MELODIILOR [20] ***22 iunie 1990***

- concert-spectacol de Alexandru Darian, Dan Mihăescu, Constantin Zărnescu; muzica de Camelia Dăscălescu, Dan Beizadea, Ion Cristinoiu, Dumitru Lupu, Cornel Meraru, Gigi Rădulescu, Dan Stoian, Marius Țeicu; textele cântecelor de Mala Bărbulescu, Dan V. Dumitriu, Viorela Filip, Angel Grigoriu, Romeo Iorgulescu, Gigi Rădulescu, Eugen Rotaru; orchestrațiile melodiilor din repertoriul internațional: Cornel Popescu.

Scenografia: Dan Sachelarie; costumele: Florinela Popescu și Mihaela Costineanu; coregrafia: Cornel Loney; conducerea muzicală: Dumitru Lupu; regia artistică: Alexandru Darian (asistent: Mihai Sorin Vasilescu)

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Fritz Braun, Angela Caraiman, Mariana Cerconi, Mihai Sorin Vasilescu, Dumitru Caramitru, Sorin Mocanu, Anca Ivan, Georgeta Ignat, Ramona Caraș, Lucia Mereuță, Cristina Hucec, Răzvan Teodor.

Baletul: Cornel Loney, Valentin Loney, Sorin Căligă, Ștefania Asaftei, Clara Simion (soliști); Aurel Marinache, Adrian Dima, Marilena Dinu, Irina Lupu, Daniela Ruță, Aurora Szekely (corp-ansamblu).

65. EUXIN și... PONTURILE SALE ***2 august 1990***

- concert-spectacol pentru tineret -

Coregrafia: Gina Tătaru; conducerea muzicală: Mircea Iani; regia artistică: Mihai Sorin Vasilescu

Distribuția (în ordinea indicată pe afiș): Florentina Pocora, Magdalena Mușat, Laurențiu Duță, Dan Constantin, grupul de dans **Fantasio** și formația vocal-instrumentală

www.ziuaconstanta.ro

Euxin (Mircea Iani, Dan Mușat, Ion Arghiriade, Adrian Covaci, Dumitru Teodoru).

66. SĂ TRĂIASCĂ... RĂPOSATA [21] ***18 august 1990***

- comedie cu cântece de Alex. Darian, după D.R. Rosetti-Max; muzica de Dumitru Lupu; textele cântecelor: Alexandru Zărnescu -

Scenografia: Vasile Jurje; direcția muzicală: Dumitru Lupu; regia artistică: Alex. Darian

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Mihai Sorin Vasilescu (Poticnescu), Mariana Cerconi și Stela Scutaru (Arghira), Fritz Braun și Dumtru Caramitru (Cafegiopulo), Anca Ivan și Ramona Caraș (Eliza), Dan Constantin și Dan Cojocaru (Ciripilă), Roxana Ivanciu (Marghioala).

67. AVENTURILE PANTEREI ROZ ***16 septembrie 1990***

- fantezie muzicală de George Mihalache și H. Nicolaide; muzica de Ionel Tudor -

Scenografia: Vasile Jurje; coregrafia: Malou Iosif; regia artistică: Eugen Aron

Distribuția (în ordinea indicată de autori): Mioara Frum-Nejloveanu (Tică), Vasile Bota (Căpitanul Uragan), Florin Dumbravă (Braconero), Rodica Țocu (Amazoana), Ovidiu Popescu (Tontolino), Dan Cojocaru (Leontino), Petre Tănase (Tarzan), Luciana Crudu (Robo-Robo), Ana Maria Duca (Pantera roz), Ramona Atanasoaie, Viorica Asan, Emanuela Dobre (Maimuțe, Chelnerițe), Radu Dogaru (Bimbo).

Au mai intrat în diferite roluri: Gheorghe Maximencu (Leontino), Ștefan Glință (Branconero), Laurențiu Vlad (Tarzan), Florența Popescu, Katy Slevoacă, Camelia Constantin, Angelica Buta, Mădălina Bratei, Monica Mocanu (Maimuțe, Chelnerițe), Radu Dogaru (Căpitanul Uragan).

68. LOVE STORY ÎN LIFT [22] ***20 decembrie 1990***

- comedie muzicală de Alex. Ștefănescu; muzica de Dumitru Lupu -

www.ziuaconstanta.ro

Scenografia: Ruxandra Bârsan ; direcţia muzicală: Dumitru Lupu; regia artistică: Constantin Dinischiotu (asistent: Mihai Sorin Vasilescu)

Distribuţia (în ordinea indicată de autor): Mihai Sorin Vasilescu (Paul Stanciu), Coca Andronic (Marta Enăchescu), Dan Constantin (Titi Enăchescu), Maria Zlotea (Lilişor Vasilescu), Ileana Ploscaru (Madam Enăchescu), Vasile Bota şi Radu Dogaru (Doi indivizi suspecţi), Dumitru Caramitru (Omul de serviciu).

69. LITO-RALIUL VESELIEI ***9 martie 1991***

- revistă în două acte de Aurel Felea şi Geo Saizescu; muzica de George Mănescu, Marian Cucu, Gigi Rădulescu şi Dumitru Lupu -

Scenografia: Vasile Jurje; coregrafia: Papp Zoltan (Teatrul dramatic Baia Mare); conducerea muzicală: Dumitru Lupu; regia artistică: Geo Saizescu

Distribuţia (în ordinea intrării în scenă): Iulian Dumitrache, Dan Cojocaru, Ovidiu Popescu, Georgeta Ignat, Sorin Mocanu, Carmen Clapa, Nicoleta Chivulescu, Vivi Petcu, Gabriela Moraru, Ramona Caraş.

70. ZARAZA DE LA ALCAZAR ***27 martie 1991***

- comedie muzicală de Aurel Felea (adaptare după E. Labiche); muzica de Şerban Georgescu -

Scenografia: Dan Sachelarie; regia artistică: Constantin Dinischiotu (asistent: Emil Sassu)

Distribuţia (în ordinea indicată de autor): Iulian Dumitrache (Pantelică Dima), Emil Sassu (Jorj, fost Gogu), Mihai Sorin Vasilescu (Ph. Mac Sarmington), Silviu Tripşa (Iordache), Dumitru Caramitru (Costică Avramescu), Dan Constantin (Stavru Bumbaşiu), Coca Andronic (Zaraza Belladona), Ileana Ploscaru (Doamna Avramescu), Carmen Clapa (Cameluţa), Maria Zlotea (Miţi)

www.ziuaconstanta.ro

71. UN BOŢ CU OCHI DIN HUMULEŞTI

14 septembrie 1991

- muzical de Fred Firea şi Constantin Dinischiotu după **Amintiri din copilărie** de Ion Creangă; muzica de Dumitru Lupu -

Scenografia: Vasile Jurje; regia artistică: Constantin Dinisichiotu (asistent: Emil Sassu)

Distribuţia (în ordinea indicată de autori): Emil Sassu (Povestitorul, Moş Chiorpec, Preotul), Florenţa Clim (Ionică), Luciana Crudu (Smaranda), Camelia Constantin (Smărăndiţa), Ana Maria Duca (Măriuca), Mioara Frum-Nejloveanu (Trăznea), Rodica Ţocu (Tuşa Marioara), Dan Cojocaru (Bădiţa Vasile), Radu Dogaru (Oşlobanu, Vornicul), Laurenţiu Vlad (Mogorogea, Dănilă), Ovidiu Popescu (Moş Nichifor, Gâtlan), Gheorghe Maximencu (Stan Păţitu, Vânzător, Un băiat), Ştefan Glinţă (Un băiat, Vânzător), Daniela Vlad, Tamara Fifea (Şcolăriţe)

Au mai intrat în roluri: Gheorghe Maximencu (Bădiţa Vasile), Mirela Pană (Stan Păţitu, Vânzător, Un băiat), Stelică Murariu (Oşlobanu, Vornicul), Monica Mocanu (Smărăndiţa), Florin Constantin Oprică (Un băiat)

72. AL DOILEA GLONŢ *11 octombrie 1991*

- comedie poliţistă de Robert Thomas; traducerea: Dina Cocea; muzica: Dumitru Lupu -

Scenografia: Vasile Jurje; asistent regie artistică: Emil Sassu; regia artistică: Constantin Dinischiotu

Distribuţia (în ordinea indicată de autor): Emil Sassu (Olivier), Maria Lupu (Laura), Dan Constantin (Patrick), Dumitru Caramitru (Eduard).

73. GREVĂ LA... FANTASIO [23] *6 decembrie 1991*

- cabaret politic de Ananie Gagniuc; muzica de Dumitru Lupu, Aurel Giroveanu, Gigi Rădulescu -

Scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Papp Zoltan, Dan Cherata; conducerea muzicală: Dumitru Lupu; regia ar-

www.ziuaconstanta.ro

tistică: Constantin Dinischiotu (asistent: Dumitru Caramitru)

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Coca Andronic, Maria Lupu, Anca Drăghici, Georgeta Ignat, Sorin Mocanu, Iulian Dumitrache, Dumitru Caramitru, Mirela Pană, Vivi Petcu, Ramona Caraș, Dan Constantin, Mihai Sorin Vasilescu, Camelia Constantin, Ovidiu Popescu, Gheorghe Maximencu, Ștefan Glință, Ileana Șipoteanu.

74. BĂRBATUL FATAL DE PE LITORAL 14 martie 1992

- divertisment satiric-muzical de Cristina Cristea și Ananie Gagniuc -

Regia artistică: Mihai Sorin Vasilescu

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Iulian Dumitrache, Ovidiu Popescu, Anca Drăghici, Gheorghe Maximencu, grupul vocal-instrumental **Euxin** și trupa **Total Dance jr.**

75. O FATĂ ÎNDĂRĂTNICĂ 20 martie 1992

- comedie muzicală de Edmond Deda după piesa **Kathleen** de Michael Sayers; versurile cântecelor: Cella Tănăsescu -

Decoruri: Vasile Rotaru ; costume: Papazian Ovanez; regia artistică: Constantin Dinischiotu (asistent: Emil Sassu)

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Mirela Pană (Ketty Fogarty), Luciana Crudu (Lily), Emil Sassu (prof. Jasper Fogarty), Mihai Sorin Vasilescu (dr. Thomas Jonathan), Dumitru Caramitru (notarul Kay), Dan Cojocaru (ing. Andy Mc. Ogue), Ovidiu Popescu (Christy Hanafey), Iulian Dumitrache și Gheorghe Maximencu (Slim Mc. Gonigal), Dan Constantin (Jimmy Mc. Gonigal).

76. NU MINȚIM POPORU' CU TELEVIZORU'?!

18 aprilie 1992

- concert-spectacol de Lică Gherghilescu și Ananie Gagniuc; muzica de Dumitru Lupu; textele cântecelor: Viorela Filip, Ramona Caraș, Florin Pretorian, Florea Burtan; muzica de balet și ilustrația muzicală realizată de Dumitru Lupu pe calculator; orchestrația pieselor din repertoriul internațional: Cornel Popescu -

www.ziuaconstanta.ro

Asistent regie artistică: Lică Gherghilescu; coregrafia: Stela Cocârlea; conducerea muzicală: Dumitru Lupu; scenografia și regia artistică: Andrei Mihalache

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Lică Gherghilescu, Maria Lupu, Georgeta Ignat, Gheorghe Maximencu, Ramona Caraș, Vivi Petcu, Sorin Mocanu, Ștefan Glință, Ileana Șipoteanu.

77. TURANDOT ***31 octombrie 1992***

- muzical pentru copii după Carlo Gozzi; adaptarea și versurile: Ana Maria Munteanu; muzica de Laurențiu Profeta -

Scenografia: Papazian Ovanez; coregrafia: Călin Hanțiu (Teatrul de balet contemporan și clasic Constanța); pregătirea muzicală: Ana Maria Munteanu; regia artistică: Constantin Dinischiotu (asistent: Emil Sassu)

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Mihai Sorin Vasilescu (Gozzi), Dan Cojocaru (Calaf), Laurențiu Vlad (Barach), Gheorghe Maximencu (Ismaele), Luciana Crudu (Trufaldino), Ștefan Glință (Brighella), Emil Sassu (Altoum), Ovidiu Popescu (Pantalone), Rodica Țocu (Tartaglia), Ana Maria Duca (prințesa Turandot), Mioara Frum-Nejloveanu (Zelmia), Camelia Constantin (Adelma), Florența Clim și Daniela Vlad (sclave din Serai).

78. WESTERN-SHOW ***16 decembrie 1992***

- concert-spectacol de Andrei Mihalache -

Scenografia: Alexandru Radu; coregrafia: Daniel Bărbulescu; regia artistică: Andrei Mihalache

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Dan Constantin, Dan Cojocaru, Anca Drăghici, Ovidiu Popescu, Laurențiu Vlad, Magdalena Nicolae, Florentina Pocora, Adrian Covaci și grupul vocal-instrumental **Euxin** (Mircea Iani, Dan Mușat, Ion Arghiriade, Laurențiu Ghimbășan).

www.ziuaconstanta.ro

79. SE CAUTĂ UN MINCINOS ***29 ianuarie 1993***

- comedie cu muzică de Dimitris Psatas; în românește de A. Sevastianos și Ion Varan; versiunea scenică de Constantin Dinischiotu; muzica: Dumitru Lupu -

Scenografia: Andrei Mihalache; regia artistică: Constantin Dinischiotu (asistent: Emil Sassu)

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Lică Gherghilescu (Theodoris), Mihai Sorin Vasilescu (Ferechis), Maria Lupu (d-na Ferechis), Ileana Ploscaru (Pipita), Emil Sassu (Aghis), Coca Andronic (d-na Zozo), Dumitru Caramitru (Patatias), Dan Constantin (Dervis), Luciana Crudu (Cula), Ștefan Glință (Vrasiadis), Mirela Pană (Pita-Chita), Anca Drăghici (Luchia), Gheorghe Maximencu (Epaminonda).

80. REVISTA DE... FRONT (Moș Teacă) ***25 aprilie 1993***

- comedie muzicală cazonă; versiune scenică de A. Mihalache după A. Bacalbașa și Gh. Brăescu; muzica de Dumitru Lupu -

Coregrafia: Fănică Lupu; scenografia și regia artistică: Andrei Mihalache; consilieri militari: Lct. col. Petre Sârbu, Dinu Apostol, Maior Constantin Chirvase

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Dumitru Caramitru (Moș Teacă), Emil Sassu (Colonelul), Iulian Dumitrache (Caporalul), Dan Constantin (Locotenentul), Ștefan Glință (Sergentul major), Gheorghe Maximencu (Maiorul, Vecinul), Luciana Crudu (Caliopi Teacă, Ursitoare, Țigancă), Ana Maria Duca (Domnișoara Teacă, Soldat, Model), Ovidiu Popescu (Gornistul, Soldat), Dan Cojocaru (Infirmierul, Soldat, Tatăl), Radu Dogaru (Soldat), Laurențiu Vlad (Soldat), Mioara Frum-Nejloveanu (Micul Teacă, Soldat, Model Țigancă), Gabriel Duțu (Soldatul țigan, Doctorul), Camelia Constantin (Soldat, Ursitoare, Copil, Model, Țigancă), Katalin Slevoacă (Soldat, Ursitoare, Model), Omer Memet, Vasile Harbur, Nelu Preda, Iulian Lupean, Cătălin Vasile (Soldați).

Au mai intrat în diferite roluri: Gheorghe Maximencu (Caporalul), Dan Cojocaru (Maiorul, Vecinul), Mirela Pană (Domnișoara Teacă, Soldat, Model), Dan Oproiu (Infirmierul,

www.ziuaconstanta.ro

Tatăl), Dan Brehuță (Doctorul), Stelică Murariu (Soldatul țigan), Camelia Constantin (Fata în casă), Vasile Florin Licurici, N. Tolea, Gh. Dureli (Soldați).

81. POVESTE CU... CÂNTEC ***31 mai 1993***

- muzical de Alecu Popovici și Edmond Deda

Scenografia: Papazian Ovanez; mișcarea scenică: Stela Cocârlea; regia artistică: Constantin Dinischiotu

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Luciana Crudu (Artista, Motanul încălțat, Scufița roșie, Albă ca Zăpada, Figaro, Vânătorul, Iedul), Dan Cojocaru (Lupul), Mioara Frum-Nejloveanu (Cucul, Balaur, Hoț), Ștefan Glință (Căpcăunul, Mecanicul de bloc, Balaur), Rodica Țocu (Vrăjitoarea), Katalin Slevoacă (Sufleur), Gheorghe Maximencu (Spânul), Camelia Constantin (Mihai), Laurențiu Vlad (Baronul, Balaur), Ana Maria Duca (Directoarea, Rățușca), Florența Popescu (Ionel), Ovidiu Popescu (Balaur), Mădălina Bratei (Rățușca).

Au mai intrat în diferite roluri: Laurențiu Vlad (Lupul), Monica Mocanu (figurație în ansamblu), Radu Dogaru.

82. SUS AI NOȘTRI, JOS AI VOȘTRI! [24] ***19 iunie 1993***

- revistă muzicală în două acte (24 de tablouri) de Aurel Felea și Ananie Gagniuc; muzica de Dumitru Lupu, Aurel Giroveanu, Marius Țeicu și Gigi Rădulescu; colaborări texte: Mihai Ispirescu, Lică Gherghilescu și Dan Constantin; aranjamente orchestrale: Cornel Popescu, Mihai Călin și Valeriu Răutu -

Scenografia: Viorica Petrovici (Opera Română București); coregrafia: Fănică Lupu (asistenți: Mihaela Gheorghiu și Sorin Adrian); direcția muzicală: Dumitru Lupu; regia artistică: Constantin Dinischiotu

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Coca Andronic, Mirela Pană, Dumitru Caramitru, Dan Constantin, Dan Cojocaru, Ștefan Glință, Laurențiu Vlad, Gheorghe Maximencu, Ovidiu Popescu, Maria Lupu, Vivi Petcu, Ramona Caraș, Sorin Mocanu, Iulian Dumitrache, Georgeta Ignat, Mihai Sorin Vasilescu, Lică Gherghilescu, Ileana Șipoteanu.

www.ziuaconstanta.ro

Baletul: Mihaela Gheorghiu, Ana Maria Tramundana, Sorin Adrian, Gabriel Prună, Paul Bucur (soliști), Odeta Rădulescu, Luminița Varga, Clara Ghiuvelichian, Carmen Tudor, Adela Pavel, Aura Purcea, Alina Bota, Mihaela Neagu, Mihaela Giurgiu, Mariana Grosu, Liliana Comănași, Raluca Petre, Gabriel Duțu, Adrian Dumitru, Marian Popa, Valentin Popa; în reprezentație: Stela Cocârlea (Teatrul de balet clasic și contemporan din Constanța).

Orchestra: Remus Munteanu (concert-maestru), Gheorghe Nacă, Valeriu Răutu, Mihaela Pavel, Adrian Dumitrescu, Mira Crâșmaru, Mitică Feraru, Paul Andronache, Valentin Bageac, Constantin Cercel, Valentin Badea, Gheorghe Boznea, Vasile Postolache, Nicu Dima, Petru Bosnea, Traian Drașoveanu, Marinică Grando Ștefan, Dumitru Neațu, Mihai Călin, Marian Mircea, Ionel Eftimie, Ion Enache, Elena Crețu, George Mănescu, Constantin Nistor, Ion Baciu.

83. BANII... VORBEȘTE (Șușe estivale) ***4 august 1993***

- concert-spectacol de Andrei Mihalache -

Scenografia: Dumitru Caramitru; coregrafia: Paul Bucur; regia artistică: Andrei Mihalache

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Magda Nicolae, Adrian Covaci, Marina Pocora, Alina Chivulescu, Florin Zăncescu, Gheorghe Maximencu, Dan Constantin, Ștefan Glință, Mirela Pană, Ion Arghiriade, Iulian Dumitrache și grupul vocal-instrumental **Euxin**.

84. FLORIN ȘI FLORICA ***4 octombrie 1993***

- vodevil de V. Alecsandri -

Scenografia și regia artistică: Florin Zăncescu

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Laurențiu Vlad (Florin), Florența Popescu (Florica), Ovidiu Popescu (Colivescu).

85. GEOMETRIE CONJUGALĂ VARIABILĂ
28 octombrie 1993

- comedie după texte de Ion Băieșu -

Coregrafia: Fănică Lupu; scenografia și regia ar-

www.ziuaconstanta.ro

tistică: Andrei Mihalache

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Gheorghe Maximencu, Ștefan Glință, Luciana Crudu, Dan Constantin, Mirela Pană, Dan Cojocaru, Daniela Vlad, Anca Drăghici, Florența Popescu.

86. FANTASIO-CARITAS [25] ***18 decembrie 1993***

- concert-spectacol de Aurel Storin și Constantin Dinischiotu; muzica: Dumitru Lupu, Gigi Rădulescu; au colaborat: Aurel Felea și Ananie Gagniuc (texte), Viorela Filip, Clara Mărgineanu, Mala Bărbulescu, Viorel Popescu (versuri cântece) -

Coregrafia: Fănică Lupu; conducerea muzicală: Dumitru Lupu; regia artistică: Constantin Dinischiotu

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Ștefan Glință, Gheorghe Maximencu, Dan Cojocaru, Laurențiu Vlad, Sorin Mocanu, Vivi Petcu, Diana Piticaș, Cătălina Tatu, Mirela Pană, Ramona Caraș, Maria Lupu, Georgeta Ignat, Florin Zăncescu, Ileana Șipoteanu.

87. CHEIA SUCCESULUI [26] ***14 ianuarie 1994***

- muzical de Edmond Deda după comedia **Titanic Vals** de Tudor Mușatescu -

Decorurile: Vasile Rotaru; costumele: Elena Timoiu; direcția muzicală: Gigi Rădulescu; regia artistică: Constantin Dinischiotu (asistent: Emil Sassu)

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Mihai Sorin Vasilescu (Spirache), Luciana Crudu (Dacia), Ileana Ploscaru (Chiriachița), Maria Lupu (Sarmisegetuza), Mirela Pană (Gena), Dan Constantin (Traian), Camelia Constantin (Decebal) Lică Gherghilescu și Sorin Mocanu (Dinu Petre), Florin Zăncescu (Gigi Stamatescu), Emil Sassu (Rădulescu Nercea), Dumitru Caramitru (Procopiu), Ștefan Glință (Un vecin), Katalin Slevoacă (Doica), Dana Vlad și Florența Popescu (O servitoare), Gheorghe Maximencu (Un fotograf).

88. ALO, AICI... FANTASIO ***21 mai 1994***

- concert-spectacol de buzunar de Dan Constantin; muzica: Dumitru Lupu, Ion Cristinoiu, Marcel Dragomir, Viventiu Permin, Gigi Rădulescu, Mircea Iani; textele cântecelor de Dan Mușat,

www.ziuaconstanta.ro

Corneliu Vadim Tudor, Ion Cristinoiu, Roxana Popescu, Mala Bărbulescu, Viorela Filip, Aurel Felea -

Scenografia: Valeria Stoleru; direcția muzicală: Mircea Iani; regia artistică: Constantin Dinischiotu (asistent: Dan Constantin)

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Dan Constantin, Dan Cojocaru, Ștefan Glință, Gheorghe Maximencu, Vivi Petcu, Alice Cojocaru, Camelia Constantin, Ovidiu Popescu, Magda Nicolae, Adrian Covaci, Laurențiu Vlad, Diana Piticaș, Ramona Caraș, Sorin Mocanu, Georgeta Ignat.

Au mai intrat în spectacol: Alina Sârbescu și Angelica Butu.

Formația **Euxin**: Mircea Iani (clape), Dan Mușat (chitară solo), Ion Arghiriade (drums), Laurențiu Ghimbășanu (chitară bas).

Soliști dansatori: Nicoleta Partenie și Marius Crudu.

89. DRAGOSTEA SI... TRANZITIA ***28 mai 1994***

- revistă muzicală în două acte (22 tablouri) de Tudor Popescu, după schițe din volumul **Nu jefuiți femeile geloase** (1993); muzica: Dumitru Lupu și Gigi Rădulescu; textele cântecelor: Viorela Filip, Gigi Rădulescu, Stelian Filip, Aurel Storin, Florin Pretorian -

Coregrafia: Fănică Lupu (asistentă: Mihaela Gheorghiu); conducerea muzicală: Dumitru Lupu; scenografia și regia artistică: Andrei Mihalache

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Dan Constantin, Ramona Caraș, Florin Zăncescu, Ștefan Glință, Gheorghe Maximencu, Mihaela Pavel, Maria Lupu, Mihai Sorin Vasilescu, Mirela Pană, Emilian și Aura Capotă, Vivi Petcu, Georgeta Ignat, Sorin Mocanu, Ilie Gănțoiu, Ileana Șipoteanu.

90. DE MÂNĂ CU ION CREANGĂ ***19 septembrie 1994***

- muzical pentru copii de Alecu Popovici și Edmond Deda -

www.ziuaconstanta.ro

Scenografia: Ruxandra Bârsan; coregrafia: Radu Dogaru; asistenți regie artistică: Emil Sassu și Dan Cojocaru; regia artistică: Constantin Dinischiotu

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Alice Cojocaru, Rodica Țocu, Mioara Frum-Nejloveanu, Camelia Constantin, Ștefan Glință, Gheorghe Maximencu, Dan Cojocaru, Radu Dogaru.

91. BOUL ȘI... VIȚEII ***14 octombrie 1994***

- comedie de Ion Băieșu -

Regia artistică: Constantin Dinischiotu (asistent: Emil Sassu)

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Mirela Pană (Nuți), Luciana Crudu (Coca), Dan Constantin (Gelu), Laurențiu Vlad (Nelu), Gheorghe Maximencu (Bătrânul), Ștefan Glință (Tatăl).

92. FALSTAFF-STORY ***15 aprilie 1995***

- muzical de Alex. Darian (scenariu) și Nicu Alifantis (muzica), inspirat din viața lui Fastaff, așa cum a descris-o William Shakespeare în **Nevestele vesele din Windsor**, **Henric al IV-lea** (partea I și partea a II-a) și **Henric al V-lea**; au fost folosite traduceri de Dan Duțescu, Leon Levițchi și Vlaicu Bârna -

Decoruri și costume: Alex. Radu; coregrafia și mișcarea scenică: Fănică Lupu; maestru de cor: Adrian Stanache; editor și copyright muzical: Nicu Alifantis/Toji Productions; asistent regie artistică: Emil Sassu; imprimări și aranjamente orchestrale: Doru Căplescu Blue Fish Studio; regia artistică: Alexandru Darian

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Mihai Sorin Vasilescu (sir John Falstaff), Florin Zăncescu (Prințul Henric), Emil Sassu (dl. Ford), Dan Constantin (dl. Page), Maria Lupu (hangița Quickly), Mirela Pană (d-na Ford), Luciana Crudu (d-na Page), Gheorghe Maximencu (Pistol), Ștefan Glință (Nym), Dumitru Caramitru (Bardolph), Ovidiu Popescu (Poins), Ilie Gănțoiu (Regele Henric al IV-lea), Laurențiu Vlad (Judecătorul), Dan Cojocaru (sir Percy Hotspur), Camelia Constantin (Puck și Copilul hanului).

Au intrat în diferite roluri: Sorin Mocanu (dl.

www.ziuaconstanta.ro

Page), Stelică Murariu (sir Percy Hotspur), Mădălina Bratei (Puck și Copilul hanului).

În alte roluri: Florența Popescu, Anca Drăghici, Katalin Slevoacă, Angelica Butu, Alina Sârbescu, Mihaela Gheorghiu, Alina Bota, Simona Tăut, Mihaela Neagu, Odeta Radu, Mihaela Chiriac, Alice Sartur, Liliana Comănași, Magda Balaiș, Raluca Dutcă, Alina Sciotnic, Luminița Popa, Dana Tălmaciu (târgovețe, chelnerițe, florărese, muieruște), și Dan Brehuță, Adrian Salanța, Paul Bucur, Marian Popa, Valeriu Popa, Adrian Dumitru, Laurențiu Pașircă, Aurel Marinache, Sorin Căligă, Ion Itoafă (soli, valeți, curteni, portărei, târgoveți, oameni din popor).

Colaboratori externi: Firma **Flair** (croitorie), Sabina Voinea (mode-flori, Opera din Constanța), Milică Câța (cizmărie, Teatrul de balet clasic și contemporan **Oleg Danovski** Constanța), Vasile Rădăcină (mecanică-lăcătușerie, Opera din Constanța).

93. ȘTRUMFII LA... FANTASIO ***1 iunie 1995***

- fantezie muzicală de Dumitru Lupu și Dan Cojocaru; versurile cântecelor: Carmen Aldea Vlad, Florin Pretorian, Vasile Cojocaru, Ananie Gagniuc -

Regia artistică și muzicală: Dumitru Lupu

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Dan Cojocaru, Rodica Țocu, Luciana Crudu, Ștefan Glință, Gheorghe Maximencu și de 20 de „strumfi" (copii între 4 și 11 ani).

94. PESCĂRUȘII LA... FANTASIO ***3 iunie 1995***

- concert-spectacol pentru copii de Fănică Lupu și Dan Constantin -

Coregrafia: Marcel Pătru, Aurel Marinache, Adrian Sârbu și Fănică Lupu; regia artistică: Fănică Lupu

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Angelica Butu, Vivi Petcu, Mihai Popa, Magda Nicolae, Adrian Covaci și 150 de copii ai Școlii de dans modern **Pescărușii**.

www.ziuaconstanta.ro

95. GINA COMUNISTA *5 iulie 1995*

- muzical de Florin Pretorian și Dumitru Lupu, după Ion Creangă -

Scenografia: Alexandru Radu; coregrafia și mișcarea scenică: Fănică Lupu; pregătirea muzicală: Dumitru Lupu; asistent regie artistică: Ileana Ploscaru; regia artistică: Andrei Mihalache

Distribuția (în ordinea indicată de autori): Ovidiu Popescu (Ivan Turbincă), Dan Constantin (Dumnezeu, Cioban, Drac), Dan Cojocaru (Sfântul Petre, Cioban, Aurolac), Ileana Șipoteanu (Gina-Talpa Iadului, Înger), Mirela Pană (Moartea, Coregrafa, Drăcoaică), Gheorghe Maximencu (Scaraoschi, Regizor TV, Șarpele), Sorin Mocanu (Bancherul, Înger, Aurolac), Luciana Crudu (Napoleon, Oiță, Povestitoare, Cadână), Georgeta Ignat (Oiță, Înger, Noră, Cadână), Laurențiu Vlad (Cioban, Hitler, Nicolae, Aurolac), Ana Maria Duca (Soacră, Amanta bancherului, Churchill, Cadână), Anca Drăghici (Oiță, Cadână), Camelia Constantin (Noră, Înger, Drăcoaică), Alina Bota (Eva), Ștefan Glință (Body-guard, Stalin), Magda Nicolae (Boieroaica, Elena), Adrian Covaci (Boschetarul, Aurolac), Vivi Petcu (Aurolac), Katy Slevoacă (Coregraf, Înger, Drăcoaică), Mihai Popa (Aurolac), Marian Popa (Adam), Florin Oprică (Aurolac), Stelică Murariu (Sadam Hussein, Drac), Dan Brehuță (Adam, Aurolac).

Își dau concursul balerinii: Gabriel Moldovan, Odeta Răutu, Simona Tăut, Liliana Comănași, Mihaela Neagu, Alice Sartur, Luminița Popa, Mihaela Chiriac, Paul Bucur, Aurel Marinache, Adrian Dumitru, Valeriu Popa, Daniela Tâlmaciu, Zoe Cercel, Maria Zaremba, Nicoleta Trandafir.

96. OVIDIUS, OVIDELU' ȘI... EUXINUL

1 octombrie 1995

- concert-spectacol de Alex. Darian; au colaborat: Constantin Zărnescu, Sorin Petrescu, Dan Constantin -

Scenografia: Dumitru Caramitru; coregrafia: Marcel Pătru; regia artistică: Alexandrù Darian

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Ovidiu

www.ziuaconstanta.ro

Popescu, Dan Cojocaru, Dan Constantin, Florin Pretorian, Florența Popescu, Alina Sârbescu, Anca Drăghici, Laurențiu Vlad, Camelia Constantin, Magda Nicolae, Adrian Covaci, Vivi Petcu, Mihaela Pavel, Silviu Tripșa, Ana Maria Ferent.

97. HAI CU TRENUL ROZ! ***5 noiembrie 1995***

- concert-spectacol de Alex. Darian și Florin Pretorian; muzica de Ion Cristinoiu, Dumitru Lupu, George Natsis, Laurențiu Profeta, Gigi Rădulescu; textele cântecelor de Florian Pretorian, Carmen Aldea Vlad, Gigi Rădulescu, Angel Grigoriu, Vasile Cârjan, Ovidiu Dumitru -

Scenografia: Alexandru Radu (după o idee de Vasile Rotaru; coregrafia: Fănică Lupu; conducerea muzicală: Dumitru Lupu; regia artistică: Andrei Mihalache

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Mihai Popa, Florin Pretorian, Florența Popescu, Mirela Pană, Dan Cojocaru, Sorin Mocanu, Gheorghe Maximencu, Ștefan Glință, Vivi Petcu, Mariana Darian, Ramona Caraș, Ilie Gănțoiu, Georgeta Ignat.

Soliștii baletului: Nicoleta Trandafir și Gabriel Moldovan.

Ansamblul de dansuri **Pescărușii**.

98. GINERE DE IMPORT ***17 decembrie 1995***

- comedie de Viorel Savin; muzica de Șerban Georgescu; aranjamente muzicale: Remus Munteanu -

Decoruri și costume: Alexandru Radu; coregrafia: Fănică Lupu; regia artistică: Florin Zăncescu

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Dumitru Caramitru (Tudor), Mariana Darian (Diana), Alina Sârbescu (Cireșica), Ileana Ploscaru (Afrodita Orbalț), Dan Constantin (Valentin), Gheorghe Maximencu (Gică Păun zis Bardezi), Ștefan Glință (Nitrolac), Dan Cojocaru (Tonino); în alte roluri: Silviu Tripșa (Terente), Constantin Păun (Giosu) și Marian Mavrovin (Buducă).

Au intrat în distribuție: Laurențiu Vlad (Valentin) și Sorin Mocanu (Tonino).

www.ziuaconstanta.ro

99. ALI BABA ŞI CEI 40 DE HOŢI ***25 februarie 1996***

- muzical de Alex. Darian (versiune liberă) în 10 tablouri, după basmul oriental cu acelaşi titlu; muzica de Dumitru Lupu -

Scenografia: Ion Bozeşan (Deva); coregrafia şi mişcarea scenică: Fănică Lupu şi Voichiţa Mihalache; asistent regie artistică: Emil Sassu; regia artistică: Alex. Darian

Distribuţia (în ordinea indicată de autor): Ştefan Glinţă (Ali Baba), Katalin Slevoacă (Zubaida), Laurenţiu Vlad (Ahmed), Ovidiu Popescu (Kasim), Camelia Constantin şi Florenţa Popescu (Fatime), Gheorghe Maximencu (Căpetenia hoţilor), Florin Oprică (Selim), Rodica Ţocu (Hakim), Mihai Popa (Ibrahim), Adrian Covaci (Taieb), Radu Dogaru şi Dan Cojocaru (Urechilă), Mădălina Bratei (Poca-Poca) Mioara Nejloveanu, Katalin Slevoacă, Florenţa Popescu, Camelia Constantin (stol de păsărele), Dan Cojocaru, Dan Oproiu, Marian Mavrodin (Alţi hoţi).

Au mai intrat în diferite roluri: Stelică Murariu (Urechilă), Luciana Crudu, Mirela Pană, Ana Maria Duca (Hoţi), Monica Mocanu (în stolul păsărelelor).

100. FANTASIO REMEMBER ***8 noiembrie 1996***

- concert-spectacol de Andrei Mihalache prezentat la aniversarea **Fantasio '40** şi intrat în repertoriul curent al teatrului-

Coregrafia: Fănică Lupu; conducerea muzicală: Dumitru Lupu; regia artistică: Andrei Mihalache

Distribuţia (în ordinea afişului): Maria Lupu, Mariana Darian, Mirela Pană, Alina Sârbulescu, Anca Drăghici, Florenţa Popescu, Dumitru Caramitru, Ovidiu Popescu, Gheorghe Maximencu, Laurenţiu Vlad, Ştefan Glinţă; cântă: Ileana Şipoteanu, Georgeta Ignat, Magda Nicolae, Sorin Mocanu, Ramona Caraş, Adrian Covaci, Vivi Petcu, Mihai Popa, Silviu Tripşa.

10. NIMENI NU NE VREA?! ***14 noiembrie 1996***

- revistă muzicală de Aurel Storin, Tudor Octavian, George Cuşnarencu; muzica de Dumitru Lupu, Mircea Rusu, Adrian Enescu; colaborări: A. Curty jr., Constantin Nadoleanu,

www.ziuaconstanta.ro

Azis Nesim (texte) și Florin Pretorian, Carmen Aldea Vlad, Mala Bărbulescu, Carmina Vlad (versurile cântecelor); aranjamente muzicale și orchestrații: Cornel Popescu și George Mănescu - Scenografia: Alex. Radu; coregrafia: Milidi Tătaru; conducerea muzicală: Dumitru Lupu; regia artistică: Andrei Mihalache

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Ștefan Glință, Gheorghe Maximencu, Ovidiu Popescu, Dumitru Caramitru, Alina Sârbescu, Mirela Pană, Laurențiu Vlad, Maria Lupu, Florin Zăncescu, Florența Popescu, Anca Drăghici, Mihai Popa, Vivi Petcu, Adrian Covaci, Ion Arghiriade, Ramona Caraș, Mariana Darian, Sorin Mocanu, Georgeta Ignat, Ilie Gănțoiu, Ileana Șipoteanu, Geta Mocanu.

Baletul: Voichița Mihalache (maestru de studii), Gabriela Tănase, Mihaela Gheorghiu, Simona Tăut (soliste), Alina Bota, Paul Bucur, Adrian Căligă, Zoe Cercel, Mihaela Chiriac, Marilena Cobzaru, Liliana Comănași, Adrian Dima, Carmen Dincă, Adrian Dumitru, Raluca Dutcă, Fatimata Perianu, Luminița Popa, Marin Popa, Valeriu Posa, Laurențiu Pașircă, Alina Sciotnic, Simona Sufletel, Daniela Tâlmaciu.

Orchestra: Petru Bosnea (trombon), Remus Munteanu (vioară-concert maestru) - soliști concertiști; Ion Baciu (percuție), Valentin Badea (chitară bas), Valentin Bagiac (violă), Elena Bosnea (vioară), Gheorghe Boznea (trompetă), Mihai Călin (sax tenor), Constantin Cercel (violoncel), Mira Crâșmaru (vioară), Marian Cucu (trompetă), Nicu Dima (trompetă), Traian Drașoveanu (trombon), Adrian Dumitrescu (vioară), Ionel Eftimie (sax tenor), Ion Mache (trombon), Levon Marcarian (pian), Marian Mircea (sax alto), Georgică Mircea (vioară), Ion Marinescu (trombon), Grando Ștefan Marinică (trombon), George Mănescu (chitară), Fănică Mihai (vioară), Gheorghe Nacă (vioară), Dumitru Neațu (sax alto), Constantin Nistor (drums), Mihaela Pavel (vioară), Adelina Penescu (violă), Consuela Peter (violoncel), Vasile Postolache (trompetă), Valeriu Răutu (vioară), Lucian Săuleanu (flaut), Iulian Vădana (chitară)

Personalul tehnic de scenă: Silviu Tripșa

www.ziuaconstanta.ro

(regizor tehnic), Doina Baier (sufleur), Mircea Dendiu şi Adrian Manciu (electricieni), Tudorel Neaţă şi Ion Preda (acusticieni), Paul Jeancă, Emil Băncilă, Florin Ciobanu, Constantin Păun, Dănuţ Turcu (montatori decor), Gheorghe Rohrman şi Gabriel Neaţă (recuziteri), Elena Ciocoiu, Leman Selim (costumiere)

Ateliere: ing. Mihai Stan (şef producţie), Vasile Cotabiţă (pictor executant), Constanţa Căluţ, Dorina Macovei, Maria Toader, Ion Junghiatu (croitori), Gheorghe Nurciu, Genghez Fizula, Feri Mehmed (tâmplari), Ioana Stanciu (tapiţer), Florica Dinu (peruchier), Mihai Gore (cizmar)

102. SĂ RÂDEM CU BĂIEŞU

29 noiembrie 1996 - Mangalia -

- spectacol-coupe (comediile **Poetul comunal** şi **Boul şi... viţeii** de Ion Băieşu) -

Scenografia şi ilustraţia muzicală: Gheorghe Maximencu; regia artistică: Emil Sassu

Distribuţia (în ordinea intrării în scenă): Ovidiu Popescu (Tolonică şi Gelu), Gheorghe Maximencu (Pituş şi Bătrânul), Ştefan Glinţă (Burtică şi Tatăl), Sorin Mocanu (Mielu), Florin Oprică (Gurescu), Laurenţiu Vlad (Petrică şi Nelu), Luciana Crudu (Coca), Mirela Pană (Nuţi)

103. MUC CEL MIC ***19 martie 1997***

- muzical după Wilhelm Hauff; traducerea: Irina Vlad; versurile cântecelor şi ilustraţia muzicală: Andrei Mihalache -

Scenografia: Ion Stoica; coregrafia: Fănică Lupu; înregistrări în studioul „Thalasaa Sound"; pregătirea muzicală: Remus Munteanu; regia artistică: Andrei Mihalache

Distribuţia (în ordinea indicată de autor): Mădălina Bratei şi Marian Mavrodin (Muc cel Mic), Emil Sassu (Povestitorul), Luciana Crudu (Bătrâna Ahavţi, Fiica sultanului, Rudă), Ovidiu Popescu (Sultanul, Câine, Rudă), Mirela Pană (Pisică, Cadână, Copil, Dansatoarea spaniolă), Rodica Ţocu (Căţelusul şchiop, Amarza, Rudă, Negustor), Florenţa Popescu (Pisică, Cadână, Copil), Anca Drăghici (Pisică, Cadână, Copil), Ramona Caraş (Pisică,

www.ziuaconstanta.ro

Cadână, Copil), Monica Mocanu (Pisică, Cadână, Copil), Katy Slevoacă (Pisică, Cadână, Copil), Gheorghe Maximencu (Câine, Vistiernic, Tatăl lui Muc), Laurențiu Vlad (Câine, Vornicul, Rudă), Ștefan Glință (Bucătarul, Rudă), Stelică Murariu (Câine, Ștafetă, Rudă, Gardă), Florin Oprică (Câine, Rudă, Gardă), Adrian Covaci (Curtean, Rudă, Negustor), Dan Oproiu (Câine, Gardă, Rudă)

104. SĂ VEZI ȘI SĂ NU CREZI?! ***16 mai 1997***

- spectacol de varietăți de Florin Zăncescu; texte de Tudor Mușatescu, Teodor Mazilu, Marin Sorescu, Mihai Maximilian, Mihail Joldea, Tudor Popescu; muzica de Dumitru Lupu, Marius Țeicu; textele cântecelor de Carmen Aldea Vlad, Dan Mușatescu, Ovidiu Dumitru, Viorel Popescu -

Coregrafia: Fănică Lupu; direcția muzicală: Dumitru Lupu; regia artistică: Florin Zăncescu

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Alina Sârbescu, Maria Lupu, Dumitru Caramitru, Ștefan Glință, Ramona Caraș, Emil Sassu, Stelică Murariu, Magda Mușat, Mirela Pană, Georgeta Mocanu, Adrian Covaci, Mircea Iani, Mariana Darian, Georgeta Ignat, Sorin Mocanu, Ileana Șipoteanu

105. ÎNCURCĂ LUME ***19 octombrie 1997***

- comedie mudicală după A. de Herz; muzica: Dumitru Lupu; versurile cântecelor: Andrei Mihalache; coregrafia: Fănică Lupu; scenografia: Ion Stoica; regia artistică: Andrei Mihalache. -

Distribuția (în ordinea indicată de autor): Laurențiu Vlad (Emil Strâmbuleanu), Gheorghe Maximencu (Traian Bungrăzescu), Sorin Mocanu, Ovidiu Popescu (Matei Pintenaru), Florența Popescu, Ana Maria Duca (Didina Strâmbuleanu), Anca Drăghici (Olga).

106. AM PIERDUT ULTIMUL TREN!... ***16 noiembrie 1997***

- revistă muzicală de Florin Pretorian și Dumitru Lupu; scenografia: Ion Stoica și Gina Tărășescu-Jianu; coregrafia: Fănică Lupu (asistenți: Mihaela Gheorghiu, Sorin Căligă); conducerea

www.ziuaconstanta.ro

muzicală: Dumitru Lupu; regia artistică: Andrei Mihalache - **Distribuția** (în ordinea intrării în scenă): Florin Pretorian, Florin Zăncescu, Ileana Ploscaru, Mariana Darian, Anca Drăghici, Mirela Pană, Laurențiu Vlad, Florența Popescu, Sorin Mocanu, Dumitru Caramitru, Stelică Murariu, Florin Oprică, Geta Mocanu, Silviu Tripșa, Maria Lupu, Dan Oproiu, Nae Vlad, Adrian Covaci, Magda Mușat, Gheorghe Maximencu, Luciana Crudu, Ileana Șipoteanu, Vivi Petcu, Alina Lăzărescu, Neli Cimpoca, Monica Lăzăroaia; **soliștii baletului:** Gabriela Tănase, Ștefan Gheorghiu, Francisca Oprea, Sorin Căligă, Adrian Căligă, Marin Caraivan; solist instrumentist: Petru Bosnea.

107. CAZINO FANTASIO ***22 noiembrie 1997***

- revistă în două acte de Aurel Storin; muzica de Temistocle Popa, Horia Moculescu, George Marcu și Dumitru Lupu; scenografia: Gina Tărășescu-Jianu; coregrafia: Fănică Lupu (asistenți: Mihaela Gheorghiu, Sorin Căligă); conducerea muzicală: Dumitru Lupu; regia artistică: Aurel Storin -

Distribuția (în ordinea intrării în scenă): Florin Zăncescu, Maria Lupu, Mirela Pană, Mariana Darian, Sorin Mocanu, Laurențiu Vlad, Ileana Șipoteanu, Mihai Sorin Vasilescu, Francisca Oprea și Ștefan Gheorghiu (soliști balet), Lică Gherghilescu, Gabriel Dorobanțu.

Note și comentarii

[1] Întârziidu-se editarea acestei cărți (motivele nu mai interesează ***acum****..., dar ar fi fost frumos să apară în noiembrie 1997), am găsit de cuviință să includ în monografie și producția artistică a anului 1997, al 41-lea din existența teatrului.*

[2] Spectatorilor teatrului nostru le prezentăm în seara aceasta primul spectacol de estradă. Este un început pe care mulți îl doream încă de multă vreme. Dorința tuturor iubitorilor acestui gen va fi însă satisfăcută cu prisosință, deoarece de acum încolo teatrul nostru va permenetiza prezentarea unor astfel de spectacole.

Pentru realizarea lor, colectivul ni s-a îmbogățit cu elemente noi, dornice să contribuie cu tot elanul lor creator la atragerea unor cercuri cît

www.ziuaconstanta.ro

mai largi de spectatori la spectacolele noastre de estradă. În inima fiecăruia stăruie dorința de a face ca prin satirizarea unor lipsuri să aducem îndreptarea lor printr-un cântec și o glumă, să creem clipe plăcute celor care vor veni să petreacă o seară în tovărășia noastră.

Cu aceste spectacole muzicale vom fi în permanență alături de problemele cele mai actuale ale vieții noastre și vom căuta să oglindim în ele momente cât mai multe și mai variate din fiecare zi.

Cu acest colectiv vom căuta să fim mereu aproape de toți locuitorii regiunii noastre, să ne întîlnim în serile de spectacol deopotrivă cu publicul din Constanța în sala teatrului, ca și cu publicul din regiune în căminele culturale și casele de cultură.

Și - unind entuziasmul nostru cu dorințele și simpatia pe care publicul o manifestă față de munca noastră - pornim la drum încrezători că rezultatele pe care le vom obține vor fi încununate de succes.

(Din Caietul-program al spectacolului ***Escală la Constanța****)*

[3] Este primul spectacol pus în scenă și reprezentat în sala ***Fantasio****. O dată cu acest spectacol se deschide și Agenția de bilete a Teatrului de Stat, pe str. I.V. Stalin nr. 63, telefon 3268.*

Pe afișul spectacului apăreau primele ***„interdicții"****: Copiii sub 10 ani nu sunt admiși la spectacolul de seară. După ridicarea cortinei, intrarea în sală este oprită pînă la prima pauză.*

Din păcate, astăzi această regulă elementară de comportament civilizat față de artiștii de pe scenă și spectatorii punctuali - care nu trebuie deranjați după ridicarea cortinei - nu se mai respectă. În 1958, era posibil!

[4] Comedia muzicală ***Cu dragostea nu-i de glumit****, scrisă de cunoscuții autori sovietici V. Duhovnicinâi și M. Slobodskoi, este o piesă sovietică plină de voioșie, tinerețe și elan, care cu glume și cântec ne conduce pe calea înțelegerii mai înalte a unor fenomene de viață. (...)*

Căci dragostea frumoasă, sinceră, curată, dragostea cu care „nu-i de glumit", departe de a constitui o piedică în prietenie și muncă, se împletește armonios cu acestea înnobilând și îmbogățind sufletul omului cu sentimente și forțe creatoare noi. (...)

(Din Caietul-program al spectacolului ***Cu dragostea nu-i de glumit****, fragment)*

[5] Pornit în căutarea timpului pierdut, Marinache constată că oamenii din jurul său sunt în întrecere cu timpul; întrecere pe care cei mai mulți din ei o câștigă cu succes. Cine sunt aceștia? Făurarii vieții noi de astăzi,

www.ziuaconstanta.ro

constructorii socialismului. Desigur că sublimul și multitudinea aspectelor acestei vieți noi n-au putut fi oglindite decât într-o măsură modestă în acest spectacol.

(Din Caietul-program al spectacolului
***A 13-a lună**, cuvântul autorilor; fragment)*

[6] *„Când am început să așternem pe hârtie primele noastre gânduri, care aveau să devină mai apoi însuși spectacolul de astă seară, grija noastră a fost să nu ne despărțim câtuși de puțin de viață. Am privit în jurul nostru și am vrut să alegem tot ce e mai nou, mai frumos, mai reprezentativ.*

Și am văzut lanurile mănoase de grâu, mândria regiunii noastre complet colectivizate. Am văzut fabrici noi, combinate, ale căror mașini huruie vesele că pot dărui omului o viață nouă. Am văzut construcțiile minunate care cresc an de an, zi de zi, ceas de ceas.

Dar am văzut mai ales privirile luminoase ale oamenilor voinici, cu fețe însorite, ce merg voioși spre viața minunată a socialismului. Și ne-am dat seama că aici, la mare, totul merge... la mai mare!

Dragi spectatori, făuritori ai vremurilor noi, vă mulțumim din toată inima pentru realizările voastre, pentru munca voastră, izvor nesecat de inspirații pentru noi și ne alăturăm vouă pentru a aduce împreună cuvânt de slavă partidului nostru drag, conducătorul marilor noastre victorii.

(Din Caietul-program al spectacolului
***La mare și la... mai mare!**, cuvântul autorilor)*

*Acest „mesaj" duios al autorilor către spectatori pare un fragment dintr-un articol de fond al **Scânteii**. Mai rău e faptul că mostre ale limbajului „de lemn" al epocii pătrundeau și în textele cântecelor, cupletelor și scheciurilor rostite pe scenă.*

[7] *(...) Este un spectacol pe care îl va vedea în primul rând exigentul public constănțean. Îl va vedea apoi - în timpul verii - întreaga țară, pentru că litoralul este gazdă ospitalieră a oamenilor muncii din toate regiunile țării. Și într-un sens mai larg, îl va vedea întreaga lume, pentru că mii de oaspeți de peste hotare vor răspunde și în acest an „prezent" la chemarea albastră a Mării Negre. Iată pentru ce am dorit ca **Mozaic Constanța** să fie o carte de vizită corespunzătoare minunatei regiuni dobrogene care înflorește în anii noștri ca o floare fermecată, mângâiată de un soare înnoitor. Bineînțeles, pentru a cânta Dobrogea socialistă ar fi nevoie de un uriaș poem. Noi n-am avut la dispoziție decât spațiul și cadrul unui spectacol-concert. (Cuvântul autorilor; fragment)*

...în această seară, când noul spectacol al Teatrului de stat din

www.ziuaconstanta.ro

*Constanța își dă primul examen, când focul reflectoarelor inundă scena, suntem cuprinși de o puternică bucurie. Dar în această bucurie care ne încălzește inimile, nu putem - din păcate - îndepărta o amărăciune. Dintre noi lipsește în clipa aceasta cel mai bun: Ion Vasilescu. Am fi dorit să fie în sală, alături de noi, la finalul primului act, când se execută în primă audiție una din lucrările sale: **Azi e zi de sărbătoare**. În iureșul de tinerețe al acestui tablou, muzica veșnic tânără a maestrului cu părul argintiu sună ca un imn de bucurie, de dragoste de viață. (Cuvântul compozitorilor; fragment)*

*(Din Caietul-program al spectacolului **Mozaic Constanța**)*

[8] *Deși nu sunt specialist în revistă, nu sunt nici debutant. Am încercat, cu acest spectacol, să creez, pornind de la un text pe care l-am apreciat de la început și permanent, un punct de vedere precis: râzând să îndreptăm moravuri, prin râs să ne depărtim de ceea ce ne este neplăcut; cu râsul și voia bună, entuziaști și optimiști, să realizăm lucruri noi, frumoase. (...) Am vrut ca de-a lungul a două ore de râs, de destindere, să vă înarmăm cu noi învățăminte care să vă ajute să vă realizați cu hotărâre și energie unele probleme de viață.*

*(Constantin Dinischiotu, **Marginalii** - în Caietul-program al spectacolului **Cine râde, câștigă**)*

[9] *Spectacolul a fost prezentat în București, la Sala Palatului R.P.R., în zilele de 3 și 4 aprilie 1965. A fost primul turneu în Capitală încununat cu un mare succes. Pentru întâia dată Gelu Manolache și Jean Constantin au apărut în cuplu comic (**Sfinții Mutatului** și **Doi olteni la mare**), alături de cupletul Căpitan Gorică (Gelu Manolache), **Dama voalată** (Valy Manolache), **Argonauții** (Trio Do-Re-Mi) și **Liniște la Constanța** (Matia Brădișteanu, Fritz și Sarina Braun, Mariana Cerconi).*

[10] *Ne întâlnim de astă dată cu o comedie inspirată din viața de azi a satelor noastre. O comedie cu haz, în care gluma se împletește cu o muzică plăcută și antrenantă. Comedia are însă un scop anume: acela de a ridiculiza unele năravuri contemporane ca birocratismul, fuga de răspundere, îngustimea de vederi. Iată de ce suntem siguri că o dată cu râsul pe care-l vor stârni, întâmplările eroilor noștri să fie și pildă pentru cei care se vor amuza urmărindu-le.*

*(Din Caietul-program al spectacolului **Ploaia de musafiri**; cuvântul realizatorilor)*

[11] *Iubite spectator, te mai desparte puțin timp de clipa în care noi, de data aceasta „navigatori ai revistei", pornim în căutarea unor fapte pe*

www.ziuaconstanta.ro

care mai cu gluma, mai cu sarcasmul, le vom comenta așa cum le-am înțeles și cum credem noi că e bine.

Multe din ele le cunoști, altele le afli poate acum pentru prima oară. Noi nu ne spunem decât părerea noastră despre ele. Credem însă că-ți vom câștiga adeziunea. Dacă se întâmplă însă ca vreuna din glumele noastre să te lovească, nu te grăbi să te superi. Gândește-te, și până la urmă vei fi de acord cu noi. Vei fi de acord și vei râde împreună cu noi. Pentru că noi asta urmărim: prin râs să îndepărtăm ce e rău în viața noastră. Și să-ți creem în aceste clipe de destindere voie bună și optimism, care să țină cel puțin... până la spectacolul nostru următor. (Aurel Manolache)

Sunt zeci și zeci de ani de când Teatrul de revistă, împletind realitatea cu fantezia, cuvântul cu melodia, gluma cu satira, lirismul cu voioșia, ne redă în ambianța luminilor și culorilor crâmpeie din viața de fiecare zi, într-o modalitate artistică de cea mai largă accesibilitate.

Atent la semnificația momentului, dar și aproape de faptul divers, teatrul acesta încearcă să adune în fiecare spectacol ce e bun de ce e rău, să nu precupețească laudele pentru ceea ce merită să fie lăudat, dar nici să pregete biciuirea neiertătoare a năravurilor ce-și găsesc loc pe ici sau pe colo.

De la actul politic până la „oful" cotidian al cetățeanului, spectacolul de revistă surprinde și avântul marilor înfăptuiri, și ceea ce ne mai stăvilește drumul spre înălțimi, și frământările intime; cântă Patria cu frumusețile ei neasemuite, munca plină de elan a oamenilor, tinerețea și dragostea. (...)

Caracterul efemer al spectacolului nu trece pe lângă noi fără să lase urme. De aceea ne este și drag și îi simțim și nevoia.

În felul acesta am cunoscut teatrul de revistă în țara noastră. Și tot în felul acesta înțelege să-și desfășoare activitatea și colectivul ce slujește acestui gen în teatrul nostru. (Romeo Profit)

(Din Caietul-program al spectacolului ***Navigatorii revistei****; fragment)*

[12] Când mi s-a făcut de către teatru propunerea de a scrie împreună cu Aurel Manolache muzica spectacolului ***Săracu' Gică****, primul meu sentiment a fost acela pe care ți-l dă o emoție copleșitoare. Aveam... trei ani când Vasile Vasilache ne-a părăsit și acum, la 25 de ani după acea clipă tragică, eram pus în situația să colaborez cu tatăl meu.*

Ce fel de muzică scriam? În orice caz, o muzică cât se poate de melodioasă, pentru că așa era și muzica lui Vasile Vasilache. O muzică care să păstreze parfumul epocii, dar care, în același timp, să fie accesibilă publicului anului 1969. O muzică modelată după acțiunea piesei și nu o

www.ziuaconstanta.ro

simplă aglomerare întâmplătoare de cuplete și cântece plasate acolo unde se nimerește.

Nu știm dacă am izbutit, dar am dori din toată inima ca ***Săracu' Gică*** *să-și merite titulatura de* ***comedie muzicală****, titulatură ce i-a fost contestată de unii la epoca respectivă.*

Și, deși în versiunea inițială a comediei nu exista nici o notă muzicală scrisă de Vasile Vasilache, ne-am gândit să evocăm în cadrul unui cântec, unul din șlagărele sale cele mai iubite. ***Ne-a șoptit o viorea*** *că o să vă facă plăcere!*

(Vasile Vasilache jr., ***Muzica,***
în Caietul-program al spectacolului ***Săracu' Gică****)*

Poate e curios, dar au trecut 25 de ani și pentru mine... Vasilache n-a murit. Prietenia este melodia principală pe care am cântat-o și această melodie nu se poate uita, pentru că o cânți o singură dată în viață...

Stroe și Vasilache au fost mai întâi prieteni și apoi au creat împreună scenete, cuplete, cântece, comediile... ***Firfirică, Săracu' Gică, Un băiat de zahăr****... cum s-ar spune, cu vorbele de astăzi, un adevărat serial. Pe erou îl chema Firfirică sau Gică și era totdeauna un băiat simplu, cu suflet, dus de vântul vieții, care se apăra cu inima lui bună de om. Om cu „o" mare. Ca să-l născocim, am împrumutat mult chiar de la Vasilache, pentru că lui i se potrivea din plin definiția.*

Cum scriam comedioarele noastre? Ne adunam toți trei, adică noi și Cristodulo, și vorbeam de una, de alta, până ne apropiam de eroul nostru. La un moment dat, el pornea la drum, acționa și căpăta viață pe scenă. Spectatorul ne spunea verdictul.

Îl va spune și acum. Aș dori să fie pozitiv pentru că îl iubesc mult pe ***Săracu'****... era să spun Vasilache în loc de Gică...*

Și mulțumesc prețuiților prieteni constănțeni care au avut inițiativa să-l reînvie.

(N. Stroe, ***Melodia principală,***
în Caietul-program al spectacolului ***Săracu' Gică****)*

În contextul acestui caiet-program, în care atâtea persoane de seamă bat în poarta fascinantă a amintirilor, mă văd la rândul meu tentat să-mi încep rândurile de față cu acele cuvinte, care până deunăzi mi se păreau de necrezut: „mi-amintesc cum în urmă cu 30 de ani"...

Deci acum 30 de ani, sau mai exact 33, la vârsta la care nu știam încă să scriu sau să citesc, și nu-mi frecasem mânecile de nici un pupitru școlar, râdeam și lăcrimam prin sălile, grădinile sau chiar culisele revistei, comediei muzicale și operetei. Începeam să înțeleg de atunci că din familia mea făcea parte, alături de V. Maximilian, și Puiu Maximilian, tatăl meu, cunoscutul autor „de gen".

www.ziuaconstanta.ro

Și totuși sunt 14 ani de când profesez regia artistică de teatru ***dramatic****; atât de „dramatic" încât mai mulți cronicari au observat și chiar mi-au reproșat un exces de sobrietate în punerile în scenă.*

Dar „prima iubire" a rămas și nu va pieri niciodată: recentele colaborări cu Teatrul ***Fantasio*** *din Constanța sunt simptomele ce apar adesea la vârsta maturității de pe urma unei maladii care s-a încuibat în copilărie.*

Nu consider montarea prezentei comedii muzicale drept o criză trecătoare ci, dimpotrivă, cristalizarea unei preocupări care mocnea de ani de zile și care e firesc să erupă cândva. Dar prin „cândva" înțeleg nu astăzi, ci atunci când mă voi socoti suficient de pregătit pentru domeniul genului pe nedrept poreclit „ușor". De altfel, istoria teatrului românesc a demonstrat că revista a constituit o adevărată școală pentru teatrul de dramă. Iar azi, din ce în ce mai acut, se manifestă față de actori pretenția adaptării la modalitățile contemporane ale teatrului total în care genurile de spectacol, fără a se amesteca sau depersonaliza, se îmbină inevitabil.

(Ion Maximilian, ***Cuvântul regizorului****,*
în Caietul-program al spectacolului ***Săracu' Gică****)*

În ciuda popularității sale, comedia muzicală este un gen foarte rar abordat în ultimii ani. Poate pentru că, soră cu comedia muzicală, verișoară cu opereta, cumnată cu revista, are un profil greu de creionat. Poate pentru că există în lume un singur lucru mai greu de găsit decât actorii de proză care să cânte: cântăreții care să poată susține o partitură de proză. Și, în sfârșit, poate pentru că, deși face parte din așa numitul „gen ușor", comedia muzicală, pe cât este de greu de interpretat, pe atât este de greu de scris.

Printre cei care și-au încercat puterile în domeniul comediei muzicale românești, într-o epocă în care cele mai multe teatre se mulțumeau să readapteze... adaptări străine, se număra Vasile Vasilache, personalitate artistică multilaterală, care a trecut ca o cometă pe cerul - nu întotdeauna plin cu stele - al teatrului. Artist subtil, comparat în repetate rânduri cu George Vraca, cu cei mai mari comici ai vremii, compozitor polivalent și neefemer - după trei decenii, șlagărele lui au rămas șlagăre - Vasile Vasilache, în colaborare cu N. Stroe și St. Cristodulo, a scris numeroase comedii muzicale. Dintre ele, Teatrul ***Fantasio*** *din Constanța a ales pe una din cele mai izbutite:* ***Săracu' Gică****, o adevărată sinteză a unor lucrări anterioare. Gică, eroul piesei, mai Vasilache decât Vasilache însuși, este prototipul băiatului de treabă, cu buzunarul plin de vise, care trăiește într-o lume ce-i este străină. Comedia muzicală s-a jucat cu mare succes în București și în țară, fiind apoi reluată, fără muzică, în 1947, cu Marcel*

www.ziuaconstanta.ro

Anghelescu în rolul titular, jucat în prima serie de reprezentații de Vasilache. (...)

*(Sașa Georgescu, **Săracu' Gică**, în Caietul-program al spectacolului)*

*Notă: Spre sfârșitul deceniului 7, (dar și ,azi...), am încercat o imensă nedumerire în legătură cu renunțarea Teatrului **Fantasio** la colaborarea cu regizorul Ion Maximilian. Montase cinci spectacole: **Micro-revista Constanța** - 1967, **Săracu' Gică** - 1969, **Nu aveți un... cap în plus?** - 1970, **În pas cu țara** - 1976 și **Gong... Fantasio** - 1976. Apoi a urmat tăcerea. Chiar și numai pentru succesul fulminant al comediei **Săracu' Gică**, Ion Maximilian ar fi meritat să fie chemat, din când în când, la pupitrul regizoral al spectacolelor de la **Fantasio**. Cel care acceptase să pună în valoare textele și cântecele unui spectacol-manifest (ceea ce nu făcuse nici la **Dramatic**, unde era director...) avea dreptul la un tratament condescendent la **Fantasio**.*

*Păcat, mare păcat. Ion Maximilian a fost un autor și regizor al cărui talent uimitor pentru comedie și revistă, n-a fost valorificat la **Fantasio**, așa cum s-ar fi cuvenit, spre binele artistului și al teatrului.(J.B.)*

[13] În zilele de marți 24 și miercuri 25 februarie 1976, spectacolul a fost prezentat la Sala Palatului R.S.R.

*[14] Sub numele teatrului, pe afiș, apare mențiunea **Laureat al primului Festival Național Cântarea României**.*

[15] Spectacolul a primit premiul Uniunii Compozitorilor din R.S.R. pe anul 1981 pentru muzică (H. Mălineanu și Aurel Manolache).

*[16] Știre în **Dobrogea nouă**, 1 aprilie 1983:*

*Zilele trecute, la Focșani, s-a desfășurat, cu participarea teatrelor pentru copii din țara noastră, Festivalul-concurs al teatrelor pentru copii și tineret. Prezentându-se cu revista muzicală **Cioc-boc, hai la joc!**, secția muzicală pentru copii a Teatrului **Fantasio** a cunoscut un frumos succes, ilustrat de obținerea premiului de popularitate.*

*[17] „Se simte nevoia unui aer proaspăt, care să înlăture praful de pe unele texte, concepții regizorale, viziuni coregrafice etc. Un singur nume de regizor nou, tânăr: Andrei Mihalache. Dar în toate orașele sunt tineri absolvenți care și-au dovedit aptitudinile pentru mijloacele comice în spectacolele de la **Casandra**. De ce nu sunt solicitați? Știm: se spune că genul are „tehnica" lui, tainele lui, care se învață greu, că e o altfel de*

www.ziuaconstanta.ro

Anca Ivan), precum și tânăra „decan de vârstă" Mariana Cerconi, care a primit cu bucurie invitația de a colabora cu teatrul marilor ei succese...

Sperăm ca noua generație artistică de la ***Fantasio*** *să meargă pe urmele predecesorilor, să cucerească - mai întâi - încrederea spectatorilor, apoi aplauzele..., succesul..., gloria. „Bastonul de mareșal" se află în ranița fiecăruia. Dar cine va reuși să-l transforme în instrument al reușitei în profesiune? Talentul și munca, seriozitatea și sacrificarea satisfacției imediate, dar, vai, efemere, își vor spune, până la urmă, cuvântul... .*

(Jean Badea, directorul teatrului, ***Ora despărțirii... ora debutului****, în Caietul-program al spectacolului* ***Parlamentul melodiilor****)*

[21] A pleda pentru comedie în țara lui Caragiale este un efort superfluu. Românii au dat dintotdeauna autori înzestrați cu harul divin al umorului și interpreți pentru care arta comediei nu mai are taine. Iar spectatorul român a iubit gluma de când se știe, aș zice că s-a născut râzând și a ajuns la situația paradoxală, dar atât de specifică naturii sale, de a face haz de... necaz.

Teatrul ***Fantasio*** *a fost, o vreme, gazdă bună pentru comedia muzicală. După* ***Chirița în provincie*** *a urmat* ***Săracu' Gică****, al cărei succes teribil parcă a inhibat orice inițiativă și, când aceasta s-a produs (****Hoții de ceasornice*** *de Nicușor Constantinescu, Sașa Georgescu și Aurel Manolache), creația și montarea au avut timiditatea și naivitățile debutului scenic...*

Au trecut mulți ani de atunci, alte teatre de gen au „exersat" comedia muzicală, în timp ce la ***Fantasio*** *se spera cu stoicism în reluarea marelui succes cu* ***Săracu' Gică****...*

Comedia (muzicală sau nu) este așteptată nu numai de spectatori. O doresc și actorii, care vor să-și îmbogățească registrul disponibilităților artistice, să depășească pragul scheciului, al cupletului sau monologului folosit în revistă sau concert până la exasperare...

Este cazul trupei noastre, care - pe lângă experimentații Mariana Cerconi și Fritz Braun - lansează în arena comediei muzicale pe Mihai Sorin Vasilescu (în rolul titular) și prilejuiește debutul unor tineri dornici de afirmare: Anca Ivan, Stela Scutaru, Roxana Ivanciu, Dan Constantin, Angela Caraiman. Nu l-am numit pe Dumitru Caramitru deoarece el a fost unul dintre interpreții principali ai comediei ***Hoții de ceasornice****.*

De ce ne-am oprit la ***Să trăiască... răposata!?*** *Este întrebarea pe care ne-o punem și noi. Pentru hazul situațiilor? Pentru diversitatea tipologiilor? Pentru parfumul epocii? Sau pentru că a fost montată și de Teatrul Național din București în stagiunea 1882 - 1883 (vezi G. Călinescu,* ***Istoria literaturii***

www.ziuaconstanta.ro

române de la origini până în prezent, 1941, p. 910)? Sau pentru toate acestea la un loc?

Oricum, așteptăm cu încredere răspunsul beneficiarilor actului nostru artistic, al dumneavoastră, dragi spectatori.

*(Jean Badea, **Argument**, în Caietul-program al spectacolului **Să trăiască... răposata!**)*

[22] *Îmi doresc un singur lucru: ca piesa mea să nu plictisească. Teatrul românesc are multe merite și mari posibilități, dar a fost constrâns de-a lungul anilor să pună în scenă și piese fără valoare, anoste, la care spectatorii adormeau sau ieșeau din sală sau pur și simplu nu veneau. În acele piese, absolvenții de facultate cereau cu lacrimi fierbinți să fie repartizați la țară, iar îndrăgostiții vorbeau despre producție.*

*Așa ceva n-aș fi vrut - și nici n-aș fi putut - să scriu. De aceasta sunt sigur. Dar nu sunt tot atât de sigur dacă ceea ce am scris este destul de înduioșător și amuzant ca să placă publicului. Aștept sfârșitul fiecărui spectacol cu emoție. Dacă la aprinderea luminilor se aplaudă, răsuflu ușurat: abia atunci spectacolul are și pentru mine happy-end. Iar dacă nu se aud aplauze, îmi aduc aminte că eu mă aflu la București, Teatrul **Fantasio** la Constanța și mă gândesc că aplauzele... n-au cum să se audă.*

*(Alex. Ștefănescu, în Caietul-program al spectacolului **Love-story în lift**)*

[23] *În 1992, spectacolul **Grevă la... Fantasio** a fost premiat de către Asociația Umoriștilor Români (A.U.R.).*

[24] *Rândurile de mai jos nu se vor originale cu orice preț. Ar însemna să forțez uși deschise. Ele intenționează doar să reamintească adevăruri de notorietate care circulă, mai mult oral, în breasla noastră.*

*Spre deosebire de orice alt gen de artă teatrală, revista a avut, are și va avea misiunea de a se afla **în opoziție** cu moravurile și năravurile umane, sociale și politice. Revista înseamnă **critică** și **satirizare**, cu armele specifice: **aluzia** (când nu exista libertatea exprimării) și **atacul** deschis, nedisimulat, fără reticențe, corect, lipsit de patimă și culoare politică (în vremea democrației reale).*

*Cupletul, monologul sau sceneta trebuie să dezvăluie **adevărul**, după ce-l îmbracă în costumul lui Arlechino. Lauda în revistă este un nonsens. Apărea impusă de „prețioase indicații" într-o epocă de tristă amintire și - sperăm - definitiv - revolută.*

*Revista înseamnă responsabilitate civică și curaj. L-a avut Matei Millo încă de la **Apele de la Văcărești** și **Cer cuvântul!**, în care apăreau săgeți*

www.ziuaconstanta.ro

critice directe la persoane și personalități (chiar ministeriale...), la incidentele vieții politice și parlamentare, la manevrele guvernului pentru a căpăta bunăvoința electoratului etc. Ca să nu mai vorbim de cantoneta ***Zdrențe politice****, compusă și interpretată de Matei Millo, o satiră virulentă la adresa „fostului" guvern conservator, dar cu aluzii directe și la guvernul liberal „în funcțiune": „Haine vechi, cinci ani purtate/Cam murdare, cam pătate/La buzunar și la piept/Cu rugina de gheseft/Le-am cumpărat astă-vară/De la cei dați afară/Și le vând, zău, ieftior/La cei puși în locul lor/Le-au pătat cu strâmbătate/Le-au pătat mereu cinci ani/Înăbușind libertate/Și sleind țara de bani".*

...L-a avut și Constantin Tănase, care în stagiunea 1943 -1944, în revista ***Nu le lăsa, Tănase!****, nu se sfia să-și încheie cupletul astfel: „Înainte de-a pleca/Vreau să vă mai spun ceva/Eu la orișice cuplet/Terminam în mod discret/Cu aluzii delicate/La orașele cedate/Astăzi nu mai spun nimic/N-o mai iau după tipic/Uite care ne e idealul:/Vrem Ardealul!/Scurt, precis și răspicat/S-a tranșat!". Să nu uităm că țara era în război, aliată cu cei care o obligaseră să cedeze o parte a Transilvaniei, cenzura politică era dură și controlată nu atât de ai noștri, cât de ciracii lui von Killinger (ambasadorul german la București), din care Tudor Arghezi făcuse, în incendiarul pamflet* ***Baroane****, un personaj de sinistră perenitate istorică.*

...Atunci, ce rațiuni, în afara unora meschine, conjuncturale, de așteptare tergiversată la... calende, când se vor „așeza lucrurile" îi pot opri pe autorii revistei ***de azi*** *și de* ***mâine*** *să declanșeze ofensiva satirei și a râsului vitriolant împotriva răului, minciunii, hoției, corupției, oportunismului politic, lașității și fățărniciei, a sărăciei materiale și morale, a întinării demnității naționale, a degradării instituțiilor de drept etc etc? Dacă mai sunt (...și sunt!) foști activiști din eșaloanele doi și trei ai vechii puteri, foști securiști, sau falși dezidenți și „revoluționari" cu diplome la „seral" și „f.f." sau cumpărate la talcioc, care au ocupat fotoliile actualei Puteri și se țin de ele cu ambele mâini, revista trebuie să-i „trosnească" pe toți, fără discriminări... Trandafirii își scutură petalele, săgețile se tocesc, caii de cursă devin gloabe, cocoșii de pe gard ajung în oala de pe foc, soarele intră în nori..., numai optimismul și umorul l-au făcut pe român să supraviețuiască în veac, să îndure și să spere...*

Teatrul nostru ***încearcă*** *prin revista din această seară să se apropie de structurile clasice ale genului (cântec, balet, cuplet, monolog, scheci), deși fastul costumelor și decorurilor rămâne în umbra devizelor și subvențiilor precare, reînnodând firele tradiției și sperând într-o revigorare a atât de popularului și îndrăgitului spectacol de la* ***Alhambra, Cărăbuș, Gioconda, Savoy, Fantasio****...*

www.ziuaconstanta.ro

*(Jean Badea, **Revista de ieri, de azi, de mâine**, în Caietul-program al spectacolului **Sus ai noştri, jos ai voştri!**)*

[25] ***Fantasio-Caritas** este, mi se pare, o formă de reparaţie. Nu e pentru prima oară când **teatrul** repară ce strică **alţii**. Ce poate fi mai nobil decât ideea că oamenii au nevoie şi se pot într-ajutora. Dar nu prin iluzorii multiplicări ale unor sume de bani, care cel mai adesea s-au adunat cu greu şi cu sacrificii...*

Noi vă putem oferi iluzia minunată a teatrului. Singura bogăţie care ne stă la-ndemână şi pe care am dori s-o împărţim cu Dumneavoastră, seară de seară.

Dacă vă vom putea dărui o rază de speranţă şi de bucurie, Caritasul nostru funcţionează. E activ. E legal. Mai ales că-l supunem oricând, cu prilejul fiecărui spectacol, Gărzii Financiare a aplauzelor Dumneavoastră.

*(Aurel Storin, **Fantasio-Caritas, o utopie la vedere...**, în Caietul-program al spectacolului **Fantasio-Caritas**)*

[26] *De ce am scris acest musical?*

*Am considerat că această comedie a lui Tudor Muşatescu este foarte actuală, aşa cum este şi **O scrisoare pierdută** de I.L. Caragiale. **Titanic Vals** conţine un sincer apel la **omenia românească** aflată în ultimii ani, din păcate, într-un trist proces de degradare. În cântecul lui Spirache spun:*

Omul - om n-a devenit
Până nu s-a întâlnit
Cu omenia.
Ceea ce părea un vis,
Alte drumuri i-a deschis
Ea, omenia...

*Aceasta este esenţa musicalului şi aş fi fericit ca spectacolul de la **Fantasio** să o sublinieze cu mijloace artistice de care este capabil un colectiv talentat, cum este cel de la malul mării.*

*Pentru **Fantasio**, pentru publicul constănţean - cele mai frumoase gânduri de la compozitorul Endmond Deda.*

*(Edmond Deda, **Un apel la omenie**, în Caietul-program al spectacolului **Cheia succesului**)*

[27] *Dragostea mea pentru publicul constănţean nu cunoaşte tranziţia. Nici dragostea pentru teatrul de pe aceste meleaguri. Nici dragostea pentru actorii, dansatorii, cântăreţii, regizorul şi toţi ceilalţi dăruiţi scenei nu cunoaşte tranziţia.*

Dragostea mea pentru toţi cei „de acasă" este mereu aceeaşi. Mulţumesc tuturor celor care au prilejuit această nouă întâlnire a mea cu cel mai iubit de mine public din lume. Nu cunosc fericire mai mare decât să

www.ziuaconstanta.ro

aflu că am reușit să-i procur câteva clipe de fericire!.

*(Tudor Popescu, **Dragoste de... tranziție?**, în Caietul-program al spectacolului **Dragoste și... tranziție**)*

[28] *La Festivalul de comedie **Ion Băieșu**, Buzău, ediția a II-a 1994, spectacolul **Boul și... viței** a fost distins cu Premiul al II-lea.*

[29] *Îmi place să mă aflu pe afișul Teatrului **Fantasio**. Parcă m-aș lăfăi într-un fotoliu. Parcă aș pluti pe o mare cu valuri dulci, legănătoare. **Fantasio** își onorează autorii. Acest teatru de revistă știe că o revistă nu poate apărea din nimic. Nu numai la început a fost cuvântul; el trebuie să fie până la sfârșit. Nu știu, nu-mi pot închipui o revistă onomatopeică, în care să nu se rostească nimic. Prefer un cuplet prost, dar să pot să-i ascult cuvântul! Ce sărace mi s-ar părea baletul și muzica în absența cuvântului care să le prelungească înțelesul...*

*Nu toată lumea înțelege că revista are nevoie de autori. Care s-o gândească, s-o inventeze și, evident, s-o scrie. Revista trebuie **scrisă**, înainte de a fi montată pe scenă. Nu se pot monta idei. Numai idei **scrise**. Nu se pot pune în scenă sugestii. Numai sugestii **scrise**. Nu se poate regiza umorul. Numai umorul **scris**, adică sceneta, cupletul, scheciul și tot ce mai suportă hârtia.*

Domnilor, aveți mai puțini autori decât reviste! Păstrați-vă autorii! Păziți-i! Plătiți-i! Fără ei nu se poate face teatru de revistă, oricâte vedete ați avea pe afiș. Gândiți-vă: ce vor spune vedetele? nu cunosc nici o vedetă de succes în spatele căreia să nu se ascundă un autor de valoare...

*Dar Teatrul **Fantasio** știe toate astea și din această cauză mă cațăr din când în când, cu bucurie și emoție, pe afișele sale....*

*(Aurel Storin, **Mărturisire de credință**, în Caietul-program al spectacolului **Nimeni nu ne vrea!**)*

www.ziuaconstanta.ro

Fantasio în oglinda presei
(1957 - 1997)

www.ziuaconstanta.ro

*Mi-am dorit un **dosar al presei** despre **Fantasio** cât mai complet. 77 de ziariști și cronicari teatrali, care au urmărit în 44 de publicații **producția** artistică a teatrului, sunt prezenți între coperțile acestei monografii. Probabil că au rămas nedescoperite câteva cronici sau note despre spectacolele de la **Fantasio**.*

N-am făcut reduceri în text - nici o apreciere critică n-a fost „cenzurată!" - decât atunci când listele cu numele unor colective artistice lungeau inutil reproducerea articolelor.

*Poate părea interesantă creșterea valorică a cronicii teatrale de la diletanții începutului, cu lacune în știința spectacolului artistic, la profesioniștii genului. Oricum, opiniile tuturor contribuie la reconstituirea **istoriei artistice** a celor patru decenii ale Teatrului **Fantasio**.*

ESCALĂ LA CONSTANȚA

(...) Deși spectacolul în mare place, constituind un început bun, promițător, nu trebuie să-l cruțăm de unele critici. Aceasta o facem în scopul de a ajuta munca de viitor a tinerei noastre formații de estradă, în scopul de a realiza pe mai departe spectacole cu mult mai valoroase, la înălțimea exigenței crescânde a maselor de oameni ai muncii.

Mai întâi câteva obiecții asupra concepției spectacolului privind realizatorii textului. La început, după prolog, se pare că intenția autorilor a fost să construiască un spectacol de revistă. Pretextul escalei, cele două prezentatoare, îți dau convingerea că vei urmări o acțiune cu un conflict nodal. Mai pe urmă, cele două prezentatoare dispar, rupând firul acțiunii - vizita excursioniștilor - făcând prin aceasta să nu știi ce definiție să dai spectacolului. Să fim lămuriți: ne aflăm în fața unui spectacol de revistă, de estradă, satiră

www.ziuaconstanta.ro

și umor sau concert de muzică distractivă? Lipsa unui fir conducător de-a lungul spectacolului, precum și negradarea în succedare a tablourilor îți procură această întrebare. (...) Poate dacă ar fi existat comperaj - fețe de cortină - care să pregătească și să justifice succedarea fiecărui tablou, spectacolul ar fi căpătat o unitate, o desfășurare firească. O altă lacună a concepției spectacolului mai e și aceea a negativismului. Se face abuz în reliefarea multor lipsuri. Numai în primul act, din 10 numere patru sunt muzicale, celelalte numere sunt fie scheci sau cuplet, satirizări la adresa lisurilor. Cred că printr-o mai justă proporționare a negativului și pozitivului spectacolul ar fi avut de câștigat. Li s-ar mai putea obiecta textierilor balastul verbal de golănisme (vezi **Cinematograful**), care scontează un efect ieftin, cât și idilismul strident folosit în tabloul **Dragă îmi e Dobrogea**.

Despre interpretare am avea mai puține obiecțiuni. Dintre proziști, ni se pare prea teatral Barbu Morcovescu, ținuta lui deseori în notă discordantă cu genul acestui spectacol. În acest spectacol interpretul trebuie să fie degajat, firesc ca în viața de toate zilele și mai ales vesel, sprințar. Pentru ceilalți, începând cu Lucica Pârvulescu, Lidia Crețu, Nicky Popescu, Nae Ivănescu și sfârșind cu Vița Ionescu și tânăra debutantă Lidia Crețu, avem numai cuvinte de laudă. Soliștii, în special Ilona Moțica și Cezar Drăgănescu, Ioly Egyed, Ludmila Bogdan sunt buni, câteodată însă voalați, poate și din pricina sonorizării sau a orchestrei. Ion Pietraru, de asemenea, cu excepția ținutei escenice. Sarjează prea mult cu corpul. Aici o vină revine și regiei care în viitor va trebui să-i finiseze ținuta.

(...) Scenografia spectacolului, semnată de N. Lebas, pe lângă multiplele calități, manifestă și unele lipsuri. Cele două colonade din lateralele scenei, încercând să simbolizeze „nu știu ce", probabil marea, au în concepție influențele plastice străine nouă.

(...) Muzica spectacolului este bună, orchestrația valoroasă. Interpretarea de asemenea, cu excepția pupitrului dirijoral, care deseori e în notă discordantă cu scena. Întârzierea tușurilor orchestrale, uneori stridența instrumentelor de suflat, răcesc scena, îngreunează munca actorului, a soliștilor vocali.

www.ziuaconstanta.ro

Despre regie putem spune numai cuvinte elogioase, atribuindu-i însă în totalitate lipsurile semnalate în concepția spectacolului privind textul, coregrafia și scenografia. Ion Drugan ar fi avut competența să ceară autorilor sudură și omogenitate în succedarea tablourilor, lucru de care am vorbit mai înainte. (...) O altă vină mai e și aceea a lungimilor textelor, repetarea refrenelor, destul de obositoare și care deseori ratează efectul, poanta (vezi scheciul **Comlemn**, **Filodorma** etc.)

(...) Spectacolul **Escală la Constanța** marchează un deosebit eveniment artistic în rândul oamenilor muncii din regiunea noastră, cunoscând de pe acum o popularitate de toată lauda. Fie ca acest început să fie din ce în ce mai promițător, mai desăvârșit, contribuind astfel la culturalizarea, destinderea și înveselirea oamenilor muncii care știu astăzi iubi și prețui minunata artă care este teatrul.

*(Ion DOCHERU, **Dobrogea nouă**, 13 ianuarie 1957)*

ASTĂ SEARĂ PE FALEZĂ

Cum era și firesc, ne-am așteptat ca (sic!) cel de-al doilea spectacol al secției de estradă a Teatrului de Stat din Constanța să fie mult mai realizat ca (sic!) cel anterior. Dar, deziluzie! Plecând de la **Astă seară pe faleză**, te încearcă un profund regret, împletit totodată cu o umbră de amărăciune.

(...) Prologul te decepționează de la primele replici, fiind o reluare nefericită, „pretext" de veche uzanță întâlnită odinioară în repertoriul artiștilor ce se produceau în pauză la cinematografele periferice. (...) De fapt, toată intriga acestui tablou (**Vraja mării**, n.n.) se reduce la șlagărul **Leanța din Constanța**, singura melodie cu care rămânem din spectacol. Apoi, în ordinea succedării, o scenetă - cum se fac repartițiile la casele de odihnă -, vezi problema spațiilor, **Malagambiștii**, **Afaceriștii**, lucruri văzute de altfel și în **Escală la Constanța**, precum și tabloul muzical **Festival**, care nu e altul decât **Din muzica popoarelor** văzut cu puțin timp în urmă tot în **Escală la Constanța**.

(...) Mai departe, tot pe linia textului, cei patru

www.ziuaconstanta.ro

colaboratori ai spectacolului încearcă să se reabiliteze și pe alocuri reușesc. Tabloul muzical **Amintiri**, deși o temă mai veche, deseori exploatată, cupletele **Ardeleanul**, **Este bine, nu e bine** și mai ales momentul **Voinicul tatei**, de un puternic dramatism și care și-a găsit interpreta ideală în Lidia Crețu, sunt lucruri realizate pe deplin.

Despre muzica spectacolului (...) nu putem spune multe. Întreaga gamă muzicală a spectacolului e plată, lipsită de lirism, bântuită de repetări și reluări (vezi **Constanța mea dragă**, soră cu **Escală la Constanța**). (...) Slab realizată e și muzica din **Tabloul dobrogean**, ca de altfel întreg tabloul - același idilism strident... Despre execuția orchestrală, numai cuvinte de laudă. Întreaga formație, sub bagheta lui Erasmus Minchevici, se achită conștiincios de partitură, cu excepția primului act, în care deseori acoperă soliștii.

(...) Dacă în **Escală la Constanța** coregrafia a fost o problemă nerezolvată, în **Astă seară pe faleză** rămânem plăcut surprinși și satisfăcuți de aportul corpului de balet.

(...) Ion Pietraru s-a finisat surprinzător în atitudinea scenică (...), a știut să împletească armonios ținuta scenică (sic!) cu timbrul vocal destul de plăcut. Joly Egyed și Ilona Moțica, în nota obișnuită, mai puțin Ilona în cupletul **Afaceriștii**. Cezar Drăgănescu s-a descurcat foarte bine. Ne-a plăcut vocea-i caldă, catifelată, prezența scenică. Aportul Viței Ionescu și al Janinei Bănică în susținerea părții muzicale e destul de prețios. Nicky Popescu, ca de obicei „în toate și peste tot"! Poate și din pricina prea multei întrebuințări (...) nu face lucruri deosebite. În prolog alunecă în ridicol, atunci când se întreține cu sala. Petrică Mihăilescu, un vechi protagonist al genului, nefiind servit de text, nu face lucruri pe măsura posibilităților sale. Lidia Crețu, o autentică actriță de estradă, cu nerv și umor.

(...) Se vede mâna regiei în fiecare amănunt, mai ales în jocul actorilor, în montarea și în fastul spectacolului. Nu putem să-i iertăm însă lui Petre Mihail integrarea în spectacol a unor numere vechi, precum și nejusta distribuire a unora dintre actori, ca de pildă cea a lui Nae Ivănescu. (...) Bogăția decorurilor, a costumelor, fastul din acest spectacol nu sunt totul. Fără un text adecvat, original, cu teme noi, izvorâte din realitatea imediată a regiunii noastre, fără o

www.ziuaconstanta.ro

muzică inspirată din noul ce triumfă în Dobrogea, fără valorificarea folclorului local nu o să avem niciodată un spectacol de o înaltă ținută, pe măsura exigenței crescânde a oamenilor muncii din regiunea noastră.

*(Ion DRĂGĂNESCU, **Dobrogea nouă**, 20 august 1957)*

ESTRADĂ PE SATELIT

Ingenios construit, având la bază o idee care se continuă de la prolog până la finalul spectacolului, și mai ales ancorat în imediata actualitate - lansarea celor doi sateliți artificiali ai pământului -, concertul-spectacol **Estradă pe satelit** îmbină armonios muzica și satira.

(...) Ținem să accentuăm că sărăcia coregrafică - doar două numere în tot spectacolul - se face serios simțită. Lui Nutzi Walter, maestra coregrafă, destul de dotată, trebuia să i se dea mai mult de muncă.

(...) ...întreaga gamă melodică a spectacolului înmănunchează o complexitate muzicală, oferind spectatorului nostalgia valsului rus și vioiciunea cântecului popular rusesc, mesajul ritmic al Africii îndepărtate, al negrilor din periferiile New-York-ului, langurozitatea tangoului grecesc, romantismul melodiei italiene și mai cu seamă duioșia și optimismul unui buchet de șlagăre românești.

(...) Satira și umorul, cealaltă pârghie de susținere a spectacolului, își aduce pe deplin contribuția. Numerele **Cezar la Ovidiu**, **Întâlnire la Sevilla** și **Ursarii** sunt cele mai realizate și plac mult publicului. Verva și cea de-a doua tinerețe a lui Petrică Mihăilescu dând viață unui îndrăgostit „toreador", autenticii „ursari" Nae Ivănescu și Jean Constantin, apoi Lucica Pârvulescu (...) și veșnicul factotum, neobositul Nicky Popescu (...) dau spectacolului prospețime și un umor calitativ. (...) După promovarea lui Nae Ivănescu și Viței Ionescu, în acest spectacol întâlnim tineri artiști amatori ca Jean Constantin, George Stancu și Ortansa Domocoș, care ne dau serioase promisiuni. Edificator în acest sens e și folosirea în

www.ziuaconstanta.ro

prezentare a balerinilor Bebe Dumitriu, Maria Grigore și Maria Nedelcu, care dovedesc cu prisosință și calități prozistice.

(...) Autentic talent, Dan Sachelarie, prin zvelțețea și vioiciunea tonurilor date decorului, face ca scenografia să se încadreze perfect cu omogenitatea spectacolului.

*(Ion DRĂGĂNESCU, **Dobrogea nouă**, 31 ianuarie 1958)*

CU DRAGOSTEA NU-I DE GLUMIT

(...) Pentru a face cunoștință spectatorilor constănțeni cu eroii acestei comedii muzicale, sarcina i-a fost încredințată regizorului Ion Drugan. Și regizorul a reușit să transmită spectatorului mesajul și bogăția conținutului de idei a acestei valoroase comedii muzicale. Cu sensibilitatea care îl caracterizează și printr-o concepție regizorală izvorâtă din înțelegerea întocmai a realismului socialist în teatru, I. Drugan a îmbinat armonios conținutul moralizator al comediei cu situațiile de farsă, dozând spectacolul cu un umor subtil și savuros.

În acest spectacol, pe lângă actori cu o mai îndelungată experiență scenică (...), cum ar fi Emil Sassu, Dimitrie Bitang, Obren Păunovici și Coca Dumitriu, întâlnim și unii actori tineri, neaclimatizați cu proza, ca Valy Andreescu, Vița Ionescu și Jean Constantin.

(...) Emil Sassu este când de un umor plin de sevă, când de o duioșie caldă, omenească; Dimitrie Bitang - degajat, familiar în scenă, cu un joc în care își dau mâna inteligența și meșteșugul actoricesc; Jean Constantin - plin de naturalețe, de un umor irezistibil, exceptând unele replici plat exprimate, lipsite de nuanța cerută; Coca Dumitriu - mult prea zglobie pentru personajul încredințat; Obren Păunovici - în rol, dar cu unele rigidități în mișcare și gestică; Vița Ionescu face un debut promițător în teatrul de proză și se încadrează perfect în omogenitatea spectacolului; Lucia Pârvulescu - ca întotdeauna plină de vervă, de un umor sănătos și conștiincioasă cu rolul, oricât ar fi el de mic; revelația o constituie însă Valy Andreescu, care e de o gingășie și o sensibilitate demnă de invidiat.

(...) Un valoros spectacol care răspunde cu

www.ziuaconstanta.ro

prisosință sarcinii de a face tineretului nostru o educație sănătoasă.

*(Ion DRĂGĂNESCU, **Dobrogea nouă**, 6 iulie 1958)*

CARNAVAL PE NOTE

Suntem invitați la un carnaval ca... spectatori. Ne așteptăm la o atmosferă tinerească, primăvăratică, joc de lumini, artificii, confete, surprize, glume bune, așa cum se întâmplă la un carnaval, fie el și pe... note.

La ridicarea cortinei, imaginea de ansamblu, deși convențională, părând decupată conștiincios cu foarfeca din albumul vechi și decolorat al carnavalurilor de altădată, coincide oarecum cu atmosfera pe care ne-o închipuiam. Îi iertăm scenografului lipsa de imaginație, iar maestrului de lumini proasta inspirație de a inunda scena cu toate luminile deodată, fără a reuși să impresioneze.

(...) Îl urmărim cu îngrijorare, la început, pe Eugen Savopol, care pare sugrumat de emoție, dar care interpretează totuși cu succes două arii din operetele **Aculina** de L. Kovner și **Vânzătorul de păsări** de K. Zeller și părăsește scena în aplauzele entuziaste ale spectatorilor.

(...) Plin de poezie și farmec este duetul **Bună ziua, dragoste**, în interpretarea Ilonei Moțica și a lui Ion Pietraru. Printre ceea ce are mai bun spectacolul, desigur că trebuie socotite și momentele coregrafice **Bolero** și **Vis de fericire** interpretate de corpul de balet.

(...) Nicky Popescu și Jean Constantin sunt cei doi prezentatori înzestrați, care știu să vorbească cu publicul. Conștienți de acest lucru și contând numai pe el, cei care și-au asumat răspunderea să semneze libretul acestui concert de estradă au înjghebat cu prea multă ușurință, și la propriu și la figurat, textele prezentatorilor, cupletelor satirice și momentelor vesele. Umorul ieftin, veche meteahnă a spectacolelor noastre de estradă, supără cel mai mult. (...) În goana celor doi prezentatori după succes și de a face publicul cu orice preț să râdă, se apelează la momente vesele cunoscute, care au „stagiu" în spectacolele de estradă mai vechi. De pildă, de câte ori n-ați auzit „povestea" în care bărbatul înainte de căsătorie este extrem

www.ziuaconstanta.ro

de atent cu viitoarea soție, iar după eveniment se transformă într-un cerber.

(...) Textele unor prezentări sunt lipsite de un conținut educativ și abundă în expresii vulgare, care nu-și au locul într-un spectacol de estradă, menit să-și aducă contribuția la educarea maselor largi. Așa este, de pildă, prezentarea lui Jean Constantin de la sfârșitul spectacolului, în care se angajează într-o dizertație sterilă pe tema „fiecare cu păsărica lui", nereușind să spună până la urmă nimic și folsind o serie întreagă de expresii cu sens peiorativ, vecin cu vulgaritatea.

(...) Tot pentru a cuceri cu orice preț sufragiile publicului, Nicky Popescu merge până acolo încât se transformă într-un fel de clovn, alură nepotrivită pentru un concert de estradă.

(...) Lucrurile se petrec pe scenă în așa fel încât persistă impresia că, în ansamblu său, spectacolul este o improvizație de factură mediocră. O notă proastă - regiei artistice, semnată de Ion Drugan, pentru faptul că momentele muzicale, cele satirice etc. nu decurg într-o anumită ordine, pentru a transmite o idee spectatorului, ci în mod disparat, ceea ce lasă impresia că în spectacol domnește dezordinea. Poate și din această pricină, după ce a văzut **Carnaval pe note**, spectatorul nu rămâne cu o concluzie din care să tragă unele învățăminte. Conducerea Teatrului de Stat credem că este necesar să asigure orientarea acestei secții spre un repertoriu adecvat, bogat în conținut, prin care într-adevăr să-și aducă contribuția la educarea și dezvoltarea conștiinței socialiste a maselor largi de oameni ai muncii.

*(Nicolae MOTOC, **Dobrogea nouă**, 22 ianuarie 1959)*

CA LA CONSTANȚA

(...) Revista este unul din genurile care prind la public cu foarte multă ușurință, având posibilitatea, într-o formă vioaie, fără prea multe amănunte de decor și fără prea mari pretenții de psihanaliză, să educe o mare masă de oameni, să propage idei înaintate, prin folosirea unor situații locale. Acest lucru îl face și spectacolul **Ca la Constanța**.

În tradiția mișcării artistice românești, unii actori

www.ziuaconstanta.ro

de revistă, ca și păpușarii de altfel, au avut alături de ceilalți un rol progresist și s-au bucurat de simpatia unanimă a maselor. Burghezia a căutat să folosească revista pentru abaterea atenției maselor de la problemele luptei de clasă.

(...) Cu mijloace proprii creației realist-socialiste, în baza unei profunde cunoașteri a realităților vieții, a noului care trebuie promovat cu curaj, ei (autorii I. Drăgănescu și Nicky Popescu, n.n.) au prelucrat ceea ce a fost bun în vechea revistă, folosind acest material în demarcarea precisă a actualității. Punând față în față morala putredă burgheză cu morala nouă, socialistă, ei au scos în relief tocmai superioritatea acesteia din urmă.

(...) Probleme ale actualității noastre, deși montate într-o broderie fină, spumoasă, de satiră și umor sănătos, nu lipsit de logică, învățăminte și bun simț, sunt atacate în spectacol frontal.

(...) Prin nota general optimistă pe care au dat-o spectacolului, autorii au dovedit că se poate realiza un lucru bun, cu multă suculență umoristică și fără să se plaseze, așa cum fundamental greșit pretind unii umoriști, pe o poziție criticistă, negativistă. (...) Râsul sănătos și molipsitor al spectatorilor e o confirmare, dar nu e un râs în sine, pentru că oamenii înțeleg vastitatea operei de construcție socialistă.

(...) Regizorul Ion Drugan a imprimat ritmul necesar întregii desfășurări scenice, găsind mijloacele largi de evidențiere și subliniere a ideilor. (...) Lucia Pârvulescu (în rolurile Florăreasa și Elvira), Nicky Popescu, Nae Ivănescu și Jean Constantin realizează mult din ponderea revistei. (...) Alături de ei trebuie să-i situăm și pe Ilona Moțica, Vița Ionescu, Joly Egyed, Ion Pietraru. Din corpul de balet, Ion Tugearu în tabloul țigan crează prin interpretarea plină de patos un element de mare succes.

*(Ion CÂMPEANU, **Dobrogea nouă**, 13 mai 1959)*

LA MARE ȘI LA... MAI MARE

(...) Revista, atât sub raportul conținutului de idei, cât și sub raportul realizării artistice, place. Autorii textului, I. Berg, N. Cornea și Nicky Popescu, au înmănunchiat în acest spectacol o

www.ziuaconstanta.ro

seamă de fapte care mai de care mai semnificative, mai actuale. Bazându-se pe o profundă cunoaștere a actualității, ca și pe linia directoare de dezvoltare a regiunii și a țării, ei au reușit să surprindă aspecte nu inedite, dar pline de sens.

(...) autorii fac o trecere în revistă a realizărilor, arătând mai departe că toate câte s-au făcut sunt rodul strădaniei oamenilor muncii, conduși de încercatul nostru partid. (...) Simplu, dar sub o formă atractivă și interesantă, tabloul **Probleme de aritmetică** prezintă linia de dezvoltare, linie reieșită din Directivele Congresului al III-lea.

(...) Spectacolul are destul umor și încă de o calitate superioară. Tabloul **Spiridon de la raion** este foarte reușit sub toate aspectele, meritele revenind în egală măsură autorilor și interpreților, în special lui Jean Constantin, figura centrală a tabloului, care știe să sublinieze, fără să uzeze de grotesc, anumite trăsături de caracter ale personajului, un comod, un om care cunoaște realitatea doar prin telefon.

(...) Plin de savoare ni s-a părut și cupletul **Invitație la nuntă,** interpretat de Gelu Manolache, un autentic talent. Nu se poate încheia scurta, chiar scurta noastră apreciere asupra textului, fără să amintim tabloul **Undeva în Africa**. Așa cum este realizat, constituie unul dintre cele mai emoționante tablouri. Africa se trezește la viață, sfarmă lanțurile, izgonește pe colonialiști. Dansul negrilor exprimă aceste înnoiri pline de înțeles.

(...) Jean Constantin reușește să cucerească publicul prin felul său sincer de a-și trăi rolul. Umorul robust și decent în același timp, pe care-l furnizează, este rodul unei depline înțelegeri a conduitei scenice, dar și al talentului său. (...) Nicky Popescu a fost și de data aceasta același actor plin de vervă cunoscut publicului constănțean. O adevărată revelație a fost Gelu Manolache. El a izbutit din toate punctele de vedere și a dovedit că se acomodează foarte repede cu fiecare rol, chiar dacă ele sunt diametral opuse.

(...) Constantin Dinischiotu a reușit să pună în valoare conținutul de idei al spectacolului, dovedind față de text o mare înțelegere.

(...) Cântăreții, ținând seama de melodii (care, cu

www.ziuaconstanta.ro

excepția celor ale lui A. Manolache, nu s-au situat la o valoare mai ridicată), s-au comportat bine. Menționi speciale merită Florian Stavăr, Gelu Manolache, Mariana Negruț, Ilona Motica și Vița Ionescu. Trio Do-Re-Mi a constituit o surpriză plăcută.

Coregrafia, plăcută în general, are totuși câteva carențe. Dansul sirenelor din prima parte a spectacolului aduce mai mult a dans occidental. (...) Scenografia lui Dan Sachelarie - bună și foarte sugestivă. Conducerea muzicală a lui Aurel Manolache a fost de asemenea bună.

*(Costică GHINEA, **Dobrogea nouă**, 13 noiembrie 1960)*

CHIRIȚA ÎN PROVINCIE

(...) N-aș putea spune că actorul Constantin Guțu s-a depășit în această creație, pentru simplul motiv că nu l-am mai văzut evoluând pe scenă, dar, cunoscând o serie de antecedente în materie de Chirița, pot afirma că tânărul actor constănțean, pe un text care te poate lesne antrena în „giumbușlucuri teatrale", a știut să se ferească de acest pericol și să ne redea imaginea de fel prăfuită a Bârzoaiei (...). De la clipitul imperceptibil al pleoapelor, de la privirea feminină provocatoare și până la aceeași feminină mișcare în mers, de la inflexiunile vocale ale cățel de mahala, până la femeia-bărbat (...), C. Guțu, preluând tradiția travestiului acestui rol, și-a făcut din plin datoria.

Cuvinte frumoase trebuie spuse, în al doilea rând, despre interpretul lui Guliță. Jean Constantin, prin mijloace subtile și modeste, dar extrem de convingătoare, ne-a pus în fața unui Guliță autentic. (...) Costel Rădulescu, în Grigore Bârzoi, e o apariție deosebit de interesantă. Actorul își conduce personajul în scenă cu siguranță, dar și cu puțină îngăduință. Gelu Manolache a făcut din Leonaș o metaforă reușită a bonjuristului animat de idealuri frumoase; prezența lui scenică e sinceră, caldă și convingătoare. La fel și Valy Manolache, care ne-a pus în fața unei Luluțe a cărei prezență scenică a avut ceva din zborul gingaș al fluturelui după care ea însăși fugea...

Safta, interpretată de Vița Ionescu - corectă, depășind în bine textul. Nu același lucru se poate spune și despre

www.ziuaconstanta.ro

„Monsiu Şarlă", actorul Nicky Popescu nu numai că nu i-a dat aroganţa de rigoare (...), dar, văduvind personajul de principalele lui trăsături, face o notă discordantă cu fervoarea ansamblului.

În urmă cu câţiva ani, Ansamblul de estradă al Teatrului de Stat din Constanţa a fost aspru criticat - şi pe bună dreptate - pentru unele abateri de la linia de conduită scenică şi se cerea regizorilor teatrului să intervină cât mai grabnic, să ridice nivelul şi prestigiul teatrului.

Şi iată că regizorul Constantin Dinischiotu, încadrat de un colectiv meritoriu, a reuşit să facă acest lucru. Metafora regizorală a **Chiriţei în provincie** pe scena de la **Fantasio**, întrecând aşteptările, nu numai că ridică prestigiul ansamblului constănţean de estradă, dar pune capăt căutărilor sale, realizând o cotitură şi definitivându-i drumul pe care îl are de parcurs de azi înainte.

*(Bazil DUNĂREANU, **Dobrogea nouă**, 3 martie 1961)*

MOZAIC CONSTANŢA

Un umor sănătos şi un buchet de melodii inspirate s-au întâlnit cu un colectiv de artişti tineri şi entuziaşti pe scena teatrului de estradă constănţean, în cadrul unui decor sugestiv, completat de îndrăzneţe soluţii tehnice.

(...) Cu sau fără intenţia regiei artistice,cea de-a doua parte a spectacolului e mai susţinută, mai densă, mai valoroasă am putea spune, şi din această cauză spectacolul în ansamblu apare inegal. Interpretarea unor bucăţi muzicale e însoţită uneori şi de balet. Intenţia e bună şi uneori reuşită, dar... există un dar când e vorba mai ales de baletul **O piaţă în Tomis**. Acest tablou cu intenţii de balet clasic, cu fast, în costume şi lumini feerice, este confuz. (...) Observaţia rămâne valabilă şi pentru o altă încercare puţin izbutită. E vorba de tabloul **Când zburau pescăruşii**. Mişcarea în scenă şi costumaţia trebuie să ajute conţinutul textului, să-l comlpleteze sau cel puţin să-l evidenţieze. Ei bine, în cazul pamfletului **Don Esteban**, din cauza situaţiei bizare în care au fost puşi cei doi interpreţi, contactul cu publicul se stabileşte greu şi ridicolul se îndreaptă, vrând-nevrând, spre actor, nu spre ceea ce ar fi fost de fapt de ridiculizat. În felul

www.ziuaconstanta.ro

acesta, un text destul de bun se pierde, nu este deplin comunicat, din cauza prezentării de un gust discutabil.

Ar mai fi de spus ceva despre unele lungimi plictisitoare (**Trei băieți cucuieți**) și despre unele melodii fără melodie (duetul Vița Ionescu - Nicky Popescu), care apar scolastice, ca un balast în spectacol.

*(Mihai D., **Dobrogea nouă**, 21 februarie 1962)*

CU CÂNTEC, JOC ȘI VOIE BUNĂ

(...) Așadar, zilele trecute, harnicii colectiviști din Chirnogeni, raionul Negru-Vodă, au avut fericitul prilej de a trăi un deosebit eveniment artistic: premiera spectacolului de revistă **Cu cântec, joc și voie bună**. Cu un text antrenant și adresându-se problemelor actuale ale satului, cu muzici valoroase, unele purtând semnătura cunoscuților consacrați ai genului și în ambianța și sugestiva scenografie a lui Dan Sachelarie, recenta premieră revuistică se înscrie ca o reușită.

Din desfășurarea spectacolului am reținut mai întâi unele momente satirico-umoristice ca: **În pețit**, **Urzicuțe** și **Chirița pe meleaguri noi**, acestea câștigând și prin remarcabila interpretare a Marianei Cerconi, a lui Jean Constantin, Gelu Manolache și Fritz Braun, talentați comici, cunoscuți și apreciați și din alte spectacole.

În ordinea celor mai aplaudate numere se înscriu și aparițiile valorosului trio vocal **Do-Re-Mi**, interpretând melodiile **Îți mulțumim, iubita noastră învățătoare** de Aurel Manolache și **Cum e oare?** de Florin Bogardo.

(...) Coregrafia semnată de Botzi Szabo se remarcă prin două momente: **Batista** și **Dans marinăresc**, în care dansatorii Lucia Bâgu, Georgeta Văcaru, Romeo Șerban și Iului Filip se dăruiesc cu toată pasiunea măiestriei lor interpretative. Sigură și inspirată, bagheta lui Aurel Manolache armonizează ținuta întregului spectacol, dându-i optimism și prospețime.

*(Ion DRĂGĂNESCU, **Dobrogea nouă**, 6 martie 1964)*

www.ziuaconstanta.ro

NAVIGATORII REVISTEI

S-a vorbit deseori despre necesitatea unui subiect al revistei muzicale, dar - în majoritatea cazurilor - spectacolele de estradă (chiar și cele realizate în studiourile de televiziune sau cinematografice) au un subiect „de fațadă", pretext pentru desfășurări cu fast sau fără ale unor momente muzicale, coregrafice, de umor etc.

În privința subiectului, Mihai Maximilian și Gelu Manolache, autori la **Navigatorii revistei**, nu au trecut și nici nu au ambiționat să treacă pragul formulei „subiectul este un pretext". Strădaniile lor nu s-au concentrat nici măcar asupra omogenității (de la un capăt la altul)a „pretextului" (în această privință alții sunt mai consecvenți). Ei au căutat (și într-o măsură au reușit) să realizeze o varietate de teme și modalități, o legătură mai vie cu actualitatea (văzută în parametrii specifici Constanței și litoralului), făcându-se mandatarii opiniei publice într-o serie de scheciuri și cuplete satirice antrenante. Că nu totdeauna au realizat un echilibru între varietate și omogenitate, între lucrurile pozitive și negative - sau în ce măsură unele referiri concrete trebuiau să aibă un caracter de generalizare sau un caracter strict localizat - acestea sunt chestiuni discutabile și care nu comportă o analiză aici.

Ceea ce trebuie să subliniem între lucrurile bune ale textului sunt, desigur, acele intuiții de atitudine și caracterologice: **Frizerul**, **Titanic Fals**, **Trombonel**, **Mărul lui Adam** etc., conturate cu precizie și care câștigă cu brio adeziunea publicului. Dacă ar trebui să facem o delimitare a valorii globale a textului, am putea spune că este net superior celui din **Avem și noi mascații noștri**. Spectacolul în întregime atestă același lucru, fără a se situa totuși la nivelul-etalon fixat de colectivul constănțean cu **Complexul revistei**.

Ce place cel mai mult în acest spectacol (în afară de virtuțile textului, arătate mai sus)? În primul rând, trebuie să apreciem eforturile regiei (Valeriu Lazarov) de a crea un ritm susținut (mai ales în partea a doua). La acest lucru se pare că și-a adus contribuția întregul colectiv, atenuând fisurile, făcând legături vioaie între momente, micșorând lungimea unor texte în proză, punând mult

www.ziuaconstanta.ro

ritm în desfășurarea momentelor.

De o mare frumusețe au fost costumele și dansurile, abstracție făcând de unele violentări de culoare, de un caracter oarecum pestriț al vestimentației în anumite tablouri, ca și de violentările de ritm și sunete la unele dansuri. Scenografia semnată de Nicolae Lebas și Dan Sachelarie a căutat să se întreacă pe ea însăși: de la îndemnurile comice puse în sală, la cortinele pentru cele două acte, de la sugerarea mării în fundal, printr-o trenă de un albastru vaporos, la contrapunctele comice create prin detalii de decor și vestimentație - s-au realizat multe lucruri frumoase.

Dar cea mai reușită componentă a spectacolului a fost coregrafia (aparținând lui Ion Alexe). Dansatorii Martha Herzum și Tiberiu Iacob au evoluat cu grație și forță de sugestie într-o **Idilă marină**. Un grup de dansatoare a evoluat cu vivacitate în chip de sirene, alt grup a plăcut într-un **Dans comic marinăresc**. Poate cel mai reușit moment coregrafic a fost însă **Glumă cosmică**, de altfel, unul din punctele-surpriză ale spectacolului. Ne exprimăm totuși o rezervă asupra momentului final din **Insula Robinson, ieri și azi** (cam aglomerat și confuz).

Dacă dansurile au o mișcare accentuată, multă culoare și farmec, cântecele (cu unele excepții) sunt de un lirism lent, chiar plat. Compozitorul Aurel Manolache ne-a dat un cântec frumos (**Singurătate, val de ceață**) în interpretarea reușită a Ilonei Motica. Ne-au plăcut, de asemenea, pentru infuzia folclorică din ele, cântecele **În oricare port**, **Puiule** și, mai ales, **Mă mândresc cu plaiul românesc** (care precede finalul spectacolului), aparținând aceleiași inspirații a compozitorului constănțean. O apreciere favorabilă și cântecului „de cortină" al lui Radu Șerban - **E formidabil să trăiești**. Celelalte melodii ni s-au părut mai de serviciu, fără a ieși din banalitate (nici chiar **Gheorghe**, care nu se salvează prin text; nu credem că Gheorghe sau Ghiță poate fi un apelativ intim). Totuși, **De dragoste** și **O clipă** (prima de Aurel Manolache , cealaltă de Radu Șerban) au fost valorificate bine de Georgeta Chirită, care, la premieră, a dovedit un plus de atenție pentru acuratețea interpretării.

Nu putem încheia aprecierile noastre fără să aplaudăm din toată inima pe talentații comici Jean Constantin

www.ziuaconstanta.ro

(remarcabil în toate aparițiile) și Gelu Manolache. Păcat că autorii muzicii nu au oferit cunoscutului Trio **Do-Re-Mi** melodii la valoarea lui. Și o ultimă rezervă, de data aceasta privind întregul spectacol: cu toate îndemnurile puse în sală (râdeți cât puteți de tare, aplaudați! etc.), umorul a fost (dintr-o înțelegere relativă a ideii de sobrietate a spectacolului)puțin cam rece, pe alocuri lipsit de vervă.

Cu aceste sugestii, credem totuși că spectacolul **Navigatorii revistei** va dobândi multe și frumoase succese în fața publicului larg de pe litoral.

*(Octavian GEORGESCU, **Dobrogea nouă**, 20 aprilie 1967)*

NAVIGATORII REVISTEI

Din seria spectacolelor de serviciu, a căror premieră coincide cu deschiderea oficială a perioadei estivale, **Navigatorii revistei** ne prilejuiește câteva reflecții melancolice. De pildă, în legătură cu soarta efemeridă a estradei care și-a găsit întotdeauna justificarea în improvizație ca însoțitoare a fanteziei, a metaforei scenice imprevizibile, încă înainte de a fi patronată de commedia dell'arte.

Deși ca spectacole de sine stătătoare au intrat de mult în zodia premeditării, cochetăria cu improvizația implică dezechilibrul, oscilarea între momente de mare frumusețe și scene de-a dreptul penibile, ca și caracterul lor perisabil. Dar, slujind un gen mai mult dificil decât facil, textele de revistă nu se bucură de avantajul celorlalte texte dramatice, care pot fi jucate de toate teatrele. Ele au valoare de unicat. În schimb, prin obiectivele tematice imediate, ca și prin complexitatea ei specifică (sic!) care presupune armonizarea unor compartimente variate și a unei multitudini de discipline artistice, revista solicită eforturi cel puțin la fel de însemnate cum sunt cele necesare spectacolelor de proză.

Navigatorii revistei, fiind ceea ce se cheamă, în limitele genului, un spectacol clasic, prin momentele sale cele mai izbutite, cu toate că n-au fost puține nici dezamăgirile, ne-a întărit încrederea în posibilitățile de năpârlire artistică ale teatrului revuistic.

www.ziuaconstanta.ro

Un text conceput de Mihai Maximilian și Gelu Manolache ca pe o rudă apropiată a literaturii ne-a convins parțial de capacitatea revistei de a lucra cu aspecte esențiale, înfățișate concret, urmărind firul ideii unei călătorii cu peripeții comice, muzicale sau coregrafice, pe mare și în cosmos. Ce se reține și pentru ce? Un scheci corect, beneficiind de un ton echilibrat și de replici clare (**Titanic Fals**), care este o satiră plină de prospețime cu privire la metehnele mediului funcționăresc. Un dialog spiritual, bazat ce-i drept pe calambur, care constituie un fel de preambul, fără adresă, la tabloul coregrafic **Robinson, ieri și azi**. Și... scheciurile **Vicleniile lui Ulise**, **Nașu Mișu**, monologul **În aer**, care lasă impresia că sunt reluări din spectacole mai vechi, nesalvate scenic de unele inovații scenografice și nici de bisturiul regiei. Pentru că se atacă teme lăturalnice, lipsite de însemnătate (scheciul **Mărul lui Adam**, cupletul muzical **Om la apă**), satira își pierde calitatea. **Om la apă**, cu un text relativ îngrijit, conține, de pildă, lamentațiile unui frizer în lipsă de clienți. În general, mai există loc în spectacol pentru sesizarea unor aspecte caracteristice de viață, în care să pulseze semnificații reale, iar părerea lui Aurel Manolache din programul de sală, după care revista urmărește să ne îndepărteze prin râs de ce e rău, rămâne un desiderat.

Navigatorii revistei își justifică desfășurarea scenică mai ales prin alte elemente, care țin mai puțin de obiectivul principal al estradei. Evident, piesele de rezistență ale spectacolului sunt cele de balet. Un moment coregrafic de neuitat: **gluma cosmică**. Imaginea de ansamblu, plină de lirism, care face posibile, în semiobscuritatea scenei, mișcări incredibile, deformate fantastic de oglinzi fictive, cu zboruri de balerine în stare de imponderabilitate, constituie o certă mărturie estetică. Scena ne-a dovedit încă o dată că-și merită porecla de **vitrină cu iluzii**. Cu atât mai mult ne miră concesia (singura, de altfel) făcută ideii simpliste a **antitezei** din tabloul coregrafic **Robinson, ieri și azi**, ca și prezența unor stridențe, la un pas de vulgaritate, în dansul infernal al cetei de sălbatice. Muzicile, în general, acceptabile, sustrase într-o măsură caracterului comercial, superficialității. (Se reține: **Ce dor mi-a fost de tine**, **România**, **Vraja mării**). Alături de Radu Șerban și Vasile Veselovski, constănțeanul Aurel Manolache ne-a făcut surpriza prezentării unor

www.ziuaconstanta.ro

cântece valoroase, exprimând stări profunde și variate (**În orice port, Singurătate, văl de ceață**... etc).

Orchestra, condusă tot de el, păstrează o linie calmă, fără stridențe ce-i drept, dar nici nu se remarcă prin forme deosebite de expresie. Am fi vrut-o poate mai vioaie, mai antrenantă. Linia sobră, strânsă, de interpretare, este o calitate care poate ușor deveni un cusur. Cum era și firesc, făcând abstracție de înzestrările personale, echipele de actori, dansatori, cântăreți s-au comportat inegal, în funcție de valoarea **partiturii** puse la dispoziție. Din păcate, resursele interpretative ale unor actori cunoscuți, ca Gelu Manolache sau Jean Constantin, au fost prea puțin solicitate. Totuși, ei încântă, ca de obicei, prin spontaneitatea atitudinii scenice, prin interpretarea nuanțată, subtilă a textului.

Alături de ei, Fritz Braun, Mariana Cerconi și Vița Ionescu au fost prezențe remarcabile. O mențiune pentru apariția convingătoare, într-un rol de proză, a dizeuzei Georgeta Chiriță. Din corpul de balet se detașează net cuplul Martha Herzum - Tiberiu Iacob, ca și Florian Mușneag, care s-a dovedit în stare de interpretări expresive, plastice, personale. Solistele vocale Ilona Motica și Valy Manolache par în progres, cu vădite semne de interiorizare, preocupate de folosirea cu zgârcenie a gesticii, mimicii (fără împrumuturi de **ultima oră**) și de punerea în valoare a timbrului personal. O voce caldă: Niky Topilescu. Trio **Do-re-Mi**, prea puțin servit de distribuție, trece aproape neobservat.

Plastica de scenă, la care au colaborat Nicolae Lebas și Dan Sachelarie, dacă **trecem cu vederea** costumele exagerat de **explicite** ale **Evelor** prezentatoare, ca și elementele de decor, lipsite de gust, dacă nu ridicole, la scheciul **Mărul lui Adam**, este onorabilă. Încercând, uneori cu timiditate, de a privi lucrurile în adâncime, de a ocoli modernismul fals al simplificărilor nejustificate, scenografia și-a adus contribuția ei în cadrul concepției regizorale la transfigurarea în metafore scenice a sensurilor spectacolului.

Regizorul Valeriu Lazarov, cunoscut pentru scurtele sale pelicule cu varietăți, de bună calitate, s-a izbit de dificultatea realizării unei suite de momente diferite ca gen și inegale ca valoare, într-un ansamblu care a fost subliniat mai ales de ideea

www.ziuaconstanta.ro

centrală a textului. De aceea spectacolul se leagă greu și există o diferență de calitate, de la un moment la altul, primul fiind, evident, superior. Se remarcă, în ciuda acestui **joc** de valori, intenția dobândirii unei finalități atractive, în spiritul unor montări tradiționale.

În concluzie, un spectacol de revistă care, datorită unui comperaj fără ostentație, beneficiază, uneori, de o cursivitate agreabilă, dar lipsit de invenție scenică, de inedit în realizarea momentelor de proză, un spectacol care aspiră la o acuratețe a imaginii de ansamblu ieșită din comun, dar care nu s-a refuzat în întregime rudimentului artistic, improvizației meșteșugărești. Deci, inegal.

*(Nicolae MOTOC, **Tomis**, nr. 5, mai 1967)*

UN CONCERT PE ADRESA DUMNEAVOASTRĂ

Autorii au scris un concert-spectacol, de aceea au mizat mai mult pe muzică și nu pe text. Regia și - mai ales - valoroasa scenografie semnată de Dan Sachelarie, au montat un spectacol **revuistic**, sperând să mai atenueze din fisurile textului, încercând să dea unitate tuturor aparițiilor din program.

Compozitorii H. Mălineanu, Temistocle Popa, Aurel Manolache și Ionel Stănculescu, garanți ai unei muzici inspirate și valoroase, au fost, de multe ori, în aceste ipostaze, uitând, însă, că la un concert-spectacol orchestra și solistul trebuie să sune într-un fel pe scenă, iar în fosă, pentru spectacolul de revistă, altfel.

Care este „zona de investigație" a autorilor?... Vizează ea stringenta actualitate?... N-au stat cumva prea mult textele în sertar, încât acum par depășite?... Depășit ni se pare, de pildă, scheciul **Un funcționar pătruns**, vizând într-o manieră brigadistică (pe care n-au putut-o depăși nici interpreții Fritz Braun și Nicky Popescu, cu întreg arsenalul de șarje) satirizarea birocratismului și alte lucruri dezbătute de mult și pe larg în **Urzica**. Cât privește încriminarea satirico-umoristică a pauzei de la televizor, care nu ne mai sâcâie, oricât de lungă și agasantă ar fi ea, ni se pare nesemnificativă, cu tot efortul lui Jean Constantin de a ne convinge și de a ne face să râdem. Ne întrebăm unde bate și ce vizează oare cupletul **Filofteia**, interpretat hilar, ca-n exercițiile de dicție

www.ziuaconstanta.ro

actoricească, de către talentatul actor Gelu Manolache, decât un joc gratuit de cuvinte și monosilabe jonglând abuziv pe litera **F**? Se pare că talentații comici ai Estradei constănțene nu prea au fost ajutați de autori cu aceste numere.

Fără îndoială că există în textul spectacolului și numere de proză bine ancorate în actualitate și elaborate cu meșteșug. Ne referim la cupletul **Semne de punctuație** (cu muzica semnată de A. Manolache), în care sunt satirizate unele aspecte negative din comportarea morală și cetățenească a oamenilor de pe la noi, în ciuda interpretării de suprafață a actorilor Fritz și Sarina Braun, ce n-au reușit să treacă dincolo de rampă subtilitățile textului. În schimb, aceeași Sarina Braun, mult mai just distribuită de regie, a izbutit în impresionantul cuplet-monolog **Tăticule**. Și tot aceeași actriță, demonstrând o altă gamă de posibilități în sfera rolurilor de compoziție, alături de Mariana Cerconi și de Georgeta Văcaru, a izbutit să provoace adevărate erupții de ilaritate în sală, conturând cu îndrăcită vervă chipurile caricaturale ale unei „evlavioase", „superevlavioase" și „arhievlavioase", în cel mai izbutit cuplet al spectacolului, **Sfântofilele**.

Un alt scheci-cuplet reușit mi s-a părut **Hully-ganii**, cu țintă directă la adresa unor „beatnici" de pe țărmul mării, cu o satiră incisivă, excelent exprimată scenic de Gelu Manolache și Jean Constantin.

Semnalăm, apoi, substanța muzicală, cursivitatea și ideea cântecului cuplet **Depinde de noi**, cu muzica scrisă de H. Mălineanu, care a surprins plăcut auditoriul prin muzicalitatea și acuratețea interpretării, ca și prin modulările scenice ale cuplului Valy și Gelu Manolache. Ne-a mai plăcut și melodia **Tu ești tu** a aceluiași compozitor, susținută de Justin Beizadea, Georgeta Andronic și Dumitru Caramitru, mai puțin „poligloți" când reiau melodia în diferite graiuri ale prezumtivilor oaspeți estivali ai litoralului.

Cât îl privește pe Gelu Manolache, acesta s-a dovedit și de astă dată, în genul cântecului-cuplet, același neîntrecut „causeur" muzical al cântecelor de pahar și de lume, ca-n inspirata piesă a lui Mălineanu, **Păi, de-o fi și-o fi să mor**, încă una din melodiile de succes ale spectacolului. Firește, nu putem trece cu vederea și

www.ziuaconstanta.ro

celelalte reușite muzicale ale spectacolului, ca de pildă cântecul **O, Mangalia**, al lui A. Manolache, interpretat cu patos de Ilona Motica, consacrata cântecelor de acest gen, sau piesa lui Mălineanu **Ce-mi poate aduce iubirea ta**, într-o mai puțin izbutită interpretare.

Prezența compozitorului Temistocle Popa în spectacol, cu inspirata melodie **Ai ochi frumoși**, tradusă scenic de Trio **Do-Re-Mi**, sau cântecul-șlagăr **E prea frumos**, reeditat într-o manieră personală de Georgeta Andronic, și piesa **Moanța din Constanța**, a lui Mălineanu, au cucerit publicul. Dacă baletul „egiptean" **Fiica Nilului** ni se pare cu totul fals și artificios, avem în schimb cuvinte de laudă pentru **Dansul vinurilor**, un moment coregrafic atractiv, grăitor. Aplauze pentru soliștii Martha Herzum și Tiberiu Iacob în evoluția coregrafică pe muzica lui Michel Legrand.

O surpriză agreabilă a constituit-o apariția de debut a tânărului solist Dumitru Caramitru, înzestrat cu o voce „modernă", în sensul bun al cuvântului (deși i-am sugera să nu mizeze numai pe genul de a cânta a lui Giani Morandi).

*(Dem. DIACONESCU, **Dobrogea nouă**, 21 martie 1968)*

UN SUCCES AL ESTRADEI CONSTĂNȚENE

Un concert pe adresa dumneavoastră dă, în ansamblu, o impresie de echilibru, de știință a variației între limitele formulei genului. I-am admirat, ca și alte dăți, pe protagoniștii de la **Fantasio** pentru verva susținută de la ridicarea până la căderea finală a cortinei, pentru atmosfera de căldură și entuziasm de care a fost irezistibil contaminată și sala, semn al producțiilor de calitate.

Dacă vom opera unele disjuncții între părțile spectacolului, aceasta se petrece nu din pricina unor eventuale scăderi prea vizibile sau a vreunor diferențe marcate de treaptă calitativă între muzică, text, coregrafie, scenografie, ci din rațiuni pur metodologice. Să începem, așadar, cu muzica (Ion Vasilescu, A. Manolache, Temistocle Popa, Ionel Stănculescu și H. Mălineanu), cu bucăți bine compuse, unele foarte bune, în total deasupra mediei satisfăcătoare. Am remarcat și texte de înaltă ținută, literar vorbind: **Ce-mi poate aduce nou iubirea ta**, pe muzica lui H. Mălineanu, voce Ilona Motica,

www.ziuaconstanta.ro

Filofteia de A. Manolache, în interpretarea lui Gelu Manolache, **Tu mi-ascunzi ceva** de același compozitor, în prezentarea lui Valy Manolache, precum și alte bucăți a căror interpretare a fost, în general, de cea mai bună factură. O revelație: tânărul D. Caramitru, cu temperament liric, dotat cu un registru vocal destul de elastic, bine timbrat, pe care acest debutant, de care suntem siguri că se va mai vorbi, îl modulează cu o surprinzătoare maturitate a mijloacelor de expresie.

Nu ne-a entuziasmat, însă, trio-ul **Do-Re-Mi**, cantonat, și de puțină vreme, pe aceeași linie a pastișării unor formații similare din Capitală, numai zâmbet, „grație" și facilitate, fie că e vorba de **Dicky-Dicky-Dandy**, cântec de cow-boys, de fapt fără nici o legătură cu genul bine fixat al cântecului de preerie, ci mai repede, o jelanie masculină pe teme matrimoniale, dublată de o fatală incompetență scenică a mânuirii pistolului, ajuns în mâinile trio-ului, de loc „magnific", un obiect periculos în primul rând pentru securitatea... purtătorului, fie că e vorba de **Nu uita**, din repertoriul lui Dan Spătaru, care îl cântă cu o justă intuiție a încărcăturii efective și a sensului liric, și prefăcut de **Do-Re-Mi** până la anihilarea conținutului emoțional. De unde, ideea că nu orice text este compatibil cu interpretarea polivocală. Se poate însă afirma că această umbră a spectacolului este minoră în comparație cu factura generală a interpretării muzicale.

Ne-au încântat, ca întotdeauna, ne-au entuziasmat Jean Constantin, comic deosebit de înzestrat, cuceritor de firesc, și Gelu Manolache, mim și cântăreț, apăruți împreună într-o bucată de mare succes, **Hully-ganii**, pe muzica lui H. Mălineanu.

Cât despre text, programul este discret, mulțumindu-se, și ne întrebăm de ce, doar să anunțe inițial: **Spectacol concert** de E. Mirea și S. Georgescu; în bucățile satirice, textul este, se știe, primordial.

Coregrafia (Botzi Szabo) a dobândit în spectacolul **Un concert pe adresa dumneavoastră** o funcție mai accentuată, creând, pe lângă inerentele momente de tranziție, și numere „în sine", ca: **Intermezzo**-ul coregrafic, în care Martha Herzum și Tiberiu Iacob au evoluat într-o mișcare rotunjită, de o armonioasă plasticitate,

www.ziuaconstanta.ro

perfectibilă, în viitor, în sensul evitării unor fugitive dar sensibile greșeli de sincronizare, **Fiica Nilului**, cu un aparat impresionant de punere în scenă, și **Dansul vinurilor** (muzica: I. Stănculescu), în privința căruia am opina pentru o stingere completă a reflectoarelor pentru ca farmecul decorului și aerul de mit bachic să nu fie sfâșiat de prea evidenta și, deci, prozaica ieșire a „vinurilor" întruchipate de grațioasele dansatoare ale corpului de balet. Se mai observă și unele ezitări la încrucișarea șirurilor de dansatori sau asimetria, având drept consecință o anume știrbire a compoziției coregrafice. Să ne amintim de extraordinara coordonare a **Fetelor din Takarazuka**!

Merită, fără îndoială, elogii decorurile (Dan Sachelarie), slujite pe deplin de jocul de lumini (șef electrician: Mihai Oanță), ca și costumele, în privința cărora totuși se impune o rezervă de principiu: spectacolul de estradă este, prin natura lui, o desfășurare de culori vii, contrastante pe cât îngăduie legile cromaticii complementare, nu până la a tolera, oricum, pentru soliștii vocali, costume în prăzuliu cu dungi albe, ca leguma care ne-a stârnit asociația, sau rochiile de un mov dubios, de rufărie intimă.

Câteva cuvinte despre prezentare, artă dificilă, care asigură relația dintre artist și spectator: nu se poate renunța la formula convențională, fără efect comic și pe care publicul o simte ca pe o „umplutură", a prezentatorilor „de pe scenă" și „de pe schemă", care-i obligă pe doi interpreți talentați (Mariana Cerconi și N. Dumitrescu) să debiteze banalități și insanități de vocabular, ca „test" pentru „text", și altele **es judem farinae**? După cum cere o revizuire și textul bucății, altfel bune, **Moanța din Constanța** (voce: Georgeta Andronic plus Trio **Do-Re-Mi**) în care autorul (?programul este și aici discret) elogiază modestia și istețimea constănțenei, din păcate însă la modul echivoc: „Și cât pare de tăcută/Bagă-n buzunar o sută". Mde!...

Toate observațiile acestea nu atenuează elogiile pe deplin meritate, dimpotrivă ele pornesc de la ideea că estrada constănțeană are de trecut examanul sezonului estival, când, după vorba **Cuvântului înainte**... al autorilor, „ne vor fi spectatori oameni din toată România și din toată lumea".

Observațiile făcute sunt și rodul credinței că

www.ziuaconstanta.ro

retușările viitoare vor desăvârși acest spectacol, aducându-l la un nivel artistic încă mai înalt. Un cuvânt de laudă, în încheiere, pentru orchestră și pentru antrenantul ei dirijor, Aurel Manolache.

*(Alex. MIHALCEA, **Tomis**, nr. 4, aprilie 1968)*

REVELION ÎN IULIE

Estrada constănțeană a pornit în noua stagiune cu un succes: revista muzicală **Revelion în iulie**. Acest spectacol marchează, credem, mult așteptata **trecere către revistă**, depășirea schemelor anchilozate și vetuste cu care au vehiculat, atâta timp, teatrele noastre de estradă. El demonstrează o necesitate a publicului, dar și a colectivului artistic, de a se imprima un profil cert **revuistic** așa-zisei **estrade**. Textul oferit de Nicușor Constantinescu și George Voinescu evită, în mare parte, aluziile brigadistice și schemele moralizatoare ce abundau în trecut. El ne apare mai puțin compozit, mai omogen, cu momente de o mai firească realizare artistică. Comicul e cultivat ca atare, mergându-se pe caracterologii și nu atât pe „date concrete", limitative, lipsite de semnificații generale (și artistice).

Se încearcă (prin scenografia diferitelor momente, prin costumație, prin introducerea mai îndrăzneață a unor scene de balet) reliefarea unei atmosfere specific revuistice. Ne apare, astfel, ca evident efortul autorilor, realizatorilor spectacolului, interpreților etc. de a ieși din șabloanele estradei. Desigur, nu toate elementele spectacolului merg pe această linie, sunt și momente de interferență cu vechile clișee, chiar și concesii de un gust discutabil făcute cunoscutelor șabloane. Vom delimita, deci, atât elementele pozitive, cât și minusurile textului și spectacolului.

Regia (N. Constantinescu, G. Voinescu) a creat ritmul necesar revistei, a pus un plus de atenție în realizarea atmosferei unor scene. Deși nu putem vorbi de o fantezie deosebită, ni se pare salutară intenția de a actualiza notele specifice genului. Ne-a plăcut, astfel, evitarea schemei din finalul primului act, faptul că acesta a fost conceput ca un număr în sine și reluat, prin extensie, ca final al spectacolului. Poate că, în montări viitoare, direcția artistică va medita mai mult pentru aflarea unor rezolvări ingenioase.

www.ziuaconstanta.ro

Începutul e bun, el va trebui continuat. Soluții mai interesante au fost găsite pentru decoruri și costume (scena eschimoșilor, de pildă, sau scena de balet folcloric). Se poate spune că aceste decoruri și costume asigură, în mare măsură, nota de varietate a spectacolului.

O apreciere călduroasă avem pentru coregrafia novatoare și de mare sugestivitate semnată de Oleg Danovski. În fața unor asmenea balete, interpretate cu plastică incontestabilă (**Dansul marinarilor**, **Călușarii**, **Dans apaș**, **Dantele**), spectatorul trăiește o reală emoție artistică. Ne amintim, cu acest prilej, de o intenție mai veche a lui Oleg Danovski de a realiza la Constanța balete pe muzică de Gershwin (**Rapsodia albastră**, **Un american la Paris**), în cadrul cărora cele două corpuri de balet, de la estradă și de la operă, ar putea să fuzioneze. Nu ar fi deloc rău dacă coregraful ar fi solicitat în acest sens.

Orchestra a păstrat un ritm caracteristic, sub bagheta compozitorului Aurel Manolache. O observație, totuși, se impune, căci, fie din deficiențe tehnice (microfoane-difuzoare) sau de acustică a sălii, orchestra se aude uneori prea tare, cu stridențe care jenează, acoperind chiar vocile interpreților.

Și acum, interpreții propriu-ziși. Cuplul original, care asigură succes scenei constănțene - Jean Constantin și Gelu Manolache - interpretează cu gust și savoare artistică o piesă substanțială, **Vinerea neagră**. Un număr ce poate figura oricând într-o antologie a genului (să zicem pe micul ecran). Ne-au plăcut jocul de cuvinte, ca în poezia ironică a lui Henri Michaux, de pildă, din **Peștii oceanici**, finalul „cântat" strălucit, de un comic ubuesc, din **Interviu în anul 2039**, mai puțin umorul de cuvinte „latinizante" din **Patricienii**. În toate aparițiile lor, talentații comici constănțeni au jucat cu „brio".

O cântăreață care și-a găsit nuanțele unui stil propriu, degajată, spontană, cu un simț viu al ritmului, Coca Andronic, nu ne-a dezamăgit nici de această dată. Sentimental, cu o voce plăcută, Dumitru Caramitru a fost, însă, mai nesigur, mai timorat, încorsetat parcă de melodiile oferite. Cea mai frumoasă melodie, de un filon liric remarcabil, **O inimă de aur**, a fost interpretată cu simț dramatic

www.ziuaconstanta.ro

de Ilona Moțica. Nu credem însă că nici autorii, nici regia, nici interpreta nu și-au dat seama de handicapul care se crează prin acel adaus imprecativ de la sfârșit. El ar trebui să fie scos, căci strică total efectul liric, atât al melodiei, cât și al textului.

Cu un farmec aparte, cu o interpretare antrenantă, Valy Manolache face priză la public cu bucata **Îmi stă bine?!?**, deși uneori umorul textului ne apare comentabil.

O concesie făcută gustului facil, dubios chiar, cu care nu putem fi de acord (chiar dacă ne aflăm la revistă) o constituie atât textul, cât și interpretarea duetului **Protestul mamelor**.

În fine, un număr de mare savoare, intepretat excelent de Mariana Cerconi, Sarina Braun, Jean Constantin și Trio **Do-Re-Mi** este **A' venit băieții**, care merită cu prisosință aplauzele publicului. Trio-ul constănțean a evoluat plăcut și în cântecele oferite lor: **Trei laponi pe litoral** și **O fată mai găsești**.

Desigur, teatrul și-ar putea îmbogăți componența cu noi soliști vocali, cu mai multe elemente tinere în corpul de balet. Eforturile sale de a ne da un spectacol revuistic antrenant și suculent, cu toate rezervele făcute - ni se par de bun augur. Rămâne ca, în montările viitoare, el să evolueze și mai pregnant către un teatru de revistă.

*(Octavian GEORGESCU, **Dobrogea nouă**, 24 noiembrie 1968)*

REVELION ÎN IULIE

- Un cuplu comic de succes -

Nici paiete, nici balete în lameuri strălucitoare, nici decor fastuos. Și totuși, spectacolul pe care ni l-a oferit estrada constănțeană a reușit să se impună. Ce a suplinit recuzita tradițională a revistei? Două cupluri artistice deținând cheia veritabilului succes al acestui atât de disputat gen al divertismentului. Mai întâi, cel al autorilor - Nicușor Constantinescu și George Voinescu, cu state vechi în profesiune - care au scris și monat spectacolul. Un text nu numai cu certe virtuți satirice, dar și cu remarcabile calități literare specifice revistei. Cupletele, scheciurile extrem de concentrate, marcând o poantă, abundă în calambururi ingenioase ca și în replici, frizând chiar

www.ziuaconstanta.ro

licențiosul, dar și ferindu-se de vulgaritate.

Un alt cuplu, de astă dată de interpreți, a știut să valorifice partitura, punctând cu aplomb gagurile. Este vorba despre Jean Constantin (cunoscut și din episodice, dar șocante, apariții în câteva filme) și Gelu Manolache. Susținând de-a lungul întregii reprezentații un autentic recital comic, acești doi actori știu să se completeze reciproc, aruncându-și unul altuia replicile-cheie ca într-un duel alert, fiecare revenind pe rând în prim-plan. Cei mai reușiți ni s-au părut în cupletele de inspirație strict constănțeană, ca **Patricienii** și **Peștii oceanici**.

Un restrâns ansamblu de balet, condus de mâna sigură și de gustul recunoscut al lui Oleg Danovski, a creat momente coregrafice de ținută, reținând atenția stilizatul dans al **Călușarilor**, interpretat de fete, ca și **Dansul apaș**, cu evidentă tentă ironică.

Păcat că spectacolul se prezintă deficitar la comparimentul interpretării muzicale. Trio **Do-Re-Mi** încearcă zadarnic să-și depășească limitele, lipsa de fantezie. I-am fi preferat numai în calitate de comici în scheciul pseudo-muzical **A' venit băieții!** Prezențe agreabile, Valy Manolache și Ilona Motica, însă lipsite de personalitate, în timp ce Dumitru Caramitru ar trebui să-și găsească o altă vocație. Dar putem trece cu vederea eșecul muzical, acesta fiind suplinit cu prisosință de satisfacțiile oferite de vedetele spectacolului.

Și acum, de ce **Revelion în iulie?** Un pretext sortit, ca toate pretextele, să figureze doar în titlu. Și nu e cel mai mare păcat.

*(Eugen COMARNESCU, **Informația Bucureștiului**, 10 decembrie 1968)*

SĂRACU' GICĂ

Teatrul de revistă **Fantasio** nu se află la prima sa piesă din genul comediei muzicale și nici la primul succes demn de relevat cu o astfel de montare. **Săracu' Gică** este o piesă din cele mai izbutite, dar și dintre cele mai rezistente, scrisă de cel care a fost o cunoscută personalitate artistică a teatrului românesc de revistă - Vasile Vasilache senior, împreună cu N. Stroe și Șt. Cristodulo.

www.ziuaconstanta.ro

Credem că piesa a fost creată la vremea ei nu numai din nevoia de amuzament a publicului, ci și dintr-o obiectivă și acută nevoie de replică socială. Contemporaneitatea noastră nu mai simte necesitatea unui dialog de implicație socială cu eroii lui Vasilache decât în parte, dar situațiile comice, mai rarele forme ale trăirilor dramatice, manifestările general-umane ale unor personaje sunt și propriile noastre situații în care ne găsim uneori. Gică Sâmbureanu iubește. Gae, Paraschiva și domnișoara Duța, la fel. Tache Măslineanu - deosebit doar prin condiția lui de negustor - este căsătorit și se „încurcă" într-o seară la barul **Cazino** cu o seducătoare amatoare de distracții și amor. Evantia Măslineanu, soția lui Tache, pe care am putea-o numi astăzi un fel de neocucoană, vrea să-și mărite fata cu un titrat, om cu bani și mașină... Sentimentele descoperite la protagoniștii din **Săracu' Gică** ne sunt și nouă cunoscute azi. Sigur că nu toate seamănă cu cele pe care le-a cunoscut Vasilache la vremea sa. Identice ele nu mai pot fi, dar în forme modificate există, și numai așa spectacolul ne propune două ore de râs continuu.

Regizorul Ion Maximilian, care se dovedește un abil mânuitor și al genului numit comedie muzicală, a decantat textul de aproape toate impuritățile care, acum 30 de ani, oferise prilej criticii de a considera piesa „încărcată de vulgarități bulevardiere". Sobrietatea, stilul mai „aspru" de a construi în scenă - poate o paricularitate psihică a regizorului - nu numai că nu l-au condus la ceea ce se poate numi „debilitatea" situațiilor comice, dimpotrivă, le-a solicitat din plin, nu însă fără discernământ profesional, evitând banalul, grotescul și notele de posibilă vulgaritate.

Distribuția la acest spectacol a pus probleme regiei. Actori-balerini, actori-soliști, actori-cupletiști s-au găsit - este adevărat, nu la prima lor experiență - în situația de a rezolva, cu autentice instrumente artistice, probleme de teatru „total". Cu riscul de a repeta ceea ce am spus și cu alte ocazii, coloana vertebrală a teatrului nostru de revistă rămâne cuplul Jean Constantin-Gelu Manolache. În **Săracu' Gică**, Jean Constantin, interpretul lui Tache Măslineanu, negustor în Bucureștii de odinioară, demonstrează o paletă cuprinzătoare de interpretare, care l-a făcut atât de popular nu numai printre spectatorii constănțeni. Momentele ridicole în care se

www.ziuaconstanta.ro

găsește, date de încurcăturile sale „sentimentale" cu o „frumusețe sublimă" întâlnită într-un cabaret bucureștean, și care declanșează un comic irezistibil, sunt catalizate de lirismul și omenescul lui Gică Sâmbureanu, „băiatul de încredere al prăvăliei", interpretat strălucit de Gelu Manolache.

Gică Sâmbureanu ne dezvăluie condiția depreciată, în societatea burgheză, a omului simplu, dar Gelu Manolache nu aduce în scenă un învins iremediabil al soartei - deși există și o asemenea propunere, când încearcă, nu destul de convingător (și aceasta este bine), să se sinucidă. Optimismul și virtuțile care nu-l părăsesc pe Gică sunt alimentate de bunătatea și puritatea oamenilor simpli, de „lumea lui", cum îi numește pe Gae și Paraschiva, și ei în slujba negustorului Tache Măslineanu. Gelu Manolache, în postura „sărmanului Gică", cântă, dansează, plânge, iubește cu pasiune, spunând cam vulgar că-i „sare smaltul". Deși este în perspectivă să-și ia licența, fiind student la Academia comercială, bravează, pozând în „erou" când își acoperă stăpânul, trecând cu dezinvoltură de la comic la stări lirice și apoi dramatice.

Am sublinia structura psihică interesantă a domnișoarei Duța, fata lui Tache Măslineanu, care ne este adusă la rampă de... solista de muzică ușoară Valy Manolache. Ca tip, eroina nu este o noutate nici în teatru, nici în film sau literatură. Deci, o fată de „condiție", cum spune Evantia, mama ei, îl opune pe Gică Sâmbureanu, simplu băiat de prăvălie, domnului Radu, fiu de viță „nobilă", de profesie „studinte în Drept", dar fără șanse de a se realiza în viață mai mult decât un „Don Juan fără parale", un scăpătat irecuperabil. Nu convinge în toate împrejurările, dar este o apariție interesantă, și în spectacol nu distonează, ba am putea spune că și ea contribuie la echilibrul întregului. Coca Andronic (și ea solistă de muzică ușoară) interpretează un rol de proză, al seducătoarei fete acostate de Tache la cabaret, declanșând o adevărată panică la fiecare apariție, încercând să convingă, ceea ce îi și reușește de multe ori. Evantia Măslineanu (Mariana Cerconi), soția domnului Tache, însuflețește, exact atunci când este nevoie, scena pe care se „înfruntă" (cam mult spus) niște destine umane. Fritz Braun, Elena Iacob și mai puțin convingător Romeo Mogoș completează fericit ambianța

www.ziuaconstanta.ro

comico-muzicală a spectacolului **Săracu' Gică**.

Suprafața sonoră pe care se proiectează acțiunea piesei beneficiază de prestigioasele semnături ale lui Aurel Manolache și Vasile Vasilache jr., imprimând nu numai un plus de culoare spectacolului, ci și atmosfera reconfortantă pe care ți-o poate da melodia românească utilizând ritmurile și modalitățile de construcție contemporană. Cu aprecieri pozitive la adresa scenografiei semnate de Dan Sachelarie, dar și cu teama că pe parcurs îngroșarea, pe alocuri vulgarizarea replicilor, pot zdruncina „edificiul" echilibrat al spectacolului, îndrăznim să recomandăm fără zgârcenie pe **Săracu' Gică** tuturor iubitorilor de comedie muzicală, deopotrivă constănțenilor și oaspeților litoralului.

*(Emil ZĂLOG, **Dobrogea nouă**, 11 iulie 1969)*

SĂRACU' GICĂ

De altădată... dintotdeauna? - e ca și cum ne-am închipui că fiecare generație râde altfel sau că există o veselie electronică... Pentru colectivul artistic al Teatrului de revistă **Fantasio** nu a existat decât problema includerii acestei comedii în repertoriul de astăzi!

Micile și gânditele intervenții pe textul originar nu s-au vrut a fi actualizări, ci doar treabă de secretariat literar conștiincios: eliminarea puținelor gag-uri uzate prin îndelungată întrebuințare, înlocuirea unor replici ce au avut haz numai într-un anumit context social (cu care majoritatea spectatorilor nu mai sunt la curent) - totul fără ostentație și fără a confecționa o „morală" în genul fabulei. Într-un cuvânt, Ion Maximilian și Sașa Georgescu au reușit să păstreze nealterat umorul specific regretatului Vasile Vasilache și să redea scenei unul din marile succese ale revistei românești.

În aceeași ordine de idei, noul text muzical compus de Aurel Manolache și Vasile Vasilache jr. și-a propus și a reușit să fie original fără să se îndepărteze prea mult de partitura inițială: pe linia șlagărului tradițional, fără disonanțe și complicații de **pop** sau **beat-music**. Fără să fie niște simple variațiuni melodice

www.ziuaconstanta.ro

la șlagărele de succes ale anilor '30, melodiile celor doi compozitori păstrează deliberat un parfum „de epocă", poartă în ele ceva care evocă personalitatea artistică a lui Vasilache senior. Poate ritmul, poate logica îmbinării textului cu orchestrația. În orice caz, le auzim pentru întâia oară și trăim cu impresia că le știm dintotdeauna, că le-am fredonat cândva, că au fost depozitate în noi și n-au așteptat decât un semnal de baghetă spre a ieși la lumină. Aceasta ne-a convins definitiv că nu numai zgomotul și acompaniamentul complicat caracterizează muzica ușoară de astăzi, că adevăratul șlagăr n-are neapărată nevoie de „ye-ye" sau de „dubi-dubi" (?) ca să câștige publicul; că ajunge un fir de muzică și mult talent pentru a determina integrarea fiecărei note în nevoia noastră de armonie.

Desigur, drumul spre deplină realizare este mai dificil în gama accesibilului și a purității liniei melodice: cei doi autori ai excelentului grupaj de cuplete din **Săracu' Gică** l-au parcurs însă cu succes. E de așteptat ca multe din aceste cuplete să ajungă cât de curând piese de rezistență în repertoriile soliștilor de muzică ușoară. Ele se vor rupe de scenariul comediei și își vor câștiga dreptul de a ni se adresa ca șlagăre. Oare cântecul „de pahar" dintre actele al doilea și al treilea are nevoie de un context special pentru a fi înțeles? Nu! El poate fi oricând și oriunde cântat, poate fi o splendidă bucată de „inimă albastră" în repertoriul oricărui solist, n-are nevoie de modificări în text și nici nu-i creat după schema arhicunoscută a „of"-ului desuet...

Spectatorul pleacă de la **Săracu' Gică** fredonând, râzând altfel decât după o comedie obișnuită. Râde copilărește, fără să știe prea bine de ce; râde amintindu-și un gest, o situație, o replică - și uită micile necazuri cotidiene: nu a râs de cineva sau de ceva, ci pur și simplu deoarece! Personajele și întâmplările n-au părăsit domeniul ficțiunii și au rămas doar ca stimuli neutri ai ilarității, ca declanșatori de bună dispoziție spontană. Subiectul propriu-zis al comediei rămâne undeva în planul al doilea, căci este evidentă intenția autorilor de a se folosi de el numai ca pretext. De altfel, motivul substituirii de persoană este vechi de când lumea și ar fi inutil să-l comentăm altfel decât rememorând procedeul: o persoană oarecare se dă drept alta, iar urmările faptelor săvârșite sub nume străin sunt

www.ziuaconstanta.ro

resimțite - paradoxal - de către adevăratul purtător al numelui. În plus, dintr-o cauză sau alta, vinovatul fără vină este nevoit să admită situația și să sufere în tăcere; iar în final, spre satisfacția spectatorilor, adevărul iese la iveală și toată lumea este de părere... că viața e frumoasă. Simplu! Însă comicul de situație, comicul de replică, pantomima, încurcăturile gen **commedia dell' arte**, întreaga recuzită a umorului ornamentează această „schemă" și conferă textului în sine acea agreabilă picanterie specifică genului.

La toate cele spuse până acum, se adaugă o regie remarcabilă, o scenografie ingenioasă și o distribuție dintre cele mai potrivite. Ion Maximilian își începe colaborarea cu teatrul de revistă demonstrând o desăvârșită cunoaștere a genului și reușind să imprime comediei un plus de umor prin montarea inteligentă și printr-o serie de indicații de regie care devin gag-uri: un scaun bandajat la picior devine pe nesimțite figurant și **personaj** al scenariului, o fotografie de familie este pusă în valoare printr-o secundă de solemnitate în care cuplul se regăsește mimând același binom al armoniei conjugale, bustul lui Napoleon este folosit la un moment dat ca sprijin pentru autoritatea capului de familie ș.a.m.d.

Decorul lui Dan Sachelarie este și de data aceasta conceput într-un perfect acord cu viziunea regizorală, constituind un cadru adecvat acțiunii nu numai prin funcționalitatea fiecărui obiect, ci chiar prin îmbinările de culori ce localizează comedia și mimează intenționat sobrietatea.

Ne-a mai rămas să vorbim despre distribuție și nu o putem face fără a menționa de la bun început impresia de soliditate și echilibru. Fiecare personaj este în felul său o creație, fiecare se detașează de celelalte exact atât cât îi este suficient pentru a se autodefini în fața sălii, dar nici unul nu acaparează prim-planul în dauna celorlalte. Se joacă împreună în cel mai bun sens al cuvântului. Actorii își subliniază reciproc efectele comice, dispersează atenția spectatorilor și fac să se amuze de câte trei-patru lucruri ce se petrec simultan în diferite colțuri ale scenei, să aplaude fără adresă precisă, așa cum bat copiii din palme când sunt încântați...

Jean Constantin se zbenghuie pe scenariu în maniera sa caracteristică: improvizează gesturi și atitudini, își

www.ziuaconstanta.ro

anticipează și își pregătește replicile cu un excelent joc de scenă, stârnind râsul uneori înainte de a apuca să deschidă gura...

Gelu Manolache, pe de altă parte, demonstrează că poate stăpâni rolurile de proză în aceeași măsură în care știam că este specialist pe cuplet. Reușește să convingă și să se integreze personajului, să treacă lejer și firesc de la cântec la frază sau invers, din avanscenă în culise - completându-și partenerii sau lăsându-i să se desfășoare pe canavaua unui comperaj sui generis. Aproape fiecare ieșire din scenă este transformată într-un soi de avertisment ce ne mobilizează atenția: până acum a fost ce-a fost, dar să vedeți ce-o să fie de-acum încolo! - și dispare pe „intrarea" altuia, ca și când ar vrea să lase cât mai mult loc pentru explozia deznodământului.

Mariana Cerconi este în elementul ei din toate punctele de vedere (ca posibilități și temperament), șarjând pentru că trebuie să o facă și pentru că în asta rezidă hazul personajului.

Valy Manolache face același lucru pe o partitură de ingenuă și nu i se poate reproșa că temporizează, deoarece intențiile regizorului și personajului au tocmai această menire în logica întregului spectacol.

Tot așa cum Coca Andronic apare cu principala misiune de a sugera „eterna ispită", căreia - trebuie să recunoaștem - nu i se putea găsi un echivalent mai potrivit...

Iată, deci, că ne întoarcem la regie vorbind despre actori... O balerină își susține primul rol de proză și aproape nu observăm faptul că debutează (Elena Iacob). Fritz Braun zburdă pe două roluri fără să ne deranjeze, Barbu Ionescu umple scena și n-are nevoie de cuvinte pentru a fi o apariție memorabilă, George Stancu face decor la momentul potrivit - toate acestea fiind consecințe ale viziunii regizorale de ansamblu pe care o demonstrează Maximilian.

În încheiere, câteva cuvinte despre colaborarea actorilor de la Teatrul de dramă și comedie la acest spectacol (Romeo Mogoș și Dan Herdan); credem că este, pentru ei, un bun prilej de a-și afirma multilateralitatea dotării artistice exersându-se într-un gen nou și dificil. Sperăm, totodată, că inițiativa unei asemenea colaborări nu va rămâne doar o întâmplare...

Scriind aceste rânduri avem satisfacția de a anunța

www.ziuaconstanta.ro

primul spectacol de acest fel montat la vreun teatru de revistă din țară și de a fi dat câteva informații „de consolare" celor care n-au mai apucat bilete... Pentru că **Săracu' Gică** se joacă - așa cum era de așteptat - cu casa închisă și cu biletele vândute pe o săptămână înainte, ca la acceleratul de București...

*(Eugen VASILIU, **Tomis**, nr. 9, septembrie 1969)*

SĂRACU' GICĂ

Aplaudat și în alte rânduri de bucureșteni, îndeobște pentru spectacole revuistice, teatrul constănțean de divertisment a vrut să ne demonstreze prin recentul său turneu că e preocupat de diversificarea repertoriului. În acest scop, ne-a oferit o comedie muzicală, se pare prima abordată de colectivul său artistic. Alegerea s-a oprit la un mai vechi succes al genului, **Săracu' Gică** de Vasile Vasilache, N. Stroe și St. Cristodulo, comedie pe care realizatorii de azi ai spectacolului au „împrospătat-o" atât prin partitura muzicală nouă (compusă de A. Manolache și V. Vasilache jr.) cât și prin cuplete și texte scrise de Ion Maximilian și Saşa Georgescu.

Farsa - cu încurcăturile ei tradiționale, în care un băiat cumsecade, inteligent și simpatic, dar fără „situație" încearcă și, bineînțeles, reușește să-și realizeze un suav vis de iubire în mijlocul unei lumi dornice de îmbogățire - e transpusă pe scenă ca atare: cu hazul - uneori subțire, cu duioșia - uneori melodramatică, regizorul Ion Maximilian permițându-și doar, și nu întotdeauna cu consecvență, o undă de ironie, mai curând reverențioasă decât acidă, la adresa personajelor și situațiilor.

Am asistat astfel la ceea ce se poate numi un spectacol agreabil, ce solicită o lacrimă și un zâmbet, în care câțiva actori talentați au reușit să-și depășească partiturile. Ne referim în primul rând la Gelu Manolache - un Gică sincer, dar știind, mai ales în cupletele muzicale, să-și persifleze eroul - și la Jean Constantin, care, interpretând pe patronul acestuia, Tache Măslineanu, și-a dezlănțuit încă o dată resursele de haz. Dan Herdan, apreciat actor de dramă, s-a amuzat să creioneze, cu finețe și pondere, portretul unui tânăr franțuzit, vânător de zestre. Mai merită menționați, pentru verva

www.ziuaconstanta.ro

și aplombul aparițiilor comice, Mariana Cerconi și Fritz Braun.

Compusă în stilul epocii în care a fost scrisă comedia, muzica punctează spectacolul cu izbutite momente lirice și de umor, cupletele având în intenția realizatorilor mai ales rolul de a marca atitudinea detașată, chiar persiflantă câteodată, față de „dramele" eroilor.

Așa cum ne-au înfățișat-o constănțenii, comedia cu cântec - aceasta **rara avis** pe afișele noastre - se dovedește un gen care merită cultivat. Și poate nu numai prin reluarea unor succese de altădată...

*(Eugen COMARNESCU, **Informația Bucureștiului**, noiembrie 1969)*

PLIN SEZON LA FANTASIO

Când ești artist pe litoral, calendarul e pe dos, am putea spune, parafrazând titlul unui spectacol mai vechi de la Teatrul de revistă **Fantasio** din Constanța, spectacol ce se intitula **Revelion în iulie**. Într-adevăr, la **Fantasio**, vacanța e suspendată, pentru că acum spectatorilor și teatrului li se adaugă oaspeți din toată țara și din străinătate.

Și, cu toate că **Săracu' Gică**, prezentat la Constanța, se joacă cu sala plină, se lucrează intens la premiera ce va vedea în curând lumina rampei. Regizorul Ion Maximilian, co-autor al spectacolului, împreună cu Sașa Georgescu, va prezenta revista **Nu aveți un... cap în plus?**

Într-o cabină, Gelu Manolache repetă un cuplet în care revine hamletiana întrebare: **Ce să fac cu un cap în plus?** Jean Constantin, care a profitat de ziua liberă pentru a se repezi la București la niște filmări, s-a întors și nu mai e Jean, ci... Tarjean. De ce? Numai autorii știu. Orchestra reia cu Ilona Moțica piesa **Pescărușul**. Dirijorul Aurel Manolache e foarte exigent. Poate pentru că este și... compozitorul cântecului. Trio **Do-Re-Mi** se... antrenează cu **Aria prostiei**, compusă de Aurel Giroveanu, tânăra Doina Nedu proclamă muzical **Păcat de lacrimi, păpușa mea**, iar Dumitru Caramitru constată că... **Și-a pierdut capul**. Comicii Fritz Braun, Sarina Braun și Victor Imoșeanu dezbat avatarurile unei comenzi de „șaibe de lux" neonorată la timp.

www.ziuaconstanta.ro

Dar baletul? Muncește din greu, pentru că nu-i de glumit cu maestrul Oleg Danovski! În agitația generală, ca în toate teatrele din lume, un om se frământă obsedat de veșnica problemă: vor fi gata la timp decorurile și costumele? Ați ghicit probabil că este vorba de pictorul scenograf Dan Sachelarie.

*(Traian SELMARU, **Informația Bucureștiului**, 11 iulie 1970)*

FINAL DE STAGIUNE LA CONSTANȚA

(...) Spre deosebire de cei doi confrați ai săi care, cum am văzut, folosesc „în comun" aceeași sală (și se înțelege ce stânjenitoare este această situație, dacă nu pentru reprezentarea propriu-zisă a spectacolelor, dar pentru repetiții), Teatrul de revistă dispune de sala **Fantasio**, unde au loc patru spectacole pe săptămână, celelalte trei fiind rezervate deplasărilor în regiune și în țară, în vreme ce sala găzduiește, la rândul ei, turneele altor ansambluri.

Jean Constantin și Gelu Manolache sunt doi stâlpi pe care ansamblul, destul de inegal, al Teatrului **Fantasio** se poate sprijini cu nădejde. Practicând un umor mai buf - atenție la alunecarea spre comicărie! - cel dintâi, și un umor mai sec, mai **pince-sans-rire**, cel de-al doilea, cuplul, pe care l-am văzut la lucru și în revista **Revelion în iulie**, și-a arătat valoarea în comedia muzicală **Săracu' Gică**, ambele, de altfel, foarte gustate de public, revista având o „vechime" de 250 de reprezentații (ceea ce nu scuză unele „degradări", ca, de pildă, cele din tabloul **A' venit băieții**), iar comedia lui Vasilache, Stroe și Cristodulo, cuplete și texte muzicale de Ion Maximilian și Sașa Georgescu, jucându-se de 10 luni cu casa închisă.

Revista **Revelion în iulie** se înscrie cu fidelitate în limitele genului, lipsită din pricina, desigur, a condițiilor obiective, de fastul necesar, dar nelipsită, din păcate, de vulgarități. Cât privește **Săracu' Gică**, subintitulată „comedie muzicală de altădată", fiindcă, firește, e mai comercial, avem de-a face cu o veritabilă comedie clasică românească, așa cum se constituie ea, de la Caragiale (poate chiar de la Facca) și până la Tudor Mușatescu, într-un gen cu totul personal.

Teatrul **Fantasio** e lipsit de un regizor permanent,

www.ziuaconstanta.ro

care, din pricina numărului scăzut de premiere sau a lungilor serii datorate succesului - cum vrei s-o iei - n-ar avea cum să-și îndeplinească „norma"; în convorbirea avută cu Aurel Manolache, directorul teatrului, acesta ne-a asigurat însă că în fiecare seară se află în sală câte un membru al consiliului artistic, în calitate de observator. Socotim totuși că un teatru nu poate fi conceput fără un asemenea regizor, care să urmărească de-a lungul anilor evoluția sau involuția actorilor și care să asigure o permanență a îndrumării.

*(Radu ALBALA, **Teatrul**, nr. 7, iulie 1970)*

NU AVEȚI UN... CAP ÎN PLUS?

Teatrul de revistă **Fantasio**, în plină desfășurare a stagiunii estivale, adaugă repertoriului existent o nouă premieră. Concomitent cu obligațiile de a fi prezent, seară de seară, pe scenele litoralului sau la sediu, cu spectacole de succes din stagiunea trecută, revista constănțeană găsește resurse să monteze, nu fără un efort mai mult decât notabil, **Nu aveți... un cap în plus?**, pe un text inspirat, semnat de Sașa Georgescu și Ion Maximilian.

Trebuie să recunoaștem că, în ce ne privește, urmăream cu oarecare emoție această nouă premieră ce se anunța după un succes incontestabil cu **Săracu' Gică**, spectacol care se joacă și acum cu biletele vândute pe o săptămână înainte. Dar toate îndoielile noastre n-au mai avut nici o justificare, când concert-spectacolul vizionat de câteva ori la repetiții și apoi la premieră a trecut cu brio examenul în fața publicului.

Nu aveți un... cap în plus? este un spectacol, prin excelență, angajat și responsabil, deci, nu numai de divertisment. Este o montare revuistică inedită, care deconectează, dar îl și solicită pe spectator, îl obligă la meditații, îi cere să observe cu atenție realitatea din imediata apropiere, din cotidianul obișnuit. În esență, „construcția" situațiilor comice, lirice sau dramatice pledează pentru curajul de a promova valoarea umană autentică. Într-un anume fel, eroii pe care scena îi supune „marcajului", îi decupează, situându-i în cele două ipostaze, sunt în sala de spectacol. Sunt, cu alte cuvinte, realități care n-au nimic cu ficțiunea prea des utilizată de literatură și chiar de alte

www.ziuaconstanta.ro

genuri ale dramaturgiei. Dacă intenția autorilor a fost respingerea omului „fără cap", a individului care solicită clemența societății printr-o prelungită „derogare" la care prostia lustruită și înzorzonată apelează cu brutalitate, tot atât de pregnant se pune în evidență angajarea totală a omului pentru progresul general - element ce se desprinde cu o extraordinară forță de sugestie din baletul lui Oleg Danovski care, prin intermediul unei coregrafii de sens, pune în evidență imensa suprafață constructiv-activă, în centrul căreia se găsește colectivitatea. Pentru aceeași idee pledează și lirismul din bucățile muzicale ale soliștilor, optimismul robust cultivat de orchestră, decorul, întreaga atmosferă generală a spectacolului.

Sigur, într-un spectacol de revistă, și numai în acest caz, materialul literar îți poate propune idei interesante, valoroase, capabile, încă la o sumară lectură, să-ți atragă interesul, să te entuziasmeze chiar. Totul depinde însă de capacitatea regizorului de a însufleți artistic, la dimensiunile scenei, aceste idei, de a le transmite, „prelucrate" de actori, spectatorului, de a le redimensiona, transformându-le în elemente artistice de meditație, dar și de „confort" estetic, sau - cum se spune pretutindeni - odihnitoare. Judecând astfel spectacolul **Nu aveți un... cap în plus?**, avem suficiente argumente pentru a considera noua premieră a Teatrului de revistă **Fantasio** o izbândă artistică reală, în care cuplul Gelu Manolache - Jean Constantin, mai ales în cupletele **Tar-Jean în junglă**, **Vorbe fără cap și coadă fac minuni** și **Săraca Gica**.

Gelu Manolache, cunoscut din întreaga sa activitate artistică pentru marile disponibilități scenice, a demonstrat și în noua premieră un bogat registru artistic, fiind excelent în prea puținele cuplete comice, dar nu mai puțin în cele lirico-dramatice. Fritz Braun și Sarina Braun, așa cum i-am cunoscut totdeauna, inspirați, în rol și cu aport la întreaga atmosferă comică a spectacolului.

Soliștii, cu o pondere însemnată în reprezentație, aduc „întregului" o notă aparte, pe care spectatorii o reține cu plăcere. Ilona Motica, aceeași voce caldă, aceeași valoare solistică de ani de zile a revistei constănțene, în timp ce tânăra Doina Nedu pare o achiziție capabilă să aducă satisfacții artistice scenei care a promovat-o. În rest, Trio **Do-Re-Mi** la „diapazonul" cu care ne-a

www.ziuaconstanta.ro

obișnuit, poate ne-au prea... obișnuit, dar insuficient pentru pretențiile unui teatru de revistă cum este al nostru.

Numerele de balet, lucrate până la amănuntul artistic de către Oleg Danovski, ridică tensiunea spectacolului la parametrii ceruți de un autentic act de cultură.

Ca și în alte reprezentații ale acestui teatru, scenografia lui Dan Sachelarie, inspirată și „credincioasă" spectacolului, capabilă să-i sublinieze ideile, adaugă densitate „întregului" artistic adus pe scenă.

Dar o foarte plăcută surpriză ne este furnizată de regie. Ion Maximilian, omul care își împarte registrul regizoral între dramă, comedie și revistă, se dovedește, ca și în **Săracu' Gică**, același „orchestrant" de talent și în noua montarea a Teatrului **Fantasio**. (...)

Suntem convinși că ezitările, tracul firesc, observate la premieră, se vor dilua până la totala lor dispariție, iar „oboseala" și „fotoliile" unor senatori de drept, până nu de mult „capete de afiș" în teatru, vor dispărea treptat, se vor rezeca „cicatricele" neartistice, menținându-se procesul de continuă ascensiune a unei instituții teatrale ale cărei acte de cultură au fost aplaudate cu căldură totdeauna de public. Lui Dumitru Caramitru, după „promisiunea" și ambiția cu care pășea pragul unei instituții profesioniste, acum câțiva ani, i se acorda o mare șansă. Evoluțiile sale ulterioare - este vorba numai de o părere personală - au convins tot mai puțin. Și în această premieră el s-a situat prea puțin în interiorul spectacolului, dar - cum ar spune Gelu Manolache sau Jean Constantin - „ăștia sunt artiștii noștri, cu ei... cântăm". Nici intervențiile lui Victor Imoșeanu n-au fost prea convingătoare, umorul său a trecut greu sau deloc în sala de spectacol. Am văzut și vreo două dintre „octogenarele" baletului care, chiar dacă au fost utilizate ca elemente de „scenografie" exotică în dansurile de antren, la alte numere din spectacol n-au putut să ne ofere decât dovada cunoașterii a.b.c.-ului profesiunii, ceea ce este foarte puțin când este vorba de balet.

Dincolo de aceste amănunte, noua premieră de la **Fantasio** constituie un succes artistic indiscutabil, o substanțială contribuție la înnobilarea atmosferei spirituale și de vacanță în sezonul estival pe litoral.

*(Emil ZĂLOG, **Dobrogea nouă**, 15 august 1970)*

www.ziuaconstanta.ro

PREMIERĂ LA FANTASIO (NU AVEȚI UN... CAP ÎN PLUS?)

Făcând un adevărat tur de forță, teatrul constănțean a montat într-un timp record noul său spectacol, **Nu aveți un... cap în plus?** de Ion Maximilian și Sașa Georgescu. Se pare că echivocul titlului a declanșat cele mai diverse comentarii în public și am auzit voci care îl considerau fie naiv (ca idee), fie grotesc și nu prea sonor pentru un spectacol de ținută... Iar din toate acestea am tras concluzia că spectatorii se reobișnuiesc destul de greu cu adevărata **revistă**, considerând-o încă un hibrid al **estradei** de odinioară.

Deprins cu satira strict delimitată și ostentativ moralizatoare, cititor activ al glumelor publicate de **Urzica** pe eternele **probleme** ale birocraților și lucrătorilor cooperativei **Higiena**, spectatorul resimte șocul unei reviste în adevăratul sens al cuvântului: variată până la o aparentă lipsă de continuitate a ideilor, derutantă prin dezinvoltura cu care trece de la lirismul sobru la explozia pop-music-ului, de la satira socială la non-sensul cu valoare de gag, toate acestea părându-ni-se incoerente doar dacă ne lăsăm depășiți de ritmul alert imprimat întregului spectacol. Iată de ce nu trebuie să căutăm cu tot dinadinsul un **sens** în titlul revistei ci trebuie să-l considerăm doar ca un pretext de publicitate, doar ca un stimulent al curiozității care ne aduce în sala de spectacol. În trecutul revistei românești au existat, dacă ne amintim bine, și spectacole memorabile intitulate (să zicem) „Bim, bam, bum" - spectacole memorabile în istoria genului și valoroase doar prin ceea ce și-au propus să fie: divertisment în stare pură! Cam așa ceva a vrut să ofere și teatrul **Fantasio** în noua sa premieră; iar dacă a reușit sau nu, aceasta e o chestiune în care opinia cronicarului de spectacol nu are nici o greutate. Un astfel de spectacol nu intră în canoanele teoriei artei scenice și, în ultimă instanță, nu poate fi judecat decât în funcție de valoarea fiecărui interpret. Ar fi absurd să comentăm revista ca pe un tot unitar, atunci când șarmul ei constă în chiar diversitatea secvențelor pe care le înmănunchiază deliberat în dezordine...

Ne-am propus, așadar, să spunem câteva cuvinte despre „capetele de afiș" ale spectacolului. Cel care duce o bună parte

www.ziuaconstanta.ro

din greutatea unei reviste este, bineînțeles, scenograful. Căci în nici un alt gen de spectacol nu se pretinde o doză atât de preponderent-funcțională decorului sau jocului de lumini, costumației sau manevrei de culise. În cazul nostru ni s-au confirmat talentul lui Dan Sachelarie și perfecta lui intuiție în ceea ce privește înțelegerea exactă a intențiilor regiei. Cadrul de spectacol ne apare astfel ca fiind o rezultantă a colaborării sale cu regizorul Ion Maximilian.

La tabloul general, se adugă o coregrafie inspirată (Oleg Danovski), un corp de balet în evidentă reîmprospătare și perfecționare, o valorificare suplimentară a orchestrei ca element de decor - totul conducând la impresia că spectacolul depășește limitele scenei și stimulează participarea activă a sălii. Glumele și melodiile au farmecul noutății (cu unele excepții...), iar decalajele de valoare interpretativă sunt micșorate prin artificiile genului.

Desigur că Ilona Moțica își cunoaște meseria mai bine decât tânăra Doina Nedu, desigur că microfonul este un „obiect" mai familiar uneia și mai necunoscut celeilalte, dar este plăcut să constați dorința regizorului de a păstra echilibrul spectacolului micșorând fie handicapul diferenței de vârstă, fie pe cel al lipsei de experiență, prin dozarea luminilor, prin sublinierea intercalată a ingenuității debutantei și expresivității actriței consacrate.

Orice artificiu scenic s-a dovedit inutil, însă, atunci când au apărut la rampă Trio **Do-Re-Mi**. Nu avem nimic cu timbrul vocii fiecăruia dintre ei, luat în parte; nici la repertoriul formației nu avem vreo obiecție, dar nu înțelegem de ce melodiile trebuie să sune toate la fel, în aceeași terță simplă la care au renunțat până și frații Grigoriu?... În plus, gestica stereotipă și „traiectoriile" arhicunoscute de mișcare în scenă au ceva de automatism și ne duc cu gândul la teatrul de marionete. E destul de greu să scrii așa ceva despre niște interpreți cu vădite și recunoscute calități artistice, ne pare rău că a trebuit s-o facem, dar este necesar un sacrificiu periodic al orgoliului pentru fiecare artist care se vrea în relații bune cu publicul de care depinde și care dorește într-una lucruri noi...

Noutatea credem că a determinat în bună măsură și succesul melodiilor compuse pentru acest spectacol de Aurel Manolache și Aurel Giroveanu, ca și aplauzele prelungite cu care

www.ziuaconstanta.ro

publicul a salutat apariția lui Gelu Manolache ca veritabil... diseur. Îi cunoșteam de mai multă vreme calitățile de cupletist, dar ceea ce ne-a prezentat în această revistă a fost mult deasupra virtuozității actoricești: Gelu Manolache **a cântat**, ba chiar a cântat foarte bine! Ar fi greșit să trecem în categoria cupletelor niște melodii inspirate, doar pentru că au avut șansa unor texte care spun ceva concret și transmit un mesaj oarecare...

Jean Constantin a evoluat în nota sa obișnuită de haz dezinvolt, uneori spontan, adaptându-și deseori textul la mimică și rareori mimica la text. De la un spectacol la altul, el adaugă noi retușuri de interpretare fiecărui scheci, găsește noi gesturi, noi tonalități, sau intuiește durata exactă a cine știe cărei pauze de efect între cuvinte. Același echilibru al întregului credem că a fost în intenția regizorului atunci când i-a încredințat cele mai bune texte umoristice, spre a compensa distribuirea lui Gelu Manolache mai ales în partitura melodică.

Fritz Braun și Victor Imoșeanu au asigurat un comperaj onorabil întregii reviste, Sarina Braun a fost o plăcută apariție episodică, Dumitru Caramitru este încă acceptabil, dar riscă să ajungă nu peste multă vreme în situația **Do-Re-Mi**-ului, și nu putem încheia fără a spune câteva cuvinte despre Aurel Manolache ca prezență scenică. Asta deoarece se întâmplă destul de rar ca un dirijor să-și **joace** intrările și ieșirile din bătaia reflectorului, să participe la spectacol dirijându-și orchestra ca pe un adevărat pluton de figuranți. Felicitări!

P.S. Am auzit pe cineva spunând că unele glume ar fi fost prea... deocheate. Pentru estradă, desigur! Dar nu pentru **revistă**, în însăși condiția căreia intră o doză masivă de „picanterie", de frivolitate fără arrière-pensée - adică exact ceea ce s-ar numi pe românește „deocheat"... Avem un teatru de revistă printre cele mai bune din țară (dacă nu chiar cel mai bun!), iar falsa pudoare a unora este doar funda roșie cu care superstițioșii își feresc copiii de deochi... Noi nu avem motive să fim superstițioși și nu ne trebuie așa ceva!

*(Eugen VASILIU, **Tomis**, nr. 9, septembrie 1970)*

www.ziuaconstanta.ro

NU AVEȚI UN... CAP ÎN PLUS?

Hotărât lucru, spectacolul de divertisment place publicului, iar atunci când întrunește unanime sufragii, nu miră pe nimeni de ce biletele se epuizează cu mult înainte de primul gong. Acest lucru este valabil și pentru noua premieră a Teatrului de revistă **Fantasio** din Constanța, care reprezintă însă mai mult decât o montare revuistică. Este, dacă vreți, o lecție sui-generis de morală, unde publicul face cunoștință cu anumite personaje și situații fără... cap, ridiculizate cu vehemență.

Merită subliniat faptul că autorii Ion Maximilian și Sașa Georgescu au avut curajul și talentul de a aduce în scenă fapte din realitatea cotidiană, invitând la meditație.

Nu aveți un... cap în plus? este un spectacol agreabil dar instructiv, meritele revenind în egală măsură autorilor săi, dar și regizorului Ion Maximilian, maestrului de balet Oleg Danovski, scenografului Dan Sachelarie, dirijorului și compozitorului de muzică ușoară Aurel Manolache și, evident, actorilor, începând cu Jean Constantin și Gelu Manolache (care nu mai au nevoie de prezentare) și încheind cu noile achiziții ale teatrului, Doina Nedu și Victor Imoșeanu.

Cineva spunea că puține spectacole s-au jucat pe scena Casei de cultură a sindicatelor din Tulcea, unde să se facă risipă de atâta fantezie, unde la fiecare scenă să se scoată în evidență cu atâta putere de sugestie o multitudine de idei interesante, capabile nu numai să trezească interesul, dar să și entuziasmeze. Este un punct de vedere la care subscriem.

Și credem că este suficient să amintim cupletul muzical **Mi se pare un cap**, susținut de Gelu Manolache, monologul **Capul cibernetic**, în interpretarea lui Fritz Braun, sceneta **A.U.S.**, cu Gelu Manolache, Fritz Braun, Sarina Braun, Victor Imoșeanu, Elena Iacob, ca și dansurile **Perpetuum mobile** și **Hippy**, pentru a crea imaginea unei reușite artistice.

Fără îndoială că spectacolul prezintă și unele inadvertențe (ne referim la indispoziția vocală, pe alocuri, a cântăreților Ilona Moțica și Dumitru Caramitru, la încercarea în unele

www.ziuaconstanta.ro

scenete ca **Tar-Jean**, **Săraca Gica**, **Billy-Milly** de a friza, uneori, grotescul), care însă nu prejudiciază calitatea de ansamblu a spectacolului.

(Traian BRĂTIANU, Delta- Tulcea, 17 septembrie 1970)

PENURIA FANTEZIEI LA FANTASIO... (NU AVEȚI UN... CAP ÎN PLUS?)

Ca într-o „comedie a erorilor", de această data reală, spectacolul revuistic prezentat la București de Teatrul **Fantasio** din Constanța se subintitula - programul de sală însuși ne avertizează asupra acestui fapt - „spectacol fără cap și (fără) coadă"...

Probabil că la o primă vizionare nu ni s-au revelat întru totul ideile și intențiile autorilor, dar am înțeles că și-au dorit o desfășurare alertă, plină de vioiciune, ritm și mișcare. Să recunoaștem că vitalitatea, ritmul nu au lipsit; însă impresia de nefinisare, de contrafăcut, de lipsă a finalizării, lăsată chiar oricărui spectator de actuala producție a artiștilor constănțeni, a fost în chip fatal evidentă. Modul în care autorii au rezolvat momentele „comice", ca și pe cele muzicale și coregrafice, atrage atenția asupra faptului că, de la un timp, funcționalitatea de deconectant a genului de estradă este uneori confundată cu facilul, cu vulgaritatea, cu zonele de periferie a culturii; este o situație care, ameliorată în bună măsură în cazul teatrelor din Capitală (spectacolele **La grădina Cărăbuș**, prezentat de Teatrul **C. Tănase** și **De la Bach la Tom Jones**, de Teatrul **Ion Vasilescu**, de exemplu), se permanentizează încă în mod regretabil la unele teatre din țară, ale căror producții cantonează în limitele unui gust adesea îndoielnic.

Incontestabil că nu i se pot nega spectacolului **Nu aveți un... cap în plus?** unele virtuți. Cupletele comice, precum **Capul cibernetic**, **Minunea**, **A.U.S.**, piesele de muzică ușoară **Atâta doar** de Aurel Giroveanu și **Pescărușul** de Aurel Manolache sau dansul **Hippy - capete de lemn** reprezintă puncte de reușită ce ne readuc în minte proverbul cu primăvara și cu o singură floare; ele se detașează dintr-un context care abundă însă în înjghebări de o jenantă gratuitate, unele vecine cu trivialitatea, în evoluții coregrafice haotice și

www.ziuaconstanta.ro

neconvingătoare, susținute de un corp de dansatori nu o dată vizibil de desincronizați ritmic. Latura sonoră - încărcată cu o prea mare cantitate de „muzică de serviciu" - este acreditată de o formație instrumentală inutil zgomotoasă, în schimb neacordată.

În ansamblu privit, gradul de realizare a spectacolului a apărut de nivelul unei repetiții mult anterioare celei generale. Ne întrebăm - astfel stând lucrurile - la ce bun cheltuiala de muncă și de energii, la ce bun irosirea de talent și dăruire a unor interpreți înzestrați, ca actorii Jean Constantin, Gelu Manolache, cântăreața Ilona Moțica (interpreți care ar putea fi promovați mai activ prin intermediul Radioteleviziunii). În privința celorlalți soliști de muzică ușoară - Trio **Do-Re-Mi**, Doina Nedu, Dumitru Caramitru - sunt de formulat serioase rezerve, pornind de la însăși condiția vocală și mergând spre ținuta stilistic-muzicală și scenică...

Conștienți de dificultățile complexe ce le presupune montarea (și, firește, crearea) unui spectacol revuistic, ne afirmăm totuși convingerea că, în această privință, la Teatrul **Fantasio** din Constanța se poate face mai mult, mai bine, în așa fel încât la **Fantasio** să nu mai lipsească fantezia și echilibrul.

*(Florian LUNGU, **Scânteia**, 24 noiembrie 1970)*

TEATRUL FANTASIO DIN CONSTANȚA ȘI REVISTA

Partizanii teatrului de revistă susțin că genul nu este destul de bogat la noi. Iată un motiv mai mult ca să ne intereseze ce fac teatrele muzicale din orașele țării în acest domeniu.

Fantasio de la Constanța, care completează cu entuziasm și sârguință activitatea Teatrului dramatic, a dat și până acum câteva spectacole viabile. Ultimul dintre ele, având titlul nu prea inedit, de **Fantasio Studio 1**, arată că ansamblul simte nevoia căutării continue. Din nevoia aceasta s-a născut și recentul concert-spectacol, în care încolțește ca un mugur sfios formula unei dozări reușite între cântec și dans, legate prin texte succinte, nu neapărat hazoase, însă totdeauna explicite, menite totuși să amuze. Ceea ce conducerea muzicală a lui Aurel Manolache, regia coregrafică a lui Oleg Danovski și scenografia lui Dan Sachelarie izbutesc deplin. În

www.ziuaconstanta.ro

amestecul lor potrivit de dans și muzică se află tocmai secretul reușitei acestui concert-spectacol, în care corpul de balet, orchestra și soliștii Ilona Moțica, Ionel Miron și Alexandru Jula întreprind o cursă a ritmului și antrenului.

Acesta ni se pare a fi meritul **Studioului Fantasio**: menținerea tuturor factorilor de pe scenă, din fosa orchestrei și din culise în granițele proporțiilor **reale** ale unui teatru cu posibilitățile reduse, ceea ce nu este de fel ușor, cunoscând ambițiile regizorale și actoricești totdeauna exagerate în acest gen de teatru.

I se poate reproșa acestui concert-spectacol, fiind, de altfel singura lui scădere, prea deasa apariție a soliștilor vocali, fiindcă oricât de reliefate și ușor de reținut sunt melodiile cântate (o mențiune deosebită pentru afinitatea remarcabilă cu muzica hispano-americană a Ilonei Moțica!), oricât de simpatic ne este cuplul Jula și Miron, urechea spectatorilor pretinde o mai mare diversitate de timbruri vocale și într-un cadru fantezist, compensează prin deasa revenire a acelorași cântăreți.

Calitatea principală a teatrului de revistă constănțean o descoperim în însăși calitatea materialului uman cu care lucrează, ca și în potrivita lui întrebuințare. Cei ce știu câte bune intenții se pierd în mulțimea aspirațiilor confuze ale teatrelor noastre de revistă prețuiesc după merit măsura și bunul gust cu care **Fantasio** din Constanța slujește delectarea publicului fără a-l dezamăgi prin jignirea bunului simț.

*(George SBÂRCEA, **România liberă**, 10 aprilie 1971)*

HODORONC FANTASIO - O NOUĂ PREMIERĂ

(discuție cu directorul teatrului, Aurel Manolache)

- Vă rugăm, mai întâi, să ne explicați semnificația titlului **Hodoronc Fantasio**.

- Titlul are o anumită justificare, nu este ales numai pentru efecte „sonore" la public. Încercăm să satirizăm unele aspecte negative din activitatea cotidiană, care cad, cum se spune, hodoronc în viața omului. Noul spectacol crează, aparent, un aer dezordonat. Bazat pe o concepție regizorală modernă, dorim să

www.ziuaconstanta.ro

conferim un caracter nou revistei. Pentru reușita ei lucrăm de multă vreme. Cred că în spectacol partea coregrafică, condusă de tânărul maestru de balet Cornel Patrichi, va fi interesantă și se va bucura de aprecierile publicului. Față de celelalte reviste, nouă va fi și forma scenică a cupletelor și cântecelor.

- Deși ați spus că, aparent, spectacolul nu este închegat, cred totuși că este structurat pe ceva anume.

- Structura lui nu este deosebită de a celorlalte. Deci noutatea nu va sta în structură, ci în conținut, adică în calitatea scheciurilor, cupletelor, melodiilor, a ilustrațiilor coregrafice. Dar de acest lucru ne vom putea convinge numai la confruntarea cu publicul. Mai dorim ca melodiile să devină șlagăre. Ce știm foarte precis, e că nu vom prezenta această revistă până nu ne va plăcea nouă. Am fost deseori criticați că nu respectăm termenul, dar tocmai pentru a nu dezamăgi publicul, trebuie să așteptăm. (...)

- Din punct de vedere valoric, puteți să faceți un pronostic în legătură cu noul spectacol?

- Întotdeauna am vrut ca spectacolul în premieră să fie mai bun decât celelalte sau cel puțin la nivelul ultimului spectacol. Cert este că nu vrem să jucăm, de aici înainte, nici un spectacol mai puțin de 100 de reprezentații. **Săracu' Gică** a jucat 300 de reprezentații cu casa închisă și acesta este lucrul cel mai îmbucurător. Sperăm că noua premieră va câștiga simpatia publicului.

- Deci, când va avea loc premiera?

- Pe la jumătatea lunii iulie. Dar cu asta nu ne luăm un angajament. Este o dată aproximativă.

*(Elvira PAPASIMA, **Dobrogea nouă**, 3 iulie 1971)*

* În realitate, premiera a avut loc în februarie 1972! (J.B.)

HODORONC FANTASIO

Iată că, în sfârșit, după aproape doi ani (!) Teatrul de revistă **Fantasio** ne oferă un nou spectacol în premieră: **Hodoronc Fantasio**. Este adevărat că în acest lung răstimp colectivul revistei constănțene a prezentat cu mult succes, atât la sediu, pe scenele altor

www.ziuaconstanta.ro

teatre din țară cât și în turnee în străinătate, celelalte spectacole aflate în repertoriul său curent: spectacolul-concert **Nu aveți un... cap în plus?** și comedia muzicală **Săracu' Gică**. De altfel, acesta din urmă se joacă și astăzi în fața unor săli arhipline.

Dar să revenim la acest recent spectacol. Pentru realizarea lui, s-a apelat la câțiva colaboratori prestigioși, cu vechi „state de serviciu" și certificate necontestate în genul revuistic. Regia artistică o semnează Alexandru Bocănet, acest talentat regizor al televiziunii. Textele aparțin altor doi bucureșteni: Petre Bărbulescu și Ovidiu Dumitru, cărora li s-a adăugat Gelu Manolache. Muzica a fost compusă de Ion Cristinoiu și Aurel Manolache, iar coregrafia este concepută de Cornel Patrichi.

Respectând rigorile genului, **Hodoronc Fantasio** este un spectacol în care muzica, dansul, umorul și satira își dau întâlnire pe parcursul a trei ceasuri vesele, deconectante, agreabile. Dar, mai mult decât altădată, **Hodoronc Fantasio** este un spectacol de muzică și balet, căci coregraful Cornel Patrichi, căruia i s-a încredințat pentru prima dată un spectacol de asemenea dimensiuni, ține să ne ofere măsura întregului său talent, demonstrându-ne cât de șubredă este bariera care mai separă încă, în mentalitatea unora, dansul modern de arta autentică. Eliminând diletantismul, împrumutând colectivului de balerini și balerine „datele" unui cert profesionalism, concepând el însuși numere de mare virtuozitate și promovând cu mult curaj câțiva tineri soliști-dansatori (Livioara Păsăroiu, Tudor Cotaibă și Milidi Tătaru), Cornel Patrichi și-a dat cu brio primul său examen în calitate de maestru coregraf.

Hodoronc Fantasio este apoi un veritabil recital al acestor excelenți actori de comedie, Gelu Manolache și Jean Constantin. Ei susțin spectacolul de la un capăt la celălalt și verva cu care interpretează fiecare scheci, umorul molisitor, spontaneitatea scenică sunt de cea mai bună calitate. Păcat însă că nu sunt serviți de un text pe măsura talentului lor.

Reproșăm acestui text generalitatea situațiilor expuse reflectoarelor criticii, frecvența (demnă de o altă cauză...) a monologurilor sau cupletelor pe teme „ilicite" (or fi ele la modă, dar nici chiar așa...), ca și preponderența elementelor gitane, care apar pe

www.ziuaconstanta.ro

tot parcursul spectacolului, și chiar în dans și muzică.

Am remarcat prezența agreabilă a soliștilor Ilona Moțica, Vali Manolache, Coca Andronic, Dumitru Caramitru și a trio-ului **Do-Re-Mi** (într-o evidentă „revenire de formă")

Spectacolul, în totalitatea sa, denotă maturitatea evidentă la care a ajuns acest colectiv. Vizionarea spectacolului va proba suficiența acestei afirmații. Totuși, nu am înțeles - cu tot „expozeul" de la început - de ce se numește acest spectacol **Hodoronc Fantasio**...?

- Uite-așa, hodoronc-tronc, mi-ar putea răspunde vreunul din autorii săi!

*(C. ISMĂILEANU, **Dobrogea nouă**, 10 februarie 1972)*

HODORONC FANTASIO

După aproape doi ani de nesfârșite reluări, iată că Teatrul de revistă din Constanța oferă publicului său o premieră. Dirijorul Aurel Manolache, regizorul Alexandru Bocănet, coregraful Cornel Patrichi și scenograful Dan Sachelarie - secondați cu brio de o orchestră omogenă, aflată într-un sensibil crescendo valoric, de un corp de balet împrospătat cu tinerețe, fantezie și vigoare, cât și de popularul cuplu comic Jean Constantin - Gelu Manolache - au izbutit să ne prezinte un spectacol plăcut, agreabil, în care bunul gust are destul de rar de suferit.

De ce se numește spectacolul tocmai **Hodoronc Fantasio** e mai greu de spus și la luminarea acestei nedumeriri nu ne ajută decât în infimă măsură textul. Ni se pare că autorii revistei și-au dorit, cu modestie, un titlu nu atât de evocator, plastic cât comercial, care să șocheze și să atragă publicul. Dovada cea mai bună că „hodoroncul" s-a epuizat o dată cu... pretextul, este că, după consumarea prologului, revista a reintrat, „mozaicard", pe făgașul „clasic", șfichiuind cu (dar mai ales fără) adresă, cu biciul satirei (și mai puțin al umorului) diferitele racile, mentalități retrograde ori diverse tare morale ale celor care se mai abat de la normele eticii și echității socialiste.

Textierii Petre Bărbulescu, Ovidiu Dumitru și

www.ziuaconstanta.ro

Gelu Manolache au încredințat interpreților un text onorabil în mare parte, deși, parcă, nu ne-ar fi deranjat deloc (dimpotrivă) o și mai mare risipă de fantezie, mai mult curaj în depistarea și demascarea cutărui sau cutărui „năravˮ și, de ce nu, o cât de firavă localizare a... criticii, care, făcute doar așa, la general (și deci putând fi și general valabilă) rămâne oarecum inoperantă. Se critică, astfel, proasta deservire din unele restaurante (a câta oară?) (**Amănuntul**), favoritismul (**Concursul dactilografelor**), semidoctismul, comportarea necivilizată, cosmopolitismul unor tineri (**Miniaturi în pas de dans**), plagiatul (**Inspirația**) și, bineînțeles, un subiect atât de la „ziˮ, cum e moda, nu putea fi, nici el, ocolit.

Cât privește interpretarea unor „numere comiceˮ, ne-au plăcut Mariana Cerconi, pentru degajarea în scenă (textul nefiind prea generos cu ea, oferindu-i doar prilejul de a șarja ieftin), Milidi Tătaru, mezinul trupei, într-un grațios rol de „paiațăˮ, Fritz și Sarina Braun, Victor Imoșeanu apoi, pentru străduința de a da culoare partiturii și pentru încercarea de a estompa, atunci când era cazul, stridențele. Dar, bineînțeles, spectacolul ne-a înlesnit, înainte de toate, cunoașterea altor fațete ale talentatului cuplu Jean Constantin - Gelu Manalache care, evoluând într-un număr mare de scheciuri, distribuite pe tot parcursul revistei, au avut din plin prilejul de a-și etala virtuțile comice.

Cât privește muzica spectacolului, mai precis cântecele inedite (lăsând, deci, la o parte cunoscutele **Cuvinte multe** de I. Cristinoiu, **Zarzărul** de A. Manolache și **În România** de G. Grigoriu), remarcăm - ca pe un posibil șlagăr - **Unde ești** de A. Manolache (cu un refren și un mit-tel-part de calitate), cu care Dumitru Caramitru, mai dezinvolt ca niciodată, cu frazare și o ținută îngrijită, a obținut singurul **bis** al serii. Trebuie amintită apoi Coca Andronic, cu cântecele **Fata soarelui** și mai ales **Fir-ai tu să fii de mare**, trio-ul **Do-Re-Mi**, cu **Ne plac toate fetele**, în sfârșit Valy Manolache și Ilona Moțica, prea puțin favorizată, la stilul și la potențele sale vocale, prin cântecul **Primul fior**.

Cât despre melodiile de inspirație folclorică, **M-am legat de Dobrogea** și **Tinerețe, măr de aur**, n-avem a spune decât că ele apar, din păcate, doar ca simple mixturi și contrafaceri,

www.ziuaconstanta.ro

părând, în cele din urmă, introduse doar ca o muzică „de serviciu" în spectacol. În schimb, baletul **Parafrază folclorică** se bucură de o muzică de o bună calitate, datorată lui Aurel Manolache. Cornel Patrichi a lucrat cu grijă și eleganță fiecare parte a dansului, atribute ce se pot extinde, de altfel, la întreaga coregrafie a spectacolului. Ne-au reținut în mod deosebit atenția dansurile **Ritm și culoare**, **Fluturii** (soliști: Tudor Cotaibă, Livioara Păsăroiu și Rodica Cucerenco), **Cântecul meu** (în care s-a remarcat cuplul Marta Herzum - Tiberiu Iacob).

*(Dem. DIACONESCU, **Tomis**, nr. 3, martie 1972)*

VARIAȚIUNI PE O TEMĂ CLASICĂ (HODORONC FANTASIO)

Deși se subintitulează **de revistă**, teatrul constănțean **Fantasio** are ambiția să epuizeze, alcătuindu-și un repertoriu divers, toate speciile divertismentului. Turneele sale bucureștene ne-au oferit, astfel, **Săracu' Gică**, și un concert-spectacol (**Nu aveți un... cap în plus?**), iar zilele trecute ne-au invitat la **Hodoronc Fantasio**, o revistă construită după clasicele reguli ale genului, promițându-ne, pentru lunile următoare, un spectacol muzical dedicat copiilor.

Dar, cu actualul turneu, **Fantasio** demonstrează că, dincolo de diversificare, e preocupat să transcrie scenic, în termeni mai apropiați de sensibilitatea publicului de azi, elemente valoroase ale spectacolului tradițional de revistă.

Hodoronc Fantasio - izbutită reprezentație satirică la adresa unor atitudini ce contravin normelor de comportare proprii societății noastre - include și clasicul cuplet muzical, alături de scheciuri uzitând qui-pro-quo-ul, și tablouri cu **Bâlciul**, nelipsit din vechile reviste, precum asimilează suite coregrafice de amploare și intermezzo-ul de muzică ușoară, acompaniat de discreta prezență a dansatorilor. Dar toate acestea - respectând tradiționala rețetă - sunt reevaluate într-o concepție regizorală receptivă la mutațiile firești petrecute în gustul spectatorului contemporan. Am cita, în acest sens, majoritatea momentelor satirice (scrise de Petre Bărbulescu, Ovidiu

www.ziuaconstanta.ro

Dumitru, Gelu Manolache), încredințate vedetelor comice ale trupei - Gelu Manolache și Jean Constantin: de la acidul dialog **Hodoronc-tronc** la monologul **Amănuntul**, îndreptat împotriva celor ce urmăresc câștigul ilicit, și până la amuzanta cascadă de poante din schimbul de replici între Omul cu lunetă și Vânzătorul de gogoși. E adevărat că, un bun câștigat - subtilitatea ironică a glumelor din momentele citate, ca și din cupletul **Un vis ciudat** - e minat de banalitatea expresiei satirice, demonetizată prin repetare în altele (**Conferință despre modă** sau scheciul **Schimbul**).

Un principal merit al regizorului Al. Bocănet e acela de a fi integrat într-un elegant cadru scenografic (conceput de Dan Sachelarie, căruia îi aparțin și frumoasele schițe de costum), cu bun gust și simț al ritmului, elementele comice și seria dansurilor montate de Cornel Patrichi, care, în calitate de coregraf, a dovedit nu numai fantezie, ci și o notabilă maturizare profesională. Căci tablouri ca **Miniaturi în pași de dans** (în care dansatorii dețin și partitura umoristică), **Ritm și culoare** sau **Parafrază folclorică**, cu toate influențele (vezi Averty), mai mult sau mai puțin asimilate, „îmbracă" substanțial spectacolul, conferindu-i grație și culoare.

Se știe, muzica ușoară e copilul vitreg al revistei. Totuși, în spectacolul constănțean, am ascultat câteva reușite cântece în primă audiție (de Ion Cristinoiu și Aurel Manolache, acesta din urmă aflându-se și la pupitrul orchestrei), din păcate nu întotdeauna bine servite de interpreți.

Desigur, încă tributară unor maniere ușor prăfuite, tentativa Teatrului **Fantasio** de a ne oferi variațiuni pe tema clasică a genului e suficient de pregnantă pentru a merita aplauze.

*(Eugen COMARNESCU, **Informația Bucureștiului**, 24 martie 1972)*

SUCCESUL REVISTEI HODORONC FANTASIO LA BUCUREȘTI

Teatrul de revistă **Fantasio** din Constanța este unul dintre oaspeții frecvenți ai scenelor din capitală, el bucurându-se de o bună apreciere din partea iubitorilor acestui gen de teatru. Mărturie stau sălile arhipline ori de câte ori constănțenii vin în București.

www.ziuaconstanta.ro

Așa s-au petrecut lucrurile și cu prilejul recentului turneu cu spectacolul **Hodoronc Fantasio**, prezentat pe scena Sălii Palatului. După cum era de așteptat, punctul „forte" l-a constituit cuplul Jean Constantin - Gelu Manolache.

Recentul spectacol constănțean a fost pur și simplu o încântare. Texte scrise cu vădită atenție și exigență, presărate cu umor sănătos, în care s-a simțit preocuparea autorilor pentru evitarea banalităților. Jean Constantin și Gelu Manolache au fost întâmpinați cu aplauze chiar înainte de a rosti un cuvânt, aplauze care i-au însoțit (și întrerupt) pe parcursul apariției lor, marcând (încă o dată) popularitatea acestor comici binecunoscuți în Capitală, ca de altfel și în întreaga țară.

Solistele Ilona Moțica și Valy Manolache au avut apariții elegante și pline de distincție. Plăcută, ca de obicei, muzica scrisă de Ion Cristinoiu, iar unele partituri pentru balet, semnate de compozitorul localnic Ion Stănculescu, au adus o contribuție binevenită. S-au desprins melodiile apreciatului compozitor constănțean Aurel Manolache (care a girat și direcția muzicală a spectacolului). O muzică lină, duioasă uneori, ca un asfințit de soare pe o „nețărmurită mare".

Inspiratul Dan Sachelarie a semnat scenografia, costumele întregului ansamblu prezentând o cromatică de bun gust și linii care au reținut atenția, întregind admirabil prezența constănțenilor la București.

În concluzie, un spectacol de o deosebită acuratețe profesională. Cu atât mai meritoriu, deci, succesul artiștilor de revistă constănțeni care în aceste zile își continuă turneul în alte localități din țară.

*(Emil IENCEC, **Dobrogea nouă**, 6 aprilie 1972)*

Teatrul Fantasio în turneu la București
HODORONC FANTASIO

Comparativ cu anterioare prezențe ale Teatrului muzical constănțean pe scenele Capitalei, ne-a bucurat să constatăm de astă dată evidenta ameliorare calitativă pe care a marcat-o

www.ziuaconstanta.ro

spectacolul de estradă susținut cu câteva zile în urmă la sala Ansamblului **Rapsodia Română**, apoi repetat la Sala Palatului. Afirmația noastră se referă în mod explicit la întreg contextul de factori ce concură la definirea unei manifestări revuistice, atât în ce privește crearea și ralierea momentelor componente cât și materializarea lor interpretativă.

Acreditat de o coordonare regizorală de ținută (Alexandru Bocănet), comperajul viu, alert (autori: Petre Bărbulescu, Ovidiu Dumitru și Gelu Manolache) a imprimat derulării scenice fluență, ritm și culoare, iar momentele comice - cu excepția unor „îngroșări" și șarje tipice recuzitei genului - au reușit să stigmatizeze cu incisivitate și virulență satirică acele tare - favoritism, câștig nemuncit, teama de răspundere - ce mai persistă în mod discordant cu normele de conviețuire etică și socială.

În aceeași ordine de idei, am remarcat calitatea comentariului muzical cuprinzând atât momentele constituite (între care, câteva inedite creații de muzică ușoară ale compozitorilor Aurel Manolache și Ion Cristinoiu) cât și suportul fonic al tranzițiilor dintre diverse tablouri și al evoluțiilor coregrafice, laolaltă o ambianță sonoră slujind de orchestrații îngrijite, de interpretări solistic-vocale realizate cu acurateție (Ilona Moțica, Valy Manolache, Coca Andronic, Dumitru Caramitru), ca și de un acompaniament instrumental mult îmbunătățit sub raportul acordajului, al preciziei intonației, al sincronismului ritmic.

Un substanțial aport la reușita spectacolului l-au conferit evoluțiile corpului de balet (în coregrafia lui Cornel Patrichi), depășind din anume puncte de vedere nivelul unor formații similare din cadrul teatrelor de revistă bucureștene. Însă, în primul primul rând, spectacolul Teatrului **Fantasio** a constituit prilejul unui adevărat recital actoricesc oferit publicului de cei doi protagoniști, Jean Constantin și Gelu Manolache, artiști multiplu înzestrați, perfect adecvați rolurilor, și, în plus, dotați cu ceea ce s-ar putea numi - într-o accepțiune improprie limbajului criticii de artă - „farmec personal".

Coordonatorului întregului spectacol, dirijorul Aurel Manolache, îi revine deopotrivă meritul de a fi valorificat cu

www.ziuaconstanta.ro

eficiență disponibilitățile interpretative ale ansamblului pe care îl conduce și de a fi apelat - firește numai în măsura în care forțele locale nu se dovedeau suficiente - la contribuția unor colaboratori cu experiență.

*(Florian LUNGU, **Muzica**, nr. 5, 1972, pag. 40)*

MUSCHETARII MĂGĂRIEI SALE

Iată că, după spumoasa feerie muzicală **Cocoșelul neascultător** - despre care Aurel Manolache mărturisea că a reprezentat cel mai frumos moment din viața sa de dirijor -, Teatrul **Fantasio** îi invită din nou pe cei mai mici spectatori ai săi la o premieră de același gen: **Muschetarii măgăriei sale**.

Această comedie muzicală, scrisă cu mulți ani în urmă de Ion Lucian și Nicolae Puicea, este probabil cunoscută multor iubitori de teatru, ea beneficiind de-a lungul anilor de numeroase viziuni regizorale și tot de atâtea interpretări. Montarea constănțeană este însă, neîndoielnic, una dintre cele mai reușite, și aceasta grație „hainei muzicale" strălucitoare pe care i-a oferit-o compozitorul Aurel Manolache. În plus, spectacolul beneficiază de mâna sigură a regizorului Ion Drugan de la Teatrul liric, de adaosurile coregrafice reușite ale de-acum reputatului maestru de balet Cornel Patrichi și de feericul decor desenat de Dan Sachelarie. I-am numit pe principalii realizatori chiar de la începutul acestor note de spectator (inversând tipicul cronicilor teatrale) tocmai pentru a sublinia „ab inițio" meritele lor incontestabile. Ei au creat pentru cei mici un minunat basm, aducând în scenă fascinanta și mereu misterioasa lume a animalelor care vorbesc, râd, cântă și dansează de sute de mii de ani potrivit unui ritual al fabulei, consacrat de marele Esop.

Pentru părinții copiilor, ca și pentru oricare din cei ce-i însoțesc, spectacolul reprezintă un tonus deconectant, entuziast, distractiv. De fapt, comedia muzicală scrisă de I. Lucian și N. Puicea se adresează tuturor vârstelor; pentru fiecare din ele se reține o virtute educativă, un gând, o replică cel puțin.

Depinde, desigur, de nuanța interpretării, dar mai ales de fiecare receptor în parte. Și ce poate fi mai elocvent în acest

www.ziuaconstanta.ro

sens, decât să vezi cum o sală întreagă, transformată într-o galerie frenetică (mai ceva ca la meciurile de fotbal!), îi încurajează pe ursuleți și pe iepurași în lupta lor „dreaptă" împotriva viclenei vulpi și a hainului lup... Cum aceeași spectatori privesc îngroziți măgarul care toarnă praf de adormit în paharul ursulețului și, în momentul culminant, izbucnesc la unison avertizându-l pe acesta de pericol... Cum, în sfârșit, răsuflând ușurați, aplaudă furtunos eliberarea Ciocârliei din închisoare...

Este deosebit de tonifiant să asiști la asemenea momente de explozie a unor trăiri sincere, entuziasmate de victoria binelui asupra răului. În ultimă instanță, este o victorie a frumuseții sufletești.

De aici, și meritul colectivului de actori ai Teatrului **Fantasio**, printre care se află Fritz Braun, Victor Imoșeanu, Elena Iacob, Sarina Braun, Mariana Cerconi, Dumitru Caramitru, precum și al tuturor celorlalți, cărora le adresăm sincere felicitări pentru spectacolul lor izbutit, pentru bucuria ce o aduc deopotrivă celor mari și mici.

*(C. ISMĂILEANU, **Dobrogea nouă**, 11 iunie 1972)*

VIITOAREA PREMIERĂ A TEATRULUI DE REVISTĂ - SUPER-FANTASIO

(interviu cu Aurel Manolache, directorul teatrului)

Revista constănțeană, bine cotată în peisajul revuistic românesc, se găsește în fața unei duble premiere: un spectacol cu totul și cu totul inedit, după, e drept, o prea îndelungată așteptare a spectatorilor, precum și o fundamentală reorganizare tehnică a spațiului de montare artistică. De fapt - și asta este sigur - spectatorii vor găsi aproape un teatru nou, **Fantasio** este altceva decât a fost până acum această prestigioasă instituție profesionistă de spectacole.

Iată, așadar, motivația dialogului nostru cu directorul, dirijorul și compozitorul Aurel Manolache.

- Nu aveți senzația că publicul constănțean așteaptă cam de mult o premieră la **Fantasio**?

www.ziuaconstanta.ro

- Dacă ne situăm cu toată sinceritatea pe poziția spectatorilor, și așa cred că este bine să facem, atunci voi spune că pretențiile lor sunt justificate. În ce ne privește, am dorit și noi o premieră mai timpurie, dar spectacolul de revistă se scrie mai greu; la aceasta, adăugăm și renovările de proporții ale sediului, care vor pune spectatorii în fața unui teatru nou.

- Aceasta este singura recompensă?

- N-aș zice, dar este una dintre recompensele pe care le merită publicul nostru. Am în vedere dimensiunile substanțial mărite ale scenei. Apoi, mecanizarea și tehnicizarea până la automatizarea instalațiilor de scenă. Aici, s-au realizat câteva noutăți; de pildă, o cortină de... apă și una de oglinzi*, dar sunt și alte lucruri inedite, ceea ce ne conferă imense posibilități de valorificare artistică a spectacolelor. Sigur, cea mai fericită recompensă trebuie să rămână spectacolul, noua premieră - **Super Fantasio**, pe care ne străduim s-o realizăm până la sfârșitul acestui an.

- Cred că nu este bine să vă cer amănunte în legătură cu premiera, pentru a nu știrbi din ineditul și „misterul" unui spectacol ce se anunță a fi de excepție. Și totuși...

- Da, sunt de acord să păstrăm și anumite „secrete", dar vă pot spune că prin **Super Fantasio** tindem - atât ca montare, muzică, text și, dacă vreți, conflict - către o altă dimensiune artistică, că ne propunem, ambițios, cum îi stă bine unui colectiv artistic ce se respectă, să depășim toate montările de până acum. Se poate anticipa, de asemenea, că dincolo de prospețimea muzicii, a părților de „proză", a baletului, a melodiilor - satira virulentă, dar plină de umor, situațiile hazlii care vor stârni un râs molipsitor vor face din **Super Fantasio** nu numai un spectacol capabil să-l deconecteze, să-l binedispună pe spectator, ci și să-l solicite, să-i ceară o mai angajată participare la opera de făurire a omului noii societăți.

*(Emil ZĂLOG, **Dobrogea nouă**, 16 decembrie 1973)*

* Cele două cortine au rămas un proiect nerealizat, probabil din cauze tehnice. (J.B.)

www.ziuaconstanta.ro

TEATRUL DE REVISTĂ FANTASIO DIN CONSTANȚA ÎN TURNEU LA BUCUREȘTI

După aproape doi ani de așteptare, teatrul de revistă constănțean prezintă premiera **Super-Fantasio**: o declarație bine argumentată, spusă cu aplomb, pentru vitalitatea revistei, pentru succesul de public al acestui gen.

Revista, semnată de N. Constantinescu, Eugen Mirea, H. Mălineanu, Saşa Georgescu, nu-şi propune să urmărească o anumită idee. Se apelează la clasica formulă a „numerelor", la contraste, alternanță de muzică, dans, momente vesele.

Deşi nu are un fir conducător care să-i dea unitate, spectacolul se desfăşoară cu mult dinamism. Sunt momente bine realizate, momente care punctează şi dau adevăratul ritm, dau culoare. Se ține seama de specificul orașului, regiunii, laudele şi criticile căpătând deopotrivă adresă precisă. Se aduc laude „perlelor" litoralului, acelor stațiuni cu nume de planete care se aprind în salba mării; se laudă munca, hărnicia, fantezia, ospeția românească; se critică însă, totodată, cu vârful peniței bine ascuțit, şpertul şi şperțarii, „moralitatea" celor ce-şi fac „studiile" la bar şi pe bulevard, nerecunoştința față de părinți, beția vitezei... Într-un moment de antologie a umorului, cum a fost „corul" despre fostul Dom' director Mişu, am luat cunoştință de o „figură" bine plasată, dar care nu prea are multe diplome... Criticile se fac fără ocolişuri, tăios. Există în acest teatru de revistă constănțean câțiva artişti bine cunoscuți şi, fără îndoială, participarea lor a ridicat nota succesului acestui spectacol. Pe Jean Constantin - actor de mare talent - îl aplaudăm fără rezerve în rolul „insului ciudat", cu obiceiuri ciudate, în travesti, când încondeiază flecăreala, în postura de dirijor pasionat sau de mecanic-auto de „duminică"...

Îl reascultăm cu plăcere pe Dan Spătaru într-un micro-recital bine finisat, din care nu lipseşte frumoasa melodie **La noi** a lui Aurel Manolache. Apreciem dezinvoltura lui Gelu Manolache - expresiv în cupletul pretendentului la **Steaua fără nume** (vibrația cu care a depănat acel cântec despre mamă), comicul Marianei Cerconi, naturaleța lui Valy Manolache. Am remarcat o bună

www.ziuaconstanta.ro

cântăreață care ar putea fi mai consistent distribuită în reprezentații: Coca Andronic.

Dar unul din punctele forte ale spectacolului a fost indiscutabil coregrafia. Cornel Patrichi nu a propus momente de balet de revistă, ci momente în care ritmul și mișcarea să fie sugestiv îmbinate, iar interferența lor cu muzica și lumina, cu culorile costumelor, să creeze tablouri pline de dinamism. Dansurile în frac sau mișcarea ce sugera animația șoselelor internaționale au fost exemplar lucrate de baletul Teatrului **Fantasio**.

Super-Fantasio, spectacolul teatrului de revistă constănțean, a oferit publicului bucureștean două ore de destindere, de muzică și ritm, de satiră. Am reținut câteva melodii inspirate: **Nu bate toba, Cântă, haide cântă, Dacă ajung la inima ta** (muzica este semnată de Aurel Manolache și H. Mălineanu). Am apreciat ținuta costumelor (autoare: Doina Levința). Într-un cuvânt, o revistă concepută după legile clasice, dar prezentată cu vervă și distincție.

*(Smaranda OTEANU, **Scânteia**, 22 februarie 1974)*

HOȚII DE CEASORNICE

Spectacolul **Hoții de ceasornice**, prezentat pe scena Teatrului **I. Creangă** de către revista constănțeană **Fantasio**, ne determină să-l consemnăm din mai multe motive. Întâi, pentru că tratează, cu mijloacele satirei și ale comediei, problema „cronofagiei", a celor care își irosesc în mod inutil timpul. Apoi, pentru că, fără a se renunța la scheme clasice, la nelipsitele qui-pro-quo-uri, compoziția este unitară, textele, muzicile și dansul fiind îmbinate într-o succesiune firească, neforțată. Și, nu în ultimul rând, pentru că textul, scris de Nicușor Constantinescu și Sașa Georgescu, a fost în permanență bine „servit" (excelent acest inepuizabil și foarte personal actor de comedie care este Jean Constantin) de o echipă omogenă.

Spectacolul mai beneficiază și de o serie de șlagăre agreabile, ușor de reținut, compuse de Aurel Manolache... Altfel spus, cu **Hoții de ceasornice** nu ne-am pierdut timpul. Dimpotrivă.

*(Octavian ANDRONIC, **Informația Bucureștiului**, 17 noiembrie 1975)*

www.ziuaconstanta.ro

LUMEA POVEȘTILOR

În aceste zile de sfârșit de an, ușile teatrului nostru se vor deschide pentru a primi spectatorii la o nouă premieră, care constituie modestul nostru dar adresat unei categorii speciale a publicului: copiii.

Într-adevăr, fidel tradiției sale, Teatrul **Fantasio**, singurul teatru de revistă din țară care pregătește și spectacole pentru cei mici, dăruiește școlarilor pentru vacanța de iarnă o feerie muzicală scrisă de cunoscutul scriitor Alecu Popovici, pe muzica compozitorului constănțean Aurel Manolache.

Spectacolul, intitulat **Lumea poveștilor**, antrenează doi copii într-o miraculoasă călătorie prin basme, dar rostul acestei călătorii este o pledoarie vie și convingătoare pentru o idee majoră: nicăieri, nici măcar în basme, nu se poate trăi fără muncă, fără cinste, fără idealuri înălțătoare. Îmbinând veselia cu duioșia, piesa dorește să distreze, dar și să educe pe micii spectatori, pe această linie colectivul încercând să răspundă marilor cerințe ce stau astăzi în fața tuturor manifestărilor de artă teatrală, în spiritul sarcinilor trasate de partid.

Dacă spectacolul va fi reușit și își va atinge țelul, un mare merit va reveni realizatorilor săi: regizorul Ion Drugan, coregraful Cornel Patrichi, scenograful Dan Sachelarie, actorii Mariana Cerconi, Fritz Braun, Victor Imoșeanu, precum și colegii lor mai tineri, Rodica Manolache și Dumitru Caramitru, secondați de întregul balet și de orchestra teatrului.

Dar verdictul, iubiți cititori, îl veți da dumneavoastră... miercuri seara, la premieră!

(Sașa GEORGESCU, secretar literar al teatrului,
***Dobrogea nouă**, 23 decembrie 1975)*

LUMEA POVEȘTILOR

Și în această stagiune, Teatrul **Fantasio**, cunoscut colectiv muzical constănțean, a dedicat copiilor un colorat spectacol. Este vorba de **Lumea poveștilor** de Alecu Popovici, cu muzica

www.ziuaconstanta.ro

compusă de Aurel Manolache, feerie muzicală prezentată în turneu bucureștean pe scena Teatrului **Ion Creangă**.

De fapt, o poveste simplă, cu doi copii simpatici, dar, e drept, cam leneși care pleacă în căutarea acelei lumi în care... nu este nevoie să învețe nici „adunarea", nici „scăderea", unde este vacanță fără sfârșit, iar duminica ține o săptămână! Bineînțeles, această lume nu există, pentru că și Albă ca Zăpada - cu care se întâlnesc - este harnică, și Cenușăreasa sclipește de curățenie, și piticului îi place ordinea, și nicăieri în lume „fructele de aur" nu pică din senin, peste tot oamenii nu pot trăi fără să muncească, iar „vorbele" baronului Münchausen nu mai sunt crezute!

Iar aceste personaje, cunoscute și atât de mult iubite de copii, sunt în permanent dialog cu micii spectatori despre ceea ce înseamnă să fii conștiincios, harnic și cuminte și să spui întotdeauna adevărul.

Din lumea poveștilor, în lumea copiilor din sală, de la primele ritmuri și până la final, muzica veselă, simplă, într-adevăr melodioasă, este însoțită de bătăile din palme ale spectatorilor. Ei se lasă furați de personajele basmelor, dar imediat ce sunt invitați, intră în acțiune, participă cu dezinvoltură, comentează. Spectacolul de pe scenă se completează cu spectacolul sălii. Se face concurs de poezii și câțiva „curajoși", reprezentanți a vreo trei grădinițe bucureștene, spun pe nerăsuflate tot ce știu mai bine. Se propune o competiție de agilitate și se întrec, care mai de care, să fie primul, să fie aplaudat de colegi. Și... peste o clipă revin Prințul din poveste, și Vârcolacul, și Vrăjitoarea, și Scufița roșie...

Lumea poveștilor este o feerie amuzantă din care învățămintele ies limpede la suprafață, sunt înțelese de toată lumea. E drept, în desfășurarea spectacolului s-au mai strecurat câteva stridențe (Albă ca Zăpada și mașina de spălat, „programul de lucru" al Vârcolacului, finalul italienizat al melodiei Prințului...); regia putea, de asemenea, să fie mult mai inventivă, să dăruie mai multă fantezie momentelor de basm, de feerie, să conducă mișcarea scenică mai firesc. S-ar fi putut ca sonorizarea să fie, și ea, pusă la punct, pentru ca textul să se înțeleagă clar, nu să se deducă.

Chiar și cu aceste mici scăderi, spectacolul

www.ziuaconstanta.ro

constănțean a avut mare succes în fața copiilor din București. Și Cristina (în rol Rodica Manolache, o tânără actriță cu mult talent) și fratele ei (actorul Dumitru Caramitru), chiar și Vrăjitoarea (o cunoscută comediană, Mariana Cerconi) le-au rămas prieteni; și, în general, întreg colectivul, pentru că le-a dăruit două ore de feerie, de cântece vesele și acele mici amintiri: „sugative - invitații" la alte reprezentații ale Teatrului **Fantasio**, semne de carte...

Lumea poveștilor, o feerie pentru copii, un dublu spectacol: cel de pe scenă și cel la care spectatorii sunt personajul principal.

*(Smaranda OTEANU, **Scânteia**, 28 februarie 1976)*

LUMEA POVEȘTILOR

Împreună cu concertul-spectacol de muzică ușoară **Arpegii pontice** (curată și agreabilă reprezentație de gen), trupa Teatrului de revistă din Constanța a prezentat în turneul din Capitală și feeria muzicală **Lumea poveștilor**. Micii bucureșteni au primit (ca și colegii lor constănțeni, probabil) cu multă bucurie acest spectacol, în care cântăreți și balerini de valoare au purtat, preț de două ore, chipul unor îndrăgite personaje de basm.

Vechea piesă a lui Alecu Popovici (jucată cu ani în urmă în București sub titlul **Nu prea Albă ca zăpada și Motanul încălțat**), în care personajele Albă ca Zăpada, Baronul Münchausen, Motanul încălțat sunt evocate cu ironie și demitizate în numele ideii contemporane cu pregnant tâlc educativ: nu există pe pământ sau în ceruri, în nici o lume reală sau fantastică, un loc în care să poți trăi fără să muncești - a fost reluată de constănțeni, reevaluată și întinerită printr-o inedită formulă muzicală. Susținută de fermecătoare melodii, duioase sau vesele, compuse inspirat de Aurel Manolache, pigmentată cu numere de balet realizate cu fantezie de Cornel Patrichi, reprezentația constănțeană s-a desfășurat seducător, cu câteva momente vii și colorate, care au captat atenția micilor spectatori, emoționându-i, determinându-i să participe activ la acțiune.

Sprijinită pe canoanele tradiționale ale estradei, regia lui Ion Drugan s-a rezumat să asambleze cursiv toate

www.ziuaconstanta.ro

secvențele textului, să le înscrie armonios într-un cadru scenografic (Dan Sachelarie) funcțional, dar ușor desuet în elementele sale de sugerare a fantasticului. În ansamblu, montarea alternează episoade de mare efect și frumusețe cu unele mai puțin expresive, trenante (precum acea interminabilă scenă petrecută pe lună). Aici, și textul și muzica s-au dovedit mult mai generoase decât imaginea scenică săracă.

Distribuiți și jucând câte trei-patru roluri, cântând și dansând, toți interpreții au adus convingătoare dovezi ale multilateralelor lor însușiri profesionale. Am reținut grația și sensibilitatea, timbrul vocal plăcut, nuanțele delicate cu care balerina Rodica Manolache a impus imaginea reală și fantastică a ingenuelor din piesă: eleva Cristina, Albă ca zăpada, Cenușăreasa. Cântărețul Dumitru Caramitru a fost un foarte sincer prinț, un adolescent plin de farmec în toate elanurile sale lirice, susținute cu temperament, cu voce caldă, inteligent modulată. Bună interpretă, cu haz autentic, posesoare a unei admirabile voci, Mariana Cerconi a înfățișat, însă, ostentativ și strident, într-o manieră apăsat temperamentală, chipul Vrăjitoarei. Foarte amuzant, Fritz Braun. El a demonstrat știința spunerii și expunerii cupletelor, a schițat pitoresc variate tipuri comice. Victor Imoșeanu s-a achitat onorabil de sarcina întruchipării unor „bătrâni", reliefând amuzant senectutea lui Alb-împărat, punctând cu dezinvoltură prezența baronului Münchausen și, în registrul opus, susținând avântul juvenil al Pompierului.

Conducerea Teatrului de revistă **Fantasio** merită a fi apreciată pentru ideea programatică și pentru preocuparea sa consecventă de a introduce în repertoriu spectacole muzicale cu important rol formativ, adresate copiilor.

*(Valeria DUCEA, **Teatrul**, nr. 3, martie 1976)*

LA FANTASIO - UN GONG FĂRĂ PREA MARE REZONANȚĂ

Așteptată de mult timp cu justificat interes, promisă și amânată..., cea mai recentă premieră a Teatrului de revistă Fantasio, intitulată **Gong Fantasio**, se situează sub nivelul realizărilor

www.ziuaconstanta.ro

anterioare ale acestui colectiv talentat, care și-a creat un binemeritat renume în lumea estradei, a revistei.

Afirmația, așezată chiar aici, la începutul acestor rânduri, nu se vrea neapărat tranșantă; sunt și multe reușite în acest spectacol, care, luat în întregul său, este superior altor producții ale genului văzute de noi pe litoral. Exigența cu care privim un spectacol al Teatrului **Fantasio** ne este impusă însă de calitatea și înaltul nivel artistic cu care ne obișnuise acest colectiv. Acum, exigențele sunt cu atât mai mari când, pe afișul proaspăt tipărit întâlnim numele lui Ion Maximilian, Petre Bărbulescu, Aurel Manolache, Dan Sachelarie, Cornel Patrichi, ca să-i citățm numai pe realizatorii „din culise" ai montării.

Dar cititorul nostru vrea să afle, înainte de orice apreciere a cronicarului, ce este **Gong Fantasio**? În primul rând, un concert de muzică ușoară, ai cărui interpreți se străduiesc, deopotrivă, să încălzească sala cu melodii mai vechi sau mai noi, românești sau din repertoriul universal. Reușesc, desigur, în proporții diferite, potrivit aptitudinii vocale, temperamentului, științei mișcării scenice: Ilona Moțica (excelentă), Trio Do-Re-Mi, Dumitru Caramitru, Clara Anton, Coca Andronic și Vali Manolache. Multe din melodiile cântate de ei sunt șlagăre internaționale, ale căror texte au fost traduse în limba română. Tocmai de aceea nu am înțeles de ce soliști, cum sunt Coca Andronic sau cei din trio-ul Do-Re-Mi, au simțit nevoia să ne atenționeze că ei cântă melodii „străinești", introducând pe parcursul interpretării câte un „iaso palicare" sau „ciau cara come vai"... O alcătuire hibridă, rabat făcut sobrietății, dovada neîncrederii în cunoștințele muzicale ale spectatorilor?!

Baletul, conceput de Cornel Patrichi în stilul său de-acum cunoscut, reușește să „îmbrace" întreg spectacolul de la un capăt la celălalt. A impresionat sala numărul **lustragiilor** de altădată, în care balerinii fac dovada unei excelente pregătiri fizice-sportive...

Se pare însă că, paradoxal, deși pregătirile au durat, cum spuneam, foarte mult (aproape doi ani) coregraful n-a avut prea mult timp la îndemână. Așa se face că am regăsit în spectacol un număr - foarte reușit de altfel - **Ritm și grație** -, pe care l-am văzut și în **Super Fantasio** și în alte spectacole mai mult sau mai puțin

www.ziuaconstanta.ro

ocazionale (printre care și la barurile **Acapulco** și, acum, la **Pelican**).

Frumoase sunt și decorurile, ca și costumele desenate de Dan Sachelarie; în schimb, ideea coborârii în scenă a unor panouri mari, pe care sunt desenate în tuşe negre, neinspirate, portretele celor care cântă la microfon, s-a dovedit a fi de un... umor involuntar; la spectacolul la care am asistat, la microfon se afla Dumitru Caramitru, iar de sus a..coborât încet, încet Vali Manolache. O glumă întâmplătoare?

Apropo de Dumitru Caramitru; el ni s-a părut într-o evidentă creștere ca interpret, fiind pe merit aplaudat la scenă deschisă. Veleitățile sale de prezentator sunt însă neavenite, căci nu are nerv și nici temperament.

Remarcabilă este prezența orchestrei de concert **Fantasio**, formată din instrumentiști foarte bine pregătiți profesional.

Am lăsat la urmă pe Jean Constantin și Gelu Manolache, tocmai pentru că ei sunt cei ce salvează acest spectacol, dându-i „sarea și piperul" genului revuistic: umorul, satira de cea mai bună calitate. Satirizând racile mai vechi sau mai noi ale unor semeni, aducând în scenă situații din viață, întâmplări comice sau absurde, aspecte critice pe lângă care și noi trecem, adeseori nepăsători, cei doi actori au oferit un splendid recital interpretativ, făcându-ne să râdem cu poftă, degajat, într-un cuvânt să ne simțim foarte bine.

*(C. ISMĂILEANU, **Dobrogea nouă**, 24 noiembrie 1976)*

GONG FANTASIO

Teatrul de revistă **Fantasio** și-a deschis stagiunea sub bune auspicii: un concert de prime audiții, semnate de reputați compozitori, oaspeți ai Constanței cu prilejul celei de-a șasea ediții **Pontica** și, de curând, o nouă premieră, așteptată cu interes, și pe bună dreptate.

Gong Fantasio se vrea, înainte de toate, un concert-spectacol care să treacă în... revistă forțele artistice ale teatrului, să pună în lumină personalitățile artistice formate aici de-a lungul timpului. De aceea s-a ales modalitatea micro-recitalului, care, dacă

www.ziuaconstanta.ro

unori dă senzația de static și monoton, are darul de a ne înfățișa multiplu câte un interpret. Au plăcut însă mai cu seamă (și s-au reținut) momentele în care cântecul a fost slujit cu sensibilitate și talent de cântărețul respectiv, fiind ajutat (cât de cât) și de regizor.

Micro-recitalurile acestui spectacol au impus încă o dată seriozitatea Ilonei Moțica, grija pe care această artistă, atentă la nuanțe, o acordă evoluției sale scenice, și ne-au făcut să regretăm, ici și colo, jumătățile de măsură oferite de ceilalți cântăreți. pentru că la **Fantasio** există interpreți de muzică ușoară dotați. Clara Anton, Dumitru Caramitru, trio-ul **Do-Re-Mi** și alții dispun de calități certe. Păcat de repertoriul selectat, munca pentru rafinarea expresiei, aspirația către un stil rămân elemente lăturalnice.

I-am regăsit pe Jean Constantin și Gelu Manolache dornici să slujească cât se poate cauza revistei constănțene. Calitatea umorului așa-ziselor scenete a fost însă de cele mai multe ori atât de slabă încât nici chiar simpatia pentru acești actori cu o certă vocație comică nu ne-a împiedicat un rictus amar. E adevărat, interpreții s-au mișcat fără oprire, nu și-au cruțat vocea, mimica și gesturile, dar rezultatul n-a fost întotdeauna cel dorit. Semnatarul textelor (Petre Bărbulescu) n-a fost, se pare, prea inspirat, săgeata lui satirică vizând doar aspecte periferice ale vieții de toate zilele, ocolind cu prudență problemele mari, defectele ori tarele adânci.

O notă bună merită, credem, și de această dată, baletul pregătit de maestrul Cornel Patrichi. Dacă am avea de reproșat inegalitatea, pe parcursul spectacolului, a evoluției corpului de balet, nu putem să nu remarcăm tendința spre o expresie modernă în interpretare, o tot mai vizibilă omogenitate, preocuparea pentru numere noi și interesante, care să eludeze șablonul și rutina.

Regizorul spectacolului a fost Ion Maximilian. Scenografia aparține lui Dan Sachelarie.

*(Radu P., **Tomis**, nr. 4, decembrie 1976).*

VESELIA N-ARE VÂRSTĂ

Când un spectacol ca **Veselia n-are vârstă** place și publicului și primește și laurii Festivalului Național **Cântarea**

www.ziuaconstanta.ro

României, evaluarea devine evidentă. Prin acest succes recent, revista capătă valoare de eveniment artistic, încununând marile investiții de muncă creatoare depusă de un colectiv care trăiește lucid bucuria confirmării. Faptul că de-a lungul celor 700 de reprezentații ale comediei muzicale **Săracu' Gică**, din 1969 și până acum, acest teatru joacă numai cu casa închisă, fenomen unic pe țară, este mai mult decât concludent.

Veselia n-are vârstă, cu specific de gen, idei și critică, cu un libret bine scris, mustind de un umor care îndreaptă și educă, încununează eforturile realizatorilor ei, dar și văditele exigențe impuse de condiția festivalului. S-a vrut și a reușit să fie atrăgător și educativ, pentru că e ușor să râzi, dar să râzi cu folos și să te simți bine, să primești în suflet prospețimea spectacolului, implică mult mai mult.

Spectacolul, unitar în formă și în limitele genului și în conținut, devine o metaforă. Din „portul"... **Fantasio** pornește o nouă navă, adică o premieră; la lansarea ei, la bord apare un personaj important - Aristofan, părintele comediei -, care afirmă nemurirea veseliei, chiar atunci când marinarii se conduc doar după busola dorului, iar în lipsa lor de acasă, apare un oraș nou, cu blocuri și oameni noi. Este un reportaj scenic intersectat de momente de farsă muzicală și balet - remarcabilă tema coregrafică despre pace și război - interpretate cu adevărată trăire artistică de Martha Iacob și Kiss Endre (maestru coregraf: Cornel Patrichi).

Discretă și melodioasă, Ilona Motica a interpretat excelent cântecul **Să binecuvântăm pământul**. Cuplul Jean Constantin - Gelu Manolache a dovedit că popularitatea de care se bucură, simpatia deplină a spectatorilor sunt meritate prin efluviile de inteligent umor al poantelor și scheciurilor. Întâlnirea cu Dan Spătaru, într-o formă de înaltă ținută artistică, este salutară.

Ilustrația muzicală a spectacolului, semnată de Aurel Manolache, completează strălucit, ca într-o lege a contrapunctului, momentele coregrafice, demonstrând că munca artistică ține de o pasiune în continuă fierbere, de conștiința marii responsabilități colective. Căci, succesul înregistrat de teatrul constănțean, în confruntarea de înaltă exigență a Festivalului, este

www.ziuaconstanta.ro

rodul acestei munci colective, al dăruirii, talentului și entuziasmului tuturor celor care au concurat la reușita unui spectacol grandios în deplina accepțiune a cuvântului.

*(Aurelia BERARIU, **Litoral**, 3 septembrie 1977)*

CE E NOU LA FANTASIO?

Dacă aveți o întrebare despre Teatrul **Fantasio**, vă răspundem că acolo se pregătește o nouă premieră. Care anume? **Tele-Fantasio**. Acesta este titlul noului spectacol ce se pregătește acum la teatrul constănțean. Autorii sunt doi... debutanți, și anume Ion Mustață și Marius Țeicu.

Într-adevăr, binecunoscutul animator, de peste două decenii, al concursurilor de la radio-televiziune, scrie primul său spectacol de estradă pentru scena constănțeană. Iar tânărul compozitor Marius Țeicu, creator al multor șlagăre, lansate uneori chiar pe scena **Fantasio** (**Clipe de viață** și **Stai, stai!** s-au cântat în primă audiție în concertele **Pontica**), debutează la acest teatru ca autor al muzicii unui spectacol.

(...) Fără să dezvăluim amănunte despre noul spectacol, vă informăm doar că textul lui Ion Mustață se ocupă frecvent de probleme ale educației tineretului și că profesiunea de teleast a autorului își pune amprenta pe ideea montării, care localizează acțiunea în ineditul studio TV... **Fantasio**. (...)

*(Sașa GEORGESCU, **Dobrogea nouă**, 2 aprilie 1978)*

TELEFANTASIO

Lureat al primei ediții a Festivalului **Cântarea României** (prin spectacolul **Veselia n-are vârstă**), colectivul Teatrului de estradă din Constanța s-a străduit, în stagiunea de curând încheiată, să-și onoreze spectatorii prin reprezentații de o tot mai îngrijită ținută artistică, vrând, după 20 de ani de activitate, să demonstreze că revista este un gen de artă adevărată. Din aceeași secretă dorință de îmbunătățire calitativă, de mai bună și mai rafinată stăpânire a mijloacelor expresive s-a amânat, probabil, și premiera

www.ziuaconstanta.ro

spectacolului **Telefantasio**, premieră care a avut loc abia pe data de 5 august a.c. Aceste scrupule, de ordin artistic, dacă de ele este vorba, sunt, la urma urmei, de înțeles și chiar de lăudat, dacă au, ca efect, un spectacol reprezentativ pentru posibilitățile creatoare ale teatrului în cauză. Dar este **Telefantasio** un spectacol reprezentativ, a meritat el truda unei întregi stagiuni, este, în sfârșit, un pas înainte, față de, să zicem, **Veselia n-are vârstă?**

Libretul este semnat de Ion Mustață, cunoscutul prezentator, și se întemeiază pe ideea alăturării unor numere de balet, muzică ușoară și diferite scheciuri, ca și cum ele s-ar derula în fața camerelor de luat vederi, într-o emisiune de tip **magazin duminical**. Rodica Manolache, în postura unei crainice t.v., asigură legătura, altfel inexistentă, între tot ce se întâmplă, timp de două ore, pe scenă. Teme dintre cele mai banale sunt pigmentate uneori cu un umor forțat și chinuit, care trebuie cu orice preț, să ne stoarcă un surâs. Numai că, între timp, copiii au mai crescut, iar publicul a devenit tot mai exigent și, oricât de mult i-ar stima or adula pe Jean Constantin și Gelu Manolache - care se străduiesc din răsputeri să ne cucerească, și reușesc de multe ori, datorită farmecului lor personal și certei lor vocații artistice - o umbră de regret tot mai păstrează în suflet. Regret că acești talentați actori - cărora li se alătură, prin aceeași inimoasă încercare de a da, în spectacol, tot ce pot, Mariana Cerconi, Victor Ilmoșeanu, Fritz Braun, Dumitru Caramitru, C. Radu - nu au încă parte de texte și mai bune, în care umorul să irumpă nestăvilit, satira să vizeze aspecte de profunzime ale vieții de toate zilele.

Ca o certă reușită putem remarca însă coregrafia spectacolului, semnată de Cornel Patrichi. Ne-am bucurat ochii privind **Carnavalul florilor**, **Serbările mării** sau **Telecinemateca Fantasio**, numere de balet ce vădesc originalitate, fantezie și un bun profesionalism. Colaborând cu Cornel Patrichi, corpul de balet al teatrului de revistă a câștigat în măiestrie și siguranță, aflându-se într-un notabil progres. Se vede, odată mai mult, cum credința în teatru, în autodepășire, iradiază, impune, anulând inerția și comoditatea. Prin contribuția discretă, dar necesară, a baletului s-a izbutit, de altfel, să se facă și din unele numere de muzică ușoară mici spectacole, pline de culoare și mișcare.

www.ziuaconstanta.ro

Și, vorbind de muzica spectacolului, nu se poate să nu amintim frumoasele melodii semnate de Edmond Deda, Temistocle Popa și Aurel Manolache și interpretate cu înțelegere și căldură de Ilona Moțica, Clara Anton, Coca Andronic, Trio **Do-Re-Mi**, Dumitru Caramitru, Vali Manolache. „Tele-recitalul" lui Dan Spătaru (și de care, din motive obiective, se pare, premiera n-a avut parte) ne-a dezvăluit un cântăreț ce-și cunoaște bine „priza" la public și posibilitățile, mai zgârcit însă ca de obicei, cu verva și interiorizarea...

Am mai putut aprecia tot mai buna calitate orchestrală, dirijorul Aurel Manolache asigurând, printr-o neodihnită muncă, în repetiții, omogenitatea colectivului instrumental pe care-l conduce.

Regizorul Ion Drugan n-a avut, în felul acesta, probleme prea grele de rezolvat, spectacolul bucurându-se de colaborarea unor oameni care-și cunosc bine meseria. El s-a îngrijit mai ales de buna succesiune a secvențelor de... telerevistă, fără a-și face totuși - cel puțin aceasta e impresia noastră -, simțită, prea ferm, prezența creatoare.

Ceea ce înseamnă într-adevăr un pas înainte față de spectacolele anterioare, este străduința de a face, din fiece imagine scenică un tot strălucitor, costume, lumini, mișcare scenică, sunet armonizându-se în acorduri de o tot mai rafinată calitate. Este aici, firește, și meritul scenografului Dan Sachelarie, dar mai ales al maestrului de balet Cornel Patrichi, al balerinilor, actorilor și soliștilor...

*(Carmen CHEHAIA, **Tomis**, nr. 3 (132), septembrie 1978)*

PENTRU UN CÂNTEC, O GLUMĂ ȘI UN ZÂMBET, VĂ INVITĂM LA **TELE-FANTASIO**

Un spectacol realizat în maniera frumoaselor tradiții ale revistei românești de ieri și de azi este acest **Tele-Fantasio**, prezentat nu de mult în premieră pe scena teatrului constănțean.

Pornind de la un text scris de Ion Mustață, cunoscutul prezentator al unor emisiuni TV (de unde, probabil, vine

www.ziuaconstanta.ro

și inspirația pentru pretextul-leitmotiv al acestui scenariu), **Tele-Fantasio** este de fapt un spectacol- magazin, un spectacol de varietăți în care muzica (Marius Țeicu), dansul (Cornel Patrichi) și gluma (Petre Bărbulescu și Sașa Georgescu) - atunci când sunt de calitate! - se completează fericit, generând emoții artistice, deconectare sau, pur și simplu, un zâmbet.

Și multe din momentele spectacolului întrunesc datele necesare de calitate, atât pentru interpretare cât și pentru conținutul mesajului transmis dincolo de rampă. **Crainica teleprogramului**, Rodica Manolache, ne oferă o plăcută surpriză pentru polivalența sa artistică; ea cântă, dansează, interpretează scheciuri, prezintă întreg programul și, ceea ce e de reținut, o face cu mult haz și talent. Față de ultimele lor evoluții, în progres ni s-au părut, de asemenea, Clara Anton și Dumitru Caramitru (care au interpretat cu simțire două frumoase melodii: **Nu pleca!** și **Țara mea**, balerinii Gina Varga, Milidi Tătaru, Kiss Endre, Florin Maciac, precum și ceilalți componenți ai baletului **Fantasio** - colectiv ajuns la o certă maturitate profesională. Câteva din numerele de balet gândite de Cornel Patrichi pentru acest spectacol (**Carnaval pe litoral**, **Tinerii**, **Sărbătoarea florilor**) pot figura cu mult succes în cele mai bune spectacole de revistă.

Numere reușite au prezentat și Ilona Moțica (cu un lirism cald, învăluitor), Coca Andronic (o notă de plăcută sinceritate în glas), trio-ul **Do-Re-Mi** (bine sincronizat). În nota lor obișnuită: Fritz Braun, Mariana Cerconi și Victor Imoșeanu.

Am lăsat la urmă protagoniștii spectacolului **Tele-Fantasio**, Jean Constantin și Gelu Manolache, care duc greul, susținând nu mai puțin de patru cuplete și câte un monolog fiecare. Un travaliu pentru care merită toată stima noastră, deși unele din aceste numere parcă le-am mai auzit... Dar dincolo de aceste rețineri și de altele, vizând subțirimea unor glume și facilitatea unor texte umoristice, spontaneitatea explozivă a lui Jean Constantin, replica inteligentă, nuanța pe care i-o oferă mereu oportun Gelu Manolache, fac din apariția celor doi „clou"-rile spectacolului de revistă. Inspirată și scenografia concepută de neobositul Dan Sachelarie, mereu în căutarea unor noi armonii cromatice.

www.ziuaconstanta.ro

P.S. Din spectacolul pe care l-am văzut, lipsea Dan Spătaru, înscris inițial în program cu un foarte bun microrecital de muzică ușoară. În schimb, i-am întâlnit numele pe mai multe afișe, în București. Mai face parte Dan Spătaru din colectivul Teatrului **Fantasio**?

*(C. ISMĂILEANU, **Dobrogea nouă**, 24 noiembrie 1978)*

REVISTA DE AUR

Cu **Revista de aur** (texte: Nicușor Constantinescu și Sașa Georgescu; muzica: H. Mălineanu și Aurel Manolache) Teatrul **Fantasio** ne propune un nou spectacol de muzică ușoară, balet, satiră și umor. Titlul încearcă să sugereze sensul și valoarea destul de eteroclitelor elemente, mai ales ale textului: cântarul, ca element pentru demascarea furturilor din porțiile clienților, ideile de aur care s-au concretizat în „sala de minuni", dar și falsele idei de „aur" ale impostorilor, o nuntă de „aur", dar și una care aduce aur pe nemuncite etc.

Adevăratele coloane de susținere ale spectacolului sunt muzica și baletul. Melodiile (în interpretarea soliștilor Ilona Moțica, Clara Anton, Valy Manolache, Dumitru Caramitru și a Trio-ului **Do-Re-Mi** au atributele unor viitoare șlagăre, dacă toți interpreții vor acorda egală atenție și rostirii textelor. Dansurile, fie ca fundal al cântecelor, fie în reușitele tablouri coregrafice (**Platforma Năvodari**, **Alpinism pe litoral** - mai corect **Schi nautic** -, **Gara maritimă Fantasio**) dau spectacolului mișcare, ritm, culoare și imprimă o atmosferă optimistă în interpretarea plină de nerv și antren a întregii echipe de balet, în frunte cu Endre Kiss și Milidi Tătaru, Mihaela Marcău, Florin Maciac, confirmând și de data aceasta măiestria lui Cornel Patrichi, asistat de Tiberiu Iacob.

Scenografia (Dan Sachelarie și Dinel Rusu) asigură strălucire și eleganță; conducerea muzicală (Aurel Manolache) valorifică rezervele de virtuozitate ale orchestrei, care susține cu antren întreaga desfășurare a spectacolului.

Din păcate însă, valoarea acestor componenete „de aur" ale noii reviste este umbrită de carențele textului unor

www.ziuaconstanta.ro

scheciuri. Dacă tabloul nunții cu... „dar" se susține prin substanța satirică bine dozată și evidențiată cu aplomb în interpretarea de zile mari a lui Jean Constantin și Gelu Manolache, a Marianei Cerconi și Valy Manolache, a lui Fritz Braun, Victor Imoșeanu și Dumitru Caramitru, în schimb celelalte lasă să se vadă din ce în ce mai mult o tot mai mare îndepărtare de realitate, de viață, și de aici o supărătoare reluare a unor clișee cu care ne-am mai întâlnit și la precedentele reviste ale teatrului constănțean. Așa se explică alunecarea spre vulgaritate, care, oricât s-ar strădui autorul (Sașa Georgescu) nu se poate converti în satiră și umor (**Omul cu măgarul**, **Curățenia orașului**, **Idilă** ș.a.).

De ce o fi nevoie ca Jean Constantin să bâlbâie textul greoi și anost din **Omul cu măgarul**? De ce autorul - altminteri talentat și experimentat textier - nu încearcă să se apropie mai atent de viață, care oferă atâtea motive pentru satiră și umor? De ce conducerea teatrului nu deschide porțile unei mai largi colaborări la elaborarea textelor? Ce-ar fi dacă, pentru o viitoare premieră, s-ar organiza un concurs de texte pe teme prestabilite într-un viitor proiect care și el să fie rodul unei colaborări mai largi? Festivalul Național **Cântarea României** a demonstrat că viața oferă inepuizabile resurse și spectacolului de satiră și umor pentru crearea căruia s-au descoperit talente remarcabile.

Invităm în acest sens la o largă dezbatere în paginile revistei noastre a acestor probleme. Până atunci, realizatorii recentei premiere a Teatrului **Fantasio** e bine să treacă la o acțiune de plivire a tuturor „buruienilor" din structura spectacolului, pentru ca revista să devină cu adevărat de aur, așa cum o dorim cu toții.

*(Ion BĂDICĂ, **Tomis**, nr. 2, iunie 1979)*

UN REVIRIMENT?

Sâmbătă, 2 iunie, Constanța. Premieră la Teatrul de revistă **Fantasio**, cu **Revista de aur** de Nicușor Constantinescu, Sașa Georgescu, H. Mălineanu și Aurel Manolache. N-am fi scris nici un rând despre acest spectacol dacă ar fi trebuit doar să repetăm cele spuse de ceilalți colegi în cronicile lor (Eugen Seceleanu despre

www.ziuaconstanta.ro

Costică, ne vede lumea!, Răzvan Bărbulescu despre **Revista în lumea de miere**, ambele la Teatrul **C. Tănase** din București, comentate în **Flacăra**, pe aceeași pagină cu articolul de față; nota mea, J.B.). Și, din păcate, multe din cusururile semnalate de ei în legătură cu spectacolele la care au asistat se găsesc și în **Revista de aur**. Nu mai insistăm asupra lor.

Dar ne-au frapat câteva lucruri care pot să însemne o cale nouă pentru teatrul nostru de revistă. Ne-a reținut atenția, grija cu care a fost pregătită fiecare secvență a spectacolului. Ceea ce demonstrează profesionalism, exigență și respect față de public. Și mai presupune și multă muncă, de șlefuire cu migală a numerelor din program. Ne-au impresionat bucuria și plăcerea manifestate de cei de pe scenă atunci când și-au interpretat rolurile încredințate.

O mențiune specială pentru corpul de balet, un ansamblu pentru care dansul pare să nu fie niciodată obligație de serviciu, ci un prilej de a-și etala cu vervă mijloacele artistice de care dispun. După cum nu ne-au putut lăsa indiferenți câteva momente de umor de bună calitate, cum ar fi acela al „spectacolului cu dar". Sunt câteva indicii că o „renaștere" a revistei la noi este posibilă oricând. Să fi aflat provincia secretul acestui reviriment?

*(George ARION, **Flacăra**, nr. 23, 7 iunie 1979)*

TEATRUL FANTASIO PROBEAZĂ „CARATELE" DIN REVISTA DE AUR

Iată un titlu mai mult decât ambițios. Pornind à priori de la asemenea premisă, se vizează - indiscutabil - succesul. Deci, nu o revistă ca oricare, bună, rea, ci una excepțională, la înălțimea tradiției statornicite în acest teatru, laureat al primei ediții a Festivalului Național **Cântarea României**. Și, iată, ambițiosul teatru **Fantasio** a fost declarat de juriul național suprem, laureat și al celei de a II-a ediții a festivalului, titlu obținut tocmai cu această **Revistă de aur**, care și-a probat eficient caratele și în fața unui public care a umplut până la refuz sala Teatrului de vară din Mamaia.

Cântecele semnate de H. Mălineanu și Aurel Manolache, autorii partiturilor muzicale, au tocmai acea calitate de

www.ziuaconstanta.ro

invidiat, plac spectatorilor, se reţin uşor şi se pot fredona după spectacol. E visul oricărui compozitor. **Şi vor dansa** - interpretă absolut revelatoare: Clara Anton -, **Nu-i păcat** - cântat cu multă simţire de Coca Andronic -, **Salba românească** - piesa din finalul actului I sunt toate semnate de statornicul colaborator al Teatrului **Fantasio**, H. Mălineanu. Cu **Vis de aur** - interpreţi sensibili: Clara Anton şi Dumitru Caramitru -, **Baladele** - cântată bine de un grup folk -, şi mai ales cu mobilizatorul final **Hai Constanţa!**, Aurel Manolache demonstrează încă o dată - dacă mai era nevoie - că prin creaţia sa rămâne unul dintre compozitorii de talent ai generaţiei lui.

Celelalte virtuţi ale **Revistei de aur** se constituie din textele semnate de Nicuşor Constantinescu şi Saşa Georgescu, maeştri ai genului, vizând cu ironie de bun gust, cu umor şi sarcasm uneori, unele aspecte negative mai acute; apoi, scenografia şi costumele funcţionale, semnate de Dan Sachelarie şi Dinel Rusu şi, în sfârşit, coregrafia lui Cornel Patrichi, care rămâne, până la urmă, una dintre cele mai bune în materie de gen şi serveşte intenţiilor spectacolului.

Capitolul de interpretare propune la loc de frunte recitalul „autobiografic" absolut remarcabil al Ilonei Motica. Alături de ea, se înscrie recunoscutul cuplu Jean Constantin - Gelu Manolache, actori comici extrem de dotaţi, printre puţinii pe care revista românească îi mai are în momentul de faţă (**Ideile de aur**, **Capşa**). Îi secondează îndeaproape Fritz Braun, un talent multilateral, Mariana Cerconi, actriţă specifică de revistă, cu umor înnăscut, Victor Imoşeanu, etalând mijloace mai subtile, şi cântăreţii Clara Anton, Coca Andronic, Valy Manolache, prezenţă de mare discreţie şi intuiţie scenică, Dumitru Caramitru, sensibil şi romantic, dar şi de un umor suculent când vrea, şi Trio-ul **Do-Re-Mi**.

Las la urmă, dar nu printre ultimii, excepţionalul cuplu de dansatori Gina şi Milidi Tătaru, pe care orice teatru ar dori să-l aibă, alături de Mihaela Marcău, Martha Iacob, Endre Kiss, dansatori cu mari resurse, în fruntea unui balet cu adevărat profesionist.

*(Nicolae SPIRESCU, **Litoral**, 20 august 1979)*

www.ziuaconstanta.ro

COCOȘELUL NEASCULTĂTOR

La Teatrul **Fantasio** din Constanța, spectacolul muzical-coregrafic pentru copii - **Cocoșelul neascultător** - (libret: Ion Lucian, muzica: Aurel Manolache) face săli pline, mai ales acum, în vacanța de iarnă. Este una dintre acele povești frumoase, încântătoare, transpusă scenic în decorul feeric al unei păduri populate de întreaga lume a vietăților îndrăgite de copii. Cocoșelul, Motănelul și Ursulețul, Veverița și Iepurașii, Cățelușii, Corbul și Vulpoiul se înfățișează micilor spectatori în tot atâtea ipostaze în care s-ar afla ei, copiii, de-a lungul unei zile pline de întâmplări și învățăminte.

În rolul principal, balerina Georgeta Orlovski, absolventă a conservatorului ieșean, ne dezvăluie un real talent de actor dramatic și solist vocal, partitura sa, de o mare întindere în spectacol, solicitând o largă paletă de disponibilități artistice: dans, pantomimă, proză și arii muzicale. Un bun nivel interpretativ realizează, deopotrivă, Dumitru Caramitru, Nina Jean, Victor Imoșeanu, Cornelia Nicolae, Elena Iacob, Vasile Bota, Gabriel Prună, Ciprian Hanganu și Dan Cherata.

Notă bună pentru realizatori (regia: Ion Drugan, coregrafia: Cornel Patrichi): cea mai mare parte a spectacolului se desfășoară în sală, cu participarea micilor spectatori, într-un permanent dialog, antrenați chiar ei să distingă faptele rele de cele bune, să condamne lăcomia și necinstea, devenind în final, spontan și firesc, interpreți autentici. Dobândind o certă valoare educativă, spectacolul **Cocoșelul neascultător** se recomandă în aceeași măsură copiilor cât și părinților.

*(Pavel ZECU, **Dobrogea nouă**, 25 decembrie 1980)*

FANTASIADA - MARE SUCCES PE SCENA SĂLII PALATULUI

Timp de trei zile - 23, 24 și 25 ianuarie -, pe o mare scenă de spectacole ale țării - Sala Palatului din București -, spectacolul **Fantasiada** al teatrului de revistă constănțean a fost

www.ziuaconstanta.ro

vizionat și aplaudat de peste 18.000 spectatori! Cifră record față de oricare din realizările teatrelor de profil din țară care s-au perindat pe această scenă, dar nu o cifră surprinzătoare pentru artiștii constănțeni, deveniți de mai multă vreme „vedete" ale oricărei săli în care evoluează.

Succesul s-a datorat, în primul rând, cuplului Jean Constantin - Gelu Manolache, care, trecând de la o glumă la alta, pe muzică și... dans, au prezentat multe „poante" noi, unele din ele savuroase critici la adresa unor mai vechi metehne, apoi celorlalți cunoscuți actori comici - Mariana Cerconi, Fritz Braun și Victor Imoșeanu. Nu ne propunem, în rândurile de față, o cronică a spectacolului, cunoscut deja publicului constănțean, ci doar să evidențiem evoluția soliștilor Ilona Moțica, Rodica Manolache, Trio **Do-Re-Mi**, Dumitru Caramitru, a orchestrei conduse de Aurel Manolache și a corpului de balet.

În zilele următoare, colectivul artistic al Teatrului de revistă **Fantasio** și-a continuat turneul prin alte orașe ale țării: Pitești, Câmpina, Ploiești, Târgoviște etc.

*(Aurelia BERARIU, **Dobrogea nouă**, 1 februarie 1981)*

FANTASIADA

Oaspete frecvent al scenelor Capitalei, Teatrul de revistă **Fantasio** a revenit și de această dată cu o nouă premieră intitulată **Fantasiada**, spectacol care, de altfel, a obținut premiul I la cea de-a II-a ediție a Festivalului **Melodii '80**.

Argumentele artistice pe care interpreții acestei prestigioase instituții le folosesc în dialogurile cu publicul au avut întotdeauna acoperire în creații realizate cu dăruire, simț scenic și competență profesională.

Acesta - aveam să ne convingem încă o dată - a fost și motivul pentru care, la numai o lună de la apariția în București, în cadrul festivalului amintit, cele șase spectacole prezentate pe scena Sălii Palatului n-au reușit să satisfacă numărul mare de solicitanți și iubitori ai genului.

Revista **Fantasiada**, concepută pe tiparul clasic

www.ziuaconstanta.ro

al concertului-spectacol, a fost scrisă de doi artiști de talent ai teatrului, Gelu Manolache și Jean Constantin, interpreți a căror vervă și disponibilitate scenice și-au găsit în paginile propriilor partituri literare pretexte ale unor autentice momente de divertisment și amuzament.

Reținatenția spectatorilor, prin modul lor de a aborda aspecte și preocupări negative, existente încă în viața cotidiană, scenetele **Navetiștii** (în interpretarea lui Gelu Manolache, Mariana Cerconi, Victor Imoșeanu, Fritz Braun și Rodica Manolache), **Antena** (prezentată de Jean Constantin), apoi **Oșenii**, în care cei doi protagoniști și-au făcut remarcate calităților lor de cupletiști și comici.

Muzica spectacolului, aparținând unor compozitori cunoscuți, ca Radu Șerban, Marius Țeicu, Ion Cristinoiu și Aurel Manolache, a asigurat manifestării ritm, culoare și varietate, cântecele incluse în program fiind selectate din cele mai reușite creații ale anilor '80. Dintre titluri, am reținut **Hai la Murfatlar!**, în interpretarea lui Dumitru Caramitru, **O iubire peste veacuri**, în redarea sensibilă a solistei Coca Andronic ș.a. Tălmăciri muzicale notabile au avut și ceilalți soliști: Ilona Moțica, cuceritoare prin prestanța scenică și sobrietatea prezentării cântecelor, apoi Vali Manolache, o interpretă cu multă experiență și siguranță în redarea pieselor, Trio **Do-Re-Mi**, un grup în plină maturitate profesională, remarcându-se prin acuratețe și omogenitate, gama de exprimări fiind în mod fericit completată de apariția Clarei Anton, o solistă ce se află într-o permanentă ascensiune artistică.

Ambianța spectacolului a fost asigurată și de formația de balet, grup instruit și condus, ca și în alte rânduri, de Cornel Patrichi. Reținând, cu prilejul altor spectacole, numele unor dansatori cu mari disponibilități de exprimare în momentele solistice, am simțit, de această dată, lipsa unor interpreți ca Mihaela Marcău sau a cuplului Gina și Milidi Tătaru. Fiind mai degrabă o sugestie pentru viitor, remarca nu minimalizează apariția în spectacol a singurului cuplu de soliști-dansatori: Livioara și Endre Kiss, interpreți care au realizat un moment de o rară frumusețe plastică.

Cadrul scenografic, realizat de Dan Sachelarie, într-o concepție funcțională și sobră, a asigurat spectacolului vizualul adecvat și specific genului.

www.ziuaconstanta.ro

Orchestra, care avea să fie compartimentul cel mai solicitat, a realizat nu numai o performanță de durată, fiind nelipsită de pe scenă pe timpul celor două acte, dar și de calitate. Prezența în componența ei a unor instrumente moderne, alături de întreaga garnitură de instrumente „clasice", a adus un plus de omogenitate și culoare orchestrei. La pupitrul acesteia, ca de altfel și a întregii trupe, s-a aflat entuziastul compozitor și dirijor Aurel Manolache, realizator nu numai al culorilor, ritmurilor și momentelor muzicale, dar și al sensibilității și capacității interpretative a artiștilor Teatrului **Fantasio**.

*(Ștefan CĂRĂPĂNCEANU, **Muzica**, nr. 3 - 1981, pag. 36-37)*

BUNA REPUTAȚIE OBLIGĂ!

(Însemnări pe marginea spectacolului Fantasiorama)

Așteptată cu mare și firească nerăbdare de publicul constănțean fidel Teatrului **Fantasio**, premiera 1981 a acestui colectiv artistic cu revista muzicală **Fantasiorama** se bucură, de la cele dintâi reprezentații, de interes din partea spectatorilor.

Este **Fantasiorama** ceea ce își doresc autorii săi - H. Mălineanu, Sașa Georgescu și Aurel Manolache; scenografia: Dan Sachelarie; coregrafia: Oleg Danovski, Adina Cezar, Francisc Valkay; direcția și conducerea muzicală: Aurel Manolache -, corespunde acest spectacol exigențelor publicului vizavi de întreprinderile artistice ale unui colectiv creditat cu o „carte de vizită" atât de strălucitoare? Răspunsul la această întrebare (dublă) este, în linii mari, unul afirmativ. În buna tradiție a genului la noi și supunându-ne ideii de spectacol de revistă promovată de acest teatru (aceea de a-i face pe oameni să râdă, să se bucure - cum se apreciază în „editorialul" caietului program), **Fantasiorama** certifică atingerea necesarului echilibru între muzică, dans și cuvânt, elemente recunoscute ca specifice genului. Rezultatul îl reprezintă o coloană sonoră meritorie, o coregrafie caracterizată prin profesionalism și o suită de texte dramaturgice care îndreaptă arma satirei în contra unor atitudini și mentalități ce se cer și pot fi, pe această cale, combătute.

Dincolo însă de impresia agreabilă pe care o produce acest „mixtum compositum" artistic, în fiecare din cele trei

www.ziuaconstanta.ro

componente ale spectacolului se constată „scăderi" deloc sau mai rar sesizabile la precedentele realizări (**Revista de aur** și **Fantasiada**) ale teatrului. Iată, de pildă, în ce privește muzica, **Fantasiorama** nu se poate lăuda cu performanța lansării de șlagăre, situație nelipsită la alte spectacole. În legătură cu momentele de dans, este lesne observabilă absența unei viziuni coregrafice unitare, neajuns datorat, în condițiile lucrului cu trei maeștri coregrafi, tocmai firești lor deosebiri de structură, concepție și stil ale acestor personalități artistice de frunte, ceea ce face ca ansamblul de balet, altădată „piesă de greutate" a spectacolelor, să fie ori insuficient valorificat, ori obligat la „experiențe" dificil de asimilat, cum e cazul secvenței **Baletorama** (!?!) **metamorfozelor**. În fine, multe din scheciuri mimează în chip exagerat pe efectul replicilor cu nuanțe ambigue sau cu subînțelesuri de gust îndoielnic. Peste toate aceste neajunsuri, se „simte", de departe, lipsa mâinii și ochiului unui autentic regizor artistic, sub a cărui îndrumare rezultatul final ar fi fost net superior celui înregistrat.

Cu o conducere întreprinzătoare și plină de inițiativă, cu scenografi, coregrafi și textieri talentați, cu artiști îndrăgiți ca Jean Constantin și Gelu Manolache, cu valoroși cântăreți și un experimentat corp de balet, Teatrul **Fantasio** și-a câștigat o bună reputație în rândul publicului spectator. O bună reputație care, desigur, obligă, în vederea menținerii și amplificării ei, la eforturi întotdeauna maxime, pentru realizarea ambițioaselor sale proiecte artistice.

(Arcadie STRAHILEVICI, Dobrogea nouă, 19 iulie 1981)

PRIMUL MUSICAL PENTRU COPII

Cu premiera absolută **Cioc-boc, hai la joc!**, Teatrul **Fantasio** inaugurează, în sfârșit, după ani de promosiuni și așteptare, secția de teatru pentru copii și tineret. Este, de fapt, primul musical pentru copii găzduit de scenele noastre, marcând totodată și debutul tânarului regizor Dominic Dembinski și al tânărului actor, proaspătul absolvent de Institut, Liviu Manolache, tot ca regizor.

Textul spectacolului este semnat de Sașa Georgescu, iar muzica de H. Mălineanu și Aurel Manolache. Cum se vede, tinerețea a colaborat cu experiența, rezultatul fiind o montare

www.ziuaconstanta.ro

plină de mișcare și veselie, care își propune să educe micii spectatori, fără a folosi un ton doct sau didacticist. Spectacolul este construit pe formula jocului continuu: se cântă, se dansează, se spun glume, cu aerul că totul e o glumă, ceea ce încântă publicul până într-atât, încât simte nevoia să bată apropae tot timpul din palme, ritmic, acompaniind astfel melodiile cu căldura participatică a inimilor. Și, fie că este vorba despre povestea leului leneș, care din această pricină a ajuns mai fricos ca un iepure, fie că se pledează pentru ocrotirea păsărelelor, pentru întrajutorare și prietenie, fie că se blamează pierderea timpului la televizor ori la joaca excesivă, în dauna lecțiilor, sau se cinstește munca părinților, a constructorilor, tonul este antrenant, melodiile tinzând să devină repede tot atâtea șlagăre.

Deși a scrie texte și muzică pentru copii nu-i chiar atât de simplu, se dovedește că, atunci când compozitorul și textierul pornesc la lucru nu cu gândul de a se achita de o obligație, ci cu dragoste și înțelegere pentru micii spectatori, rezultatele sunt cele dorite. Deși spectacolul nu are o vedetă anume, are succes. Asta pentru că întregul colectiv joacă cu multă dăruire, încercând să creeze acea ambianță de voie bună, atât de necesară unui musical, și, mai cu seamă, unuia destinat copiilor. Contribuie la aceasta și cadrul de joc, creat de scenograful Dan Sachelarie, funcționalitatea decorului, cromatica vie, dar nu țipătoare, costumele și măștile lucrate cu fantezie și amintind, sugerând ideea de carnaval.

Odată inaugurată, avem speranța că secția de teatru pentru copii și tineret va ști să-și alcătuiască un repertoriu pe măsură și să prezinte, în continuare, spectacole la fel de îngrijite și de atrăgătoare ca această premieră jucăușă.

*(Carmen KEHIAIAN, **Tomis**, nr. 2, februarie 1982)*

FANTASIORAMA

La aprecieri laudative te invită fiecare din premierele Teatrului **Fantasio** din Constanța, instituție pe care o putem numi fără rezerve „de rang republican"; și, pentru a îndulci această aparent excesivă explozie de entuziasm, voi încerca atât cât permite cuvântul, dar mai ales spațiul tipografic, să prezint în imagini cât mai

www.ziuaconstanta.ro

sugestive spectacolul intitulat **Fantasiorama**, o revistă de H. Mălineanu, Saşa Georgescu şi Aurel Manolache.

Desigur, titlul revistei, foarte sugestiv, presupune un spectacol de proporţii, o „frescă" a întâmplărilor la „zi", o bogăţie de genuri, o încărcătură de sensuri şi nuanţe. De altfel, în istoria evenimentelor artistice de la Constanţa, artiştii acestei instituţii au slujit cu consecvenţă, în permanentă, cauza generoasă a formării gustului estetic, a educaţiei spirituale, a diversificării genului, pentru că pretutindeni, în şcoli, uzine, şantiere sau peste hotare, ani după ani, ne-au încântat prin muzică, dans, cuvânt, spectacole-manifest şi, în ultimul timp, prin crearea secţiei de balet clasic şi contemporan, cu minunate spectacole de mişcare şi plastică sub conducerea unui mereu tânăr maestru, Oleg Danovski.

Revista **Fantasiorama** aduce la rampă nume cunoscute ale revistei: directorul artistic, dirijorul şi compozitorul Aurel Manolache, scenograful Dan Sachelarie, coregrafii Oleg Danovski, Adina Cezar şi Francisc Valkay. Iată pe cei ce conduc un colectiv în care talentul se îmbină într-un mod armonios cu entuziasmul.

Referindu-ne la interpreţi, pentru că, de ce să n-o recunoaştem, de cele mai multe ori ei sunt cei care dau valoare partiturilor literare sau muzicale, acesta este de fapt punctul „forte" al Teatrului **Fantasio**. Jean Constantin, un nume care nu are nevoie de prezentare, nume care, de la o vreme, este nelisit de pe genericul producţiilor noastre cinematografice, pe scenă „se dăruie" şi „dăruie" spectatorilor clipe de neuitat, iar în cazul unor scenarii inspirate, fixează momente antologice ale genului.

Dar **Fantasiorama** are în distribuţie, alături de acest mare comic, alături de autenticul cupletist Gelu Manolache, şi alte nume de actori: Mariana Cerconi, Fritz Braun şi Victor Imoşeanu, fiecare contribuind pe măsura talentului personal la realizarea unui spectacol „fluviu" de umor şi muzică.

Şi pentru că veni vorba de muzică, Teatrul **Fantasio** dispune de o garnitură tânără de interpreţi ale căror calităţi vocale stau sub semnul egalităţii cu cele actoriceşti, în multe momente din spectacol ei etalându-şi o largă gamă de exprimări scenice: Clara

www.ziuaconstanta.ro

Anton, Coca Andronic, Dumitru Caramitru, Valy Manolache sau Trio **Do-Re-Mi** sunt cei care dau culoare și nuanță partiturii muzicale.

Distribuția include, nu în ultimul rând, o trupă de balet care crează, alături de imaginile sonore, ritm, eleganță și culoare pe tot parcursul spectacolului.

O orchestră a cărei principală calitate este omogenitatea, condusă prin alternanță de Aurel Manolache și Dumitru Neațu, dirijor secund, a realizat pe parcursul celor două ore de spectacol o performanță nu numai de rezistență, ci și de valoare interpretativă.

*(Ștefan CĂRĂPĂNCEANU, **Muzica**, nr. 8 - 1982, pag. 36)*

NUNTĂ LA FANTASIO

Consecvent salutarului obicei de a realiza microstagiuni în Capitală, mizând în același timp și pe simpatia și popularitatea de care se bucură în rândul publicului bucureștean, Teatrul **Fantasio** a fost de curând oaspetele mai multor scene, începând cu cea a Teatrului **C. Tănase**, unde a avut loc o manifestare cu un public mai special, format din compozitori, realizatori și interpreți ai genului, precum și un apreciabil număr de critici muzicali, seria încheindu-se cu spectacolul prezentat pe scena Clubului I.C.T.B.

Surprizele plăcute nu au fost puține, dacă se mai pot numi surprize atuurile cu care de-a lungul anilor ne-a obișnuit această formație: actori de un real talent, o orchestră perfect sincronizată și bine strunită de însuși conducătorul instituției, în persoana compozitorului Aurel Manolache, o trupă de balet de mare tehnică, condusă cu har de Cornel Patrichi, suită căreia i se adugă în mai palide culori mănunchiul de soliști vocali.

Mergând mai în profunzimea aprecierilor, consider că un talent de talia lui Jean Constantin, actor care a atacat cu succes și partituri adiacente genului (teatru, film, radio, emisiuni TV), de această dată suferă de încorsetarea unor texte care nu-l definesc și nu-i crează posibilitatea etalării măsurii talentului său. Aceleași aprecieri, dar și aceleași amărăciuni pot fi exprimate și la adresa nu mai puțin talentatului actor Gelu Manolache, partenerul „de o viață".

www.ziuaconstanta.ro

al lui Jean. Mai sunt și alți actori talentați în spectacolul constănțean: Mariana Cerconi, Fritz Braun sau Victor Imoșeanu, care reușesc o performanță actoricească decentă.

Selectată și antrenată de mai mulți ani, cu fantezie și competență profesională de maestrul coregraf Cornel Patrichi, echipa de balet s-a constituit ca un personaj omniprezent pe întregul parcurs al spectacolului, în care perfecțiunea și sincronizarea mișcărilor, cu fiecare apariție, au smuls aplauze. Încă o dată, am avut revelația unor numere solistice de înaltă ținută tehnică și artistică datorate talentatului cuplu de balerini Gina și Milidi Tătaru. Balerină de linia întâi, actriță plină de farmec sau solistă vocală de prezență notabilă, Rodica Manolache acoperă cu succes o bună parte din program.

Uzând de un „clasic" procedeu gazetăresc, de a prezenta în prim-plan părțile bune și foarte bune ale unei manifestări artistice (și, după câte se observă, nu au fost puține), vom consemna în continuare și câteva neîmpliniri legate mai puțin de modalitățile de interpretare și mai mult de ceea ce a vrut să spună autorul părților vorbite, în persoana secretarului literar al teatrului, Sașa Georgescu. Ancorat destul de șubred în realitățile zilelor noastre, textul spectacolului s-a limitat la unele aspecte de viață nesemnificative, neesențiale (uneori, cu tente vulgare), salvat pe unde s-a putut de intervenția talentului actoricesc. De altfel, însuși titlul din „serialul" mult prea căutat al ultimelor manifestări ale instituției - **Fantasiorama**, **Fantasiada**, continuând cu cel în cauză: **Nuntă la Fantasio** (sperând să fie și ultimul) - nu-și găsește explicații și exprimări prea clare pe parcursul spectacolului. Pentru că, așa cum spuneam, se reține foarte puține aspecte de viață comentate de autorul libretului; ne permitem să citățm câteva mostre de, cum am zice noi, „parodia parodiei", consemnate în programul de sală, a cărui intenție de prezentare naivă lezează bunul gust și seriozitatea profesională a celor ce se străduiau să creeze unitatea artistică și interpretativă pe scenă (program care, lecturat, s-ar putea să te facă să zâmbești, dar amar): „Programul de desfășurare a nunții... la Fantasio, alcătuit de socrii (H. Mălineanu, Sașa Georgescu, Aurel Manolache), cu concursul nașei cu scenografia (Theodora Dinulescu), ofițerul stării... muzicale (tot Aurel Manolache)

www.ziuaconstanta.ro

și a (sic!) nunului mare (Cornel Patrichi)" sau „Invitații vor fi întâmpinați de familia **Fantasio** în chip de prolog al nunții" sau „Vorniceii Jean Constantin și Gelu Manolache vor explica în ce fel și-au adus contribuția ca să fie nuntă mare", sau „Rodica Manolache, secondată de un grup de martori balerini, va recunoaște, în fața nuntașilor că nu greșești niciodată dacă iubești", sau „În atenția mirilor, pentru viitor: câteva considerații ale lui Gelu Manolache despre progenituri" și suita citatelor în aceeași notă a așa-zisei „glume" ar putea continua. De altfel, întregul caiet-program al teatrului suferă de lipsa unei acurateți a limbii române, fiind îmbâcsit de formule stereotipe greoaie.

Amintindu-ne cu plăcere de reușite ale Teatrului **Fantasio**, de unele „momente" și chiar spectacole devenite antologice, pe care întotdeauna le-am consemnat în termenii cei mai elogioși, ne permitem să sugerăm conducerii instituției renunțarea la orice rabat de calitate, pentru că o trupă de valoarea celei de mai sus nu are nevoie să coboare sub înălțimea ștachetei la care a ajuns după ani de muncă (și aceasta o transmite nu numai un simpatizant consecvent al lui **Fantasio**...).

*(Ștefan CĂRĂPĂNCEANU, **Muzica**, nr. 2- 1984, pag. 32)*

DOUĂ SPECTACOLE DE REVISTĂ

(...)Am urmărit, la București, spectacolul **Nuntă la Fantasio** al teatrului constănțean, în prima din cele două reprezentații de la Palatul Sporturilor și Culturii. Au asistat cam 4.000 de spectatori, dar a doua zi, o sâmbătă, sala a fost, am aflat, aproape plină, ceea ce demonstrează popularitatea bucureșteană a teatrului de pe litoral (cu Jean Constantin „port-drapel").

Spectacolul a convins chiar și în spațiul imens al sălii de sport, pentru că a fost gândit fără a neglija ingredientele ce garantează succesul: costume frumoase (inclusiv cele... de baie ale balerinelor, căci să nu uităm că se joacă mai ales la malul mării, iar revistă fără puțină picanterie, bucurie a ochiului, este absurd să cerem!), decor bogat, montare amplă, prolog convingător, proiecții.

În acest spectacol, semnat de Sașa Georgescu,

www.ziuaconstanta.ro

Aurel Manolache și H. Mălineanu, se detașează momentele coregrafice, unele din ele antologice, realizate cu ingeniozitate de același Cornel Patrichi, cu un colectiv valoros și „lucrat". Ele ies din tiparele, din șabloanele genului. I-am remarca încă o dată, aici, pe Gina și Milidi Tătaru, întregul ansamblu artistic constănțean meritând a fi citat, de la Jean Constantin (mai în formă ca oricând) și Gelu Manolache la Mariana Cerconi, Fritz Braun (cu un subiect la „zi": cubul „magic" al lui Rubik!), Coca Andronic (**Va veni o vreme** - un cântec frumos), Trio **Do-Re-Mi**, Rodica Manolache (care cântă și dansează, nefiind singura balerină solicitată pentru muzică sau proză la acest teatru: criză de cântăreți sau descoperire de talente? Oricum, ideea nu e rea deloc), Victor Imoșeanu, Valy Manolache, Dumitru Caramitru, Carmen Rădulescu (între timp venită la **Tănase**)...

Am evidențiat, dintre multele momente bune - **Progeniturile**, dar am și amenda unele neatenții din text (rufele nu se spală cu șampon) sau exprimări nefericite („ca chenzina", „geacă kaki"). Iar momentul de pace, dacă ar fi fost mai puțin festivist (suntem, totuși, la revistă...), cu siguranță ar fi fost mai convingător, mai sincer. Una peste alta, însă, de mult n-am mai avut, în același an, două bune spectacole de revistă!

*(Octavian URSULESCU, **Tribuna** - Cluj-Napoca, nr. 35, 30 august 1984)*

FANTASIO-SERVICE

A sosit și momentul de vârf, el se numește Jean Constantin și e „marca de garanție" a teatrului **Fantasio** din Constanța.

(...)Teatrul **Fantasio** are o certă personalitate, iar baletul său e binecunoscut și peste hotare; faima instituției se datorează mai ales protagonistului și „secundului" acestuia, Gelu Manolache, precum și dansatorilor.

Dotat cu o vervă fabuloasă, cu un instinct al comicului și un simț al improvizației nedisimulat, Jean Constantin are la activ roluri bune în filme și seriale de televiziune. Se scriu texte speciale pentru el (în care se cam abuzează însă de aceleași poante și aluzii), texte cărora le face o transfuzie de personalitate. Este un excelent comic de esență populară și faima i-a sporit aplombul,

www.ziuaconstanta.ro

fie că se află în mijlocul unui stadion de fotbal sau într-o sală mică. Nu i-ar strica o mai excelentă dozare a mijloacelor, câteodată vulgarizatoare, deşi recunoaştem că e greu să reziști chemării de sirenă a publicului care vrea să râdă!

Gelu Manolache poate fi nu numai secundant; de unul singur (când nu exagerează mimica), face bijuterii, cu rafinament şi experienţă. Piticul Fritz Braun e şi el mereu „pe fază".

Baletul e foarte bun, delicat şi plin de temperament, după caz, înconjurându-şi cele două vedete: Gina Tătaru şi Milidi Tătaru.

Mai evoluează la Constanţa Trio-ul **Do-Re-Mi**.

Aurel Manolache îşi confirmă calităţile de compozitor inspirat, prolific, şi de director muzical competent. Păcat doar de reaua organizare şi de lipsa bunelor maniere a celor care primesc oaspeţii la grădină.

*(Alecu POPOVICI, **Teatrul**, nr. 9/1986, pag. 63-64)*

FANTASIO COLOR

Secţia de estradă (?- J.B.) a Teatrului **Fantasio** a reuşit să impună, de multă vreme, un stil revuistic propriu, ale cărui caracteristici sunt, în primul rând, verva, eleganţa, gustul pentru haloul cromatic strălucitor, care să însoţească fiecare număr pe tot parcursul unui spectacol.

Noua premieră - **Fantasio color** - întruneşte şi ea cu prisosinţă calităţile amintite, adăugând, astfel, noi şi convingătoare argumente ideii că divertismentul, când e realizat cu talent, inspiraţie şi originalitate, poate întruni şi atributele artei. Sincronizarea dansului cu cântecul de muzică uşoară şi gagul vesel a funcţionat inteligent, rezultatul fiind, indubitabil, mărturia efortului unor buni profesionişti ai scenei.

Fără a avea structura unei piese ale cărei componente dezvoltă concentric o anume idee, textul semnat de Mihai Maximilian şi Vasile Veselovscki abundă, în schimb, în scenete cu reală încărcătură satirică, cu un umor care, nu o dată, pigmentează

www.ziuaconstanta.ro

şăgalnic anecdota propriu-zisă şi jocul de „poante". Nu-i mai puţin adevărat că vocaţia comică autentică şi experienţa scenică îndelungată a mereu tânărului, în particulară jovialitate, Jean Constantin, secondat remarcabil de nu mai puţin talentatul Gelu Manolache, asigură câtorva scenete patină de recital actoricesc. E de notat, apoi, aplombul şi un fin simţ al accentelor comice ale Rodicăi Manolache, o actriţă cu multiple disponibilităţi, sau ale Ginei Tătaru, neobosita bucurie a jocului la Fritz Braun, Mihai Sorin Vasilescu ş.a.

Este, de altfel, meritul regizorului Mihai Maximilian de a fi ştiut să armonizeze atractiv spectacolul în întregul său, punând cu fineţe în evidenţă, într-o manieră contrapunctică, datele certe ale fiecăruia. Inundat fastuos de culorile şi fundalurile generoase ale decorului imaginat de arh. Theodora Dinulescu, străbătut de la un capăt la altul de sonurile muzicii - care are, statornic, la **Fantasio**, un slujitor de marcă în compozitorul şi dirijorul Aurel Manolache - noua premieră excelează în egală parte şi prin numerele de balet. Căci coregrafia semnată de Milidi Tătaru are nu numai fantezie debordantă, un ritm viu şi alert, o linie îndrăzneaţă şi modernă, dar izbuteşte, totodată, să imprime ansamblului omogenitatea şi ambiţia de a da, număr de număr, totul, dacă se poate. Cât priveşte perechea Gina şi Milidi Tătaru, ea a strălucit în numerele solistice, încântând publicul.

Şi mai există în acest spectacol o dimensiune demnă de luat în seamă: tinereţea. O dimensiune necesară la estradă, căci în absenţa ei şi-ar face loc rutina şi calofilia, care ar transforma şi cele mai frumoase intenţii în gesturi obosite şi greoaie. Încercarea de a împrospăta necontenit ansamblul, de a nu rămâne cantonaţi în scheme şi clişee revuistice, chiar dacă ele au însemnat, la un moment dat, un succes real, îşi spun, iată, cuvântul. Este evidentă tentativa de înnoire, începând cu repertoriul la soliştii de muzică uşoară Cornelia Pop şi Coca Andronic, sau la trio-ul **Do-Re-Mi**, aflat într-o bună formă, şi într-o oarecare măsură şi la Dumitru Caramitru,

Aşa încât, chiar în ciuda unor replici ceva mai poticnite, a unor melodii mai lipsite de fior şi a unor panouri pictate cam violent, **Fantasio color** îşi atinge ţelul, relaxând şi frunţile ceva mai încreţite, dăruind spectatorului clipe de reală deconectare.

*(Elena C. FLOARES, **Tomis**, anul XXI, septembrie 1986)*

www.ziuaconstanta.ro

UN DAR PENTRU CEI MICI: PINOCCHIO LA FANTASIO

Mașinile s-au oprit, stopurile au devenit inutile: din toate cele patru direcții, la intersecția bulevardului Republicii cu strada Mihai Viteazul, sute de copii, însoțiți de părinți și cadre didactice, au luat „cu asalt" sala **Fantasio**. Explozie de vitalitate și voioșie, nerăbdare fără margini, curiozitate, toate amplificate de bucuria reîntâlnirii (sau a întâlnirii pentru prima dată) cu teatrul, cu fascinanta lume a scenei. Prilejul: premiera, în acest frumos sfârșit de septembrie, a noului spectacol pentru copii al Teatrului **Fantasio**, musicalul **Pinocchio**.

...Luminile s-au stins, nimeni nu se mai foiește în scaun, liniștea s-a lăsat în sală. Minunata poveste a lui Collodi, inspirat transpusă scenic de regizorul Ion Brehnescu, pe frumoasa muzică a compozitorului Aurel Manolache și în sugestivele decoruri ale scenografului Vasile Jurje, a captat atenția micilor spectatori, numai „ochi și urechi" la pățaniile lui Pinocchio, prietenul atâtor și atâtor generații de copii de pretutindeni.

În final, aplauze. Călduroase, minute în șir, pe deplin meritate de talentații artiști de la **Fantasio**, autorii acestui generos dar oferit celor mai mici spectatori ai Constanței, acum, la început de an școlar.

*(Arcadie STRAHILEVICI, **Litoral**, 25 septembrie 1986)*

PINOCCHIO

Teatrul **Fantasio** din Constanța are o viață artistică incontestabil meritorie, dar discret ținută în penumbră; bucurându-se în tăcere de afluența publicului - de altfel, pe deplin mulțumitoare -, evită ieșirea în arena competițiilor de prestigiu, cu toate că numeroasele turnee peste hotare i-ar da dreptul să-și arboreze marile succese.

Faptul poate se datorează și prejudecății potrivit căreia, prin profilul său revuistic, prin repertoriul alcătuit pe măsura unui public necesarmente foarte larg, nu se poate ridica la nivelul

www.ziuaconstanta.ro

maximei exigențe estetice. Îndreptățit sau nu, calificativul „bun pentru succes" nu incită curiozitatea comentatorilor.

Dar chiar ignorat (cu sau fără voie), acest teatru nu osteneşte în a căuta noi forme de a-şi atrage şi pregăti pentru viitor promoţiile de spectatori; tenacitatea - admirabilă, şi soluţiile găsite ne îndeamnă să credem că este vorba de o strategie educaţională consecvent respectată.

Teatrul **Fantasio** doreşte să aibă şi public preşcolar şi şcolar. Şi îl are! Secţia muzicală pentru copii şi tineret funcţionează (încă timid, e drept) în acest scop. Recenta sa premieră, **Pinocchio**, este un spectacol, am putea spune, **inter-disciplinar**: trupa acestei secţii, compusă din balerini şi actori-cântăreţi, permite construirea unor montări aflate în vecinătatea atât a operetei cât şi a baletului.

Probabil aşa se explică şi de ce dramatizarea celebrului text al lui Collodi se află la jumătatea drumului dintre teatrul „de proză" şi libretul de operetă: simplificarea până la schemă a peripeţiilor trăite de păpuşa vie este compensată copios de dilatarea câtorva momente spre dimensiunea ariei de operetă.

Constantin Brehnescu, realizatorul acestei duble adaptări a basmului la scenă, a înţeles care sunt şi avantajele formulei - detaliata portretizare a personajelor - şi limitele ei - riscul de a transforma povestea ascensiunii păpuşii spre om într-un lanţ de scheciuri muzicale. Dificultatea putea fi depăşită printr-o singură posibilă soluţie: ca Pinocchio să treacă de la nepăsarea jucăriei fără destin la statutul de fiu al omului, urcând - din pătanie în pătanie - prin strâmtul coridor al iluziei, neîncrederii, umilinţei şi spaimei de moarte, o trecere din ce în ce mai chinuitoare şi mai lipsită de speranţă. Numai înaintarea progresivă spre acut poate da micului spectator care-l îndrăgeşte pe Pinocchio, sentimentul că dreptul de a fi om trebuie răsplătit cu împotrivirea la ceea ce este sălbatic şi urât de oameni.

Pentru desfăşurarea spectacolului, aceasta a apărut a fi problema ce se punea în faţa regiei. Şi Constantin Brehnescu, în calitate de regizor, a realizat-o în bună măsură.

După fiecare moment de tensiune psihologică,

www.ziuaconstanta.ro

partitura muzicală încununează voios și triumfal, poate prea repede și prea definitiv, ieșirea din situație a lui Pinocchio.

Mișcarea scenică realizată de Körössy Istvan și muzica semnată de Aurel Manolache săvârșesc eterna minunăție a teatrului, în care șapte interpreți (Camelia Poenaru, Rodica Țocu, Cătălin Anastase, Florin Dumbravă, Anca Ivan, Vasile Bota și Sergiu Aliuș), interpretând douăzecișitrei de personaje, dau senzația că scena e cotropită de numeroasa populație a făpturilor din fabule.

Scenografia lui Vasile Jurje, sever limitată la a oferi posibilități de schimbare la vedere și „din mers" a locului de acțiune, dar capabilă să susțină horbota multor accente decorative, îngăduie fiecărui interpret să-și etaleze prin pantomimă capacitatea de sugestie.

Multe gesturi „de investitură" făcute de actori sugerează, până la a le face vizibile, obiecte și detalii altminteri absente în scenă.

Momentele de pantomimă, atât de subtil introduse în urzeala întegului, dau măsura unor înzestrări artistice de care trupa, din pricina inerentei modestii ce însoțește orice început de activitate, pare că nu își dă seama pe deplin.

Cert mi se pare a fi că această trupă, căreia dansul, baletul îi sunt atât de familiare, poate să producă, sub bagheta unor regizori inspirați, o înnoire a formelor de spectacol pentru copii și tineret.

De aceea, montarea realizată de Constantin Brehnescu trebuie socotită drept exercițiu de acomodare a actorilor la condițiile și pretențiile marilor realizări scenice; faptul că rezultatul e plăcut e doar un punct de start, și nu limită a puterii de creație proprie a acestei trupe. Dansând, cântând, interpretând șarjat, actorii care joacă rolurile celor ce-l răpesc și-l țin captiv pe băiețelul din lemn cioplit tind a face din aceste personaje prezențe mucalit didactice și jovial moralizatoare, căci, după cum le stă bine în orice basm, aceste personaje s-au născut pentru a fi pedepsite exemplar.

Verva, radioasa bucurie de a juca a întregii distribuții au făcut imposibilă recunoașterea, sub puzderia de măști mereu schimbate, a vreunuia dintre interpreți; spectacolul este o creație colectivă.

www.ziuaconstanta.ro

Reușita de a fi o trupă **integral** dăruită jocului îi acordă dreptul de a fi, cu proxima ocazie, invitată la una dintre competițiile de prestigiu dedicate teatrului pentru copii și tineret.

*(Paul Cornel CHITIC, **Teatrul**, nr. 11-12, 1986, pag. 113-114)*

UN NOU SPECTACOL LA TEATRUL FANTASIO: LUMEA RÂDE... DE CÂND LUMEA

Până la premiera proiectatului spectacol **Legendele revistei**, Teatrul **Fantasio** oferă publicului un produs artistic definit drept „divertisment muzical". Și, într-adevăr, **Lumea râde... de când lumea** se conformează regulilor genului, autorii „brodând" pe o idee (perenitatea umorului de-a lungul veacurilor) secvențe muzicale, dansante și, evident, umoristice care, în ansamblu, generează o atmosferă de veselie și bună dispoziție.

Materialul (să-i spunem) literar al spectacolului nu este nou decât în mică măsură, multe dintre scenete fiind cunoscute publicului statornic al acestui prestigios colectiv artistic, ceea ce nu afectează însă interesul vizitatorilor de dată recentă ai sălii **Fantasio**, întrucât e vorba de unele texte care își mențin în continuare actualitatea și valoarea artistică.

Spectacol de Gelu Manolache, având pe generic nume de realizatori bine cunoscuți - Andrei Mihalache (regia), Aurel Manolache (direcția muzicală), Milidi Tătaru (coregrafia), Dan Sachelarie (scenografia) - **Lumea râde... de când lumea** ocazionează câteva aprecieri favorabile și îmbucurătoare. Mai întâi atrage atenția oportuna infuzie de tinerețe în rândul interpreților, o bună impresie lăsând, din această categorie, Lucia Mereuță, Doina Moroșanu și, mai ales, Oltița Chirilă, care, la puțin timp după lansare, înregistrează progrese considerabile, ce le asigură deja locul în rândul „stelelor" de la **Fantasio**. Acestea se numesc, după cum se știe, Gelu Manolache, Fritz Braun, Rodica Manolache, Coca Andronic și Mihai Sorin Vasilescu, cel din urmă aflat într-o meritorie ascensiune, ca și Dumitru Caramitru, care își valorifică, de o bucată de vreme, reale calități actoricești. Tot ca pozitive trebuie semnalate câteva frumoase cântece noi de Aurel Manolache, având ca sursă de inspirație marea și

www.ziuaconstanta.ro

meleagurile din preajma acesteia, ca și evoluțiile ansamblului de balet, mult întinerit.

Pe fundalul acestor reușite, spectacolul are însă și câteva „pete" care îi diminuează calitatea: unele texte „prăfuite" - de pildă **Criticistul** (?!) **pe teren**, o serie de evoluții solistice șterse, cum e cazul cu Trio **Do-Re-Mi**.

În linii mari, **Lumea râde... de când lumea** este ceea ce și-a propus, adică un spectacol de divertisment, avându-și asigurată audiența la publicul larg.

*(Arcadie STRAHILEVICI, **Dobrogea nouă**, 30 martie 1989)*

PARLAMENTUL MELODIILOR

Stagiunea teatrală 1990, oarecum influiențată de pulsul evenimentelor violente din ultima vreme, care au transformat strada într-o scenă și ai cărei protagoniști se schimbă surprinzător de la o zi la alta, a fost relansată fără îndoială de premiera Teatrului **Fantasio**: **Parlamentul melodiilor**.

Lucrarea își onorează titulatura, în primul rând pentru faptul că acceptă provocarea vieții politice sau pur și simplu degringolada omului aflat sub vremuri, devenind o șarjă (tragi)comică, asumându-și un rol de terapie socială, fără a cădea în didacticism.

Substanța realității și absența îngrădirilor permit autorilor textului - Alex. Darian, Dan Mihăescu și C. Zărnescu - să depisteze mecanisme sociale false, radicalizate, conștiințe duplicitare, confuzii care distonează elanul originar, sublimat moral, care a fost declanșat de revoluția din decembrie.

În contextul unei atât de viguroase preocupări de fundament a comicului, apelul cam frecvent la sexualitate poate fi acceptat ca supapă de siguranță pentru excesiva revărsare a politicului peste fiecare moment al existenței noastre, ca o reacție de apărare a intimității în fața fenomenelor de manipulare și a fluctuației violenței dincolo de nivelul limită admis de oricare democrație.

Textul este, fără îndoială, un argument puternic al producției de la **Fantasio**. Actorii au dovedit o constantă poftă de joc: vârstnicii Mariana Cerconi și Fritz Braun, amândoi în formă

www.ziuaconstanta.ro

excelentă, ca și Mihai Sorin Vasilescu, deja o stea a genului la Constanța, lui revenindu-i dificila sarcină de a „acoperi" spațiul cedat prematur de Jean Constantin și Gelu Manolache. O surpriză plăcută: Anca Ivan.

Muzica - de cea mai bună calitate, incluzând și piese din repertoriul internațional. O garnitură de tineri soliști talentați și plini de personalitate reprezintă o autentică forță de atac a instituției în competiția cu teatrele de gen din țară: Angela Caraiman, Sorin Mocanu, Georgeta Ignat, Ramona Caraș, Lucia Mereuță, Răzvan Teodoru. S-a remarcat printr-o muzicalitate de excepție și intensitatea trăirii Lucia Mereuță, aflată categoric într-un progres notabil.

Orchestra a sunat impecabil. Conducerea muzicală, sobră și eficientă, aparținând dirijorului și compozitorului Dumitru Lupu, a asigurat coerență muzicală întregului spectacol.

Baletul merită o mențiune specială. Bunele intenții ale dansatorului Cornel Loney s-au concretizat remarcabil numai în dansuri de o factură acrobatică modernă (însumând elemente de break cu jazz) distilând modalități de teatralizare.

În rest, încercări nefinalizate, la care se adaugă contrastul neplăcut între virtuozitatea băieților și stângăcia fetelor din ansamblul de balet, prea redus numeric pentru pretențiile unui teatru de revistă. O situație - limită, o adevărată criză, am înțeles, care trebuie rapid corectată.

Maniera regizorală s-a menținut în nota expozitivă, depășită doar în câteva scene, de exemplu în reușita ilustrație - comentariu, în care intervin păpuși à la Muppets, ca și în rock-ul final, deși strădania solistului nu șterge nota de prea mare fidelitate a tânărului Răzvan Teodoru față de idolul său, Elvis Presley. O manieră care, pe market-ul internațional al show-ului l-ar costa pe Teodoru exact plata drepturilor de autor...

Scenografia reprezintă un capitol nu tocmai reușit al spectacolului. Eu, cel puțin, n-am prea găsit firul de legătură între colecția de costume prezentate și ideea sau măcar specificul asumat prin titlu. Cu o excepție deosebit de interesantă: costumul actorului Fritz Braun, alcătuit din tăieturi de ziare. Oare din întâmplare să fi nimerit realizatorii o corelație fundamentală în spectacolul teatral,

www.ziuaconstanta.ro

anume relația costum-personaj, costum-situație, costum-joc? Fiindcă pardesiul lui Fritz Braun are o deplină funcționalitate expresivă, vorbind mai mult decât textul însuși, conotând suculent dincolo de text.

Deci, recapitulând, colecția mai sus amintită nu susține o feerie, nu susține un spectacol realist, rămânând mereu la jumătatea drumului între intenția și realizarea ei.

Făcând iarăși bilanțul, de această dată al tuturor compartimentelor, concluzia este pe deplin favorabilă acestui serios teatru constănțean, chiar dacă specialitatea sa este divertismentul.

*(Ana Maria MUNTEANU, **Radio Constanța**, 23 iunie 1990, ora 14,40)*

LOVE STORY ÎN LIFT

- dialog cu autorul piesei, Alex. Ștefănescu -

Greu să afli ce se pregătește pentru această stagiune la **Fantasio**, mai ales că noua conducere, asigurată de dl. Jean Badea, și-a răsfățat publicul și în vară cu mai multe premiere o dată, parcă pentru a ne demonstra - dacă mai trebuia - că la Constanța merită să contezi pe Revistă.

Dar, cu totul întâmplător, la el acasă, criticul literar Alex. Ștefănescu, cunoscut și recunoscut în Constanța nu doar pentru cărțile de referință semnate, ci și prin activitatea publicistică desfășurată alături de noi, ne-a vorbit despre **Melania și ceilalți**:

- Este o comedie pe care am scris-o anul trecut. Ea a fost citită în fața publicului, în 19 decembrie 1989, la cenaclul revistei **Teatrul**, de actorii **Giuleștiului**, în regia lui Alexa Visarion. Vă dați seama, în 19 decembrie veneau zvonuri alarmante de la Timișoara și, deci, era o atmosferă total nepotrivită pentru o comedie. Ulterior, piesa a fost pregătită pentru Radio de regizorul Constantin Dinischiotu, cu alți actori: George Constantin, Virgil Ogășanu, Rodica Mandache ș.a. și transmisă la emisiunea de teatru radiofonic.

- Și cum a ajuns **Melania** la Constanța?

- Simplu. Jean Badea, ascultând piesa la Radio, mi-a telefonat și mi-a cerut acordul pentru a o pune în scenă la **Fantasio**. Am acceptat cu entuziasm pentru că sunt legat sufletește

www.ziuaconstanta.ro

de Constanța, este orașul în care am trăit cei mai frumoși ani ai tinereții mele.

- Ce se petrece în comedia de care vorbim?

- Un bărbat și o femeie, care se cunosc între ei, printr-o întâmplare, rămân blocați în lift, o noapte. Inevitabil, se îndrăgostesc unul de altul. Interesant că își inventează o biografie pentru a-l impresiona pe celălalt, iar, ulterior, au ocazia să se cunoască cu adevărat și să-și dea seama că realitatea era cu totul altfel. În noaptea în care sunt sechestrați în lift, în clădire pătrund și doi hoți, ceea ce este, evident, o sursă de situații comice. Colectivul Teatrului **Fantasio** mi-a făcut propunerea să fac o comedie muzicală, iar eu, deși n-am nici o competență în domeniul muzicii, am consimțit.

- Ce spune asprul critic Alex. Ștefănescu despre dramaturgul care bate la porțile consacrării tot cu numele Alex. Ștefănescu?

- Această comedie n-are pretenția de a fi profundă, ci își propune doar să facă spectatorul să râdă. Am scris-o pentru că m-am săturat să văd comedii românești la care nu râzi. Am constatat cu surprindere că există o mare diferență între satisfacțiile unui critic literar și cele ale unui dramaturg. Un critic muncește din greu, citește, își face fișe, primește recompense modeste și se înconjoară de dușmani, în timp ce un dramaturg scrie o piesă, i se joacă, primește bani mulți și toată lumea - inclusiv actrițele - îl simpatizează. Dacă știam asta, scriam de mult comedii...

- Când vă vom aplauda pe scena Constanței?

- Cred că peste vreo lună, maximum două.

- Mult succes!

*(Aurelia VOINEAGU, **Cuget liber**, 11 octombrie 1990)*

LOVE STORY ÎN LIFT

Premierele și-au păstrat, sau au fost încă păstrate, în atmosfera teatrului actual, cu întreg ritualul, puțin sentimental festivist, la care nu lipsesc florile, aplauzele prelungite, autorii, invitații, toaletele de seară. Tocmai de aceea am revăzut spectacolul într-o zi oarecare, cu un public oarecare, cu actorii veniți la serviciu

www.ziuaconstanta.ro

etc. etc. Pentru a fi convinsă că impresiile pe care le-am cules nu sunt subiective, nu s-au lăsat poleite de atmosfera premierei.

Dar **Love story în lift**, recentă premieră a **Fantasio**-ului constănțean, se prelungește în fiecare spectacol, semn că piesa, altceva decât cu ce fuseserăm obișnuiți de genul teatrului, place tuturor. Pare numai o comedie muzicală, cu replici și situații producătoare de râs, dar este, pentru cine vrea să accepte, o confruntare și o înfruntare cu secvențe triste și adevărate din orice viață, mai ales după, să zicem, treizeci de ani. Și aceasta tocmai când vrei să accepți frământările existenței conjugale fără prea multe întrebări retorice.

Textul este splendid. Cursiv, într-o manieră corectată exemplar, așa cum și-a dorit-o autorul Alex. Ștefănescu, un sever critic literar, ca posibil model pentru dramaturgii timpului său. Versurile, purtând aceeași semnătură, au incantație, sensuri, rimă. Așa se explică cum le-a dat formă muzicală compozitorul Dumitru Lupu de par șlagăre din prima audiție.

Actorii simt textul, muzica și vor să facă dovada profesionalismului lor. Până și un rol episodic, omul de serviciu, interpretat de Dumitru Caramitru, este un recital actoricesc. Actrița Ilena Ploscaru pare a fi a revistei dintotdeauna, cu aceeași prospețime și firesc.

Constantin Dinischiotu, regizorul piesei, într-un mai amplu interviu pe care ni l-a acordat înainte de ridicarea cortinei, la premieră, declara: „Mi-a plăcut de la început textul piesei, i-am spus lui Jean Badea că sunt îndrăgostit de piesă, e scrisă foarte bine, de mult n-am mai întâlnit o scriitură atât de curat, de îngrijit realizată. Ca dramaturg, Alex. Ștefănescu, fiind la debut, mai are micile sale defecte. Mi-a plăcut mult modalitatea în care autorul a înțeles să prezinte două lucruri distincte: subiectul propriu-zis - acțiunea din lift, ancorată în prezent, și prospecția în viitor a celor două personaje. Am simțit că la **Fantasio** poate ieși o comedie muzicală și, înțelegându-mă foarte bine cu compozitorul Dumitru Lupu, care mi-a fost colaborator cu ceva ani în urmă în București, am cerut autorului versurile, niște songuri în spiritul personajelor, realizându-se, astfel, transpunerea muzicală a gândurilor și replicilor lor.

Am întâlnit un colectiv impresionant, dornic să

www.ziuaconstanta.ro

lucreze bine, am luat o actriță pe care o cunoșteam foarte bine, cu care am făcut la Constanța circa 25 premiere, acum stupid, nedrept pensionată, care a fost și un exemplu în repetiții și un ajutor. Pe Mihai Sorin Vasilescu îl cunoșteam de la Botoșani, când am montat, acum vreo 10 ani, o piesă acolo, el debutând cu talent. Este un actor deosebit. Și cu acești actori (Mihai Sorin Vasilescu, Coca Andronic, Dan Constantin, Maria Zlotea, Ileana Ploscaru, Dumitru Caramitru, Vasile Bota și Radu Dogaru) am realizat un spectacol pe care-l socotesc, chiar înainte de premieră, bun. Am lucrat bine, cu multă plăcere, pentru a satisface și pe autor, și publicul, și critica de specialitate".

Proaspătul dramaturg, Alex. Ștefănescu, într-un scurt respiro de după emoțiile premierei: „Doar la Constanța puteam aduce această primă piesă a mea, unde sentimental mă simt legat de oameni. Mi s-a părut primirea princiară și cred că a ieșit bine. Mulțumesc întregului colectiv de la Teatrul **Fantasio** pentru tot".

Se mai cuvin și alte cuvinte? Poate o nouă invitație pentru cei care n-au văzut încă **Love story în lift** de Alex. Ștefănescu, la Teatrul **Fantasio**.

*(Aurelia VOINEAGU, **Cuget liber**, 29 decembrie 1990)*

LOVE STORY ÎN LIFT

Lucrarea de debut dramaturgic a criticului Alex. Ștefănescu este - fără îndoială - mai mult decât o comedie de succes. Textul savuros țese mișcătoare, unduitoare pânze între teritoriile visului, idealurilor și o realitate prozaică. O realitate-capcană erodând personalitatea eroinei principale, Marta, tocmai prin inconsistența, prin falsul aparențelor, prin jocul lor care scurtcircuitează distanța dintre adevăr - întotdeauna un co-domeniu al interiorității. Când există și minciuna, prejudecățile, grija pentru ce spune lumea - ca resort al psihologiei și conduitei unor personaje precum Titi și doamna Enăchescu, sau conjugarea duplicitară adevăr/minciună (în cazul personajului Lilișor Vasilescu), Marta este salvată prin ședințe de reactivare a eului profund din lift (care devine un soi de cabinet psihanalitic prin dialogul Marta - Paul Stanciu, ultimul, un sensibil - flegmatic, un personaj cu solidă armătură interioară). Paul Stanciu o

www.ziuaconstanta.ro

descoperă pe adevărata Marta și o câștigă. Iată, pe scurt, tabloul unei simultaneități înghesuite a situațiilor și personajelor comediei, mai mult decât o sumă de încurcături și gaguri, o comedie care poate fi „citită" la mai multe nivele de profunzime.

Este oare o comedie muzicală?

Muzica intervine cu prea multă economie și discreție pentru a se impune cu o forță dramaturgică propriu-zisă. Este o comedie agrementată cu o muzică frumoasă sau cu accente cu funcție descriptiv-ilustrativă, cu excepții puține, dintre care, memorabilă, poate doar cupletul omului de serviciu. Dumitru Lupu este, și aici, un compozitor de o consacrată anvergură și putere constructivă. Fantezia și meșteșugul său trebuiau să fie mai generos valorificate, pentru a crea, în extensia lucrării, dimensiunea muzicală inalienabilă unei muzical-comedy.

Pe fondul acestui generos capital inițial oferit de comedia lui Alex. Ștefănescu, regizorul Constantin Dinischiotu și scenografa Ruxandra Bârsan, au construit o comedie tradițională, în spiritul teatrului comercial de pe Broadway, aproape de litera textului și de potențialul perceptiv al publicului mediu, adesea fără complicații, speculând poantele fără excese, fără îngroșările din teatrul de revistă.

Un spectacol plin de vervă, îngrijit, echilibrat și linar curat, ca o lecție de comedie clasică. O altă calitate este generată de o adecvare studiată a interpreților la câmpul de definiție al personajelor propus de autor și filtrat de regizor. Coca Andronic dovedește intuiție și naturalețe în rolul Martei, e fragilă și inflexibilă, blazată și profundă, vulnerabilă și disimulând sub provocări o verticalitate morală de structură. Vocea însă, prea ondulată, prea cântată, transmite parțial și cu decalaj (față de jocul ei) intențiile în flux, care nu sunt de aceea duse la capăt. Mihai Sorin Vasilescu se află cu un pas înainte față de evoluțiile anterioare; totuși, de un comic prea căutat și inadecvat „diapazonului" său liric. Ori de câte ori supralicitează reacția publicului (și nu lipsesc îngroșările), linia personajului este sacrificată, iar impactul după care tânjește actorul îl aruncă departe de ambițiile sale profesionale lăudabile. Cu Paul Stanciu, dl. Vasilescu reușește momente de adevăr teatral fără a cădea în vulgaritate, într-o complicitate forțată cu publicul.

www.ziuaconstanta.ro

Într-o evoluție redusă ca întindere, dar de o rară probitate profesională - afirmată în toată lunga și strălucitoarea sa carieră artistică în teatrul dramatic - Ileana Ploscaru dă senzația că este singura care joacă, umbrind - prin meșteșug și eficacitate - tot ceea ce se întâmplă dincolo de aparițiile ei și dincolo de ea.

Dan Constantin își așează personajul (Titi Enăchescu) pe o coardă parodică și nu dovește o fantezie pe măsură. Maria Zlotea (Lilișor) - și ea o recentă achiziție - frumoasă, vaporoasă, elegantă și cu sex-appeal, poate fi, cu greu, legată de imaginea matroanei cu trei copii ș.a.m.d. Este însă o inadecvare asumată cu vervă și temperament de actriță, care ține să fie bine înregistrată în memoria publicului (ceea ce se întâmplă la concurență cu protagonista).

Adevărata vedetă a spectacolului este omul de serviciu interpretat de Dumitru Caramitru, o apariție de un comic irezistibil, cu priză imediată, fulgerătoare, cu sala. Cu antenele sensibile ale talentului său, actorul - cântăreț - dansator - mim intuiește esența unui gen față de care restul spectacolului rămâne în exterioritate.

Decorul realizat de scenografa Ruxandra Bârsan pare gândit mai mult pentru televiziune decât pentru scenă. Ideea celor trei spații simultane de joc ni se pare cu totul justificată - decorurile sunt frumos desenate, degajă intimitate și confort vizual, însă liftul în care cei doi se descoperă are câteva deficiențe care diminuează ideea în sine.

Această laborioasă incizie în substanța noului spectacol ce îmbogățește repertoriul Teatrului **Fantasio** intenționează să vă atragă spre unicul teatru muzical de pe viitorul... Broadway constănțean.

*(Ana Maria MUNTEANU, **Tomis**, nr. 1, ianuarie 1991)*

LITO-RALIUL VESELIEI
(Cui folosește mediocritatea?)

Am mers la premiera spectacolului **Lito-raliul veseliei** pregătită să-l reîntâlnesc pe Geo Saizescu, cel care ne oferise deliciile unor filme ca **Un surâs în plină vară**, **Astă-seară dansăm**

www.ziuaconstanta.ro

în familie sau **Eu, tu și Ovidiu**, despre a cărui personalitate artistică, încununată cu nenumărate premii naționale și internaționale cunoșteam câte ceva. Alături de d-sa apărea numele lui Aurel Felea. Era prima colaborare cu Teatrul **Fantasio** și contam, ca orice spectator de altfel, pe o anume scrupulozitate a textului, sever „cenzurat" de marca autorilor, pe o regie elaborată, ajutată de o scenografie pe măsură. Din păcate, spectacolul la care am fost invitați este modest din toate punctele de vedere. În primul rând, textul suferă, pe alocuri, de stridențe lingvistice care ajung în câteva cazuri la trivialități, completate cu gestică, ca în scheciul **Fetițele nopții**. Cele două interprete, Carmen Clapa și Nicoleta Chivulescu, respectând rigorile regiei „păcătuiesc" prin vulgaritate, deși sunt evidente virtuțile artistice pe care le prezintă.

Dacă în dicționarul limbii române nu există cuvintele „trompetării" și „cocostârcării", inovații lingvistice realizate numai pentru a găsi cu orice preț „liant" între secvențele derulate, același efort forțat îl depun, cu aplomb, cei doi tineri actori, Dan Cojocaru și Ovidiu Popescu, clovnii spectacolului. Adăugând la acestea prezentarea, datorată vervei și dezinvolturii lui Iulian Dumitrache, un talentat tânăr actor, putem conchide că, datorită regiei și textului, partea artistică lasă mult de dorit.

Și aceasta în condițiile în care noua „garnitură" a teatrului este constituită din tineri cu reale aptitudini revuistice, care pot fi valorificate într-o măsură mult mai mare. Despre trupa de balet, a cărei coregrafie poartă semnătura lui Papp Zoltan, n-am putea spune decât că s-a prezentat mediocru, mai ales în sceneta **Barurile de-a lungul veacurilor**.

A salvat spectacolul orchestra de sub bagheta dirijorului Dumitru Lupu, percutantă, sincronizată, de virtuozitate. Și tinerii soliști Georgeta Ignat, Sorin Mocanu, Vivi Petcu, Gabriela Moraru, Ramona Caraș, enumerați în ordinea intrării în scenă, numeroasele texte în primă audiție și prelucrări moderne din repertoriul internațional. (...)

Scenografia, decorurile și costumele (sic!) sunt în mare măsură pregătite în pripă.

Este neîndoios meritul Teatrului **Fantasio** de a

www.ziuaconstanta.ro

veni, cu o frecvență de toată lauda, cu premiere, dorind reînnoirea repertoriului, adaptarea lui la actualitatea zilei, urmărind esența scopului său estetic: satirizarea tarelor sociale. Este, în peisajul artistic al Constanței, singurul teatru care își respectă programarea spectacolelor, densă, variată, care a întreprins cele mai multe turnee în județ, cu o încărcătură în toate zilele săptămânii, fără sâmbete libere și vacanțe. Există aici o atmosferă de lucru sănătoasă, o dorință continuă de perfecțiune. Se simte respectul, în fiecare demers artistic, față de spectator. În actuala criză teatrală din întreaga țară, la **Fantasio**, se poate vorbi de revitalizarea revistei. Acestea sunt evidențe care ne dau speranța că și fără capete de afiș, cu atâta tinerețe „achiziționată" recent, numele teatrului va reveni firesc pe scena românească.

Tocmai de aceea, rândurile de față s-au vrut îngroșate pentru a nu fi acceptată, sub nici o formă, mediocritatea, oricât de bun nume ar avea ea. În goana după un bilet în plus, nu are dreptul să facă rabat la educația artistică a publicului tânăr, cel care a invadat încă din seara premierei sala teatrului și pe care nu trebuie să-l lăsăm să râdă zgomotos la glume, să le zicem, fără perdea.

*(Aurelia VOINEAGU, **Cuget liber**, 14 martie 1991)*

Cea mai recentă premieră de la Fantasio - o reușită!

ZARAZA DE LA ALCAZAR

Am apreciat și cu alte prilejuri, o vom face și în rândurile de față, cu convingerea intrinsecă a adevărului impus prin respectul față de publicul spectator: Teatrul **Fantasio** tinde să redevină, primul am zice, în peisajul cultural al Constanței, un nume de referință, o instituție pozată dintâi într-o neoficială, evident, ierarhie, alcătuită exhaustiv din sufragiile publicului, la care se adaugă puținele, din cele în ce mai rare cronicile de specialitate. Cu o excepție, cel mult două din cele șapte premiere inventariate în ultimele zece luni, la care se adaugă altele două, în pregătire, sunt dovada clară că se caută o revenire prin clasicizare a formulelor de gen, a stilului revuistic atât de fragil și superfluu în zilele noastre. Se caută la **Fantasio**, mai ales, o echipă neapărat tânără, împrospătarea colectivului efectuându-se

www.ziuaconstanta.ro

din mers, pe criterii de vârstă, talent, entuziasm și trudă. Se caută, mai ales, căile prin care se poate dovedi, concret, că membrii acestei instituții, absolut toți, s-au pus în slujba Măriei sale - publicul. Contribuie la această impresie și atmosfera sărbătorească, plină de respect, cu care sunt întâmpinați oaspeții, publicul adică, la fiecare manifestare.

Am mers de data aceasta la Fantasio, la această ultimă premieră, **Zaraza de la Alcazar**, pregătiți să ne amuzăm, să zâmbim, ba chiar să și râdem. Pregătiți de titlul spectacolului, cu rezonanțe retro, de distribuție, de numele regizorului, ne-am așezat relativ confortabil în fotolii privindu-ne discret vecinii, pentru siguranța lipsei de cenzură a râsului și am așteptat ridicarea cortinei. Și am râs. La **Alcazar** se râde, uneori în cascade, publicul intră în consonanță cu actorii, aplaudă generos.

Zaraza de la Alcazar este o comedie adaptată după E. Labiche de către Aurel Felea și Șerban Georgescu, cu muzică în premieră absolută. Acțiunea se petrece în București, în deceniul al treilea al acestui secol, umorului de situație adăugându-i-se un text satiric cu o scriitură limpede, fără vulgarități, cu accente extrem de actuale, apropouri aduse prin timp la frământările noastre de astăzi. Spectacolul iese din obișnuitul ultimelor demersuri revuistice prin fidelitatea sa la gen, păstrând tiparele revistei, amintindu-ne nostalgic de Constantin Tănase sau rememorând astăzi cu el viața în cotidianul neliniștit și dur.

Regizorul Constantin Dinischiotu a dozat pe tot parcursul spectacolului concentrația optimă de umor, de gaguri și chiar de reflexivitate, iar distribuția e gândită pe măsura acestei viziuni regizorale. Se simt, de la început, osatura de echilibru, matura lecție de actorie oferită de cei doi actori ai dramaticului, nedrept înlăturați acolo din schemă, Ileana Ploscaru și Emil Sassu; cu o fișă de creație impresionantă pe scenă, în mulți ani de activitate, cei doi actori aduc o anume eleganță aristocratică în jurul căreia se țese un joc detașat, amuzant, distanțat, în care își dau concursul Mihai Sorin Vasilescu (răsfățat nu pentru că ar vrea, conform rolului, dolari nenumărați, ci pentru talentul și aplombul său), Silviu Tripșa, Dumitru Caramitru, Dan Constantin, Coca Andronic (ingenuă chiar și în postura unei

www.ziuaconstanta.ro

alergătoare de zestre în valută), Carmen Clapa, Maria Zlotea (ordinea enumerării este cea indicată de autor). Dacă ei și-au ales o ținută scenică potrivită într-un stil ce cuprinde secvențe dintr-o realitate care a început să supraliciteze în societatea noastră nouă, Iulian Dumitrache este o surpriză absolut plăcută. Își dovedește disponibilități pentru rolul de compoziție comică, un savuros apetit pentru pantomimă și demonstrează, dacă mai era necesar, că actorii tineri, în echipă, pot impune un program estetic, un stil, reconsiderând revista. Atunci când, repetăm, au la îndemână un text bun, cu gaguri și poante, lucrat cu migală de profesioniști ai scenei, precum regizorul Constantin Dinischiotu. Iar decorurile lui Dan Sachelarie, reapărut ca o nevoie de schimbare în peisajul artistic al Constanței, accentuează sugestiile, dând comediei satirice planurile impuse de text și interpretare. (Ca o notă în plus, afișul spectacolului și coperta programului au fost executate după schițele actorului Dumitru Caramitru, un comic cu un registru larg de posibilități scenice, care, iată, își dezvăluie și alte aptitudini).

Ne refeream, încă de la început, la seriozitatea și spiritul de echipă ale teatrului care dorește, ambițios, să depășească starea actuală. Așa poate să motiveze și faptul că numai aici, în fața publicului constănțean, prin această ultimă premieră, s-a marcat festiv **Ziua mondială a teatrului**. A fost omagiul slujitorilor Thaliei către publicul spectator, dar credem că nu greșim dacă spunem că aplauzele care au încununat seara premierei s-au constituit și într-un sincer omagiu al nostru, al tuturor, către ei, artiștii de la Revistă.

*(Aurelia VOINEAGU, **Cuget liber**, 4 aprilie 1991)*

AL DOILEA GLONȚ

Fenomenul teatral actual al Constanței, judecat prin prisma spectatorilor - mai puțini decât altădată, dar surprinzător de mulți la unele manifestări artistice cu ținută și reclamă (vezi recentul Festival de muzică camerală **Marea Neagră**) -, nu poate fi înțeles decât prin subtilitățile manifestărilor sale. Analiza din unghiul susținătorilor săi, **interpreții**, rămâne iarăși un subiect cu varii interpretări, multe din ele căzând sub incidența subiectivismului.

www.ziuaconstanta.ro

De ce toate aceste reflecții? Pentru a comenta, tocmai în acest contrariat context, poziția colectivului actoricesc al Teatrului **Fantasio** față de spectatorii săi. Am mai scris-o și cu alte prilejuri, la acest teatru de tradiție al Constanței, meritorii rămân, în primul rând, încercările de a se găsi căi noi de reatragere a atenției spre un gen artistic accesibil și moralizator, și aceste încercări se materializează, pe de o parte, prin numărul mare al premierelor, în această penurie de forțe actoricești și de bani, pe de altă parte, prin abordarea unor genuri diverse, de la spectacolul-concert la comedie, music-hall și revistă.

Toate numai pentru a canaliza atenția spectatorului, pentru a chema publicul la teatru (sigur, nu stă în puterea conducerii teatrului nici să asigure căldură în sală de spectacol. nici să alunge întunericul de pe străzi, nici să grăbească lucrarea de reamenajare a intrării în clădirea Teatrului **Fantasio**).

Și, înfruntând toate aceste serioase piedici, puse sufletului nostru avid de artă, de frumos, de emoție, am vizionat al doilea spectacol, după premieră, cu **Al doilea glonț**, o comedie polițistă de Robert Thomas, alături de câteva zeci de elevi veniți, se pare „cu școala", public care a devenit și „barometrul" atracției piesei, al accesibilității ei pentru orice vârstă.

Piesa place, captează interesul, îți menține atenția în derularea tablourilor. Regizorul Constantin Dinischiotu folosește textul comediei polițiste a lui Robert Thomas în aparență, infuzând savuroase subtexte și etajând minuțios subiectul piesei, pentru a ajunge la finalul deconspirativ, surprinzător.

Un spectacol alert, în care remarci și nota socio-moralizatoare, și calamburul, și atitudinea eroi-comică, insinuarea și subtextul din care înțelegi că actrița Dina Cocea, traducătoarea textului, și-a aranjat regizoral, inspirat și curgător detaliile ligvistice. Pe cele scenice le ordonează, după formule bine știute, regizorul Constantin Dinischiotu, inepuizabil, inspirat, cursiv în toate detaliile tablourilor spre un final cu happy-end.

Emil Sassu „duce" întregul spectacol cu același talent, cu o dezinvoltură pe care ți-o dau numai pasiunea fără vârstă și statornicia pentru meserie. Alături de el, „ținând pasul" în același

www.ziuaconstanta.ro

ritm alert, Maria Lupu și Dumitru Caramitru, într-un registru artistic nuanțat, după cum o cer rolurile. O comedie polițistă place la orice vârstă. Până la sfârșitul piesei îți solicită imaginația, potențialul interpretativ. Chiar dacă nu e Agatha Cristie, se apropie foarte mult de ceea ce înseamnă perfecțiunea genului.

Al doilea glonț merită văzut chiar și în aceste condiții austere, pe care ni le oferă generos cei care nu s-au îngrijit de căldură, printre altele...

*(Aurelia VOINEAGU-LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 7 noiembrie 1991)*

AFLAȚI ÎN GREVĂ, ACTORII DE LA FANTASIO ADUNĂ APLAUZE

Recenta premieră a Teatrului **Fantasio**, o „grevă" deturnată de un autor constănțean, Ananie Gagniuc, a dovedit că dramaturgia contemporană trebuie înconjurată mai ales prin forțele locale, competitive, de substanță, ceea ce rămâne, deocamdată, meritul exclusiv al acestui colectiv artistic.

Ananie Gagniuc a „răbufnit" după decembrie '89, asaltând rubricile foiletoniste ale publicațiilor locale și centrale, revendicând pe merit, locul întâi pe țară la Gala umorului românesc de anul trecut, punând pe masa editorilor mai multe piese, precum **Țărâna de pe mine**, **Pricini pentru Palaghia** sau trilogia **Aur și păstăi**. Scăpat brusc de cenzură și mai ales de autocenzura cazonă, tânărul autor constănțean, cu iz dulce moldovenesc, creează pentru **Fantasio** un cabaret politic, formă modernă de gen revuistic, în care politicul irumpe și prin temă, dar și prin calitatea umorului, peste care plutește amar hohotul de râs. Autor incomod, sincer, cu o conștiință civică superbă, apăsând bisturiul în tarele zilei și-n personajele ei, nu iartă nimic, începând cu scaunele cele mai înalte.

Ananie Gagniuc se străduiește să păstreze, în textul său, și calitățile de fin umorist, dar marșând uneori și în replici și situații dure, după cum îi dictează situațiile reclamate.

Actorii simt calitatea textului și joacă cu mare poftă, cu imaginație și ambiție. Pe scenă se află două generații:

www.ziuaconstanta.ro

studenții primei facultăți de musical din țară, **Hyperion**, care fac cea mai bună practică cu public, și actorii teatrului, al căror joc devine mai proaspăt și antrenant în contact cu viitorii lor colegi.

Iulian Dumitrache, intrat în regula de joc a autorului, creează momente savuroase, corozivitatea satirei din replicile sale fiind dublată de un mim talentat, Dan Constantin și Dumitru Caramitru aduc pe scenă siguranță, iar câteva scenete par joc de cuvinte încrucișate. De fapt, în economia de spațiu tipografic, vom enumera doar numele actorilor și cântăreților spectacolului, în ordinea viitorului program de sală, aflat încă în fază de realizare: Coca Andronic, Mirela Pană, Anca Drăghici, Georgeta Ignat, Sorin Mocanu, Vivi Petcu, Ramona Caraș, Dan Cojocaru, Ovidiu Popescu, Camelia Constantin, Mihai Sorin Vasilescu, Ștefan Glință, Gheorghe Maximencu, apreciind că, prin fiecare și cu toți laolaltă, **Grevă la Fantasio** este un spectacol ce trebuie neapărat văzut.

Mai ales că în finalul spectacolului, într-un recital extraordinar de muzică ușoară românească, o puteți aplauda pe cunoscuta cântăreață Ileana Șipoteanu, ale cărei glas melodios și apariție scenică plac deopotrivă.

Muzica compozitorului Dumitru Lupu se fredonează, este bine frazată, lirică, închegată, iar prolificitatea autorului, care ne oferă în primă audiție, la aproape toate spectacolele, cel puțin câte un șlagăr, demonstrează buna tradiție componistică a revistei constănțene, aflată într-un suiș continuu.

Coregrafia, semnată de Papp Zoltan și Dan Cherata, realizează prin câteva dansuri de forță, în manieră de cabaret, legătura dintre piesele spectacolului. Balerinii din trupa **Fantasio**, recent angajați în schema teatrului, sunt de mare atracție.

Scenografia este semnată de Dan Sachelarie, în stilul cunoscut, cu o strălucire gradată, în care, pe alocuri, costumele distonează.

Constantin Dinischiotu semnează regia artistică, un nume care și-a pus amprenta, cu profesionalism și seriozitate, pe creșterea teatrului de revistă, pe diversificarea repertorială, pe fermitatea în programe, pe distribuție.

www.ziuaconstanta.ro

Grevă la Fantasio este un spectacol de autori. Se râde, se aplaudă, se face haz de necaz.

*(Aurelia VOINEAGU-LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 14 decembrie 1991)*

GREVĂ LA FANTASIO

Spre deosebire de alte săptămâni care au sfârșit anonim într-un fotoliu în fața televizorului, prima săptămână de decembrie s-a ales tocmai în week-end cu o... grevă de proporții... scenice.

Titlul inițial al premierei Teatrului **Fantasio** - o revistă cum n-am mai văzut de mult pe scena cu o istorie lungă și interesantă, o revistă care plesnește și trăznește în dreapta și-n stânga în excesele partizane, în derogările de la bunul simț, în lumea noastră măruntă - era **Dulci și-amare de la mare**. Un titlu frumos, dar insuficient „mixat" publicitar. S-a găsit imediat altul, care a stârnit reacții imediate la publicul potențial, opinii scrise negru pe alb pe așa-numitele „telegrame" cu care a fost împânzit orașul. O grevă la **Fantasio** nu se-ntâmplă chiar în fiecare zi, este adică un eveniment! E drept, unii s-au îndoit de legitimitatea unei mișcări protestatare în citadela glumelor, a minunilor și mininătiilor în carne și oase...

Cert e că **Fantasio** a lansat o „incendiară" semnată de un umorist mai mult bănuit decât consacrat, Ananie Gagniuc, de un compozitor binecunoscut, Dumitru Lupu, și un regizor de numele căruia se leagă debutul și revigorările ulterioare ale teatrului constănțean, Constantin Dinischiotu. Această asociație fericită a propulsat genul, vremelnic în derivă, spre o realizare-etalon, care rezistă comparației cu momente mai fericite din istoria aproape octogenară a revistei românești. (...)

Textierul, pe numele său cât se poate de netrucat - Ananie Gagniuc - este marea descoperire a anului '91. Umorist premiat și maestru al pilulei, dl. Gagniuc face aici proba unui talent în expansiune cantitativ formală și incisivitate care determină cuvintele să explodeze într-un joc reactiv de mare curaj și savoare.

Compozitorul Dumitru Lupu, autorul aproape exclusiv al muzicii spectacolului și regizorul Constantin Dinischiotu,

www.ziuaconstanta.ro

ambii, indiscutabil, actorii unui teritoriu artistic și public național, confirmă, fiecare în felul său, „palierul" realizărilor prin care au devenit reputați.

O grevă dezlănțuie multe și neașteptate consecințe. Așa se întâmplă și pe scenă și în sală și la balcon, de unde apar și perorează conform unei logici à la Reinhardt - ca-n Piața Universității - participanții la protest, atrăgător și autentic, prin farmecul tinerilor și, mai ales, a tinerelor actrițe, studente la Facultatea de music-hall, și convingător, jucat cu plăcere și inventivitate de o trupă în care se remarcă Iulian Dumitrache. Am mai subliniat talentul său de mim, mobilitatea și expresivitatea naturală a unui corp puțintel, capabil să ajusteze relația emoțională scenă/public și îi preziceam o carieră rapidă la **Fantasio** și aiurea. Din câteva gesturi și replici, Ovidiu Popescu croiește un personaj, este și el un comic înnăscut, care așteaptă să fie valorificat. Mirela Pană vine din urmă în ale actoriei cu aplomb; fumul nu iese fără foc și arde frumos și când **cântă** (o bossa-nova reușită și elaborată de compozitorului Gigi Rădulescu) și atunci când **zice**, poate un pic prea preocupată de text.

O apariție scurtă, dar care avansează pe o altă traiectorie decât cea medie a spectacolului - actorul Mihai Sorin Vasilescu, care surprinde prin muzicalitatea până acum necunoscută și timbrul baritonal foarte calitativ speculate în registrul liric confesiv (poate prea liric confesiv pentru un june prim care n-a ajuns la vârsta a treia spre a fi crezut pe cuvânt!). Coca Andronic este numai fascinant frumoasă și tânără în acest spectacol, Dan Constantin renunță cu greu la obiceiul de a schematiza, Dan Cojocaru nu-și face partitura concludentă.

Dumitru Caramitru nu este consecvent pe creasta hazului contagios, dar, pe ici, pe colo, troznește zdravăn masca cea mai potrivită, gestul demonstrativ, ticul caracterizant (vezi **Studio electoral**, **Jos comunismul!** etc.).

Cântăreții, foarte buni (cu excepția lui Vivi Petcu) și foarte frumoși: Ileana Șipoteanu, Geta Ignat, Ramona Caraș, Sorin Mocanu. Melodiile semnate aproape în exclusivitate de compozitorul și dirijorul Dumitru Lupu, între care câteva șlagăre care i-au alimentat popularitatea, sunt - așa cum spuneam - studii pentru perspectiva

www.ziuaconstanta.ro

producțiilor de tip muzical, cu cântăreți/actori/dansatori, perspectivă ce se conturează deja din frânturi, unele de maximă concentrare. Seria de tineri cântăreți ilustrează „școala Dumitru Lupu", o școală de canto axată pe cultivarea muzicalității, articulației sunet/trăire, acuratețe, voce amplă, impostată corect etc. etc.

Iar melodiile, între care duete redutabile ca dificultate, nu sunt doar o succesiune de exerciții de școală, ci vor fi, probabil, șlagărele sale din acest an. Am remarcat aceeași predilecție pentru linia melodică amplă, bogată în inflexiuni lirice și patetice, peste un strat orchestral de fractură diferită, cu influențe de jazz și căutări neoclasice.

Regizoral vorbind, marea performanță o constituie ritmul îndrăcit. Constantin Dinischiotu excelează nu numai în contrapunerile „cor" (grup) - solist, un fel de dispunere muzicală a „scenelor" scurte și dinamice care sparg scheciul țăndări, colorându-l cu personalitatea fiecăruia dintre actori. Masca și gestul caracterizant pictează esențial, îngroșând schemele, prelungesc și potențează textul, culegând roade imediate.

Toate bune și frumoase până la scenografie, care reia obsesiv toate binecunoscutele oportunități în materie de decoruri, lumini și costume, și la baletul de un amatorism ireproșabil! Coregrafia rămâne constant în afara bunelor intenții care pavează absența fostei trupe (azi la Istambul), a unui coregraf adevărat - Milidi Tătaru - și a unei comediene care nu a fost încă egalată, Gina Tătaru.

Există undeva și o încercare de a reanima brigada, în batjocura unor texte clasice, de care se face vinovat textierul, că și-a permis, și regizorul - că a acceptat.

Pe finalul vesel-trist, rău sonorizat și de aceea neinteligibil, lumina nu joacă, nu colorează, nu îmbracă afișul mobilului grevei: precaritatea montării, precaritatea resurselor financiare care descurajează genul. Nu îndeajuns încât să oprească cutia magică și reflectoarele ei necruțătoare să lumineze și să facă incizii cu zâmbetul (amar) în carnea actualității. Să-i urăm succes!

*(Ana MARIA MUNTEANU, **Incizii cu zâmbetul (amar) în carnea actualității**, cronică teatrală la **Radio Constanța**, 15 decembrie 1991, ora 10,10)*

www.ziuaconstanta.ro

GREVĂ LA... FANTASIO

Când un teatru riscă să înscrie pe afiș piese originale, nume tinere, necunoscute încă (sau deloc) publicului larg, se cheamă că îi merge bine. Își permite, cu alte cuvinte - la adăpostul câștigului rezultat din spectacolele „fără probleme" (financiare) să încerce marea cu degetul și, în plus, să apară în chip de Mecena - ceea ce are darul de a-i spori popularitatea.

Este, s-ar spune, un risc... bine calculat și care, nu o o dată, e încununat cu... beneficii (la propriu). Ca să nu mai punem la socoteală infuzia de noutate - garantată! - și satisfacția de a fi ajutat - înaintea tuturor - un tânăr cu vocație artistică să se afirme! Presupunând, desigur, că această vocație există...

Din acest punct de vedere, trupa **Fantasio** are ceva experiență de oferit: experiența unui risc cu miză... sigură! Fiindcă atât, să zicem, **Love story în lift** cât și, mai nou, **Grevă la Fantasio**, deși semnate de debutanți, aparțin unor condeie cunoscute, chiar recunoscute, demult și răsunător consacrate, precum Alex. Ștefănescu. Autorul comediei **Love story în lift** este un critic literar și un eseist de referință, cu cărți și prestigiu incontestabil. La rându-i, Ananie Gagniuc începe să se impună tot mai mult prin ascuțișul articolelor sale publicate în presa locală... post-revoluționară. Omul pare decis să-și facă un nume, se ia în serios, e atent la încărcătura polemică a scenetelor și glumițelor, aparent nevinovate, nu-l sperie nici un tabu (?!) și - de ce nu? - s-ar putea să avem surpriza (plăcută) de a-l vedea consacrat mai repede decât cred până și apropiații săi... Ne facem datoria, deci, de a semnala, cu obiectivitate, creșterile artistice tomitane, atâtea câte și cum sunt...

Fiindcă, e limpede, în cazul lui Ananie Gagniuc avem de-a face cu un condei promițător, care merită mai mult decât o simplă felicitare formală, curentă la orice debut. Și, cum numai o critică fără menajamente l-ar putea, cu adevărat ajuta, vom mărturisi că, deși dovedind iscusință, textul cabaretului politic **Grevă la... Fantasio** abundă în stângăcii, satira nu-i întotdeauna de spița cea mai... nobilă, iar umorul, pe alocuri, e minunat, e sublim, dar lipsește de desăvârșire. Ceea ce face ca unele replici, cuplete sau scenete cam...

www.ziuaconstanta.ro

nesărate, să treacă, totuși, rampa, este lipsa de prejudecăți cu care autorul ia în răspar evenimente, oameni și lozinci... la ordinea zilei, hâtra șăgălnicie cu care zburdă printre subiecte... grave, felul complice în care-ți face cu ochiul, îndemnându-te să-i accepți jocul, cu regulile lui cu tot, așa cum sunt.Din fericire, mai are Ananie Gagniuc și norocul de a fi avut parte de colaborarea unui regizor precum Constantin Dinischiotu, care a știut să echilibreze onorabil întregul, punând, unde și cât trebuie, contrapunctul strălucitor, cum ne-a obișnuit, la un moment dat, trupa **Fantasio**.

Se folosește însă, până la plictiseală, o schemă care scârțâie prea evident, prea zgomotos. E timpul depășirii automatismelor (care pleacă nu numai de la schematismul textului). Altfel, ca și în cazul spectacolului la care ne referim, le va fi din ce în ce mai greu actorilor și interpreților să-și găsească făgașul, individualitatea mult râvnită. Cu atât mai mult cu cât mulți dintre ei n-au nici destulă experiență, pregătire și aplomb ca să nu cadă în capcanele nemiloasei, prematurei rutine... Oricum, Coca Andronic, Dumitru Caramitru, Dan Constantin, Iulian Dumitrache (cu certe calități comice), Maria Lupu, Mihai Sorin Vasilescu, Mirela Pană, Anca Drăghici s-au achitat cum s-au priceput mai bine de misia actoricească încredințată (faptul că i-am amintit în ordinea înscrierii lor pe afiș sugerează tocmai inexistența unor prestații deosebite) alături de soliștii Georgeta Ignat, Sorin Mocanu, Ramona Caraș, Vivi Petcu și a dansatorilor pregătiți de Papp Zoltan și Dan Cherata, alcătuiesc distribuția premierei **Grevă la... Fantasio**, la care adăugăm contribuția - bine venită oricând - a unei vedete a genului, Ileana Șipoteanu.

*(Carmen TUDORA, **Tomis**, nr. 2, februarie 1992)*

CUI FOLOSEȘTE?

- Triste reflecții pe marginea unui spectacol cu preț redus la **Fantasio**: **UN BĂRBAT FATAL DE PE LITORAL** -

Ultima premieră a Teatrului **Fantasio** se ghicea încă din titlu. O mică șușanea imitând parcă pe toți care, din zodia Peștelui, au venit o vară întreagă pe litoral, în mod fatal, să ne îndemne

www.ziuaconstanta.ro

la râs prin trivialități, prin facil sau prin vorbe goale.

Nu doream să avansăm idei preconcepute, pentru că pe afiș, ca regizor, este trecut numele directorului instituției, Mihai Sorin Vasilescu; textierul este un umorist local de substanță, recent laureat, Ananie Gagniuc, iar actorul principal, un talent recunoscut, într-o ascensiune frumoasă, Iulian Dumitrache. Dacă adăugăm la această enumerare și faptul că premiera era programată să anticipeze o frumoasă aniversare a teatrului, 35 de ani de revistă constănțeană, un eveniment remarcabil, de mare investitură pentru întreaga cultură a orașului, nu putem fi îngăduitori cu ceea ce ni se oferă sub titlul **Un bărbat fatal de pe litoral**.

Ne gândiserăm întâi că ceea ce se derula pe scenă timp de două ore s-ar putea subtitra un spectacol la preț redus, dar de fapt timpul consumat pentru această montare nu poate căpăta vreun preț, decât dacă ne-am propus cu tot dinadinsul să oferim tineretului nostru, aflat și așa într-o criză accentuată a vârstei căutărilor și întrebărilor, un model de non-spectacol.

Mai întâi de toate, câteva cuvinte despre muzică. Grupul vocal-instrumental **Euxin**, trei persoane în ținută de stadion, avându-l în frunte pe dl. Mircea Iani, vin și pleacă de pe scenă cu o încetineală somnoroasă, încurajați de tehnica de înregistrare în care nu e nevoie decât de a mima corect, și ei nici pe-asta n-o fac. Într-o sală cum este cea a teatrului, cu o acustică deficitară, numai lipsa de respect față de spectatori sau, eventual, lipsa de profesionalism, poate duce la aceste formule improvizte, în care banda magnetică se substituie eforturilor orchestrale.

În dezacord cu intrările și ieșirile din „bandă", nu sunt ajutați nici soliștii vocali Adi Covaci, Magdalena Mușat, Marina Pocora și Laurențiu Duță, ultimul din ei cu o mare mobilitate scenică, poate și cu calități vocale remarcabile.

Dansatorii din grupul **Total Dance jr.** se străduiesc să umple spațiile dintre momentele prozodice, dar tot ceea ce fac pe scenă se pretează mai degrabă unui program de bar de categoria a II-a.

Actorul Iulian Dumitrache, după cum am mai spus-o în repetate rânduri, posesor al unor haruri revuistice

www.ziuaconstanta.ro

remarcabile, și-a ales ca parteneri pe tinerii studenți ai Facultății **Hyperion**: Ovidiu Popescu, Anca Drăghici și Gheorghe Maximencu. Un grup eterogen, cu o anumită lejeritate pe scenă, cu disponibilități artistice, dar cu toții căutând să îngroașe subtilitățile textului semnat de Cristina Cristea și Ananie Gagniuc, cu mișcări vulgare, uneori de-a dreptul jenante.

Ne întrebăm cui folosește spectacolul? Tinerilor care n-au ce învăța din asemenea lecții sau le învață prost? Maturilor, care nu au disponibilitatea să guste asemenea umor desuet? Vârstnicilor, care se jenează privind asemenea scene? Teatrului de revistă, a cărui carte de vizită este dată de tradiție, de remarcabile nume de referință ale artei contemporane? Autorilor înșiși, al căror palmares este deja cunoscut și apreciat? Nu ne rămâne decât să spunem: păcat, mare păcat!

*(Aurelia VOINEAGU LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 22-23 februarie 1992)*

O FATĂ ÎNDĂRĂTNICĂ

O fată îndărătnică este titlul celei mai proaspete premiere a Teatrului **Fantasio**, cu care s-a inaugurat **Decada teatrului**, manifestare marcând 35 de ani de activitate revuistică și Ziua mondială a teatrului. Suficiente argumente pentru a privi spectacolul ales și jucat vineri 20 martie în fața unui public invitat - autorități locale, actori, prieteni apropiați, ziariști - cu mai multă bunăvoință...

E o piesă moralizatoare, bună deopotrivă pentru părinți, copii, adolescenți, unchi și prieteni, cu o structură comică de farsă, care pe muzică dă scenariului o funcționalitate spectacologică. Compoziția lejeră a cântecelor, purtând semnătura maestrului Edmond Deda, ajută piesei comico-sentimentale cu implicații de critică socială, altfel spus, pe canavaua cam rară a acțiunii cântecele (versurile: Cella Tănăsescu) au o intervenție benefică.

Regizorul, același atent, meticulos profesionist Constantin Dinischiotu, a ales o distribuție extrem de îndrăzneață. În ordinea intrării în scenă: Mirela Pană, Luciana Crudu, Emil Sassu, Mihai Sorin Vasilescu, Dumitru Caramitru, Dan Cojocaru, Ovidiu

www.ziuaconstanta.ro

Popescu, Iulian Dumitrache, Dan Constantin. După cum se observă, doar patru sunt actorii teatrului, ceilalți - proaspăt studenți. Se știe că este un mare curaj de a distribui studenți din primii ani în roluri principale, în piese de condiție artistică precum aceasta, dispunând de un fin, delicat umor englezesc. De la diletantism la profesionalitate, drumul actorilor de la **Fantasio** trece acum obligatoriu prin sălile Facultății **Hyperion**, unde aceiași sunt studenți, profesori, toți colegi. Riscul este enorm, a fost nevoie de o mână abilă, forte, decisă să slujească doar scena. Organicitatea, sudura interioară a unui colectiv artistic, format din elevi și profesori, poate rămâne un țel de neatins. La cei 35 de ani ai săi, iată că **Fantasio** abordează o tinerețe absolută.

Regizorul a așezat intriga sub alte unghiuri, schematizând unele personaje pentru a putea prefera bufonada lui Iulian Dumitrache, secondat (forțat pe alocuri) de Dan Constantin, pentru că există la acești actori un apetit comico-grotesc care trebuie strunit, modelat. Emil Sassu, și actor, și asistent de regie, se poartă cu aceeași dezinvoltură, puțin marcat de grijile rolului. Dumitru Caramitru e „altfel", într-o haină ceva mai sobră. Dan Cojocaru e ajutat de tinerețe și de fizic, Ovidiu Popescu - de condiția sa sportivă de halterofil... Cele două viitoare actrițe, Mirela Pană și Luciana Crudu, cărora li s-au încredințat înainte de „majorat" rolurile principale ale unei piese grele, se descurcă în cele mai multe cazuri, infuzând scena cu vocile lor tinere, curate, cu o mișcare abilă (datorită și statornicului coregraf al teatrului, Fănică Lupu), promițând carieră artistică.

Regretăm că nu i-am întâlnit măcar în sală, în această primă seară a aniversării teatrului, pe mentorii revistei constănțene, care se numesc Aurel Manolache, Jean Constantin, Gelu Manolache, Dan Spătaru, Ilona Moțica, Fritz Braun, Mariana Cerconi. Din coșul cu flori dăruit actorilor, li s-ar fi cuvenit și lor...

*(Aurelia VOINEAGU-LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 24 martie 1992)*

FANTASIO 35

Zilele trecute nivelul de trai al revistei românești a mai crescut cu o aniversare: Teatrul de Revistă **Fantasio** din Constanța a împlinit 35 de ani. Nu știu dacă e mult sau e puțin. Pentru

www.ziuaconstanta.ro

unii e puțin. Pentru o instituție care poate supraviețui 35 de ani, făcând spectacole **de revistă**, e mult. Mai ales că **Fantasio** a rezistat în mod curajos: s-a autodenumit **de revistă** într-o vreme când alte instituții, mai cu staif și cu vechime, se numeau impropriu și aberant **satirice-muzicale**. A avut curajul să lanseze vedete de reviste. L-a inventat pe Jean Constantin - invenție națională. Și pe Gelu Manolache. A prelungit viața artistică a celui mai mare regizor de revistă, Nicușor Constantinescu. S-a gândit la spectatorii de mâine și de poimâine ai genului și a montat, cu succes, reviste și musicaluri pentru copii. Iar revistele pentru adulți au înveselit mulți ani verile litoralului pentru cei care - pe atunci - își puteau permite să-și petreacă vacanțele la mare. Timp de câteva generații, dacă vă amintiți, primele cunoștințe care te întâmpinau la coborârea în gara Constanța, erau afișele cu **Săracu' Gică**.

Fantasio, dintr-o pornire modestă și - să fiu iertat - provincială, a devenit cu timpul un teatru de revistă solid, de autoritate artistică, adunând în jurul său autori, realizatori și interpreți de prim ordin.

Sper să nu se supere pe mine prea multă lume, dar nu pot să nu amintesc aici - eventual, numai pentru cei care au uitat - că multe din aceste succese de altădată, care și-au prelungit ecourile până în prezent, se datoresc unor profesioniști și sufletiști de revistă, cum au fost (și mai sunt!) compozitorul Aurel Manolache și secretarul său (literar) Sașa Georgescu, cel care știe să pună suflet, săptămânal, până și într-o floare de cactus... Sigur că ștafeta lor de pricepere și de pasiune a fost preluată astăzi de o altă echipă, mai tânără (fără supărare, Sașa!), pe care o știu și o presupun la fel de inimoasă și cu dragoste pentru revistă.

Oare ce ne mai așteaptă de aici încolo? Dumnezeu știe... **Fantasio**, oricum, nu pare derutat, el arată că știe încotro se îndreaptă și chiar sărbătorirea pe care și-a propus să n-o treacă neobservată, denotă o formă elegantă de a-și asuma riscurile unui drum prin capcanele căruia te poți deplasa și fără accidente de circulație.

Simt că nu pot încheia aceste rânduri fără o urare. Ce să-i urez Teatrului **Fantasio** din Constanța, acum când toată lumea

www.ziuaconstanta.ro

se grăbește să-i ureze câte ceva? Îi urez să existe. Pe acest domeniu de la răscruce de vânturi al spectacolului de revistă a exista este poate cea mai înaltă formă de succes.

*(Aurel STORIN, **Libertatea**, martie 1992)*

CE MI-AU ȘOPTIT PESCĂRUȘII...

(...) În stilul său elegant, prietenul meu Aurel Storin a închinat un **Pardon, scuzați, bonsoir** aniversării de 35 de ani ai Teatrului **Fantasio**. Pescărușii m-au rugat să mai aprind un bec pentru luminarea acestei sărbători. Mă execut. Gloria celui mai bun teatru de revistă din țară s-a datorat, în primul rând, unui director dement, care aproape că se mutase în teatru. El își atrăsese elita genului: cel mai bun regizor - Nicușor Constantinescu, cel mai bun compozitor revuist - H. Mălineanu, cel mai bun coregraf - Oleg Danovski, cel mai bun „modernist" - Cornel Patrichi, și alți monștri sacri, în frunte cu Jean Constantin.

Pentru a-și fixa oamenii din colectiv, le-a obținut mai multe apartamente decât aveau marinarii. Și-a plimbat trupele prin toată lumea, zbătându-se pentru fiecare pașaport. A reușit chiar sinistra autofinanțare și, când se făceau turnee în țară, lua aprobări de alimente, ca artiștii să nu moară de foame cu diurna de 18 lei. Prin urmare, în mod firesc, în primăvara lui 1990 a fost debarcat de un comando de nulități. Ulterior, s-au mai schimbat lucrurile, au venit la cârmă oameni mai de meserie, dar teatrul s-a instalat în profunda mediocritate a unui teatru provincial. În schimb, „bestia" de director e patronul unei prospere agenții de impresariat internațional, pentru că, vorba unui pescăruș, „fiecare pasăre pe limba ei piere". Ce-i drept, uneori nu piere, dar numai când merită.

În rest: La mulți ani!, scumpii mei prieteni și foști colegi!

*(Sașa GEORGESCU, **Libertatea**, 8 aprilie 1992)*

www.ziuaconstanta.ro

FANTEZII LA FANTASIO

În Renaștere, în mai toate ținuturile italiene, a trece drept om care știe a glumi însemna a avea o faimă bună. Un mucalit petrecăreț, inteligent, cu limba ascuțită, călugărul Aretto, care fusese cleric la Florența și vagabonda prin peninsulă, dobândise o atare notorietate încât un pictor celebru i-a făcut portretul, azi expus la Galeriile Uffizzi. Bufoni ca Gonella sau Baldecchia, oploșiți pe la curți italiene, aveau mai mare trecere decât mulți seniori cu nume vechi și sonore. Există și o carte curioasă, a lui Giovanni Pontano, **De Sermone**, în care un capitol important e consacrat artei de a face spirite în societate. Cred că azi predau cursuri și ne seminarizează în temeiul acestei discipline unii din oamenii ce creează spectacolul de divertisment.

Degradată în anecdotică trivială și deșuchiere verbioasă, în producția de serie vulgară a bancurilor, gluma cată a fi revivificată și reașezată pe un portativ spiritual pe scena teatrului de revistă de către autori, compozitori, regizori, scenografi hărăziți. Nu-s mulți; nu sunt în nici un caz cei mai mulți, dar buni și tari, ei izbutesc cred, încet, pe neobservate, să cultive în cercuri largi deprinderea de a glumi sau măcar un mic efort al deșteptăciunii ironice, fără măscări, înjurături și vorbe de clacă.

De aceea, am primit cu plăcere, ca și alți confrați și distinși actori, cineaști, regizori, profesori, invitația teatrului constănțean de revistă **Fantasio**, care a organizat o **decadă** de spectacole, pentru a-și cinsti împlinirea vârstei de 35 de ani, și un colocviu despre prezentul și viitorul său.

De interes e convingerea actualei sale direcțiuni (actorul Mihai Sorin Vasilescu) și a principalului colaborator regizoral (Constantin Dinischiotu) că pe această scenă se cuvin a fi prezentate cât mai variate specii ale genului comic: revistă, music-hall (și musical - altă modalitate), varieteu, cabaret, comedie muzicală, basme vesele pentru copii, concerte-spectacol, divertismente satirice și chiar piese polițiste cu pozne și ghiduși. Dacă am fi stat pe „malul mării când răsare luna" toate cele zece seri, am fi ascultat un concert de jazz cu Johnny Răducanu (un fel de istorie a muzicii de gen), un

www.ziuaconstanta.ro

musical pentru copii după un roman de Cezar Petrescu, altul după o poveste de Ion Creangă, biografia scenică a lui Edith Piaf, în viziunea actriței de prestigiu Ileana Ploscaru, o lucrare detectivistă a industriașului Robert Thomas (dar tradusă de Dina Cocea), comedia de moravuri, mustoasă, remarcabil construită a lui Alex. Ștefănescu, **„Love story în lift"** (cu muzică) și altele.

Bănuiesc că diversitatea preocupărilor și de repertoriu (se cercetează și vechi comedii românești, se intenționează și un spectacol Caragiale) e propice legăturilor bune cu publicul (de altfel, sala e mereu plină). Un plus de ambiție ar putea aduce, nu peste multă vreme, pe această scenă și producte vestite din literatura universală, desigur potrivite cu trupa și gustul publicului de azi.

De reținut și prezența tinerilor. O inițiativă a universității **Hyperion** a făcut să se nască la Constanța o facultate de music-hall (conducător, regizorul Geo Saizescu). Studenții urmează cursuri calificate, ori apar în reprezentații chiar din anul unu. I-am văzut, sunt în genere prezentabili, se mișcă elegant, cântă cu suflet, au aptitudini actoricești, uneori relevabile. Un avantaj e acela că se află alături de buni actori ai teatrului dramatic (acum angajați aici - Ileana Ploscaru, Emil Sassu) și de experimentați actori ai teatrului de revistă, cum e Mihai Sorin Vasilescu, artist și cântăreț notabil, sau Coca Andronic, agreabilă și dotată interpretă.

A fost lansat și un tânăr autor, Ananie Gagniuc, umorist sprinten, spiritual, cu un haz verbal îmbelșugat, meșter în vesele calambururi și malițioase satire concentrate, stăpânind arta dialogului - mai puțin aceea a compoziției - scăpând (rar) și câte-o poantă grobiană, dar care semnează un merituos cabaret politic, **Grevă la Fantasio**. Constantin Dinischiotu i-a valorificat ce e mai bun din pagina scrisă, i-a făcut o glazură de balet, costumație, lumini, interpretări comice îndeobște reușite (cu vreo câteva excepții), astfel că spectacolul se urmărește cu plăcere. Un debut izbutit.

Tânăr e și compozitorul Dumitru Lupu, care ține aici și bagheta dirijorală, dovedindu-se un talent limpede și productiv în mai tot ceea ce face. Cântărețe tinere - Georgeta Ignat, cu un simț deosebit și voce penetrantă, Ileana Șipoteanu, glas catifelat, cu ondule melodice studiate la nuanță, sporesc tonusul montării. În sfârșit, un

www.ziuaconstanta.ro

actor de revistă de reală înzestrare, cu un facies comic, gestică și ea comică, o capacitate improvizatorică relevabilă, o posibilă viitoare stea a constelației divertismentului e Iulian Dumitrache. Are 30 de ani. De urmărit.

Nu e un spectacol-etalon cel despre care vorbesc, are o desfășurare plană, rânduind după tipic, pe o unică orizontală, numerele, cu orchestra (riguros pusă la punct) pe scenă, coregrafie lipsită de originalitate, scenetele nu totdeauna cu final. Însă e o întreprindere artistică voioasă , actuală în miez, nu în cuvinte și cel mai adesea atrăgătoare.

În seara următoare, o comedie de Labiche, adaptată (probabil după o traducere antebelică) de Aurel Felea, cu muzică anodină (Șerban Georgescu) și cuplete insipide, care întrerup fără noimă acțiunea, costume feminine fistichii, de orientare turcă probabil, a apărut lâncedă și decolorată. Pare și mai veche. Învechită în orice caz și, de la un moment dat, cu intriga dereglată: **Zaraza de la Alcazar**. Doi - trei actori s-au străduit, alți cinci - șase păreau ori obosiți (obosite), ori lateralizați (te) față de chestiune.

Din excelenta comunicare la colocviu a invitatului Aurel Storin, din expozeul bogat în interesante informații al secretarului literar Jean Badea, din ceea ce am văzut și am auzit și din opinii ale localnicilor reiese însă că **Fantasio** intră în al 36-lea an al vârstei sale cu îndreptățite nădejdi. Poartă numele faimoasei comedii spirituale, fanteziste, grațioase a lui Alfred de Musset (scrisă în 1883), ceea ce într-un fel și obligă.

*(Valentin SILVESTRU, **Libertatea**, 8 aprilie 1992)*

FANTASIO 35

Spre deosebire de bilanțurile aniversare personale, cele artistice (teatrale, muzicale ș.a.m.d.) izbutesc mai întotdeauna performanța de a transforma anii duși în nimb, clasicizând reușitele și exorcizând, discret, după faldul cu sclipici, eșecurile, ratările, căderile. Adevărată mană cerească, așadar, mai ales în perioada de confuzie și devălmășie culturală, când, frustrat și năucit, omul se agață de momentele de sărbătoare - câte și cum sunt - ca să

www.ziuaconstanta.ro

mai uite de-ale lui. Fiindcă știe că, oricât de discutabil, un spectacol, un concert, îi aduc, sigur un strop de relaxare, de comuniune sufletească. Cu atât mai mult când una dintre instituțiile profesioniste de spectacol din urbea lui împlinește un număr de ani de existență, întâlnirea cu teatrul poate deveni chiar un moment de fiestă, prielnic pentru toată lumea.

Încât, din acest punct de vedere, inițiativa unei **Decade** (20 - 29 martie) prin care Teatrul **Fantasio** să-și marcheze cei 35 de ani de activitate, nu putea decât să fie primită cu brațele deschise. Chiar dacă, sub acest generic aniversar-festivalier ni s-au livrat, în haine de gală, și „producții" fără nimic special sau fastuos. Ba, în mare, cam aceeași Mărie, dar, ce-i drept, cu pălăria mai încărcată cu podoabe și găselnice publicitare (despre calitatea festinului extrascenic, evident, nu ne putem pronunța, unica revistă de cultură din zonă nefiind invitată: ieri ca și azi...). Dar, pentru a nu judeca sub... imperiul clipei, am lăsat oarece timp să mai treacă, de la distanță lucrurile văzându-se cât de cât mai clar.

Care ar fi, așadar, bilanțul și proiectele acestei trupe care, de atâtea ori, a transformat numele revistei în renume? Organizatorii ne-au propus, în deschidere și la colocviul din 28 martie, o enumerare cam grăbit-patetică a unor artiști și montări anterevoluționare, la care au adăugat - spre exemplificare - o selecție din repertoriul... curent. Mai exact: 6 spectacole muzicale pentru copii, 2 cabarete politice, 6 comedii muzicale, un concert de jazz, un spectacol satiric-muzical pentru tineret, un recital de muzică și poezie, un recital-evocare Edith Piaf. Ceea ce, să recunoaștem, sună impresionant și, dacă am fi fost ceva mai dotați pentru maraton, puteam încerca, probabil alte satisfacții la **Decada** respectivă. Așa... De ce nu s-a găsit mai degrabă o formulă de spectacol la care să participe, totuși, câțiva dintre actorii și animatorii invocați cu atâta (legitimă) mândrie, dar cu desăvârșire absenți de la o sărbătoare care îi omagia? Iată o întrebare pe care e mai bine să ne prefacem că nici nu ne trece prin minte să o punem. Poate, mai știi, nici Jean Constantin, Aurel și Gelu Manolache și toată „vechea" echipă n-ar dori să se (mai) aducă vorba despre asta. Rănile dor, chiar presărate cu anestezicul uitării și (altor) succese...

www.ziuaconstanta.ro

Ne gândeam doar că, propunându-ne spre dezbatere teoretică o temă precum **Teatrul de revistă - azi**, nu se pot eluda nume și direcții decât prejudeciind înțelegerea corectă a ceea ce este teatru acum și, mai cu seamă, ce poate deveni...

Trecând peste această... alternativă organizatorică - poate doar amânată - e limpede însă - cel puțin judecând după afișul atât de încărcat al **Decadei** - trupa **Fantasio** este decisă să-și grefeze „azi" tentativa de atragere și păstrare a publicului pe ideea de **toate pentru toți**, forțând chiar, dacă e nevoie, chingile genului. Cu un curaj titrat de cârcotași drept inconștiență sau aventurism - se caută, deci, asimilarea unei formule compozite, alături de montări în manieră specific-tradițională, făcându-li-se loc acelor specii înrudit/rezonante (comedie muzicală) ori pur și simplu electiv/conjuncturale (cabaretul politic). Și, dacă ritmul succesiunii premierelor în ultimii doi ani a fost/este performant, nu înseamnă că el conduce, automat, la valoare. Deși, firește, profitul financiar este mai substanțial, ceea ce începe să aibă o importanță deloc neglijabilă. Din acest punct de vedere, da, am intrat, iată, și noi în rândul firmelor cu stare, de pe meridiane mai (i)luminate (sâc) și unde teatrul, revuistic mai ales, este o marfă aducătoare de câștig. Diferența este că, pe-acolo, nu se investește și se riscă pe sponci, fastul și strălucirea fiind condiții prime ale oricărei montări, doar dacă nu se preferă moda Off-Broadway. Dar se știe în ce manieră...

Altfel, lăsat să se descurce cum o putea, din mers, schematismul de ieri și de azi rămâne ceea ce este, „culmea" reușitei fiind, cel mult, un spectacol „curat", fără vulgarități șocante sau prea grave denivelări stilistice. Or, în această privință, **Fantasio** are deja cheag, premierele sale atrăgând dacă nu prin bogăție sau eclatanță, măcar prin o anume cuviință a respectării unui standard mediu, rareori coborât foarte jos. În fapt, se plămădește acum - cu zbateri, pierderi poate și nervi - un teatru nou, în care să se poată exprima, inventiv și liber, atât actori dramatici cu experiența unei întregi vieți dăruite scenei, precum Ileana Ploscaru sau Emil Sassu, până la studenții secției (constănțene) de music-hall a Academiei **Hyperion**. Și alături de toți aflându-se, de curând, regizorul Andrei Mihalache și actorul Lică Gherghilescu (plecați de la Teatrul dramatic), ceea ce va face ca,

www.ziuaconstanta.ro

probabil, ponderea interpretativă și repertorială a trupei să cunoască evoluții surprinzătoare (iar foarte recenta premieră **Nu mințim poporu' cu televizoru'?!** întărește o atare bănuială).

Ce a intenționat - în fapt - să demonstreze teatrul prin felul în care - pe afișul **Decadei** - a ordonat și selecționat un titlu sau altul, e mai greu de deslușit. Oricum, programarea, în deschidere, a comediei muzicale **O fată îndărătnică**, pare a fi fost îndreptățită mai mult de împrejurarea că era vorba de o premieră și mai puțin de vreo izbândă regizorală sau interpretativă aparte. Căci, evitând cu premeditate accentul psihologic sau rafinat interpretativ, regizorul Constantin Dinischiotu mizează pe compoziții portretistice - pline de șarm în cazul unui Mihai Sorin Vasilescu ori Emil Sassu - sau pe redarea, de către actorii-studenți (unii la primele lor roluri importante) a unor date caracteriale precise. Încât spectacolul are mai mult valoarea unui test-experiment, de unde și prospețimea, dar și neîmplinirile sale.

Mai greu de priceput este de ce s-a hotărât, pentru închiderea **Decadei**, includerea pe afiș a unei montări ca **Bărbatul fatal de pe litoral**, precum și programarea unui colocviu-dezbatere doar după două spectacole: **Grevă la... Fantasio** și **Recital de poezie Ion Toboșaru**... Astfel că, așteptată cu interes și, în plus, necesară pentru analiza problematicii și (eventual) stării și evoluțiilor posibile ale teatrului de revistă, dezbaterea anunțată era normal să aibă, mai ales, un caracter de generalitate teoretizant/estetică decât de referire aplicată la afișul constănțean. Este, în orice caz, prima încercare de a dubla vizionarea propriu-zisă de spectacole revuistice cu un colocviu ad-hoc, ceea ce, la festivalurile teatrelor dramatice, se face curent, spre folosul real al mișcării teatrale naționale. Iar faptul că, în sfârșit, se dorește o întâlnire nemijlocită cu critica de specialitate în general, cu secția de critică din cadrul **UNITER**, în special, e simptomatic. Chiar dacă deocamdată, de răspuns, au răspuns invitației doar doi dintre membrii acestei secții: Valentin Silvestru (care este și președintele biroului secției de critică) și subsemnata. Primul pas a fost însă făcut...

Cum va evolua, deci, de acum înainte, revista constănțeană? Ce proiecte are, intrând în al 36-lea an al existenței sale, trupa **Fantasio**? În planul de repertoriu 1992 - 1993, figurează

www.ziuaconstanta.ro

nici mai mult, nici mai puțin de 10 titluri! E mult, e puțin? Firește, față de stagiunile dinainte, s-ar spune că proiectul este de-a dreptul spectaculos. Să vedem, însă, pe mai departe, cu ce rezultate expresive... Că vor vrea să se țină de cuvânt și să nu slăbească, oricear fi, ritmul... occidental de realizare a premierelor, trupa ne arată, la nici trei săptămâni după **O fată îndărătnică**, printr-un (nou) cabaret politic semnat de prolificul Ananie Gagniuc: **Nu mințim poporu' cu televizoru'?!**. Este primul spectacol făcut de Andrei Mihalache de când figurează pe... statele de plată efective ale instituției și, desigur, nici nu ne puteam aștepta la minuni. Încât schimbarea rutinatului tipic regizoral revuistic e mai degrabă o promisiune, revelația constituind-o actorul Lică Gherghilescu, absolut remarcabil în toate cele trei scenete. De fapt, trei compoziții reușite, cele mai bune din toată cariera sa (de până acum) și care arată cât de benefic este sentimentul lucrului făcut fără constrângeri, ca un pariu cu tine însuți. Actorul trece cu ușurință și, am spune, chiar virtuozitate, de la subțirimea parodică la satira detașat șfichiuitoare, la zeflemea și îngroșare voit expresionistă, până la burlesc, umor negru, macabru, scurtcircuitând obișnuințele și clișeele. El demonstrează atât de inspirat cât de departe se poate merge când fantezia este asociată creației expresive, încât se detașează net, ceea ce pune în umbră restul distribuției, dar sperăm noi, determinând astfel producerea, foarte curând, a marelui reviriment spectacular. Sigur, apropiat!

*(Carmen TUDORA, **Tomis**, nr. 5, mai 1992)*

TURANDOT - UN SPECTACOL ORIGINAL, PLIN DE RAFINAMENT

Carlo Gozzi, din Veneția (1720 - 1806) este, în literatura universală, un autor dramatic destul de controversat. Adversar al teatrului comic modern, reprezentat de Carlo Goldoni, susținând **commedia dell'arte** în Italia și militând pentru continuarea tradiției acesteia, a fost, în același timp, un fin moralist, demonstrând un spirit acut, plin de amărăciune față de slăbiciunile lumii sale.

În sprijinul politicii sale dramatice, s-a angajat pe de o parte în susținerea unei polemici îndelungi cu literații vremii, iar

www.ziuaconstanta.ro

de pe de alta a oferit publicului său așa-numitele **fiabe**, basme dramatice inspirate din creația lui Gian Battista Basile, un narator popular din secolul al XVII-lea. În perioada anilor 1761 - 1765, se joacă cu mare succes la Veneția cele 10 **fiabe** ale lui Carlo Gozzi, din care, iată, publicul tânăr al Constanței cunoaște deja două. E vorba de **Regele cerb** din repertoriul Teatrului de păpuși și de premiera **Turandot**, montată la secția de copii și tineret a teatrului **Fantasio**.

Am inserat aceste succinte date biografice despre autorul italian cu scopul mărturisit (în lipsa oricărui program de sală!) de a sublinia gradul de dificultate la care s-au angajat deliberat creatorii spectacolului constănțean și, mai ales, riscul receptării mesajului artistic și moral al piesei de către un public de vârstă mică, atât de puțin inițiat și informat.

Spectacolul este - o mărturisim cu multă plăcere și cu convingere - o reușită artistică, una din piesele solide din repertoriul Teatrului de revistă, care, însă, se adresează unei anume categorii de public tânăr. O poveste plină de tâlcuri, în atmosferă de îndepărtat Orient, cu personaje de basm, cu muzică, text în vers clasic și dans. Autoarea versiunii prezentate pe scena constănțeană este Ana Maria Munteanu, o personalitate a vieții culturale constănțene, un fin specialist al travaliului artistic. În viziunea domniei sale, **Turandot** nu mai poate fi o **fiaba** motivată de Carlo Gozzi ca o concesie făcută gustului publicului italian în contra comicului goldonian. Este o parodie modernă, în care personajele scapă din rigorile tiparului, se umanizează, se lasă dominate mai apoi de cel mai tulburător sentiment - dragostea. Comicul înlocuiește oribilul, cruzimea, despotismul, totalitarismul unei domnii sângeroase, care rămân palide schițe de decor și mișcare. Dansul - atât de bine pregătit de Călin Hanțiu, primbalerin al Teatrului de balet **Oleg Danovski**, care apare, iată, în prima sa ipostază de coregraf și tocmai prin propria experiență scenică reușește o formulă perfectă de sincretism.

Muzica aparține compozitorului Laurențiu Profeta și „curge" într-un torent unitar, modern, dând artiștilor posibilitatea de a-și valorifica potențialul interpretativ.

Spectacolul reprezintă nu numai un act de curaj dată fiind îndelungata carieră artistică a textului, ci, mai ales, prin

www.ziuaconstanta.ro

extrem de scurta carieră artistică a interpreților. Este votul de încredere acordat de realizatorii spectacolului: Constantin Dinischiotu, regia artistică, secondat de Ana Maria Munteanu, în tripla sa prezență pe genericul piesei celor mai tineri angajați ai teatrului, studenți ai clasei **Hyperion**: Camelia Constantin, Luciana Crudu, Ovidiu Popescu, Ștefan Glință, Ana Maria Duca, Dan Cojocaru, Rodica Țocu, Laurențiu Vlad, Mioara Nejloveanu, Gheorghe Maximencu - enumerați într-o ordine oarecare, din lipsa vreunei documentații de sală. Tineri care fac față la pretențiile regizorale, dezinvolt, uneori abil. Mai puțin nerv au avut parcă cei doi actori scăpați de mult din chingile adolescenței, Mihai Sorin Vasilescu și Emil Sassu, primul trecând alene pe lângă rol.

Finalul piesei aduce o stare de normalitate, străbătută de uman, în spiritul basmelor noastre, în care dragostea învinge, binele stăpânește lumea, iar cortina se lasă peste sufletele împăcate. Spectacolul este bun, place. Este scris pentru o vârstă și receptat tot de ea: prima adolescență. Oare de ce nu e programat mai des?

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 5 ianuarie 1993)*

SE CAUTĂ UN MINCINOS

(un spectacol cu tâlc, pentru cine știe să râdă bine)

Cea de-a treia premieră a stagiunii artistice actuale s-a consumat pe scena teatrului **Fantasio**, în aplauzele publicului, mult mai circumspect ca altădată la producțiile revistei constănțene. Dar spectacolul cu comedia **Se caută un mincinos**, a scriitorului grec Dimitris Psatas, tradusă excelent de A. Sebastianos și Ion Varan, e bine elaborat, gândit profesional de talentatul regizor Constantin Dinischiotu, căruia îi aparține și versiunea scenică a piesei.

Din programul de sală - realizat în condiții tipografice modeste, dar plin de informații utile, echilibrat și bine redactat - aflăm că regizorul se împarte, în ultima vreme, pe la mai multe teatre deodată, începând cu cel de Operetă din București, continuând cu Teatrul evreiesc și poposind, periodic, la Constanța,

www.ziuaconstanta.ro

din multa și statornica dragoste ce-o poartă publicului local.

Regizorul se împarte, dar nu se risipește, căci dacă n-am avut ocazia să vedem cele două recente premiere ale instituțiilor din Capitală, înnobilate prin munca sa, reușita spectacolului de la **Fantasio** s-a datorat, în egală măsură, suculentului text al scriitorului grec și talentatului nostru regizor artistic. Titlul piesei trimite direct la „andrisant". Spectacolul este, tocmai de aceea percutant, parabolic, cu scene din viața noastră cea de toate zilele (și nopțile), textul comediei este scos din vârf de poantă, cu umor, cu răsturnări de logică, calambururi.

Judecător sarcastic, cinic și uneori chiar sadic, mincinosul așază sub reflector, pe lungimea a două ore, racilele unei societăți corupte, parvenite. Sigur, autorul grec - Dimitris Psatas, un ziarist acid și integru - face o delicată operație pe cord deschis pentru țara și vremea sa (a trăit între anii 1907 - 1981). Minciuna, însă - cel mai mare flagel al tuturor timpurilor -, deversează total, începând cu vârfurile socialului, cu politicul, cuprinzând încet, încet întreaga existență umană.

Publicul râde, râde uneori în cascade și înțelege clar că doar numele personajelor sunt de proveniență străină. Regizorul a restituit sensurile piesei și a acordat efectivului actoricesc al teatrului **Fantasio**, compus din studenți și profesori, șansa de a face roluri bune, prin evidențierea unor registre proprii. Astfel, spontaneitatea și „joaca" studenților de la **Hyperion**: Luciana Crudu, Ștefan Glință, Mirela Pană, Anca Drăghici, Gheorghe Maximencu sunt temperate de sobrietatea și inegalabilul talent al profesoarei lor, Ileana Ploscaru, dar și de excepționalul actor Lică Gherghilescu, alături de Mihai Sorin Vasilescu, Emil Sassu, Maria Lupu, Coca Andronic, Dumitru Caramitru, Dan Constantin.

Mobil, inventiv, actor cu mare aplomb, într-un registru tonal extrem de variat, folosind un larg culoar de posibilități interpretative, Lică Gherghilescu ne-a oferit un splendid recital actoricesc. În jurul lui, celelalte roluri sunt numai complementare. Din păcate, trebuie să semnalăm că finalul spectacolului pare ratat datorită unei mai vechi metehne a teatrului - singurul care, prin profil,

www.ziuaconstanta.ro

n-are dreptul să-şi permită aşa ceva -: înregistrarea pe bandă sonoră a unui cântec, inspirat şi uşor de fredonat, de altfel compus de talentatul Dumitru Lupu. Dar şi sonorizarea, şi acustica sălii distonează, iar unii interpreţi nu fac nici măcar banalul gest de a mima ceea ce devine, la un moment dat, de-a dreptul jenant. Play-back la un teatru de revistă ce se respectă?

Se simte din ce în ce mai acut lipsa unui profesionist în scenografie, încercarea autorului Andrei Mihalache - omniprezent pe afişele revistei constănţene şi în alte meserii, precum regie, scenografie, text - rămânând, de data aceasta în afara amatorismului. Costumele interpreţilor par achiziţionate din boutique-urile de lux ale Constanţei, iar luminile nu sunt dozate totdeauna atent.

Acestea sunt, însă, singurele observaţii critice într-un spectacol bun, deconectant, cu morală şi mesaj, care trebuie neapărat vizionat.

*(Aurelia LĂPUŞAN, **Cuget liber**, 4 februarie 1993)*

DE IERI PÂNĂ AZI
(Revista de... front - Moş Teacă)

Un vechi director al teatrului **Fantasio**, de altfel celebru, Aurel Manolache, lansase pe la începutul anilor '80 un veritabil slogan al şedinţelor de producţie: „N-avem nevoie de experimente!". Înjurăturile, cu miză estetică desigur, curgeau ploaie, mai pe faţă, mai printre dinţi. Estabilishmentul revuistic impus de el decenii de-a rândul fusese servit de o echipă strălucită: Jean Constantin, Gelu Manolache, Rodica Manolache (superbă cumnată şi soţie, dansatoare, actriţă, cântăreaţă), Gina Tătaru (cu un şarm şi haz nebun, veritabilă stea de variété), Cornel Patrichi şi urmaşul său, Milidi Tătaru. Femeile toate ar fi putut concura cu subiectele din **Play-boy**, fie balerine (cu nimic mai prejos de girls-urile revistei americane), fie cântăreţe (îmi amintesc debutul frumoasei Coca Andronic...).

Premierele se scăldau în razele strasurilor, boa-urile legănau senzual toate visele unei lumi consemnate la cenuşiu şi austerităţi. Era o specie de revistă ce s-a dovedit comercială, competitivă, deşi supradimensionarea „planului" de premiere eşua

www.ziuaconstanta.ro

în cusături de numere, reluări ușor modificate sau chiar preluări din spectacole vechi, rebotezate. Ultimul deceniu, înainte de '89, a rulat și a stors un clișeu.

Poate că bătrânul avea dreptate până la un punct. Revendica, de altfel, lecțiile marelui Nicușor Constantinescu. Școală veche, așa cum vechi și noi erau poantele acelui ideolog al succesului cam decoltat (așa gândeam atunci!) al revistei de la **Fantasio**, care a fost și nu mai este, Sașa Georgescu. Ei aveau succes și nu aveau nevoie de experimente. Azi sunt tentată să privesc cu mai mult respect trecutul. De ce oare?

Pentru că astăzi revista constănțeană are mai multe experimente decât succese? Nu este adevărat în proporție de sută la sută. Este detectabilă o evoluție, chiar dacă unii realizatori operează aidoma doctorului Frankestein, încercând să producă o creatură cu mădulare de împrumut...

Mai exact, Teatrul de revistă **Fantasio** parcurge o metamorfoză. Primăvara nu se face cu un titlu de revistă montat într-un an, chiar dacă de cea mai interesantă factură, ci cu o „infrastructură" de lecții de comedie, de școală pe viu, care amestecă de-a lungul stagiunii, rateuri cu surprize scânteietoare. Ca această premieră, numai aparent revistă, în fapt o comedie muzicală, foarte aproape de pragul de miracol, unde se încheagă marile spectacole, prezentată sâmbătă, 24 aprilie, sub titlul **Revistă de... front** (**Moș Teacă**).

Regizorul și autorul versiunii scenice și al scenografiei, Andrei Mihalache, precum și asociații săi la această meritorie tentativă artistică și morală în ultimă instanță, compozitorul Dumitru Lupu și coregraful Fănică Lupu, au încrucișat proiecte, idei și har cu doi precursori: Anton C. Bacalbașa, maestru al calamburului, ziarist zurbagiu și pamfletar de temut, plasat în coada originalei Belle Epoque românești, colaborator al lui Caragiale la celebrul ziar **Moftul român**, inițiatorul și autorul unui **jurnal țivil și cazon**, **Moș Teacă**, alături de o altă oglindă literară a acestui din urmă proverbial personaj, schițele lui Gh. Brăescu, considerate o replică, o reacție la proliferarea virusului „tecist" în rândurile armatei la începutul secolului. Vicii pe care realizatorii de la **Fantasio** le-au tras din condei, cei drept cu

www.ziuaconstanta.ro

perdea și măsură, spre moravurile virtualilor „superiori" contemporani.

Deci nu vom examina cât de actuală este această revistă, deci nu opțiunea o discutăm aici, nici ecuația bocanci - cultură, ca potențial subversiv, ci spectacolul în sine, foarte reușit.

Cu combustibilul umoristic de o calitate excepțională preluat de la scriitorii amintiți, cu un potențial aperceptiv nelimitat, că cine n-a făcut armata nu scapă până la urmă, și folclorul „complicităților" dintre superiori și subordonați, un fel de **commedia** fără frontiere, dar mai ales cu o artilerie de talente, și mai coapte și mai tinere, cu achiziții relativ moderne de plastică a grupului (montarea spectacolului inspirat din penitenciarele marinei americane, cu titlul **Brig**, se întâmpla la Living theatre din New-York și declanșa un scandal în urmă cu aproape trei decenii), cu o muzică ce participă intens la construcția spectacolului, cu un senzațional rapp în registru militar (meritele coregrafului sunt mari), dar și cu o condiție bună și multilaterală a grupului de actori, jurnalul bunicului Teacă, în versiunea scenică, este alert, savuros și actual.

Moș Teacă reprezintă pentru interpretul său, actorul Dumitru Caramitru, rolul vieții. Personajul, în fond un anti-erou, dispune în această versiune de un resort și o investitură comică din tălpi până în dinți, care declanșează simpatie, înțelegere și chiar toleranță. De altfel, răul, un fel de autotarism îmbibat cu ignoranță și intoleranță, difuzează pe scala rolurilor și gradelor militare. În travesti elegant, dar interesant, Colonelul, Emil Sassu crează cu nuanță un tip social, licheaua cu școală și pretenții - Locotenentul, compoziție ce vădește inteligența tânărului încă student, Dan Constantin. Nu mai puțin amuzantă - mitocănia și excesele caporalului - Iulian Dumitrache se abate cu talent de la micile șabloane care se vând bine, pentru o minunată artă a gagului și a improvizației.

Foarte convingător și închegat din câteva tușe, maiorul Jimmy Maximencu; cu comic de acasă, Fane Glință. Luciana Crudu desfășoară virtuozitate, subtilități și aplomb, dominând scena cu o miniatură - Caliope Teacă, iar Ana Maria Duca se plasează pe o linie de contrast foarte eficace - domnișoara Teacă. Radu Dogaru, Dan Cojocaru, Ovidiu Popescu și Florența Popescu dau viață

www.ziuaconstanta.ro

fulgerătoare masei amorfe care respiră, se precipită, visează și pătimește sub ploaia de ordine contradictorii și lecții pentru dobitoace.

Scenografia nu prea există, nici nu e nevoie, s-ar putea obiecta, dar sordidul nu e decât o copie și nu un semn. „Jocul" regizorului se integrează însă unui muzical veritabil, ce-i drept nu încă pe deplin coerent ca dramaturgie, dar de această dată servit în componenetele esențiale. Jurnalul cazon de altădată, un amestec de infern, absurd și ridicol, devine un document despre condiția umană.

Totul în doze terapeutice verificând, parcă, valoarea dictonului clasic: **ridendo castigas mores**!

*(Ana MARIA MUNTEANU, **Jurnal de Constanța**, nr. 24, 17 - 23 mai 1993)*

MOȘ TEACĂ SE PREZINTĂ LA RAPORT

La **Fantasio** joacă, cu sală... „semiconcentrată" de public, **Revistă de... front (Moș Teacă)** - comedie muzicală cazonă, în versiune scenică de Andrei Mihalache, după Anton Bacalbașa și Gh. Brăescu. Mărturisim că am așteptat nerăbdători această întâlnire cu un personaj intrat în comediografia românească și că am vizionat cu stoicism, în două reprize, spectacolul, că am citit toate cronicile apărute până acum și am consultat mai mulți specialiști în teatru și muzică. De la extaz și elogii supradimensionate până la critici anihilante, spectacolul are, se pare, distribuite toate epitetele.

Nu vom comenta opțiunea consiliului artistic al teatrului și nici a secretariatului literar asupra acestui text-melanj. Despre cei doi scriitori români, criticul George Călinescu scria: „Bacalbașa nu-i un scriitor cu stil, cu ceea ce se cheamă creație, ci un jurnalist fără pretenții. Dar sprinten, cu o mișcare franțuzească a frazei, indicând o remarcabilă ridicare de nivel a piesei...". „Noul Moș Teacă (al lui Gh. Brăescu - n.n.) este și el nu mai puțin de o ignoranță crasă, facil, infatuat, lăudăros, birocratic, arțăgos, crunt. Arta scriitorului constă într-o transcriere încordată a dialogului și în semnalarea dinafară a acelor mișcări sufletești care, dacă nu aparțin psihologiei personalității, nu sunt totuși numai simple ticuri profesionale".

Regizorul Andrei Mihalache, extrem de prezent

www.ziuaconstanta.ro

pe afișele constănțene, plin de energii datorate vârstei și ambițiilor, încearcă de această dată, un act temerar și plin de risc. Întâi de toate pentru că prelucrarea textului celor doi autori, pe cont propriu, preluând - se vede! - atribuțiile „stilistice" ale secretariatului literar al teatrului, devine riscantă de două ori: 1. Arhaismelor de text li se dau replici neologice, oferind diarmonii lexicale, o beție de cuvinte obositoare pentru ascultătorul stresat de alt limbaj și alt secol; 2. Acest mod de satiră din comediografia de început de secol - ce n-a depășit mimetismul monden, frivolitatea cantonată în limitele unor modalități frugale ale creației - a fost încredințat unor tinere speranțe. Că sunt valorificați excesiv, în toate piesele, într-o lungă „practică de producție", studenții încă „fragezi" ai Universității **Hyperion**, rămâne, până la un punct, o încercare cu nenumărate șanse de câștig moral. Dar să le oferi roluri de asemenea dificultate și să aduci pe scenă chiar și pe oneștii, dar anonimii mașiniști ai teatrului devine un factor de mare risc. Conturul grotesc al personajelor, simplitatea extremă a recuzitei regizorale, la care se adaugă aceste inerente stângăcii de interpretare, cu tot coeficientul de scuză a tinereții nestrunite, prea orgolios și nefondat expusă pe scenă, dau spectatorului o notă minimă de promovabilitate la public.

Regizorul Andrei Mihalache, împovărat de propriile sarcini pe care și le-a asumat suplimentar (text, scenariu), a mizat din start pe succesul garantat la public, pe care îl personifică celebrul personaj. Moș Teacă, tipul cazonului de tristă amintire despre care însuși creatorul său scria: „Ar fi nedrept să afirmăm că Moș Teacă este numai militar. Lărgindu-și cercul de activitate, studiindu-l de aproape, el poate fi cu aceeași ușurință prefect, profesor de universitate, medic, comisar comunal, arhimandrit, gardist, avocat, senator, comerciant de coloniale, orice".

A contat regizorul și, alături de el, conducerea artistică a teatrului pe trupele de militari în termen care pot, la comandă, umple sala de spectacol și - de ce nu? - chiar râde? Căci pe parcursul a două ore și jumătate, cu mulți timpi morți și plictiseală, ni se „comandă" și nouă, spectatorilor - recruți, recuzită de amuzament.

Din păcate, cel mai chinuit actor, în dorința de a da plasticitate rolului și forțând propria capacitate interpretativă este

www.ziuaconstanta.ro

Dumitru Caramitru (excelent în **Love story în lift**), care se obosește și ne obosește într-un personaj prea anost pentru noi și prea schematic pentru registrul său interpretativ. Emil Sassu își etalează singular, și tocmai de aceea marcat, profesionalismul și experiența îndelungată la scenă. Actorul Iulian Dumitrache își dezvoltă o dicție neîngrijită.

Muzica compozitorului Dumitru Lupu este una inspirată, doar unele selecții de texte religioase sunt nepotrivit introduse într-o satiră cu accente grotești, iar coregrafia semnată de Fănică Lupu are un moment de excepție, rapp-dans, care singur ar putea fi prezentat într-un spectacol separat de revistă.

S-ar putea scrie încă multe lucruri despre un spectacol cazon, cu multe carențe, dar merituos rămâne doar efortul teatrului de a reîmprospăta periodic repertoriul, chiar și prin experimente de acest gen.

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 25 mai 1993)*

CRONICA DE... CAMPANIE

Teatrul **Fantasio** a „recrutat" de curând în repertoriul său cea de-a patra premieră a stagiunii 1992 - 1993: comedia muzicală cazonă **Revistă... de front** (**Moș Teacă**), versiune scenică de Andrei Mihalache după A. Balcalbașa și Gh. Brăescu. Un adevărat spectacol de music-hall, realizat într-o manieră cu totul deosebită de cea a reprezentațiilor care ni s-au oferit până acum sub titlul de spectacol de revistă. Ne întâlnim de această dată cu o viziune regizorală bazată pe exploatarea fidelă, până la detaliu, a partiturii dramatice și a capacității de exprimare a fiecărui actor în parte. Toate acestea, puse în slujba radiografierii unei lumi ale cărei coordonate sunt în esență universal valabile, restul aparținând noțiunii de pitoresc.

Dacă observația satirică a autorilor se oprește la anumite medii sociale, cu predilecție la cel cazon sau cel al micii burghezii, trebuie să înțelegem că ele au fost folosite pentru a încadra și reprezenta, în nuanțe specifice, un peisaj ale cărui elemente de susținere sunt, oriunde și în toate timpurile, aceleași. Pentru că răutatea, vanitatea, prostia agresivă, infatuarea, naivitatea și altele de acest gen

www.ziuaconstanta.ro

nu au aparținut niciodată unui număr determinat de categorii socio-profesionale sau unui moment istoric dat. De aceea, nici Moș Teacă nu va constitui un caz de excepție. Vine pe lume ca orice muritor de rând, ursitoarele sunt la fel de părtinitoare cu el ca și cu noi toți, va crește și se va maturiza clădindu-și, după cum i-a fost dat, propria concepție „despre lume și viață" și va înainta spre senectute cu pretenția fățișă de a rămâne veșnic neschimbat, ceea ce iar nu-l deosebește de ceilalți, atât doar că el aparține unei tipologii din belșug înzestrate cu calitatea de a descoperi cu voce tare mersul pe jos.

Dincolo de textul literar de inspirație cazonă (care rămâne un pretext), ni se dezvăluie o tentativă de încazarmare a spiritului, de reducere a complexului mecanism uman la automatismul rudimentar pe care l-au visat făuritorii „omului nou" din toate epocile mai mult sau mai puțin poleite. Observația atentă a acestui fenomen l-a ajutat pe regizor să construiască un spectacol complet, bine conturat.

Distribuția ne oferă posibilitatea de a urmări în acțiune ofensivă un „pluton" al studenților secției de music-hall a Universității **Hyperion**. O trupă care, deși tânără, dovedește că s-a călit deja în focul „bătăliilor" duse pe scenă, majoritatea „combatanților" purtând valize încărcate cu o experiență artistică anterioară intrării în facultate. Poate și din acest motiv, echipa de actori oferă impresia de omogenitate, care de obicei se lasă așteptată. Există un magnetism care pare a atrage personajele de pe scenă unul spre altul, dincolo de forța dialogului al cărui comic irezistibil poate fi o pantă alunecoasă pentru căutătorii de efecte facile.

Iată însă că ne întâlnim cu o maturitate în a surprinde varietatea nuanțelor comicului și în a construi portretele pornind de la o atentă observație psihologică. De aici și disponibilitatea unor actori de a însufleți câte două, trei, patru sau cinci personaje, chiar și în travesti, fără să dea senzația unui simplu joc al măștilor sau al unei jenante repetiții. Dintre elementele cu mai multe „valențe" se remarcă Mioara Nejloveanu, Camelia Constantin și Dana Vlad, cu prestații conștiincioase, deși fără strălucire. Ana Maria Duca, memorabilă în domnișaoara Teacă, reușește, cu deosebită mobilitate, să treacă prin toată gama expresivității „eternului feminin", de la „zâna

www.ziuaconstanta.ro

cea bună" la parfumul naiv al Luluței lui Alecsandri sau acidul Ziței lui Caragiale. Remarcabilă este și Luciana Crudu în Caliopi Teacă, o bravă „colonelească" călită la școala Chiriței și Miței Baston. Alături de ele, slujitoarele amorului „plantonic" și urmașe ale „femeilor antice care au făcut România Mare" se „alienează pentru inversiune".

„Caporal" Iulian Dumitrache, o prezență imposibil de „combătut", Ștefan Glință - „sergentul major" par excellence, de un naturalism frust în intenția de a înzestra cu însușiri umane bruta acefală, „maior" Gheorghe Maximencu, un posibil Stan Laurell al galeriei de portrete comice din „pinacoteca" scenei constănțene, care pare a-și fi construit deja un registru propriu. Un alt portret ușor de reținut este cel al infirmierului, creionat de Dan Cojocaru în manieră caricaturală.

Cortina muzicală, creată de Dumitru Lupu prin mijloace orchestrale de inspirație cazonă, punctează cu mult efect momentele de vârf ale spectacolului, spectatorii având posibilitatea să se delecteze chiar și cu o inedită prelucrare după **Hristos a înviat**. Coregrafia semnată de Fănică Lupu prilejuiește momente cu adevărat revelatoare pentru ceea ce reprezintă actorul de music-hall. Un actor complet, care știe să dea replica, să cânte și să danseze. O performanță de invidiat, dacă ne gândim că secvențele de dans tematic, rezolvate cu multă grație și dezinvoltură, au fost „executate" sub povara deloc de neglijat a echipamentului din „dotare". Pentru că pașii actorilor dansatori au reușit să plutească pe ritmurile nu tocmai lente cu „ajutorul" bocancilor cât se poate de reglementari.

Și pentru a nu omite nici unul din elementele de „greutate" ale spectacolului, ne vom opri asupra punctului de sprijin, personajul central - Moș Teacă - întrupat pe scenă de Dumitru Caramitru. O realizare, putem spune, de palmares, pentru actorul constănțean, care o dată în plus reușește să dea măsura capacității de adaptare la complexitatea unui registru tipologic abordat cu dezinvoltură și cu siguranța specifică talentului deja confirmat. Un Moș Teacă „pasibil" de a fi prezentat în fața oricărei instanțe, oricât de dură ar fi ea.

*(Anca DENIS, **Tomis**, nr. 6, iunie 1993)*

www.ziuaconstanta.ro

CU ASEMENEA UMOR, SPERĂ CINEVA LA PREMII NAȚIONALE?

-Sus ai noștri, jos ai voștri! -

Am fost avertizați de la început că **Sus ai noștri, jos ai voștri!**, recenta premieră de la **Fantasio**, este pregătită special pentru ediția din acest an a Festivalului de revistă, instituționalizat de la început la rang național de către teatrul constănțean. Și este, după nenumărate încercări - în ultimii ani -, prima revistă în sensul strict al genului. Cu asemenea precizări, spectatorul urmărește, timp de două ore și jumătate, o înșiruire de cuplete, cântece și momente coregrafice însăilate în prefață și prolog pe o satiră politică conformă tematic cu titlul spectacolului.

Sigur, am înregistrat câteva noutăți remarcabile, precum coborârea orchestrei în fosă (parcă prea jos decât merită dirijorul Dumitru Lupu, aflat deseori, jenant, cu capul printre fustele interpretelor (sâc!) de pe strapontină), folosirea unor artiști în triplă ipostază: soliști, actori, dansatori (Mirela Pană este unul din succesele spectacolului, dezinvoltă, grațioasă, cu mult har) sau mutarea finalului spectacolului chiar în stradă (?!?).

Punctul de rezistență al spectacolului îl constituie momentele coregrafice, din care dansul **Pisicile**, având ca soliști pe Stela Cocârlea, Sorin Adrian și Ana Maria Tramundana, și **Umbre în mișcare**, un tablou de dans modern cu ansamblul de copii **Pescărușii**, sunt absolut remarcabile. De fapt, ceea ce a reușit maestrul Fănică Lupu să realizeze dintr-un ansamblu eterogen, cu doar doi absolvenți de coregrafie, este uluitor. Astăzi, se poate spune că **Fantasio** are din nou un corp de balet sincronizat, cu câțiva soliști buni, care, sperăm, vor și rămâne în schema teatrului, are câteva numere de mare atracție și valoare interpretativă.

Muzica este în dulce stil romantic, purtând amprenta compozitorului nostru îndrăgit, Dumitru Lupu, și a preferatelor sale: Ileana Șipoteanu, Ramona Caraș și Diana Piticaș. I se adaugă compozitorul constănțean Gigi Rădulescu și interpreții Mirela Pană, Sorin Mocanu, Vivi Petcu, dar și compozitorii de la București, precum Aurel Giroveanu și Marius Țeicu.

www.ziuaconstanta.ro

Nu vrem să osândim cu grele cuvinte veleitarismul din revista de astăzi, dar sunt din ce în ce mai mulți autorii de texte comice care permanentizează o specie pseudo-literară, ritmată după model de brigada artistică, cu subiect politic. Din păcate, cu o ușurință condamnabilă, se cade cu prea multă ostentație în facil și, cel mai trist, în trivial (vezi scenetele **Indexare** de Aurel Felea, **Handicapații** de Lică Gherghilescu sau **À la turca** de Ananie Gagniuc). Se mizează în continuare pe gustul comun, pe un public de periferie, și se fac nepermise concesii față de respectul pentru limba română și pentru persoane. Oricâte simpatii și antipatii am avea în viața cea de toate zilele, cine îngăduie unor textieri și, apoi, unor interpreți pe scenă să jignească grav oameni, funcții și defecte fizice numai pentru a obține râsul câtorva?

De la pierderea, aproape prin alungare din schema teatrului a doi scenografi de elită a Constanței, artiștii plastici Vasile Jurje și Dan Sachelarie, **Fantasio** nu reușește să găsească o formulă pentru a crea ambianța de decor necesară. Iar ceea ce face în acest spectacol Viorica Petrovici, de la Opera Română, este departe de a sugera altceva decât o improvizație.

Sigur, se pot scrie încă multe lucruri despre ceea ce nu ne-a plăcut în spectacolul **Sus ai noștri, jos ai voștri!**, mai ales că, citându-l pe domnul Jean Badea, în inspiratul său eseu din programul de sală, „Lauda în (n.n. - și despre) revistă este un non-sens". Asta când vrei să concurezi pentru un premiu în festivalul pe care tu însuți l-ai inițiat și susținut și când vrei să te ridici la pretențiile unei instituții profesionale de spectacol într-un oraș cu numeroase valențe culturale.

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 24 iunie 1993)*

BANII... VORBEȘTE (Șușe estivale)

Finalul recentei premiere a Teatrului **Fantasio** (a 8-a în această stagiune!), desfășurată miercuri, 4 august, la grădina **Soveja**, dezvoltă acuzator, printr-o metaforă gândită de năstrușnicul regizor Andrei Mihalache, ideea situării artei „sub vremuri". Un spectacol amuzant, plin de inventivitate. Șușaniștii sunt ridiculizați

www.ziuaconstanta.ro

prin umor și partituri muzicale parodice ori imitații izbutite. Trupa de dans evoluează excelent. Pe lângă membrii ansamblului, prezenți: Dan Spătaru, Gheorghe Gheorghiu, Romică Țociu. Play-back-ul secularilor **Euxin** funcționează în registru.

Una peste alta, după această reușită estivală, reflectoarele s-au stins, lumea s-a împrăștiat, iar artiștii s-au întors la tristețea și singurătatea lor, te încearcă un sentiment de regret în fața talentului, nu întotdeauna răsplătit.

Contemporanii lui Matei Millo, Costache ori Iorgu Caragiale îi prețuiau pe slujitorii scenei, măcar la comedii, chiar dacă aceștia, după ce hălăduiau prin căruțe ruginite, pe drum de țară ori prin târguri pestrițe, se întorceau triști în vreo mansardă sărăcăcioasă ca să moară uitați de lume. Azi, tristețea pare a face parte, ca o fatalitate, din noi toți, iar artiștii, sortiți a ne aduce un strop de bucurie, sunt lăsați să se zbată în multele belele ale penuriei bugetare.

*(Val SGARCEA, **Varianta**, nr. 29 - 1993)*

CHEIA SUCCESULUI

În ziua de 14 ianuarie a avut loc la Teatrul **Fantasio** a patra premieră a stagiunii 1990 - 1994, cu musicalul **Cheia succesului**, semnat de Edmond Deda, după comedia **Titanic Vals** de Tudor Mușatescu.

Nu cred că întâmplător regizorul Constantin Dinischiotu a optat pentru această punere în scenă. Motivațiile sale pot fi multiple. La o privire superficială, s-ar putea spune că într-o perioadă când teatrele se confruntă cu o criză de spectatori existența unei piese celebre în repertoriu este pe jumătate un succes. În același timp, aceasta reprezintă și un risc. Montările celebre cu **Titanic Vals**, foarte cunoscute de publicul larg, pot genera tentația comparației cu trupa constănțeană.

Dar nu succesul de casă a fost scopul acestei puneri în scenă. Ar fi fost suficiente câteva gaguri, un balet, o scenetă și totul ar fi fost în regulă din acest punct de vedere. Teama de eventualele comparații nu l-a oprit pe dl. Dinischiotu, pentru că mesajul domniei sale este cu totul altul. Având mândria implicării

www.ziuaconstanta.ro

într-un gen considerat deseori facil - teatrul de revistă - regizorul a dorit să demonstreze că în Teatrul **Fantasio** se mai poate face și altceva, că actorii de aici sunt capabili de a aborda registre interpretative variate și, mai ales, că la Teatrul **Fantasio**... cheia succesului este coeziunea unui colectiv deosebit, alcătuit din reprezentanții mai multor generații: actori ce și-au închinat întreaga viață scenei, cu o mare experiență artistică, și actori aflați la începuturile acestei frumoase, dar grele profesiuni.

Coeziunea aceasta o visează și eroul principal al piesei lui Mușatescu când se gândește la familia sa.

Astfel, mesajul din finalul piesei este clar și regizorul a insistat asupra acestui lucru prin plasarea personajului principal nu în fața, ci în spatele aparatului de fotografiat. Victoria lui Spirache nu este cea din alegeri, care, de altfel, nu l-a preocupat niciodată, ci victoria asupra prejudecăților unora dintre membrii familiei sale, pe care o vedea, în sfârșit, așa cum și-o dorea, unită. La sfârșit, o dată cu ultima melodie a musicalului, ceva din granitul egoismului nostru pare a se topi. Au fost învinse și puterea, și banul, și minciuna, au fost depășite prejudecățile.

Ținând cont de împlinirea acestor intenții ale regizorului, nu vom remarca în mod deosebit jocul unui anume actor sau al altuia, ci distribuția în întregul ei. O menționare se impune însă: Ileana Ploscaru și Emil Sassu au aniversat în acea zi 43 și, respectiv, 45 de ani de carieră. Un gând deosebit față de acești mari artiști și dorința noastră, a tuturor, de a-i vedea cât mai des pe scena constănțeană.

*(Steliana BAJDECHI, **Radio Constanța**, 16 ianuarie 1994)*

CHEIA SUCCESULUI

Punând în scenă **Cheia succesului**, musical de Edmond Deda, după comedia **Titanic Vals** de Tudor Mușatescu, piesă intrată în repertoriul clasic al scenei românești, Teatrul **Fantasio** și-a asumat riscul raportării la montări de prestigiu și interpretări de referință, acest risc implicând și o inevitabilă reacție de „déja-vu".

www.ziuaconstanta.ro

La care se adaugă o virtuală rezistență din partea publicului vizavi de transformarea unei comedii de succes într-un musical care nu și-a probat încă viabilitatea scenică.

Și-a supralicitat disponibilitățile artistice tânăra trupă a teatrului **Fantasio** incluzând în repertoriu această piesă? Aș zice că nu, tinerețea trupei (din cei cinsprezece actori care evoluează în spectacol, șapte sunt studenți în anii II și III ai Universității **Hyperion**) fiind compensată de experiența maestrului Connstantin Dinischiotu, care semnează regia artistică stăpânind toate componentele spectacolului.

Distribuția este de altfel bine calibrată în ce privește experiența scenică a interpreților, în spectacol regăsindu-se trei generații de actori: doi „monștri sacri" ai teatrului constănțean (Ileana Ploscaru și Emil Sassu), alți actori ajunși la deplina stăpânire a mijloacelor dramatice (Mihai Sorin Vasilescu, Florin Zăncescu, Lică Gherghilescu) și studenții. Faptul că profesorii joacă în spectacol alături de elevii lor (Ileana Ploscaru și Florin Zăncescu au în pregătire clase de studenți ai Universității **Hyperion**) constituie, dincolo de ineditul situației, un imbold spre autodepășire de ambele părți.

Este motivul pentru care, apreciind firescul interpretării lui Mihai Sorin Vasilescu, căruia rolul lui Spirache i se potrivește ca o mănușă, talentul probat și de astă dată de Ileana Ploscaru (care, în plus, cântă pentru prima dată pe scenă), pitorescul exploziv al căpitanului în cavalerie Stamatescu, întruchipat de Florin Zăncescu, compoziția lui Lică Gherghilescu în rolul lui Dinu Petre, funcționar la poștă, verva scenică a lui Emil Sassu, dând viață avocatului Nercea, vom insista mai degrabă asupra prestației actoricești a studenților. O mențiune aparte pentru Luciana Crudu, care evoluează cu siguranță în dificilul rol al Daciei, demonstrând un registru de interpretare larg și bine stăpânit, secondată îndeaproape de Mirela Pană, distribuită în contre-emploi în rolul Genei, dovedind, cu o remarcabilă economie de mijloace scenice, o certă înzestrare pentru roluri dramatice. În sfârșit, Dan Constantin (Traian, băiatul cel mare) și Camelia Constantin (Decebal, băiatul cel mic, rol interpretat în travesti) realizează mai mult decât o pată de culoare într-un spectacol ritmat, care se susține artistic aproape în totalitate.

www.ziuaconstanta.ro

Dacă, totuși, pe alocuri, spectacolul prezintă o anume scădere la capitolul interpretare dramatică (trupa în sine este insuficient de omogenă, cu vizibile inegalități în înzestrarea, pregătirea și experiența scenică a actorilor), atuul îl constituie buna pregătire muzicală a interpreților (direcția muzicală: Gigi Rădulescu), musicalul fiind de altfel un teren pe care Teatrul **Fantasio** se află la el acasă. Ca o carență, aș semnala la acest capitol diferențele de tonalitate și intensitate între partiturile muzicale înregistrate în play-back și vocile live ale actorilor, care se aud mai slab decât primele, dând senzația de artificialitate. Apoi, absența coregrafiei privează musicalul de un plus de atractivitate.

Nu putem încheia rândurile de față fără a sublinia actualitatea piesei lui T. Mușatescu, atributele intrinseci ale acestei comedii de mare succes, care rezistă atât de bine timpului. Astăzi, poate mai mult ca oricând, avem nevoie de lecția de viață a lui nea Spirache, funcționar la Prefectură, devenit - grație unei moșteniri de 50 de milioane lei - mare filantrop și candidat la deputăție, care spune NU parvenitismului, dovedindu-se imun la tentația banului și a puterii.

Cheia succesului său o constituie onestitatea și sinceritatea omului simplu care spune alegătorilor: „Nu mă alegeți!".

A găsit teatrul **Fantasio** cheia succesului? Credem că da. Drept care vă invităm la teatru!

*(Vera CORDUNESCU, **Cuget liber**, 17 ianuarie 1994)*

FANTASIO-CARITAS

Ultimul buletin de știri privind „afacerea" Saimanov nu l-am aflat - culmea ghinionului! - nici de la prietenul colonel Arghiroiu, nici de la îndârjitul domn prefect Constantinescu, ci de la... **Fantasio**. Detectivi particulari, Aurel Storin, Constantin Dinischiotu, Dumitru Lupu și Gigi Rădulescu ne-au pregătit nenumărate surprize vesele și muzicale, oblojind decepțiile noastre cu voie bună și umor.

Fantasio-Caritas - gen revuistic pur realizat din tensiunea cotidiană a evenimentelor Saimanov, este tocmai prin subiectul propus mereu o altă premieră. Dacă lansarea spectacolului

www.ziuaconstanta.ro

în decembrie avusese un anume ecou - să ne amintim fericirea deponenților norocoși și... aleși, cu texte care blagosloveau numele binefăcătorului, astăzi, pe scenă se recită cam așa: „Flămând și gol/ Făr' de-adăpost/Noapte de noapte eu am fost/Mă tot rugam/Țineam post/Poate-mi fac și eu un rost/Acum mă simt atât de prost...".

Procesul de absorbire a faptului cotidian în șarje vodevilești, cu un rictus de o particulară amărăciune, reproducere parodică a înșelăciunii, a stării tensionate pe care au creat-o în oraș jocurile de întrajutorare, dă prilej trupei de la **Fantasio** să-și etaleze virtuțile conform cu specificul teatrului. Și pentru că subiectul este savuros și ne pică bine, nu suntem exigenți cu textele - uneori neîngrijit realizate, nici cu prezentarea numerelor, pe alocuri bâlbâite, nici cu faptul că unele secvențe par copiate din alte spectacole (tabloul coregrafic **Can-Can**, în interpretarea ansamblului de balet al teatrului, sau **Adieri de stepă** - dans țigănesc, de altfel într-o vizibilă ascensiune interperetativă, purtând amprenta maestrului Fănică Lupu, sau cupletul lui Ananie Gagniuc).

Mirela Pană va fi - ceea ce se cheamă la revistă - o artistă completă: cântă, dansează, recită cu dezinvoltură, cu nerv și aplomb și merită - tocmai de aceea - o atenție privilegiată din partea regizorului Constantin Dinischiotu, care să meargă până la detalii de vestimentație scenică.

Cele două recente descoperiri ale compozitorului Dumitru Lupu - Diana Piticaș și Cătălina Tatu -, eleve conștiincioase ale maestrului, au apariții agreabile și promit o carieră artistică.

Distribuită generos, actrița Maria Lupu ne cântă cu nostalgie un cuplet, **Ora veselă**, în memoria mentorilor revistei românești, N. Stroe și V. Vasilache, iar balerinii Nicoleta Partenie și Marius Crudu fac un foarte bun dans de societate.

Cântăreață cu mare priză la public, cu o particularitate de interpretare și figurație, Ileana Șipoteanu lansează un cântec cu parfumuri tari, **Randez-vous**, compoziție de Dumitru Lupu, versuri: Viorel Popescu, același **randez-vous** din fiecare dimineață de la Radio București.

Georgeta Ignat, Sorin Mocanu, Ramona Caraș, Vivi Petcu (îmbrăcat neîngrijit) sunt în nota obișnuită, ca și Ștefan

www.ziuaconstanta.ro

Glință, Gheorghe Maximencu, Dan Cojocaru, Laurențiu Vlad.

Din păcate, la spectacolul pe care l-am vizionat am remarcat gălăgia produsă de membrii orchestrei, atunci când nu sunt la vedere, pe scenă, ca și efectele de lumini, uneori neinspirate.

Dar, așa cum am subliniat la început, spectacolul place, este inspirat ales, are tensiune și cursivitate, constituind o terapie pentru momentele de încordare ce traversează orașul.

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 3 februarie 1994)*

LINIA MARITIMĂ FANTASIO

Pentru călătorul ajuns pe meleaguri pontice, primul teatru care îl întâmplă este **Fantasio**. Nume distinct în geografia revuistică națională, teatrul acesta și-a dovedit în aproape patru decenii de existență nu numai rostul, dar și rezistența la timp, epoci și evenimente. Nu este puțin într-o cetate invadată sau periodic părăsită de turiștii soarelui, ceea ce s-ar putea traduce și prin flux sau reflux de spectatori, dacă...

Dacă aici nu ar exista un ansamblu complex, cu soliști, actori și dansatori, cu cea mai mare orchestră de gen din țară, autoritar condusă de dirijorul și compozitorul Dumitru Lupu, și, nu în ultimul rând, cu un repertoriu în care variația, pe coordonatele divertismentului, este esențială. Chiar și cele două spectacole aflate acum în... radă își prezintă atuurile în fața unor săli pline și generoase în aplauze.

Care este secretul longevității și rezistenței? Bucureștenii știu mai puțin în ultima vreme despre ceea ce se întâmplă la **Fantasio**, televiziunea îi ignoră, dar nu putem uita că mulți artiști și-au început cariera pe această scenă, de la Dan Spătaru sau Ilona Moțica la Jean Constantin...

Cheia succesului, ca să parafrazăm titlul musicalului lui Edmond Deda după **Titanic Vals** de Mușatescu, se află în disponibilitatea talentelor conduse de experiența regizorului Constantin Dinischiotu. Cu o maestră ca Ileana Ploscaru, cu o personalitate pregnantă ca Mihai Sorin Vasilescu și un grup de tineri actori-cântăreți, textul lui Mușatescu continuă să-și atragă simpatia.

www.ziuaconstanta.ro

Examenul de gen mi se pare însă, prin specific, revista **Sus ai noştri, jos ai voştri!**, căci aici totul se cântă în direct, iar vocile sunt frumoase, prezentele expresive - Ileana Şipoteanu, Ramona Caraş, Vivi Petcu, Sorin Mocanu -, replicile au haz prin actori ca Mihai Sorin Vasilescu, Coca Andronic, Iulian Dumitrache, Mirela Pană, iar dansurile imaginate de coregraful Fănică Lupu sunt atrăgătoare.

*(Grigore CONSTANTINESCU, **Cronica română**, 8 aprilie 1994)*

CU DRAGOSTE, ÎN TRANZIŢIA SPRE PRIMUL LOC

Ultima montare a Teatrului **Fantasio**, care se numeşte, la modă, **Dragoste şi... tranziţie**, poartă girul dramaturgului constănţean Tudor Popescu şi succesului schiţelor sale prinse în volumul **Nu jefuiţi femeile geloase** (1993). Faptul că regizorul Andrei Mihalache nu este nici pe departe la prima întâlnire cu scriitorul, cunoscându-i textura, calitatea şi nuanţele umorului, facilitează spectacolului o mai mare cursivitate. Intenţia vizibilă şi orgolioasă a celor de pe scenă, din culisele şi fosa ei, este de a convinge - după ce teatrul căzuse într-un con de facil - că se poate face şi revistă în adevăratul sens al cuvântului, cu muzică, cu dans, cu umor de calitate în multe din bucăţile interpretate.

Baletul ocupă, credem, primul loc în reuşita spectacolului. Maestrul Fănică Lupu, modern, adaptându-se la gusturile publicului său, pune în evidenţă un potenţial artistic nebănuit la trupa de astăzi a teatrului. Dacă însă cele două numere coregrafice - **Jurnal de bordel** şi finalul, **Falşii cupidoni** - sunt de o bună prestaţie şi dau culoare spectacolului, apare cu atât mai nepotrivit textul acestui **Jurnal**, cu cât este şi vulgar şi de proastă inspiraţie. O excelentă notă pentru cele două numere de virtuozitate din tabloul coregrafic **Caracatiţa**, în interpretarea cuplului de prim-balerini ai Teatrului de balet clasic şi contemporan Delia şi Călin Hanţiu, care şi-au găsit sursele pentru a se integra spectacolului de asemenea gen.

Compozitorul Dumitru Lupu - cinste teatrului care-l are şi-l foloseşte! - face ca orchestra să sune perfect, iar compoziţiile sale, cu mână de profesionist, pot fi socotite, şi din primă

www.ziuaconstanta.ro

audiție, posibile șlagăre.

După un an de la transferul la Constanța, actorul Florin Zăncescu capătă un voltaj valoric, de complexitate expresivă, iar împreună cu Mihai Sorin Vasilescu șarjează un comic bun în sceneta **Dobitocul**. Li se alătură cu aplomb Maria Lupu, Mirela Pană - într-o bună prestație scenică - , Dan Constantin. Suprasolicitați, câțiva tineri candidați la glorie - via **Hyperion** - evoluează într-o manieră convențională sub raport comic. Am remarcat aparițiile scenice ale lui Sorin Mocanu, Ramonei Caraș, Georgetei Ignat, tenorului Ilie Gănțoiu și iubirea sa pentru revistă și mai ales inflexiunile vocale ale Mihaelei Pavel, care iese din orchestră, unde e violonistă, pentru a cânta vocal.

Spectacolul e atent construit, deși decorul și costumele sunt neglijent drapate, simpliste sau dezasortate. Dar, de departe, acest spectacol dovedește că la **Fantasio**, cu dragoste pentru promovarea genului revuistic, se poate face tranziția spre cote valorice de primă pretenție, că se cunoaște formula spre locul întâi în topul instituțiilor de profil din țară. Un spectacol care merită văzut și aplaudat.

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 18 - 19 iunie 1994)*

FALSTAFF - STORY

Curajoasă intenția Teatrului **Fantasio** de a pune în scenă **Falstaff-story**, un musical de Alexandru Darian (care semnează și regia) și Nicu Alifantis. Și aceasta pentru că puțini sunt interpreții capabili să-l prezinte pe acest erou al lui Shakespeare, caracterizat de prințul Hall, tovarășul său de petreceri, ca un „viespar de răutăți, circ al murdăriilor, tată al potlogarilor, deșertăciune împovărată de ani, cel mai mare ticălos care duce tineretul la pierzanie..." etc. Mihai Sorin Vasilescu s-a încumetat totuși s-o facă, realizând, cu migală și talent, poate cel mai bun rol al său. El știe să fie, în funcție de situație, mereu altul: grosolan, arțăgos, fățarnic, hâtru, abătut, generos sau dezamăgit, altfel spus, un om complex, dar ciudat, așa cum și l-a închipuit marele Will.

La înălțimea partenerului său se ridică și Maria

www.ziuaconstanta.ro

Lupu, o hangiță aprigă și gureșă, arțăgoasă și frivolă, drăgăstoasă și geloasă, un personaj care impresionează prin sinceritate și naturalețe. Alături de rolurile create de ei, trebuie reținute și prestațiile oferite de Florin Zăncescu (un prinț Henric flușturatic, răsfățat, aventuros, cinic și răzbunător), Emil Sassu (un Ford bănuitor, fals și ipocrit), Mirela Pană și Luciana Crudu (doamnele Ford și Page - cochete, viclene și puse mereu pe șotii), Gheorghe Maximencu, Ștefan Glință, Dumitru Caramitru (care întruchipează pe Pistol, Nym și Bardolph, personaje pitorești, dispuse la orice pentru a supraviețui).

Fiecare în parte și toți laolaltă, ajutați de partitura inspirată a lui Nicu Alifantis, de concepția coregrafică a lui Fănică Lupu, de decorurile și costumele impecabile ale lui Alexandru Radu, au reușit să ne aducă pe scenă o lume stranie, vulgară, zgomotoasă și frământată, într-un spectacol agreabil, animat și captivant, cu mult peste valoarea celor de până acum.

Așadar o premieră reușită, care onorează colectivul teatrului **Fantasio**, dar îl și obligă la noi demersuri artistice de calitate.

*(Traian BRĂTIANU, **Cuget liber**, 4 mai 1995)*

FALSTAFF-STORY

Cel mai ambițios proiect cultural pe care și l-a propus Teatrul **Fantasio** din Constanța, în ultimii 40 de ani a fost materializat prin premiera spectacolului **Falstaff-story**. Un muzical autentic, pe un scenariu original, semnat de Alexandru Darian, și pe muzica lui Nicu Alifantis, ne aduce în atenție un colectiv de profesioniști iscusiți, care, timp de trei ore joacă, dansează și cântă cu mare dezinvoltură. Textul este inspirat din opere de referință ale lui Shakespeare, care amintesc de „năzbâtiile" acestui personaj (Falstaff).

Mihai Sorin Vasilescu realizează un Falstaff (înrudit cu Baronul Münchausen) ale cărui aventuri încurcă și descurcă viața protipendadei engleze din perioada elisabetană. Personajul este bine conturat, cu elementele caracteristice (vezi burta, mersul și mulțimea de ticuri) susținute pe întreaga partitură. Alături de el, Florin

www.ziuaconstanta.ro

Zăncescu (în Prințul Henric), Emil Sassu (în Ford), Dan Constantin (în Page), Maria Lupu (în Hangița Quickly), Mirela Pană (în Doamna Ford), Ilie Gănțoiu (în Regele Henric al IV-lea) și nu în ultimul rând Camelia Constantin (în Puck și Copilul hanului) realizează personaje foarte bine conturate, jucate cu profesionalism.

Cele peste douăzeci de partituri muzicale originale, interpretate vocal și coregrafic de acest colectiv (inclusiv de ansamblul coregrafic al teatrului), aduc în scenă un ansamblu de aproximativ 50 de persoane, care știu cu siguranță ce au de făcut.

Felicităm regia (Alexandru Darian) pentru această performanță și coregrafia (Fănică Lupu) pentru excelentele scene de ansamblu, care constituie „sarea și piperul" montării. Costumele decorative și viu colorate contrastează, însă, cu un decor sumbru și neadecvat pentru ceea ce își propune spectacolul și pentru jocul interpreților. Prima parte a musicalului lasă, încă, senzația de dilatare și lipsă de ritm.

Dincolo de micile nereușite, eclipsate de extraordinara viziune de ansamblu, stă această „nebunie" creatoare, această aventură în care s-a aruncat colectivul Teatrului **Fantasio**; un „pariu deja câștigat", într-adevăr.

*(Paloma PAȘCA, **Curierul Național**, 6 mai 1995)*

FALSTAFF LA FANTASIO

Celebrul personaj al lui Shakespeare, întruchipat și la noi, de-a lungul timpului de mari actori, a ajuns la **Fantasio**! Poate contraria o astfel de alegere: subestimăm nejustificat uneori posibilitățile unei trupe de revistă. Dar, de câțiva ani, adaptările au constituit o alegere constantă în repertoriile la zi. Să fie vorba de o concurență benefică cu Dramaticul în ce privește valorificarea prozei cu mijloacele oferite de spectacolul complex? Mai mult, cele două colective își împrumută tineri interpreți - în majoritate studenți la **Hyperion** -, își transferă actori cu stat vechi. O încercare de a sfida uniformizarea, atât de dăunătoare artei scenice. Actorul trebuie să reușească să te facă să plângi și să râzi în același timp, să danseze, să cânte, să încânte. Acest lucru îl știe și un copil. Nu-l știau „pe vremuri"

www.ziuaconstanta.ro

culturnicii de nădejde, „stâlpii societății", deștepții în de toate - azi băieți cumsecade, dacă nu prosperi, ca mai toți marii români de partid și de stat -, care erau atât de bine intenționați, încât nu-și doreau decât fantoșe să le imite scorțoșenia ori, dimpotrivă, măscărici în stare a le gâdila neghiobia logodită-n veci cu grobianismul. Dar asta-i altă... poveste.

Pe Mihai Sorin Vasilescu, rolul titular încearcă a-l strivi fără să-l complexeze. Mereu în centrul atenției, inepuizabil, impozant și stăpân pe sine, hystrionic, făcând concesii doar atât cât se cuvine. În limitele bunului simț, s-ar spune. Căci bunul simț e unul din atributele abordării textului bătrânului Will. Chiar și atmosfera elisabetană pare a se fi mutat, pentru două ore și jumătate, într-o sală în care **Săracu' Gică** o ținea una și bună acum trei decenii.

Regizorul Al. Darian a pus la treabă toate compartimentele. Muzica lui Nicu Alifantis, inconfundabilă, lasă loc, discret, acordurilor practicate la curtea lui Henric. Mișcarea scenică asumată de Fănică Lupu e amplă, bine articulată. De la **Ploșnița** ori **Danton** din anii '80, de pe scena Naționalului bucureștean, n-am mai întâlnit o atare desfășurare de forțe: peste 30 de interpreți în secvențe de ansamblu. Poate doar la Operă, unde un cor e cât un popor. Excelente decorul și costumele lui Alex. Radu, semnul unei conștiințe în plină viteză creatoare. Chiar te miri cum s-a putut descurca administrația în condițiile economiei de ceată (citește: un buget „de austeritate", cum stă bine în artă și cultură).

Dintre interpreți, se remarcă: Florin Zăncescu (mai mobil decât de obicei), Emil Sassu, Mirela Pană (un talent autentic), Maria Lupu, Dumitru Caramitru, Gheorghe Maximencu, Luciana Crudu ș.a. Spectacolul se instituie ca o pledoarie pentru umanitate: eroul principal e mai mult decât un bon-viveur șarmant, dar pișicher în același timp. El are darul de a trăi pur și simplu, de a trăi din plin, sănătos și convenabil, iar finalul îl surprinde dezarmat în fața nerecunoștinței, însă cu ceva resurse în a mai crede. Superbia lui, repetată cu cinism în distihul „Onoarea-i prapur pentru-nmormântare, De-aceea, vă salut și... n-am onoare!", îngheață într-un rictus abia ascuns: în teatru e ca-n viață!

Unor frământări etern uitate le-a dat expresie ar-

www.ziuaconstanta.ro

tistică inegalată Shakespeare, iar trupa constănțeană, asumându-și riscul de a-l judeca după propriile puteri nu face decât să-și onoreze firma printr-un spectacol agreabil, inteligibil și inteligent totodată.

*(Val. SGARCEA, **Tomis**, nr. 6, iunie 1995)*

UN MUSICAL REUȘIT: FALSTAFF-STORY

Culegând cele mai spectaculoase fragmente din piesele **Henric al IV-lea**, **Henric al V-lea** și **Nevestele vesele din Windsor** de William Shakespeare, regizorul Alexandru Darian a năzuit să construiască un spectacol (musical) savuros consacrat legendarului Falstaff, năzdrăvăniilor și, apoi, ruperii prieteșugului dintre acesta și prințul Hal - în piesă prințul Henric.

La **Fantasio**, obișnuit cu tradiționalele spectacole de revistă, acest muzical sau **teatru cu cântece**, cum s-ar mai putea numi, ridică mari obstacole legate de complexitatea partiturilor, realizarea „ambianței", configurarea ritmului, cu alternanțele și interferențele dintre „proză" și „momentele cântate", ce beneficiază aici de muzica inspirată, antrenantă, creată de Nicu Alifantis.

Strădaniile depuse de regizorul Alexandru Darian, coregraful Fănică Lupu și scenograful Alexandru Radu au reușit să transforme aceste obstacole în tot atâtea biruințe. În plus, acest efort reușit de acumularea surselor comicului de caracter, situații și limbaj ce, în final, își află un insolit pandant de tristețe, prin izgonirea lui Falstaff („păcălitorul păcălit") de la curtea lui Henric, face dovada unei întrupări artistice de certă seriozitate profesională și respect manifest pentru izvorul literar.

Excelenți în rolurile lor sunt: Sorin Mihai Vasilescu (Falstaff), Florin Zăncescu (prințul Henric) și Maria Lupu (hangița Quickly), Ștefan Glință (Nym), Emil Sassu (Ford), ca și „tandemul" foarte talentatelor Mirela Pană (doamna Ford) și Luciana Crudu (doamna Page) - două reprezentante de frunte ale noului val al trupei - alături de care mai pot fi remarcați Dan și Camelia Constantin, Dumitru Caramitru și Dan Cojocaru.

E un spectacol viu colorat la propriu și la figurat, ce onorează o instituție și relansează „ambițiile" genului revuistic,

www.ziuaconstanta.ro

motiv pentru care, alături de Teatrul de revistă **Toma Caragiu** din Ploiești, trupa de la **Fantasio** din Constanța a obținut laurii cei mai numeroși în cadrul Festivalului-concurs al teatrelor de revistă din țară. Iar faptul că spectatorilor li s-a oferit un caiet-program al spectacolului și un altul al festivalului, realizate cu bogăție de informație și pilduitor bun gust (secretar literar - Jean Badea) nu face decât să adauge încă o notă de probitate, pe care unele teatre dramatice au abandonat-o pe parcurs.

*(Ion PARHON, **Panoramic Radio-TV**, nr. 1, 1996)*

GINA COMUNISTA

Pornind din start, acesta este un spectacol ambițios, care vrea să rupă cu tradiția revistei, alternând cupletul, dansul și cântecul... de muzică ușoară al unor viitori artiști, unii dintre ei cu reale calități de profesioniști, cum ar fi Mirela Pană, Ovidiu Popescu, Dan Cojocaru, Ileana Șipoteanu, Gheorghe Maximencu, Luciana Crudu, Laurențiu Vlad, Ana Maria Duca, Ana Maria Drăghici, Georgeta Ignat, Sorin Mocanu.

De fapt, acest musical a fost examenul de diplomă al studenților anului al IV-lea al Facultății de teatru **Hyperion**, secția actorie-music-hall Constanța. Avându-i ca autori morali pe Florin Pretorian, Dumitru Lupu și... „o lecuță" din aventurile personajului Ivan Turbincă al lui Ion Creangă, mișcarea scenică și coregrafia au fost puse la punct de maestrul Fănică Lupu, decorurile și costumele de Alexandru Radu, iar regia artistică de neobositul... Andrei Mihalache.

Remarcabilă a fost prestația lui Ovidiu Popescu - Ivan, care a demonstrat, prin munca desfășurată la clasa d-nei conf. univ. Ileana Ploscaru, pasiunea și idealul său artistic de viitor interpret profesionist, reușind o realizare actoricească, dansantă și muzicală remarcabilă, în ciuda „gabaritului" său.

Ca spectacol integral, **Gina comunista** nu poate întruni în totalitate calitatea unui musical, trebuind reduse pasaje nesemnificative, ce nu se înscriu în fluența show-ului muzical. Costumele moderne și nu prea scumpe (unele, reconfecționate) au

www.ziuaconstanta.ro

fost reușite în cea mai mare măsură, cu deosebire cele din scena Raiului. Ele sunt circumscrise unei idei cromatice și funcționale, care îl face pe autorul lor, Radu Alexandru, să fie la această oră unul din scenografii Constanței, poate cel mai ancorat în ideea de modernizare a actului scenic.

Calitatea cea mai mare a acestui spectacol este ideea generoasă și fantastică, după care un soldat rus se întoarce cu armata sa din... R.D.G., traversând toate țările europene, supuse procesului de transformare spre un „înapoi capitalist". Este interesantă și legătura cu poveștile lui Creangă, cu Ivan Turbincă, exploatată cu generozitate, adusă din condei mai aproape de lumea actuală.

*(Victor HONT, **Telegraf**, 8 - 9 iulie 1995)*

OVIDIU, OVIDELU' ȘI... EUXINUL

O nouă stagiune la Teatrul **Fantasio** a debutat ieri seară, în isonuri de cor antic. Ceea ce nu înseamnă că a fost neapărat vorba despre o tragedie, ci despre prima premieră a stagiunii 1995 - 1996.

Spectacolul **Ovidiu, Ovidelu' și... Euxinul**, realizat de Alexandru Darian, în colaborare cu Constantin Zărnescu și Dan Constantin, în cadrul scenografic creat de Dumitru Caramitru, și-a propus o călătorie prin tunelul timpului, de la Epoca de piatră și antichitate, trecând prin legendele și epopeile medievale, alături de anticul Ovidiu, până la replica sa contemporană Ovidelu'.

Intenția de a contemporaneiza personaje mitologice, istorice și literare, așezându-le în postura de oglinzi ale unei realități imediate și universal valabile, prelucrate și văzute prin înțelepte, tăioase și nemiloase priviri, nu constituie o noutate.

Astfel, încă din scena de la început, **Întâlnire la statuie**, descoperim că statuia, adică Ovidius, este foarte la curent cu problemele actualității, fie că e vorba de ICRAL, Primărie sau Senat. În rolul lui Ovidius, era să spunem al statuii, pentru că actorul Dan Cojocaru apare în majoritatea scenelor „drapat" și gânditor pe soclu, protagonistul se confruntă, trebuie s-o spunem, cu o partitură mai puțin generoasă decât oferta temei. În rolul contemporanului cetățean

www.ziuaconstanta.ro

Ovidelu', o fericită coincidență, nu numai de nume, Ovidiu Popescu se desfășoară pe coordonatele cetățeanului turmentat din Caragiale, ajutat, bineînțeles, de propriul său talent și de scenariul presărat cu gaguri spumoase, chiar dacă uneori în priză directă cu acelea pe care, parcă, le-am observat și la Doru Octavian Dumitru, să spunem.

Ideea de spectacol-colaj a permis desfășurarea unor forțe muzicale și coregrafice conduse de Mircea Iani și Marcel Pătru, momente de dans tematic realizate de grupul **Seven For Dance**, momente ispititoare nu numai ca titlu, ci și ca prezentare: **Oamenii cavernelor**, **Trio sexy**, alternanțe de ritmuri iberice, în care grația tinerelor dansatoare se îmbină fericit cu simbioza dintre tema propusă de melodie și concepția coregrafică, alertă și încărcată de umor. Se remarcă, în același timp, momentele muzicale realizate de Alina Sârbescu, o tânără care promite mult, nu numai ca voce, ci și ca prestație actoricească, Mihaela Pavel, temperamentală și în aceeași măsură sensibilă, abordând cu multă siguranță melosul grecesc sau cel spaniol, și Vivi Petcu, autor al unui periplu de la Napoli la Istambul.

Reîntorcându-ne la scenete și monologuri, cu regretul că nu le putem prezenta în acest spațiu pe toate, am remarcat **Familia Pitecantropeanu**, o parodie, care, deși este copios inspirată din replica hollywoodiană a celebrei benzi desenate **Familia Flinstone**, ne arată, spre exemplu, cum a fost descoperită, în epoca pietrei, telechinezia - în traducere liberă **televizor chinez Goldstar** și chiar inventarierea... porcului, care, chiar dacă face trimiteri și analogii la și cu presa și reprezentanții ei, o luăm, fără mânie și părtinire, ca pe o delicioasă confuzie à la Neanderthal.

Vom rosti și numele lui Dan Constantin, cu totul remarcabil, dar îndeosebi în sceneta **Întoarcerea lui Ulise**, o veritabilă comedie de situații care, singură, ar fi putut dezvolta un scenariu, cum s-a întâmplat și în alte părți cu generosul subiect, inepuizabil, practic.

Mai semnalăm un alt nume cu greutate, Florin Pretorian, care în monologul lui Hermes a dat măsura virtuozității și experienței sale interpretative.

Așadar, deși puțin eclectică, deși putea fi susținută cu succes pe tema **ovidiană**, în cele din urmă „pierdută pe drum",

www.ziuaconstanta.ro

temă, repetăm, foarte generoasă și greu de epuizat la rându-i, noua premieră a Teatrului de revistă **Fantasio** promite să devină un succes de durată.

*(Anca TUFIȘ, **Radio Constanța**, 2 octombrie 1995)*

OVIDIUS, OVIDELU' ȘI... EUXINUL

Consecvent ideii de a oferi publicului spectacole cât mai multe și variate, Teatrul **Fantasio** din Constanța și-a început stagiunea 1995 -1996 cu o nouă premieră. Se numește **Ovidius, Ovidelu' și... Euxinul** și aparține unui binecunoscut autor de reviste, Alexandru Darian, ajutat de Constantin Zărnescu, Sorin Petrescu și Dan Constantin (texte), Dumitru Caramitru (scenografie), Mircea Iani (conducerea muzicală) și Marcel Pătru (coregrafia).

Realizatorii și-au propus ca, prin mijloace specifice genului (scenete, monologuri, cuplete, cântece și dansuri), să încânte publicul, să-l facă, pentru două ore și ceva, să uite de necazurile cotidiene. Intențiile, însă, au fost numai în parte onorate și o să argumentăm și de ce. Mai întâi, pentru că textul nu urmează un fir logic. Momentele sunt dipersate și fără nici o legătură între ele. Poate că mult mai nimerit ar fi fost dacă Ovidelu' (un personaj contemporan) era purtat nu în timp (metafora este interesantă, dar insuficient cristalizată), ci în spațiu (ancorat, evident, în realitățile noastre). Pentru că, după un început excelent care ne-a făcut să credem că vom asista cu adevărat la un eveniment artistic, suflul spectacolului se stinge încet, încet, pentru a reveni la înălțime abia la sfârșit. Ceea ce, desigur, nu este suficient. Așa se face că, dacă scenetele **Întâlnire la statuie** (în mod deosebit), **Familia Pitecantropeanu**, **Don Quijote**, **Făt Frumos și Albă ca Zăpada**, la care am adăuga monologul **Hermes**, mustesc de haz, au substanță și sunt bine interpretate, următoarele (**Vestalele Venerei**, **Ghiveciul cu mușcate** și chiar **Întoarcerea lui Ulise**) sunt hilare, de un gust îndoielnic și, în ultimă instanță, neinteresante, ba chiar ușor ridicole.

Apoi, credem că unii dintre interpreți, fie că n-au fost bine distribuiți, fie că n-au înțeles așa cum trebuie textul, nu ne conving suficient. Ca atare, alături de Ovidiu Popescu (vedeta

www.ziuaconstanta.ro

spectacolului), Dan Cojocaru, Dan Constantin, Florin Pretorian, cu mult peste nivelul celorlalți, evoluează și Alina Sârbescu, Ana Maria Ferent, Magda Nicolae și, pe alocuri, chiar Camelia Constantin, care folosesc gesturi gratuite, o modulație nefirească a vocii și o mișcare scenică „prețioasă", puțin „gustate" de spectatori. Sub nivelul așteptărilor și „corpul" muzical, unde, în afara lui Silviu Tripșa (o fericită redescoperire) și Mihaela Pavel, ceilalți interpreți au rămas mai mult sau mai puțin datori eventualilor fani.

Nu putem încheia fără a aminti de grupul de dansatori **Seven for Dance** (o prezență plăcută și aplaudată) și de scenograful Dumitru Caramitru (un debut promițător).

Una peste alta, noua premieră a Teatrului **Fantasio** trebuie reținută și... văzută. Și dacă pe parcurs se vor face și corecturile de rigoare, ea poate deveni una dintre bunele reliazări ale acestui colectiv artistic.

*(Traian BRĂTIANU, **Cuget liber**, 4 octombrie 1995)*

GINERE DE IMPORT

Duminica trecută, Moș Crăciun s-a grăbit să vină mai devreme pe scena Teatrului **Fantasio**. Și ce a adus? **Ginere de import**. O comedie acidă, o satiră virulentă, un spectacol spumos pe care îl datorăm, bineînțeles, neobositei trupe de revistă constănțene, dar mai ales reputatului dramaturg Viorel Savin, autorul comediei cu pronunțate accente de fabulă, și compozitorului Șerban Georgescu, prezent, iată, și în plină iarnă pe malul mării, în calitate de autor al muzicii celei de-a treia premiere a stagiunii 1995 - 1996 de la **Fantasio**.

În regia artistică a domnului Florin Zăncescu, un actor înzestrat, care s-a hotărât să ne facă surpriza de a bate cu fermitate la porțile profesiunii de demiurg al spectacolului, comedia **Ginere de import** este ceea ce s-ar putea numi o reprezentație în registrul clasic al genului comediei de situație, unde caracterele personifică, bineînțeles,... caractere și mai ales tare de caracter, arătate „cu degetul" chiar de numele personajelor, care sunt, de exemplu, Tudose, Afrodita Orbalț, Gică Păun zis Bardezi, Nitrolac. Nume aflate sub semnul qui-pro-quo-ului, replici scânteietoare, în umbra cărora crește ignoranța

www.ziuaconstanta.ro

sau, mai rău, snobismul poliglo̧ților de ocazie. Pe scurt, o stampă nuanțată, la ale cărei extreme albul și negrul se află în veșnică dispută și care oferă peisajul umbrit de viclenie, voracitate, parvenitism, minciună, al societății nu neapărat contemporane.

O comedie cu gust amar, care printre hohote de râs ne aduce aminte că faptele de pe scenă sunt de prea multe ori și crudă realitate, că sunt hilare, dar pot fi, în același timp, foarte triste.

În distribuție, într-o formă de zile mari, i-am întâlnit pe actorii Dumitru Caramitru (un Tudose pe măsura prototipului), Gheorghe Maximencu, de-a dreptul strălucitor în postura de „băiat bun la toate" în lumea „busnesmenilor" interlopi, Alina Sărbescu, o tânără diafană și sensibilă (în rolul Cireșicăi), o prezență care confirmă acum, la cel de-al treilea rol al profesiunii sale de actriță-cântăreață. Menționăm, în aceeași măsură, prestația de excepție a Marianei Darian, deținătoarea premiului **Zizi Șerban**, pentru cea mai bună actriță la ediția din 1994 a Festivalului găzduit de Teatrul **Fantasio**, o bună actriță și valoroasă „achiziție" tocmai de la Ploiești.

Prin urmare, un spectacol de succes, o piesă în tradiția Molière - Caragiale.

*(Anca TUFIȘ, **Radio Constanța**, 19 decembrie 1995)*

GINERE DE IMPORT

Pe dramaturgul băcăuan Viorel Sabin constănțenii l-au cunoscut cu câțiva ani în urmă, dintr-o montare de succes a dramaticului, **Bătrâna și hoțul**, care ne-a dezvăluit un constructor de caractere, un bun psiholog, un condeier de talent. Mizând pe un text bine scris - și de data aceasta - misiunea celor de la **Fantasio** a fost deci ușurată din start. Comedia de moravuri **Ginere de import**, în premieră pe țară la Constanța, este ancorată în cea mai dezolantă actualitate, dezvăluie ridicolul noii pături de parveniți, ciocoiți, imorali, indivizi din zona subtrăirilor moftologice, cum ar spune Caragiale.

Structura dramatică a piesei urmărește, arhitectural, nu numai farsa propriu-zisă - o familie de proaspeți îmbogățiți care vrea neapărat pentru fiică un mariaj de „import" - ci

www.ziuaconstanta.ro

mai ales tipologiile. Are un qui-pro-quo care dezvăluie șirul încurcăturilor, dar are și dialog bine condus, un limbaj al zilei, dar nu vulgar, are deci tot ce-i trebuie pentru a fi o bună comedie.

Florin Zăncescu debutează în acest spectacol ca regizor (deși a mai avut câteva încercări) și din practica sa actoricească de peste cinsprezece ani a reușit să găsească pentru pesonajele propuse de dramaturg cel puțin un punct, o tiradă care să le sublinieze coordonatele tipice. A știut să elaboreze tehnica fiecărui rol plecând nu de la text, ci de la potențialul actoricesc al colegilor săi. A fixat în stop-cadru particularitățile tipologice ale fiecăruia și, cu concursul scenografului Radu Alexandru, a detaliat până și costumele personajelor, îngroșând cu ele linii fizionomice și de caracter.

Dacă Ileana Ploscaru este pe scenă și joacă, e semn că are echipa alături și știe să-i alinieze pe toți demersului său artistic. Doamna scenei constănțene, cu noblețea gestului simplu, ni se dezvăluie mereu seducătoare, mereu cu aceeași poftă de joc. Dumitru Caramitru, cu o mare mobilitate și plasticitate, aruncă în scenă tot arsenalul personal. Mariana Darian face un rol verosimil dintr-un personaj penibil, fad, snob. Dan Cojocaru - flușturaticul italian râvnit de fete bătrâne de cartier - cu aplomb și multă stăpânire, avantajat și de fizicul agreabil, salvează personajul lăsat mai la urmă de autor. Gheorghe Maximencu renunță la gagurile simple și-și compune rolul atent, folosind din rețetele învățate la facultate, descurcându-se singur tot atât de bine.

Dar, alături de Ștefan Glință, el compune un cuplu comic, atât de rar cultivat în teatrele noastre. Alina Sârbescu are încă stângăcii și poticneli, dar o salvează siguranța partenerului său, Dan Constantin, un actor complex.

Muzica lui Șerban Georgescu, în aranjamentele lui Remus Munteanu, dar și coregrafia semnată de Fănică Lupu impun actorilor de revistă eforturi suplimentare, pe care aceștia le trec, în general, bine.

Spectacolul este - deși crud și dominat de emoțiile debutului - un succes de public garantat.

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 23 - 24 decembrie 1995)*

www.ziuaconstanta.ro

O SATIRĂ „LA ZI"

- Ginere de import -

În apropierea solstițiului de iarnă - când lumina se întoarnă împotriva întunericului, așa cum comedia, râsul șarjează disperarea unei lumi aruncate în eroare - s-a consumat la Teatrul **Fantasio** din Constanța premiera celui mai proaspăt spectacol după o piesă semnată de dramaturgul Viorel Savin: **Ginere de import**.

„Oferta" teatrului tomitan este importantă, autorul textului demonstrându-ne fără tăgadă că a înțeles ce anume așteaptă publicul în epoca noastră de la arma infailibilă a satirei: o denunțare totală a „apucăturilor de vremuri noi", o revanșă asupra lui însuși pentru tot ceea ce el lasă nerostit în viață - concesie adeseori ipocrită -, pentru acele întâmplări orgolioase, individualiste, care îi provoacă, în cele din urmă, un sentiment de vinovăție. (...)

Piesa e o șarjă caricaturală, o bufonadă, a cărei acțiune se petrece în jurul măritișului unei fete. Părinții vor să o căsătorească pe Cireșica cu un posibil pretendent venit din multrâvnitul Occident. Ea își vede însă viitorul alături de un „arborigen", situație care contravine dorințelor părintești. Pe fir se bagă și un pungaș - Gică Păun, zis Bardezi - care joacă rolul posibilului „ginere de import", până ce adevăratul pretendent, trimis de moș Ștefan Caruta tocmai din Italia, se înființează la ușă, răsturnând planurile mărețe ale ginerelui-impostor. Situație favorabilă pentru intențiile celor doi îndrăgostiți, ocrotiți de bunica Afrodita.

Cam ăsta ar fi „filmul" spectacolului, care, dincolo de text, a benficiat de muzica mult-cunoscutului Șerban Georgescu, aranjamentele muzicale ale lui Remus Munteanu și coregrafia lui Fănică Lupu. (...) Simpla înșirare a numelor distribuției poate nu spune mare lucru cititorului băcăuan. Numele Ilenei Ploscaru, minunata Ileana Ploscaru, pe care ați putut-o urmări și aprecia într-un memorabil recital pe scena Teatrului **Bacovia** în urmă cu aproape doi ani, în cadrul Festivalului Performanței Actoricești, vă este familiar. Rigoarea și acuratețea interpretării sale nu se cuvine să nu fie remarcate.

Dumitru Caramitru (Tudose), în fapt un Hagi Tudose modern (Viorel Savin, chiar dacă într-o altă manieră, ca și

www.ziuaconstanta.ro

Barbu Ştefănescu Delavrancea, pune accentul pe conflictele generate de relaţiile sociale, cu detaliile specificului local şi ale timpului pe care îl parcurgem), a jucat degajat, volubil, adevărat prestidigitator al cuvântului, înconjurat fiind de o echipă scânteietoare. Comicul de situaţii, comicul de limbaj, gestica - toate concură la reuşita spectacolului, despre care (mărturiseşte regizorul lui, al cărui nume l-am păstrat pentru finalul acestui articol, el însuşi fiind un excelent actor de comedie, cunoscut publicului băcăuan: Florin Zăncescu) s-a spus că a provocat râsul cum numai cu peste 20 de ani în urmă îl mai provocase **Săracu' Gică**, cu Jean Constantin şi Gelu Manolache pe afiş.

*(Simona LAZĂR, **Deşteptarea** - Bacău, 5 ianuarie 1996)*

ACTUALITATEA URCĂ PE SCENA TEATRULUI FANTASIO
- Ginere de import -

Modalităţile de expresie ale teatrelor de revistă au fost şi vor rămâne mereu în actualitate. Înscriindu-se în această dezbatere cu spectacolele sale, Teatrul **Fantasio** a abordat mai toate posibilităţile existenţei: revistă, musical, vodevil, recursul la clasici. Recent, teatrul constănţean a înscris pe afişul său piesa **Ginere de import**, o comedie de actualitate. Dramaturgul băcăuan Viorel Savin îşi justifică actul artistic astfel: „ ...m-am pomenit cu aceşti golani de vreme nouă... la marginea mesei mele de scris, cerşindu-mi compasiune". Motivaţia autorului o avem, pe a teatrului o deducem, iar pe a regizorului o consemnăm. „Am dorit lansarea unei premiere absolute, cu o piesă românească de azi".

Şi astfel s-a născut spectacolul. Unul care place, actual, aducând la lumina rampei o parte a faunei momentului, cu mentalităţile şi caracterele care au o anume generalizare şi relevanţă. Scrisă cu vădită stăpânire a tehnicilor teatrului de comedie, cu meşteşugul acumulării tensiunilor dramatice, valorificând deplin comicul situaţiilor şi atributele farsei.

În fruntea distribuţiei apare doamna teatrului constănţean. Am numit-o pe Ileana Ploscaru. Omenesc, proporţii, dozare, uşurinţă cu care până şi în scenele grotesti păstrează o căldură

www.ziuaconstanta.ro

care o îndepărtează de nefiresc, iată o autentică lecție de actorie predată tinerilor săi colegi. Remarc și faptul că un alt slujitor al scenei constănțene, cântărețul Dumitru Caramitru se desparte în acest spectacol de solist și devine actorul stăpân deplin pe mijloacele de exprimare. Celor doi li se adaugă actrița Mariana Darian, într-o prestație de excepție. Respectând creionările regizorale, Alina Sârbescu, Ștefan Glință, Dan Constantin au contribuții meritorii la reușita spectacolului. Revelația acestei reprezentații este tânărul actor Gheorghe Maximencu, în rolul Bardezi, ale cărui evoluții viitoare le așteptăm cu interes.

Decorul și costumele create de Alexandru Radu se dovedesc funcționale, susținând spectacolul, iar prestația maestrului coregraf Fănică Lupu, ca întotdeauna, la înălțime.

Desigur, sunt în spectacol și momente mai puțin reușite, când dramaturgia suferă (vezi dialogul Bardezi - Nitrolac), nu toate ticurile verbale slujesc economia piesei, sesizăm chiar o anume scădere a interesului publicului la începutul părții a doua. Dar spectacolul are ritm, mișcare scenică, susține textul, salvându-l uneori (vezi scheciul numelui), are tonalități de expresie care rămân, construind cu măiestrie un drum sigur de la cuvânt la imagine. O reușită artistică deplină a tânărului regizor Florin Zăncescu.

Cu acest spectacol, Teatrul **Fantasio** mai urcă o treaptă în edificiul unui prestigiu deja câștigat, continuând să-și bucure spectatorii pe care i-a avut întotdeauna și respectându-și propria condiție.

*(Tudor COSTACHE, **Oglinda Constanței**, 8 februarie 1996)*

SĂ VEZI ȘI SĂ NU CREZI!?

Spectacolul de varietăți **Să vezi și să nu crezi!?**, realizat de actorul Florin Zăncescu, a fost, de la început, conceput cu economie, pe tiparul reprezentațiilor **de buzunar**, ușor de deplasat pe scenele teatrelor din micile localități ale județului. Tocmai pentru că s-a avut în vedere audiența la un public eterogen, urmărindu-se, gradat, efectul teatral asupra spectatorului, colaborându-se lejer cu sala, **Să vezi și să nu crezi!?** a plăcut, a fost antrenant și a câștigat

www.ziuaconstanta.ro

aplauze încă de la premieră. Florin Zăncescu nu este la prima sa încercare regizorală. Construcția spectacolului, în viziunea actorului, pune accent pe text, selecția autorilor făcându-se preferențial: Tudor Mușatescu, Teodor Mazilu, Marin Sorescu, dar și Tudor Popescu, Mihail Joldea și... Florin Zăncescu. Din păcate, sceneta propusă de regizor, sub nume propriu, **Triconferința**, este slabă, șarjând pe efecte comice facile și „inovând", pe alocuri, limba română.

Succesul spectacolului, incontestabil, se datorește celor câtorva „vârfuri" din distribuție: Mirela Pană, Emil Sassu, secondați de Mariana Darian, Ștefan Glință ș.a. Actrița Maria Lupu se află într-o formă excelentă, o apariție cuceritoare, temperamentală, iar Mirela Pană este vedeta incontestabilă, cu un comic irezistibil, debordant, compunând, în registrul propriu, efecte scenice diverse. Prestația artistică a soliștilor Ramona Caraș, Magda Mușat, Alina Sârbescu, Georgeta Ignat, Sorin Mocanu completează revuistic formula de spectacol, orchestrația fiind asigurată de Dumitru Lupu. Sigur că ne-ar fi plăcut să vedem și să ascultăm orchestra și nu să „beneficiem" de stridențele coloanei sonore cu destul de mulți decibeli, dar asta este o veche neîmplinire a Teatrului **Fantasio**.

Ansamblul de balet, pregătit de maestrul coregraf Fănică Lupu, este într-o formulă economică, dar omogen. Inedită apariția scenică a lui Mircea Iani și a lui Adrian Covaci. Din păcate, solista Ileana Șipoteanu a lipsit din bine motivate cauze, dar nimeni nu a anunțat la timp acest lucru.

Spectacolul, care va fi, sperăm, itinerat prin județ, are toate condițiile să fie bine primit, aplaudat, el este destinat să ridiculizeze moravuri, să împartă buna dispoziție, este antrenant și închegat. Am spune că revista constănțeană, în haine de teren. are toate șansele să redevină ceea ce a fost cândva.

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 20 mai 1997)*

SĂ VEZI ȘI SĂ NU CREZI!?

Genericul ostentativ retoric al spectacolului revuistic regizat de Florin Zăncescu (**Varietăți à la Fantasio**) bate, dacă nu departe, oricum acolo unde trebuie și cum trebuie.

www.ziuaconstanta.ro

Cupletele, scheciurile, monologurile umoristico-satirice care asigură coloana ideatică a acestui show aerisit, modern, dinamic, eminamente caleidoscopic, sunt în covârșitoarea lor majoritate inspirate de tarele și strâmbătățile acestei perioade de tranziție, în atmosfera căreia se regăsesc vicisitudini general-umane. Din acest punct de vedere, spectacolul de varietăți în discuție mizează pe texte remarcabile din Teodor Mazilu, Tudor Mușatescu, Marin Sorescu și Mihail Joldea care, prin consistența lor comică împlinesc deziderатul de înaltă moralitate, cu funcție catarctică totodată. **Ridendo castigat mores**.

Textele amintite, vestejind semidoctia, căsătoria din interes (mezalianța), victimizarea celui inocent, fragilitatea și precaritatea unor relații interumane ca, de altfel, și ambițiile ridicole ale părinților de a statua perpetuu ori ereditar un anumit mod de gândire, o anumită mentalitate și un cod de procedură tipic arivist, sunt contrapunctate de melodii din repertoriul internațional.

În spectacol, figurează prologul **„Să vezi și să nu crezi!?“** (text: Carmen Aldea Vald; muzica: Dumitru Lupu), în interpretarea ansamblului (cântăreți, actori, dansatori). Acesta reprezintă o introducere în temă, susținută muzical, după sceneta **Triconferința** (de Florin Zăncescu), de piesa **Vino iubire**, compusă de Marius Țeicu.

În ansamblul său, spectacolul de varietăți **Să vezi și să nu crezi!?** e tonic, reconfortant, realizând un râvnit transfer de la interpreți la public grație, în primul rând, vârfurilor din distribuție. A strălucit literalmente prin vervă spumoasă, prin dezinvoltură, naturalețe și har actoricesc, Mirela Pană, care a ajuns la un grad foarte înalt de evoluție scenică, posedând știința compunerii într-o manieră inconfundabilă a unor efecte de un comic funambulesc. O secondează cu brio Maria Lupu, o actriță cu un farmec personal incontestabil, o apariție cuceritoare, aureolată de un temperament mediteranean. Culoare, atractivitate, personalitate au conferit acestui spectacol de varietăți, prin virtuțile certe ale replicii, prin mimică, gestică, mișcare scenică cât și prin colaborare cu publicul, asupra căruia și-au executat gradat efectul teatral, Emil Sassu, Ștefan Glință, Mariana Darian și Dumitru Caramitru.

www.ziuaconstanta.ro

după o reprogramare fortuită.

Scrisă în 1929, **Încurcă lume** de A. de Herz a avut un enorm succes de-a lungul timpului. (...) „Comedie de salon în trei acte, piesa câștigă audiența prin umor și happy-end" (Virgil Brădățeanu). Tocmai de aceea, sarcina pe care și-a asumat-o regizorul Andrei Mihalache este, din start, ușurată.

Pe scena Teatrului **Fantasio** s-a ridicat o generație nouă de actori - Laurențiu Vlad, Jimmy Maximencu, Florența și Ovidiu Popescu, Ana Maria Duca și Anca Drăghici, îndrumați de profesori ca Ileana Ploscaru, Dumitru Lupu, Jean Badea, Florin Zăncescu, Georgeta Mărtoiu (după scrierea din programul de sală). Unii dintre aceștia au devenit deja capete de afiș ale revistei constănțene.

În premiera de duminică seara, s-a remarcat echipa masculină - Laurențiu Vlad (Emil Strâmbuleanu), Jimmy Maximencu (Traian Bungrăzescu) și Sorin Mocanu (Matei Pintenaru). Nu același lucru putem spune însă despre Ana Maria Duca (Didina) și mai ales despre Anca Drăghici (Olga), care nu s-au ridicat la nivelul așteptărilor, mărșând spre vulgar și efecte facile.

Spectacol de buzunar, **Încurcă lume** s-a dorit o comedie muzicală. Muzica lui Dumitru Lupu, precum și versurile lui Andrei Mihalache sunt adecvate textului, dar se pare că play-back-ul este un mod modern de a economisi forțele. Dacă tot este un spectacol muzical, de ce lipsește tocmai orchestra?

Pictorul Ion Stoica, care semnează scenografia, a reușit să redea atmosfera din anii '39 doar cu ajutorul decorurilor, costumele fiind adecvate mai mult anilor '90. Coregrafia lui Fănică Lupu - remarcabilă. Evidențiem caietul-program, realizat de Jean Badea, oferind spectatorului date importante despre autor, spectacol și actori, din care, evident, nu lipsesc superlativele.

Sala - destul de plină - a aplaudat în final **Încurcă lume**, semn că a plăcut publicului constănțean sau că acesta este extrem de doritor de întâlniri cu revista constănțeană.

*(Georgiana VOINEAGU, **Cuget liber**, 21 octombrie 1997)*

www.ziuaconstanta.ro

ÎNCURCĂ LUME LA FANTASIO

Întâia premieră a Teatrului **Fantasio** în actuala stagiune este comedia dramaturgului interbelic Alfred de Herz, **Încurcă lume**, o lucrare scrisă în 1929, în fond o piesă (bufă) în 3 acte, care se înscrie în preferințele unei părți a publicului de-atunci, dornic să-și afle un sumar reconfort urmărind intrigi amoroase în lanț. (...). Iată cum o comedie prin excelență bulevardieră, prin infuzia unor accente de vibrant lirism, prin desfășurarea alertă a acțiunii comice potrivit tehnicii caragialești a bulgărelui de zăpadă, prin conflictul de suprafață, prin soluțiile de compromis, ca și prin împletirea fiorului liric cu elementele comicului de situații se poate converti (...) într-un show modern, cu multiple valențe etice și estetice.

Aceste valențe își au originea și în maniera eminamentă modernă în care interpreții, tineri, frumoși, talentați, ingenioși, își abordează partitura. De o funciară seriozitate în conceperea rolurilor echivalente cu niște destine umane, cei cinci actori, crescuți la școala revistei constănțene, se întrec în a-și dovedi și în a ne dovedi că posibilitățile lor de înțelegere și de redare a unor personaje sunt nemăsurate, toți deopotrivă armonizând jocul de scenă tipic actorului de comedie cu interpretarea caldă, curată și sinceră a unor trăiri, stări ori extaze îngemănate în contrapunctul muzical.

Laurențiu Vlad, Jimmy Maximencu, Sorin Mocanu, Ana Maria Duca și Anca Drăghici se mișcă, gesticulează, vorbesc cu naturalețe, identificându-se întru totul cu starea socială, morală și intelectuală a personajelor pe care le joacă. Nici o gafă majoră pasibilă de a deturna sensul trăirii, nici o clipă de pierdere a uzului firii, nici un rictus fără rost, nici o replică necorespunzător modulată ori carent timbrată; nimic în exces sau de prisos. Aerul ușor misterios al lui Bungrăzescu, bonomia, altruismul și discreția personajului sunt admirabil puse în operă de Jimmy Maximencu. Solistul de muzică ușoară Sorin Mocanu surprinde prin vigoarea, siguranța și farmecul cu care conturează psihologia unui detectiv eșuat, Ana Maria Duca izbutește simulând gingășia, grația, candoarea, dar și inteligența și indiscreția tipic feminină, să redea portretul unei soții tandre, emancipate și spirituale, în timp ce Laurențiu Vlad, cu

www.ziuaconstanta.ro

neliniștea lui iscoditoare, creează fidel chipul unui soț care se complică. La rândul ei, Anca Drăghici dă întrupare unei femei frivole - Olga, dezvăluind certe disponibilități de a acționa malefic sub paravanul unor grații prefăcute, al unor ochiade voit magnetizate și al unui vocabular dacă nu licențios, oricum aflat la limita dintre limbajul de jargon și cel de mahala.

Un spectacol tineresc, antrenant, care îți procură, cel puțin atât cât îl vezi, buna dispoziție, optimismul, plăcerea de a trăi.

*(Virgil MOCANU, **Radio Constanța**, 26 octombrie 1997)*

ÎNCURCĂ LUME

(...) O echipă de cinci actori tineri, **hyperioniști**, se încumetă în această piesă fără miză prea mare, dar cu destulă umanitate, cu umor (unele replici își păstrează încă sclipirea) și cu nelipsita tentă moralizatoare.

Am semnalat, la timpul potrivit, interesanta opțiune a regizorului Andrei Mihalache pentru texte mai vechi, neieșite „în față", dar care oferă posibilitatea valorificărilor. Simplă opțiune? Program estetic? Oricum, **Revista de front** de prin '93, prelucrare pe cât de vie, pe atât de incitantă după texte de Anton Bacalbașa, rămâne o realizare care vorbește de la sine. Așadar, năstrușnicul regizor pare a-și lua în serios misia de a „șterge colbul" de pe scrieri amenințate cu uitarea. O face cu delicatețe și discreție, constant. Să nu uităm apoi că grupul de care aminteam are nevoie de rodaj; la vremea când asemenea texte dramatice erau elaborate, ele urcau aproape direct pe scenă, căci companiile teatrale, cu număr redus de personal artistic și tehnic, dar cu ambiții mari, jucau „în draci", ca pe bandă rulantă, într-o aprigă concurență, spre a-și păstra publicul și a-și câștiga existența.

Comedioara de față se adresează publicului larg. Cele trei acte surprind un cuplu conjugal în întortocheate situații hazlii. Fără crescendo dramatic, aceste situații se înnoadă și se desfac după tipicul „rețetei" bulevardiere. Numai că aici adie a burghezie pișicheră

www.ziuaconstanta.ro

de pe malurile Dâmboviței, obligată să descopere că minciuna are picioare scurte. Soluțiile sunt nepretențioase, interpretarea cuminte, iar ritmul deseori prea lent. Au aplomb doamnele Ana Maria Duca (îndeajuns de expresivă, atentă la nuanțe), Anca Drăghici (bine în rol, dezinvoltă și șarmantă) și chiar Laurențiu Vlad, un fel de Lică Gherghilescu la **Fantasio**, care, la rându-i, e un fel de Constantin Duicu la **Metamorfoze**.

Actorii depun eforturi să convingă. Reușesc parțial. Unele secvențe sunt fade, șterpelite parcă de pe scenele caselor de cultură de ieri, alaltăieri. Salvează întreprinderea artistică partiturile inconfundabilului Dumitru Lupu, însoțite de versurile semnate de regizor. Că veni vorba: n-am înțeles de ce e invocat legendarul de-acum general de poliție „Tata Nițu" într-o comedie scrisă pe la sfârșitul anilor '20. Noi știm că 'mnealui încurca... mitingurile anilor '90. Nu că Andrei Mihalache ar fura pâinea (amară) de la gura poeților. E loc sub soare pentru... toată lumea creatoare. Dar dacă o viziune regizorală presupune consecvență, apăi să fie pân' la capăt. Iar dacă e trădare, s-o știm de la-nceput.

Lumea râde sănătos la **Fantasio**. Și asta, datorită unei echipe meritorii și unui director de mare probitate artistică și organizatorică în persoana maestrului Mihai Sorin Vasilescu. Un om care (fie-ne îngăduit s-o spunem) merita vremuri mai bune.

*(Val. SGARCEA, **Tomis**, nr. 12, decembrie 1997)*

OARE TEATRUL FANTASIO... A PIERDUT ULTIMUL TREN?

Publicul constănțean s-a întâlnit cu premiera **Am pierdut ultimul tren!**, primul spectacol din seria celor ce se vor desfășura până în 22 noiembrie în cadrul ediției a VI-a a Festivalului național al revistei.

Cu o distribuție plină de nume cunoscute ale **Fantasio**-ului, show-ul s-a conturat pe un peisaj de gară, dimensionat într-o succesiune de secvențe vesele și aproape vesele, cântece și dans. Început cu un pariu, spectacolul s-a continuat într-o combinație, pe alocuri dezlânată, de dialoguri, cântece, monologuri, scenete, dansuri,

www.ziuaconstanta.ro

toate acestea fiind rotite pe peronul unei gări, reper simbolic și ruletă de ametit personajele.

Textul a fost un cocktail sufocant, construit pe subiecte uzate, uneori neinspirat și pe alocuri vulgar, cu glume vechi, dar și câteva replici reușite (din păcate, prea puține).

Momentele cele mai bune, adevărat exercițiu de flexibilitate și profesionalism, au fost create de soliștii baletului, excelenții artiști Sorin Căligă, Marian Caraivan, Ștefan Gheorghiu, Gabriela Tănase și alții.

Remarcabil a fost jocul lui Jimmy Maximencu, un actor ce se poate adapta cu subtilitate la roluri dificile. Un hohot de râs, spontan, al sălii, a fost provocat de „sfaturi de căsătorie", dialogul Marianei Darian cu Florența Popescu („Spune-mi și mie, e mai bine măritată? - Nu e mai bine, e mai des..."). Mai tristă, în nuanță dramatică chiar, a fost secvența **Femeia de stradă**, în care Maria Lupu, apetisantă și zbuciumată, a făcut apologia târfei cinstite, cu suflet pur și gânduri demne.

Un respiro muzical, creat de silueta subțire și vocea inconfundabilă a Ilenei Șipoteanu, s-a numit **Șoferul de taxi**. În rest, arhitecturi glumețe și melodii proiectate pe filozofia gării.

După trei ore și un sfert, cât a ținut această revistă muzicală, încheierea s-a făcut tot în cheia pariului dintre șeful gării - Florin Zăncescu - și bagajistul - Florin Pretorian. La întrebarea lui Pretorian - „Ce facem cu ăștia? Îi lăsăm să plece?", referitoare la călătorii mulți și rătăciți în gara vieții, răspunsul șefului a fost unul la care mulți spectatori ar fi scris: „Lasă-i să plece, m-au enervat destul". Dar, per ansamblu, spectacolul a reușit să cucerească aplauze, căci spectatorii s-au amuzat, poate și pentru faptul că și-au propus, cu premeditate, aceasta.

„Fiecare om are o gară", spune Florin Pretorian... și are mare dreptate. Dar fiecare om are un nivel cultural, o dorință de a-și face inma să rădă și... o răbdare.

O părere, după vizionarea spectacolului, ar fi aceea că actorii nu au repetat îndeajuns, ajungându-se la desincronizări. O altă părere - fără supărare! - este că **Încurcă lume** ar fi fost mult mai nimerit.

www.ziuaconstanta.ro

Oricum, s-a aplaudat, așa că - dincolo de multele obiecțiuni - îi ținem pumnii Teatrului **Fantasio** în acest festival-concurs.

(Alina BÂRGĂOANU-VASILIU, Mirela N. MĂCIUCĂ,
***Observator**, 18 noiembrie 1997)*

AM PIERDUT ULTIMUL TREN!

Evident, Teatrul **Fantasio** se află într-o perioadă de relansare, experiențe și căutări pentru reconsiderarea propriei imagini publice. Diversificarea limbajului scenic, folosirea potențialului artistic din teatru într-o nouă formulă, chiar șocant răsturnată, sunt - iată - modalități prin care revista realizată de Florin Pretorian și Dumitru Lupu, cu titlul **Am pierdut ultimul tren!**, convinge publicul constănțean de revirimentul în curs de producere.

Premiera pregătită pentru actuala ediție a Festivalului național de revistă s-a profilat ca un spectacol elaborat, degajând rigoare și profesionalism. Câteva lungimi de text la care se putea renunța, câteva glume fără... poantă, câteva bâlbe și, în rest, totul trădează imboldul de ambiție al autorilor de a imprima un nou ritm și o nouă manieră de spectacol.

Obsedanta gară - simbolul locului unde încep și sfârșesc cărările, se intersectează pasiuni, speranțe, neputințe, gara, ca loc al vieții, este laitmotivul propus de Florin Pretorian și Dumitru Lupu. O actualitate dulce-amară, de tot râsu-plânsu, pe care o percepem, fiecare, dureros de acut. Muzica lui Dumitru Lupu a creat ambianța, ea s-a integrat organic în spectacol. Orchestra - excelentă, de forță, cum nu sunt multe în țară.

Regizorul Andrei Mihalache a extins responsabilitatea actului scenic la întregul colectiv, chiar la personalul auxiliar, dând - într-un fel curajos - cheia armoniei. Spectacolul converge deliberat spre music-hall. Decorul, cu elaborate elemente scenografice, cu un spectru mai mare de mijloace tehnice, creând spațiul și atmosfera sugerate de autori (Ion Stoica semnează, alături de Eugenia Tărășescu-Jianu, două nume de profesioniști cu vechi state).

www.ziuaconstanta.ro

Dacă interpreții Ileana Ploscaru, Florin Pretorian, Florin Zăncescu, Mariana Darian, Maria Lupu (excelentă în monologul **Femeia de stradă**), Ileana Șipoteanu (cu distincție și ținută scenică), Mirela Pană și toți ceilalți și-au făcut rolurile cu dezinvoltură, o notă aparte merită ansamblul de balet. Surprinzători - prin profesionalism, mișcare, ritm, sincronie - balerinii pregătiți de coregraful Fănică Lupu, asistat de Sorin Căligă, au cucerit ropote de aplauze. De altfel, întregul spectacol a plăcut prin valoarea lui intrinsecă.

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 18 noiembrie 1997)*

AM PIERDUT ULTIMUL TREN!

Ediția a VI-a a Festivalului-concurs al teatrelor de revistă a fost deschisă de constănțeni cu **Am pierdut ultimul tren!** O revistă muzicală de Florin Pretorian și Dumitru Lupu, în regia lui Andrei Mihalache, avându-i ca scenografi pe Ion Stoica și Eugen Tărășescu-Jianu. După cum demarează mizanscena, te aștepți ca metafora conținută în titlu să capete conotații politice. O sumedenie de gaguri cunoscute se succed cu repeziciune, într-o haină nouă, mulată atent pe corpul unui ansamblu deopotrivă revigorat și ambițios. Nu ești însă martorul turnurii bănuite. „Gata cu felia de tort a politicienilor asupra cărora ochii avizi stau ațintiți! Îi aducem pe scenă pe oamenii de toate zilele, cu belelele lor și cu micile lor bucurii fără de care existența lor s-ar neantiza", par a-și spune realizatorii.

Și e bine că se întâmplă așa: s-ar friza banalul, s-ar căuta cu lumânarea o acoperire artistică pentru mult trâmbițata pierdere a... Europei. De altfel, câteva fraze lămuritoare strecoară regizorul în caietul-program: „Cred că trenul vieții - când mărfar, când Inter-city - nu trece printr-o anumită gară decât o singură dată! Dacă n-ai talentul să cobori în gara care ți se potrivește, în gara ta, degeaba ți-a dat Dumnezeu bilet!... De aceea mie nu mi-e frică să pierd ultimul tren! Ci halta...".

Fapt e că realizatorii de spectacole de revistă au înțeles în ultima vreme (cei care au înțeles!) că e nevoie de serioase mutații în maniera de elaborare. Venit din teatrul de proză și rămas dator acestuia cel puțin prin discernământ și exigență, Andrei

www.ziuaconstanta.ro

Mihalache pare a pune preț pe **ansamblul** văzut prin toate rotițele lui unse și reglate.

Doi amploiați de pe peronul unei gări pun un pariu. Călători din toate mediile sociale sosesc, se bulucesc, își spun păsurile, glumesc, cântă, se giugiulesc. La un moment dat, totul aduce a feerie națională „la zi", mai ales că nu lipsesc nici „ruralii" (bieții țărani, există măcar o gară fără ei?) costumați ca atare și încingând o săltăreață fără pic de complexe. Melanjul, acoperit de gust și măsură, dă roade. Popa și soldatul intră și ies spre a face loc rockerilor. Și așa mai departe.

Melodiile lui Dumitru Lupu traiectează fără cusur, prin vocile lui Adi Covaci (**Să nu vii iar să mă cauți**), ori cele ale Ilenei Șipoteanu și Mariei Lupu. Balerinii au vigoare și suplețe. Ceva fast, ici-colo, fără de care revista ar arăta ca o mireasă știrbă. Maniera interpreților din comparimentul proză se pliază inspirat. Un personaj bizar, probabil inevitabila nebună a gării (interpretată statuar de d-na Ileana Ploscaru) e, credem, raisonnuer inspirat ales.

Fior liric, emoție condensată, o stare anume pe care scena o transmite - iată câștiguri evidente ale spectacolului. Numai de n-ar fi atât de lung! Adică, să se fi renunțat la „burți". Ar fi rezultat o reprezentație de clasă.

*(Val. SGARCEA, **Tomis**, nr. 1, ianuarie 1998)*

CAZINO FANTASIO

Așa s-a numit ultima montare a Teatrului **Fantasio**, prilejuită de cea de a VI-a ediție a Festivalului Național al teatrelor de revistă. Spectacolul a reprezentat, totodată, și epilogul acestui eveniment cultural remarcabil, fiind oferit cu titlu de gală. Aurel Storin (scenaristul și regizorul lui) pătrunde în intimitatea **Cazino Fantasio** însoțit de compozitorii Temistocle Popa, Horia Moculescu, George Marcu și Dumitru Lupu, de scenografa Eugenia Tărășescu-Jianu, de coregrafii Fănică Lupu, Mihaela Gheorghiu, Sorin Căligă și de asistentul de regie artistică - Florin Zăncescu.

Din cele 25 de numere ale jocului de noroc de la **Cazino Fantasio**, 11 sunt prin excelență muzical-coregrafice și alte 10 constând în scenete, monologuri și cuplete umoristice sau dramatice

www.ziuaconstanta.ro

(**Mamă, vreau o ciocolată!** al Ilenei Şipoteanu, sau **Invitaţie la teatru** al Mariei Lupu). O astfel de structură policromă ale cărei articulaţii sunt muzica, dansul şi vorba de spirit denotă disponibilitatea amintitului sălaş al Thalei constănţene pentru abordarea temeinică a revistei în 2 acte - **Cazino Fantasio** - condusă muzical de Dumitru Lupu. Orchestra de concert dirijată de el a sunat bine. Acompaniamentul altor interpreţi (Sorin Mocanu, Mariana Darian) s-a făcut inspirat, cu discreţie, cu promptitudine şi aplicaţie. Fără a exagera, D. Lupu şi-a urmărit şi în acest spectacol de referinţă pentru destinul Teatrului **Fantasio** crezul său artistic, cel al adevărului muzical observat şi relatat mai presus de frumuseţea edulcorată a faptului sonor admirabil caligrafiat.

O excelentă evoluţie scenică a etalat Mirela Pană, pe care am numit-o, şi nu întâmplător, un star în devenire, o vedetă care ne-a fermecat cu talentul ei. În apariţiile la rampă, fie că s-a aflat singură (cupletul **Dreptul la umor**), fie că a dialogat cu un partener (Maria Lupu în **Două florărese la Cazino**), ori s-a aflat în grup (cu Florin Zăncescu, Sorin Mocanu sau cu Mariana Darian în sceneta **Of, Reforma!**), Mirela Pană a probat o vervă comică debordantă, strălucind deopotrivă şi în calitate de interpretă vocală (împreună cu Florin Zăncescu în **Trădătorul de iubire**, muzica: George Marcu). Nu mai vorbim de mişcarea scenică ce o ajută enorm să-şi construiască rolurile cu care este creditată. O actriţă totală, capabilă să susţină un recital la scenă deschisă, culegând ropote de aplauze.

Un sagace liant al spectacolului a fost Mihai Sorin Vasilescu. Regizorul-actor Floin Zăncescu a izbutit să ceeze un model de rostire comică, îndeosebi în monologul **Intermezzo**, întrucât a ieşit din tiparele consacrate, exploatându-şi resursele mimice şi articulând sui-generis cuvintele.

Într-un exerciţiu de imitaţie spirituală a muzicologului Iosif Sava, asemenea unui „special guest star", oaspetele de la **Dramatic** - Lică Gherghilescu a fost debordant, irezistibil, inimitabil, conturând premizele unui stil personal în materie de imitaţie.

Mariana Darian a părut nostimă, amuzantă, insinuantă, plină de vervă în monologul muzical **Fusta**, în timp ce

www.ziuaconstanta.ro

Maria Lupu a tăiat respirația sălii cu pledoaria pentru perenitatea teatrului ca tribună și școală. Un corp de balet (alcătuit din 13 dansatoare și 7 companioni ai acestora) a ținut să facă din trupurile lor fluturi, flăcări dar și demoni. O mare, o înaltă artă a mișcării, a plasticii corporale.

Din câte am văzut în ultima vreme, **Cazino Fantasio** este spectacolul cu care trupa de la **Fantasio** a descoperit cheia succesului. O izbândă, un triumf, care, însă, obligă!

*(Virgil MOCANU, **Tomis**, nr. 1, ianuarie 1998*

www.ziuaconstanta.ro

Festivalul-concurs al teatrelor de revistă
(1992 - 1997)

www.ziuaconstanta.ro

Ediția I
19 - 26 noiembrie 1992

Programul festivalului

Joi 19 noiembrie,

ora 18,00: TEATRUL DE REVISTĂ **C. TĂNASE** BUCUREȘTI

VENIȚI CU NOI... LA SAVOY!, retrospectivă de revistă în 2 acte; costume: arh. Theodora Dinulescu; coregrafia: Cornel Popovici; direcția muzicală: Dan Ardelean; regia artistică: Bițu Fălticineanu; în distribuție: Nae Lăzărescu, Vasile Murariu, Cristina Stamate, Nicu Constantin, Alexandru Lulescu, Romică Țociu, Paula Rădulescu, Marcela Alexandru, George Enache, Nicolae Nițescu; Baletul și Orchestra teatrului.

Vineri 20 noiembrie,

ora 18,00: TEATRUL MUZICAL BRAȘOV - secția revistă

BRAȘOVUL INTRĂ-N EUROPA, revistă muzicală de Aurel Felea; scenografia: Celia Rizescu; coregrafia: Cristian Iacob; regia artistică: Liviu Butnaru; în distribuție: Nora Vlad, Nicodim Ungureanu, Mihai Dan Radu, Dan Zorilă, Mirela Dițu, Lucian Lepșa, Silvia Raica, Aurel Aron, Mirela Maxim; Baletul și Orchestra teatrului.

Sâmbătă 21 noiembrie,

ora 18,00: TEATRUL **TOMA CARAGIU** PLOIEȘTI - secția revistă

BONSOIR, CABARET!, concert-spectacol de

www.ziuaconstanta.ro

Mihai Maximilian și Vasile Veselovski; scenografia: arh. Theodora Dinulescu; dirijor: Viorel Gavrilă; coregrafia și regia artistică: Marcela Țimiraș; în distribuție: Mirel Mâneru, Mariana Iloviceanu, Mihaela Duțu, Claudiu Stănoiu, Dana Georgescu, Violeta Barac, Daniel Costin, Ion Capanu, Robert Erwin, Dan Ionescu; Baletul **Majestic** și Orchestra **Apollo**.

Duminică 22 noiembrie,

ora 18,00: TEATRUL **AL. DAVILA** PITEȘTI - secția revistă **DE LA ROCK LA... NOROC**, spectacol muzical-distractiv de George Rizescu, Constantin Zărnescu și Al. Darian; muzica: Valențiu Grigorescu; coregrafia: Stancu Gonț; dirijor: Valențiu Grigorescu; regia artistică: Constantin Zărnescu; în distribuție: George Gentea, Mariana Popa, Mihaela Popescu, Mihaela Mazilu, Mirela Moneanu, Remus Negoșanu, Constantin Nica; Baletul și Orchestra teatrului.

Luni 23 noiembrie,

ora 18,00: TEATRUL **FANTASIO** CONSTANȚA **ASTA E POLITICA!**, revistă muzicală de Ananie Gagniuc, Aurel Felea și Lică Gherghilescu; muzica: Dumitru Lupu; coregrafia: Marcel Pătru și Fănică Lupu; direcția muzicală: Dumitru Lupu; regia artistică: Constantin Dinischiotu și Andrei Mihalache; în distribuție: Mihai Sorin Vasilescu, Lică Gherghilescu, Iulian Dumitrache, Coca Andronic, Dumitru Caramitru, Maria Lupu, Ileana Șipoteanu, Georgeta Ignat, Sorin Mocanu, Ramona Caraș, Vivi Petcu; actorii Secției muzicale pentru copii; Baletul și Orchestra teatrului.

Marți 24 noiembrie,

ora 18,00: TEATRUL MUZICAL **N. LEONARD** GALAȚI -

www.ziuaconstanta.ro

secția revistă

EDIȚIE SPECIALĂ, revistă muzicală scrisă de Colectivul de redacție al revistei **Buzunar** din Galați; muzica: din repertoriul românesc și internațional; scenografia: Paul Isac; coregrafia: Bebe Moldoveanu; dirijor: Nicolae Mantu; regia artistică: Mihai Timofte (Chișinău); în distribuție: Luminița și George Panaitopol, Lidia Moldoveanu, Traian Vasiliu, Cristian Dicu, Aneta Nedelescu, Rodica Nedelcu, Anton Mihail, Diana Spânu, Theodor Munteanu; Baletul și Orchestra teatrului.

Miercuri 25 noiembrie,

ora 18,00: TEATRUL DRAMATIC BAIA MARE - secția revistă

REVISTA MUNCEȘTE, NU GÂNDEȘTE!, revistă muzicală de Mihai Maximilian, Vasile Veselovski și Fekete Ivan; scenografia: arh. Theodora Dinulescu; coregrafia: Papp Zoltan; direcția muzicală: Fekete Ivan; regia artistică: Mihai Maximilian; în distribuție: Paul Talașman, Valeriu Doran, Aurora Prodan Cătană, Victoria Blankenberg, Magdalena Nemeș, Dan Cordea, Dorin Grigută, Eugen Petrușca; Baletul și Orchestra teatrului.

Joi 26 noiembrie,

ora 18,00: Festivitatea de decernare a premiilor

Spectacol de gală

JURIUL CONCURSULUI:

Tudor Popescu (președinte), Geo Saizescu, Rodica Toth, Bogdan Căuș, Bogdan Ulmu (membri)

PALMARESUL CONCURSULUI

• Premiul pentru cel mai bun spectacol (100.000 lei):

www.ziuaconstanta.ro

- **BONSOIR, CABARET!** (Teatrul **Toma Caragiu** Ploiești

- **ASTA E POLITICA!** (Teatrul **Fantasio** Constanța)

• Premiul pentru costume (10.000 lei):

- arh. THEODORA DINULESCU (creatoarea costumelor revistelor **Bonsoir, Cabaret!** (Ploiești) și **Revista muncește, nu gândește!** (Baia Mare)

• Premiul pentru coregrafie (10.000 lei):

- MARCELA ȚIMIRAȘ (Ploiești)
- Se acordă, de asemenea, câte 2.000 lei pentru fiecare balerin din trupa ploieșteană.

• Premiul pentru Orchestră (10.000 lei):

- DUMITRU LUPU (Constanța)
- Se acordă, de asemenea, câte 2.000 lei pentru fiecare instrumentist al orchestrei constănțene

• Premiul pentru interpretare actoricească (6 distincții în valoare de câte 10.000 lei fiecare):

- LIDIA MOLDOVEANU (Galați)
- MARIANA ILOVICEANU și MIREL MÂNERU (Ploiești)
- AURORA PRODAN-CĂTANĂ și VALERIU DORAN (Baia Mare)
- LICĂ GHERGHILESCU (Constanța)
- PAUL TALAȘMAN (Baia Mare)
- MIHAI SORIN VASILESCU (Constanța)

• Premiul pentru interpretare vocală și instrumentală (6 distincții în valoare de câte 10.000 lei fiecare):

- MIRELA DIȚU și LUCIAN LEPȘA (Brașov)
- ADRIAN ENACHE (Ploiești)
- MIRELA MONEANU (Pitești)

www.ziuaconstanta.ro

- THEODOR MUNTEANU (Galați)
- MAGDALENA NEMEȘ (Baia Mare)
- AURELIAN MIRICĂ și AUREL ANASTASIU (duet instrumental - Ploiești)

În afara premiilor Juriului, au mai fost acordate următoarele premii:

• Premiul Asociației Umoriștilor Români (A.U.R.) - pentru fantezie creatoare (în valoare de 30.000 lei):
- MOMENTUL ACTORICESC-MUZICAL-COREGRAFIC **Nunta** (Baia Mare)

• Premiul revistelor **Urzica** și **Șopârla** - pentru calitatea literară a unui text de revistă (în valoare de 25.000 lei):
- ANANIE GAGNIUC (Constanța)

• Premiul **Alexandru Giugaru** oferit de Fundația **Giugaru** - pentru cel mai bun cupletist (în valoare de 10.000 lei):
- CRISTINA STAMATE (București)

• Premiul ziarului **Libertatea** - pentru cea mai spirituală contribuție din Festival (în valoare de 10.000 lei):
- AUREL STORIN (București)

• Premiul Fundației **Hyperion** - pentru personalitate artistică (în valoare de 5.000 lei):
- ILEANA ȘIPOTEANU (Constanța)

• Premiul Societății umoristice **Păcală** - pentru continuarea tradiției umorului popular (în valoare de 5.000 lei):
- IULIAN DUMITRACHE (Constanța)

• Premiul săptămânalului **Tele-Fax** din București - pentru cel mai valoros debut (în valoare de 5.000 lei):
- MIHAELA POPESCU (Pitești)

www.ziuaconstanta.ro

ȘI A FOST RÂNDUL CONSTANȚEI...

Luni seara, cea mai riscantă alegere din calendarul festivalului, gazdele și-au oferit-o pentru a ne aduce pe scenă un colaj din ultimele sale spectacole prinse sub genericul **Asta e politica!**. Și, ca orice gazdă care se respectă, și-a primit invitații cu un spectacol de gală, sărbătoresc, pregătit minuțios, „adaptat" ultimelor evenimente ale zilei, în care a fost aruncată toată „artileria" grea a revistei constănțene.

Regizorii Constantin Dinsichiotu și Aurel Mihalache, folosindu-se de textele lui Aurel Felea, A. Gagniuc și Lică Gherghilescu, au conceput un spectacol unitar tematic, ancorat într-o actualitate ce-și merită savoarea satirei, compozitorul Dumitru Lupu a ieșit pe scenă cu toată orchestra „in live", iar maestrul Fănică Lupu ne-a dăruit câteva momente coregrafice cum nu de mult n-a mai avut **Fantasio**, impunând noii trupe de sub „comando"-ul (sic) său toate rigorile acestui gen revuistic.

Actorii au avut puțin trac, dar cine n-are în fața unei săli arhipline și a atâtor „judecători" de specialitate! Au fost, deci, prezenți pe scenă Lică Gherghilescu, Iulian Dumitrache, Coca Andronic, Maria Lupu, Dan Constantin, Dumitru Caramitru și studenții de la **Hyperion**; au cântat Ileana Șipoteanu - strălucitoare, într-o formă excelentă, Dan Spătaru - marcat de confesiuni și amintiri, Georgeta Igant, Sorin Mocanu, Ramona Caraș, Vivi Petcu și Mihai Sorin Vasilescu.

Aurel Storin, secretarul literar al Teatrului **Constantin Tănase** din București, adresându-se publicului constănțean, a ținut să formuleze și câteva aprecieri despre **Fantasio**, care „a avut superba fantezie de a rezista, a supraviețui și a face una din cele mai originale forme de revistă românească. Teatrul **Fantasio** a fost ajutat de Dumnezeu, care i-a hărăzit talent și pricepere, iar

www.ziuaconstanta.ro

unde Dumnezeu s-a oprit, l-au ajutat organele locale din Constanța, pentru că așa se cuvine".

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 25 noiembrie 1992)*

REVISTOLOGIE

Oamenii care scriu și pun în scenă revista și-au amintit că prima dintre ele s-a oferit românilor acum 120 de ani. Se numea **Apele de la Văcărești**, autor Matei Millo - și au hotărât s-o aniverseze. Dar nu prin pomenire pioasă, cu discursurile aferente, ci construind primul Festival Național al teatrelor de profil, la Constanța.

Așadar, ediția întâi (19 - 26 noiembrie) se desfășoară în sala **Fantasio**, care are acum o trupă destoinică, tânără, buni maeștri cântăreți, coregrafi, vreo câțiva actori notabili (i-ar mai trebui), un dirijor-compozitor, orchestră și alte alea, de necesitate în speță. Dispune și de un director-artist, Mihai Sorin Vasilescu, care și-a dovedit iscusința organizatorică în alcătuirea unui program cuprinzător (sunt aici mai toate teatrele din țară - o singură absență, a celui din Deva), convingând diverși sponsori să dea gologani, sprijinindu-se decisiv pe autoritatea locală (ai cărei reprezentanți vin în sală seară de seară), vânzând bilete și pentru rezemătorii de pereți, în picioare, dată fiind enorma afluență de spectatori ce și-au luat din timp locurile de pe scaune.

N-a lucrat singur, firește, dar contribuția lui, a priceputului secretar literar Jean Badea, a regizorilor Constantin Dinischiotu și Andrei Mihalache, a dirijorului Dumitru Lupu a fost, este esențială.

Festivalul reunește autori versați - A. Felea, Mihai Maximilian, Al. Darian - dar și unii mai tineri, între care se detașează vizibil constănțeanul Ananie Gagniuc. Un nume nou e și piteșteanul George Rizescu. Poate și alții, dar urmează a fi identificați. Regizori sunt Bițu Fălticineanu, Liviu Butnaru, Marcela Țimiraș, Constantin Zărnescu, Mihai Timofte (de la Chișinău).

Dintre compozitori, apar pe afiș Vasile

www.ziuaconstanta.ro

Veselovski, Dumitru Lupu, Dan Ardelean, Valențiu Grigorescu. Mă intrigă absența lui Marius Țeicu, inventiv, agreabil, cântă la cabarete moderne, la Televiziune, nu o dată atractive, portante.

Asociația Umoriștilor Români a colaborat la compunerea juriului, care e condus de unul din președinții A.U.R., dramaturgul Tudor Popescu, și s-a implicat și în alte activități din sfera festivalului, printre care colocviul de specialiști ce s-a ținut ieri dimineață și unde, printre alții, a rostit un excelent referat profesorul de istoria teatrului muzical de la Universitatea ecologistă - scriitorul Aurel Storin. Nu prea se știe - dar e util să se cunoască faptul că avem, aici în țară, două secții de music-hall cu grad academic, în București și la Constanța (filială a Universității **Hyperion**).

*(Valentin SILVESTRU, **Libertatea**, 26 noiembrie 1992)*

FESTIVAL LA FANTASIO

Domeniu artistic cu tradiții centenare și realizări meritorii prin ani, revista românească - spectacol sincretic de divertisment - are dezavantajul de a fi și parazitată, la anumite intervale, de facilități și friuități, iar acum, în urmă, și de un soi de politică de gang.

S-a ales nimerit, deci, momentul unei evaluări a forțelor artistice valide din acest teritoriu și de statuare a condiției profesionale a acestora. Locul de colocviere - și de apreciere a stadiului actual în care se găsește specia - a fost Festivalul național al teatrelor de revistă. E primul de acest fel la noi. L-au inițiat câțiva împătimiți - scriitori, artiști, organizatori - printre ei fiind conducătorii Teatrului **Fantasio** din Constanța. Ei au găsit mijloacele - nu puține - pentru reunirea tuturor formațiilor din țară și a câtorva zeci de invitați, au obținut sprijinul afectiv (generos), nu numai declarat, al autorităților locale, au știut să atragă un număr de specialiști - necesari, ca întotdeauna, în dezbaterea unei problematici lipsite până acum de aportul lor. Au mai dobândit inițiatorii colaborarea Asociației Umoriștilor Români - care a alcătuit juriul competiției -, au organizat impecabil festivalul-concurs, au pus la dispoziție un fond bogat de

www.ziuaconstanta.ro

premii (cred că aproape o jumătate de milion), au realizat, cu ajutorul unor sponsori locali, al unor organizații, asociații, reviste, ziare centrale și locale, posturi de radio și televiziune, mediatizarea manifestării. Dar, mai ales, le-au prilejuit autorilor de librete, artiștilor, compozitorilor, coregrafilor, scenografilor, costumierelor și altor contribuitori la zămislirea spectacolelor, **cunoașterea** reciprocă - de care n-au avut parte niciodată.

Ca și teatrul de operă sau operetă, nici teatrul de revistă nu prea dispune la noi de critică specializată. Ponderea excepțională pe care o are teatrul dramatic românesc în cultura națională înglobează și critica teatrală, studiul teatrologic de istoricizare și generalizare, manifestările de cultură teatrală în care dialogul scriitor-artist-spectator constribuie la statornicirea reperelor calitative și la ierarhizarea valorilor, la stimularea creației, încurajarea tendințelor novatoare, blocarea pornirilor contraveniente cursului normal al activității. Ducând și la o înaltă conștiință de sine a slujitorilor artei dramatice.

Pentru o atare conștiință de sine, festivalul de la Constanța constituie o clipă fastă. Colocviul ce l-a însoțit a fost, de asemenea, un moment oportun și util, cu atât mai mult cu cât a avut un carat remarcabil de luciditate. Dramaturgi, regizori, actori, muzicieni, critici teatrali au conspectat cu acribie situațiile existente, au schițat soluții, și-au pus întrebări incomode dar sănătoase, au prețuit cum se cuvine tradițiile politice și artistice. S-au evocat nu numai începuturile - sunt 120 de ani de când Matei Millo prezenta la București **Apele Văcărești**, posibil punct inițial pe traseul speciei, dar și reperele numite Alecsandri, cu seria **cânticelelor comice**, D.R. Rosetti Max, autor inventiv și prolific, Constantin Tănase, creator al revistei moderne, N. Stroe și V. Vasilache, Elly Roman, coregrafii Oleg Danovski și S. Simion, dirijori ca N. Patrichi, regizorul Nicușor Constantinescu, o pleiadă de actori ce au dobândit întinsă notorietate - de la G. Trestian, Zizi Șerban, Ion Antonescu-Cărăbuș, la Mircea Crișan, Horia Șerbănescu și Radu Zaharescu, până la vedetele actuale ca Alexandru Arșinel, Stela Popescu, regretata, admirabila Anda Călugăreanu.

Cum era normal, s-a discutat despre posibilitățile

www.ziuaconstanta.ro

de elevare a culturii divertismentului, amendându-se invazia prostului gust. S-a apreciat că existența - pentru prima oară în România - a două secții universitare de music-hall (la Constanța și la București) e de natură să aducă un flux de talente proaspete, cultivate (în patru ani de studii). S-a considerat, pe bună dreptate, că înființarea unei Asociații profesionale a creatorilor și interpreților de revistă (ASIREV) va potența conjugarea eforturilor depuse de mulți - dar disparat și aleatoriu - pentru înălțarea preocupărilor și reunirea talentelor în apărarea meseriei. E un moment în care revista se cere și apărată de impostorii ce maculează conceptul.

(...) Unii au izbutit să fie acum atrăgători prin spirit, eleganță, discurs scenic modulat pe actualitate, inserții parodistice amuzante, muzică bună. Juriul a distribuit un număr (cred că excesiv) de premii. Dar poate că avându-le la dispoziție din belșug, n-a dorit să le returneze sponsorilor. Și-apoi, cum era prima oară când artiștii de revistă căpătau și ei răsplăți...

(...) Artizanii acestei manifestări, la care au participat șapte teatre din opt (lipsă, cel din Deva), pe care o putem socoti reprezentativă - și care instituționalizează un festival și un colocviu sunt: scriitorul Aurel Storin (profesor de istoria revistei la Universitatea Ecologică București), Mihai Șorin Vasilescu, actor, director al Teatrului **Fantasio** (remarcabil organizator și amfitrion), regizorul Constantin Dinischiotu (autorul celei mai bune montări din Festival), secretarul literar Jean Badea (informat și eficace).

*(Valentin SILVESTRU, **Meridian**, 7 decembrie 1992)*

Ediția a II-a
19 - 25 noiembrie 1993

Programul festivalului

Vineri 19 noiembrie,

ora 17,00: Conferință de presă

ora 19,00: Vernisajul Expoziției de caricatură (cu sprijinul Asociației Umoriștilor Români)

Deschiderea festivalului - Concert-spectacol festiv

www.ziuaconstanta.ro

prezentat de Teatrul **Fantasio**; conducerea muzicală: Dumitru Lupu; coregrafia: Fănică Lupu; regia artistică: Constantin Dinischiotu; își dau concursul: Mihai Sorin Vasilescu, Ileana Șipoteanu, Georgeta Ignat, Sorin Mocanu, Vivi Petcu, Orchestra și Baletul teatrului; prezentatori Alina Chivulescu și Florin Zăncescu.

Sâmbătă 20 noiembrie,
ora 19,00: TEATRUL **TOMA CARAGIU** PLOIEȘTI - secția revistă
RAIUL PE PĂMÂNT, revistă muzicală de Alex. Darian; muzica: Viorel Gavrilă; coregrafia: Marcela Țimiraș; regia artistică: Bogdan Ulmu; în distribuție: Aurelian Temișan, Adrian Enache, Daniela Răduică, Violeta Barac, Simona Ungureanu, Carmen Stoica, Ion Capanu, Mariana Iloviceanu, Mihaela Duțu, Ilie Gâlea, Claudiu Stănoiu, Lupu Buznea; Baletul **Majestic** și orchestra **Apollo**.

Duminică 21 noiembrie,
ora 19,00: TEATRUL MUZICAL **N. LEONARD** GALAȚI - secția revistă
MAI DAȚI-O-NCOLO DE POLITICĂ!, revistă muzicală de Ananie Gagniuc; muzica: Nicolae Mantu, Camelia Dăscălescu; scenografia: Ion Mărculescu; coregrafia: Marcela Țimiraș; regia artisitcă: Constantin Dinischiotu; în distribuție: Theodor Munteanu, Rodica Nedelcu, Emilia Savu, Anton Mihail, Mariana Pisică, Loredana Rusu, frații Lucian și Doru Baba; Lidia Moldoveanu, Luminița Panaitopol, George Panaitopol, Paul Buță.

Luni 22 noiembrie,
ora 19,00: UNIVERSITATEA **HYPERION - Facultatea de Arte, Secția Actorie-Music-hall Constanța**

www.ziuaconstanta.ro

ATELIER DE CREAȚIE cu studenții claselor anilor al II-lea (prof. Lucian Iancu și Liviu Manolache) și al III-lea (prof. Ileana Ploscaru și Dumitru Lupu): Clara Ghiuvelichian, Alice Cojocaru, Mădălina Petrencu, Dana Vlad, Marian Bucur, Gabriel Montescu, Katalin Slevoacă, Tiberiu Roșu, Rovena Paraschivoi, Mădălina Bratei, Gabriel Dutu, Lăcrămioara Ivanovici; Mirela Pană, Luciana Crudu, Ileana Șipoteanu, Dan Cojocaru, Ovidiu Popescu, Laurențiu Vlad, Ramona Caraș, Ana Maria Duca, Gheorghe Maximencu, Georgeta Ignat, Sorin Mocanu, Ana Maria Drăghici, Dan Constantin, Florența Popescu, Alina Constantin.

Marți 23 noiembrie,

ora 10,00: COLOCVIUL **TEATRUL DE REVISTĂ AZI** (la Muzeul de Artă) - Moderator: Aurel Storin

ora 19,00: TEATRUL **A. DAVILA** PITEȘTI - secția revistă **REVISTA NU DĂ FALIMENT**, revistă muzicală de Constantin Zărnescu, Alex. Darian; muzica: Valențiu Grigorescu; costume: Enica Miu și Rodica Soare; coregrafia: Stancu Gont; conducerea muzicală: Valențiu Grigorescu; regia artistică: Constantin Zărnescu; în distribuție: Remus Negoșanu, Laura Popescu, Mirela Moneanu, Constantin Nica, Dorin Anastasiu, Mariana Popa, Mihai Cârlig, Mihaela Popescu, Mihai Arsene, George Bentea.

Miercuri 24 noiembrie,

ora 18,00: Lansarea casetei audio **Fantasio Live**

ora 19,00: TEATRUL **FANTASIO** CONSTANȚA **SUS AI NOȘTRI, JOS AI VOȘTRI!**, revistă muzicală de Ananie Gagniuc, Aurel Felea, Lică Gherghilescu; muzica de: Aurel Giroveanu, Dumitru Lupu, Marius Țeicu, Gigi Rădulescu; scenografia: Viorica Petrovici (de la Opera Națională București);

www.ziuaconstanta.ro

coregrafia: Fănică Lupu; conducerea muzicală: Dumitru Lupu; regia artistică: Constantin Dinischiotu; în distribuție: Ileana Șipoteanu, Georgeta Ignat, Ramona Caraș, Sorin Mocanu, Vivi Petcu, Mirela Pană, Mihai Sorin Vasilescu, Lică Gherghilescu, Coca Andronic, Florin Zăncescu, Dumitru Caramitru, Maria Lupu, Ștefan Glință, Gheorghe Maximencu, Dan Constantin, Dan Cojocaru, Ovidiu Popescu, Laurențiu Vlad; Ana Maria Tramundana, Luminița Varga, Gabriel Prună, Sorin Adrian, Paul Bucur; studenți ai Facultății de Arte **Hyperion**.

Joi 25 noimebrie,

ora 10,00: Colocviul **RELAȚIA CU PUBLICUL PROBLEME DE MANAGEMENT ÎN TEATRUL DE REVISTĂ**

ora 18,00: Decernarea premiilor

ora 19,00: Spectacol de gală

JURIUL CONCURSULUI

Dina Cocea (președinte), Adina Cezar, George Genoiu, Aurel Storin (membri)

PALMARESUL CONCURSULUI

• Premiul **C. Tănase** - pentru cel mai bun spectacol (în valoare de 800.000 lei):

- **SUS AI NOȘTRI, JOS AI VOȘTRI!** (Teatrul Fantasio);

• Premiul **Nicușor Constantinescu** - pentru regia artistică (în valoare de 450.000 lei):

- CONSTANTIN DINISCHIOTU (pentru spectacolele teatrelor din Constanța și Galați);

• Premiul **Gheorghe Caramanlău** - pentru cele mai frumoase cos-

www.ziuaconstanta.ro

tume (în valoare de 250.00):

- arh. THEODORA DINULESCU (Ploiești);

• Premiul **Nicolae Sever** - pentru cea mai bună coregrafie (în valoare de 250.00 lei):

- MARCELA ȚIMIRAȘ (pentru spectacolele teatrelor din Ploiești și Galați);

• Premiul **Sile Dinicu** - pentru Orchestră - Dirijor (în valoare de 250.000 lei):

- VIOREL GAVRILĂ (Ploiești);

• Premiul **Matei Millo** - pentru cel mai bun actor (în valoare de 150.000 lei):

- GEORGE GENTEA (Pitești);

• Premiul **Zizi Șerban** - pentru cea mai bună actriță (în valoare de 150.000 lei):

- MARIANA ILOVICEANU (Ploiești);

• Premiul **Aurelian Andreescu** - pentru cel mai bun cântăreț (în valoare de 150.000 lei):

- ADRIAN ENACHE (Ploiești);

• Premiul **Doina Badea** - pentru cea mai bună cântăreață (în valoare de 150.000 lei):

- ILEANA ȘIPOTEANU (Constanța);

• Premiul **Eugen Mirea** - pentru scenetă-cuplet (creație) (în valoare de 150.000 lei):

- CONSTANTIN ZĂRNESCU (pentru creațiile din spectacolele teatrelor din Pitești și Ploiești)

• Premiul **Ion Vasilescu** - pentru cea mai bună piesă muzicală (compoziție-text) (în valoare de 150.000 lei):

- DUMITRU LUPU (Constanța);

www.ziuaconstanta.ro

• Premiul special al juriului (în valoare de 200.000 lei:
- RAIUL PE PĂMÂNT (Teatrul **Toma Caragiu** Ploiești).

În afara premiilor juriului, au mai fost acordate:

• Premiul Fundației **Alexandru Giugaru** (în valoare de 150.000 lei):
- Actorului PAUL BUȚĂ (Galați), pentru debut în teatrul de revistă;

• Premiul revistelor **Urzica** și **Șopârla** (în valoare de 100.000 lei):
- TEATRULUI **A. DAVILLA** Pitești, pentru demonstrația că **Revista nu dă faliment**;

• Premiul ziarului **Libertatea** (în valoare de 50.000 lei):
- ANANIE GAGNIUC, pentru cea mai spirituală contribuție la spectacolele din festival (Galați și Constanța).

DOSAR DE PRESĂ

UN FESTIVAL MENIT SĂ NE DECREȚEASCĂ FRUNȚILE ȘI SUFLETELE

În spatele absenței teatrului socotit până nu demult vioara întâi a revistei românești, **C. Tănase**, se ascunde o îngustă viziune asupra solidarității pe care trebuie s-o aibă teatrele de revistă. Acest dispreț suveran trebuie condamnat. Faptul că au acordat un premiu este o încercare facilă de a ieși din circuit. E meschină absența unui teatru care nu e în stare să mențină concurența. Să-i amendăm pe cei care trag înapoi atunci când ar trebui să fim uniți. Acum, mai mult ca niciodată, e nevoie să ne descreștim frunțile și sufletele.

*(Geo SAIZASCU, **Cuget liber**, 24 noiembrie 1993)*

www.ziuaconstanta.ro

MARGINALII LA AL II-LEA FESTIVAL AL TEATRELOR DE REVISTĂ, CONSTANȚA '93

Nu-i ușor să organizezi un festival național în condiții de „lipsă de penurie" și intemperii de tot felul. Mai ales unul al teatrului de revistă. Constanța a făcut-o pentru a doua oară. Au pus umărul Ministerul Culturii, Inspectoratul județean, Asociația Umoriștilor Români. Li s-au alăturat câțiva sponsori. Conducerea Teatrului „Fantasio" a gândit totul în detaliu, cu gust și dorință evidentă de a face față, ca gazdă.

(...) În prima seară de concurs a evoluat trupa ploieșteană a Teatrului **Toma Caragiu** cu **Raiul pe pământ** (regia: Bogdan Ulmu). Un spectacol superb, ingenios, agreabil, gândit în toate detaliile, cu scene dinamice, cu o trupă de balet funcționând ireproșabil, cu gaguri izbutite. Leitmotivul (Raiul pe pământ - o iluzie, America - o realitate) topește cu grație, într-o manieră originală, mai toate „temele" genului, bucurând ochiul și făcându-te să uiți, timp de peste două ore, că, după ce se va lăsa cortina, te vei întoarce...

Finalul, migălos construit, e o izbutită metaforă: artiști și public simt nevoia unei „solidarități în durere" într-o lume în care hazul de necaz nu ajunge, dar în care speranța poate fi un prilej, forța artei autentice, a lucrului bine făcut: publicul a reacționat excelent. Un spectacol izbutit a adus la rampă și secția de revistă din Galați.

(...) Un lucru e cert: revista românească are șanse de reînnoire. Cu condiția să renunțe la mijloacele rudimentare, anoste, lipsite de har. Constanța se poate mândri că găzduiește o manifestare de prestigiu, râvnită - poate - de alte centre.

*(Val. SGARCEA, **Varianta**, 27 noiembrie - 3 decembrie 1993)*

REVISTA NU VA DA FALIMENT!

(...) Revista n-o să dea faliment atâta timp cât oamenii au poftă de glume, dans, cânt, veselie - iar această nevoie e firească - și atâta vreme cât există talente. Am asistat, în cursul acestui

www.ziuaconstanta.ro

festival, și la evoluția unor tinere talente. Din urmă vine o generație talentată, care, în același timp, învață. Aici, la Constanța, există și o secție de actorie-music-hall a Facultății de Arte din cadrul Universității **Hyperion**, care-i pregătește pe acești tineri și care le asigură desăvârșirea profesională.

(...) Stăm mai prost cu textele. Trebuie să ținem cont de acest lucru și să insistăm pe această latură. Nu este normal ca la un popor atât de înzestrat cu simțul umorului să avem o producție artistică atât de slabă. Majoritatea scenetelor au fost slabe; intenția - bună, însă reliazarea - îndoielnică. Pastilele din spectacolul Teatrului **Toma Caragiu** au fost excelente. Începutul spectacolului Teatrului **Fantasio** a fost, de asemenea, excelent, apoi satira s-a diluat. În general, la spectacolele vizonate nu se susține partea satirică, lucru foarte important la revistă.

(Dina COCEA, din interviul acordat Verei Cordunescu, ***Cuget liber****, 24 noiembrie 1993)*

FESTIVALUL A MURIT, TRĂIASCĂ FESTIVALUL!

(...) Prezent la festival, publicistul și scriitorul Valentin Silvestru, președintele Asociației Umoriștilor Români, a făcut următoarea apreciere: „Am participat cu satisfacție la festivalul-concurs al teatrelor de revistă și găsesc că principala lui calitate este faptul că dăinuie. A doua ediție, care permite o a treia și altele, a fost tot atât de bine organizată ca și prima. Condiții ireproșabile de ospitalitate, de desfășurare transformă această manifestare într-o instituție culturală a Constanței și a țării, într-un festival național.

Sunt bucuros că Teatrul **Fantasio** se găsește din nou în frunte. După cum știți, anul trecut el a luat și Premiul național al umorului, a fost distins cu cea mai înaltă răsplată la ediția I a festivalului. Iată că și la a II-a ediție **Fantasio** își menține poziția fruntașă, care nu este, deci, conjuncturală. Consider că spectacolul **Sus ai noștri, jos ai voștri!** este un spectacol de humor, poezie, cântec și dans de calitate, bine întocmit și serios în fond".

Secretarul literar al Teatrului **C. Tănase**, scriitorul Aurel Storin, membru al juriului, a ținut să sublinieze valoarea teatrului

www.ziuaconstanta.ro

gazdă: „Teatrul **Fantasio** este un teatru minunat. O parte din public și dintre simpatizanții săi îi prevedea zile grele după plecarea vedetelor care au făcut faima teatrului, niște vedete de absolut nivel național, niște creatori de reviste. Eu nu uit că la acest teatru au lucrat Nicușor Constantinescu, cel mai mare regizor de revistă, compozitorul Mălineanu, cel mai mare compozitor de spectacole de revistă, Jean Constantin, Gelu Manolache și toți ceilalți, că la acest teatru și garda a doua era tot de prima mână. Cea mai mare realizare a teatrului de azi este, după părerea mea, faptul că a reușit să înlocuiască vechea gardă. Sigur, a pleca înseamnă a muri puțin, dar au venit alți oameni tineri și plini de talent - Lică Gherghilescu, Mihai Sorin Vasilescu. Mă bucură foarte mult faptul că directorul teatrului se gândește la perspectivă. El are în vedere acest lucru pentru că este tânăr. Directorii teatrelor de revistă ar trebui să fie tineri, fiindcă revista se face cu bătaie lungă".

*(Vera CORDUNESCU, **Cuget liber**, 27 noiembrie 1993)*

SPECTACOLUL GAZDELOR A FOST CEL MAI BUN

Festivalul teatrelor de revistă s-a terminat miercuri cu spectacolul gazdelor - **Sus ai noștri, jos ai voștri!**, în regia lui Constantin Dinischiotu. Indiscutabil, **Fantasio** ne-a oferit cel mai bun spectacol din festival, a avut texte foarte bune și cea mai inspirată coregrafie, care a ținut seama de partitura muzicală, dar și de studenții de la secția de music-hall a Universității **Hyperion**.

Scenografa Viorica Petrovici (de la Opera Națională din București) a realizat o interesantă împărțire a spațiului de joc, care a favorizat aparițiile foarte reușite ale corpului de balet, omogen și bine sincronizat. Faptul că aici există o școală de balet a teatrului a început să dea roade. Combinațiile naturale dintre muzică și balet au avut ca rezultat construcția unor momente pe care spectatorii le-au aplaudat în picioare. Bineînțeles, au fost și poante nu tocmai reușite și nu tocmai actuale. Cu toate acestea, s-a putut vedea o revistă adevărată, un spectacol rotund, în care senzația de șușă și de făcătură nu a existat. Seara s-a încheiat cu o manifestație în fața teatrului, focuri de artificii și parodii de discursuri ale oamenilor politici, dintre

www.ziuaconstanta.ro

care cel mai vehement a fost al lui I. Brătianu (din actualul Parlament). În ciuda orei înaintate, manifestația a reușit să bulverseze circulația troleibuzelor și conștiințele puținilor trecători.

*(Ionela LIȚĂ, **Ora**, 29 noiembrie 1993)*

RELANSAREA REVISTEI MUZICALE

Competiția (cu un juriu prezidat de doamna Dina Cocea) și-a demonstrat oportunitatea, spectacolele reprezentate oferindu-ne prilejul să afirmăm că teatrul de revistă cunoaște un moment evident al relansării sale ca gen, că la fiecare colectiv artistic am putut observa tendința de originalitate și înnoire a mijloacelor de expresie, preocuparea pentru definirea unui stil care să dea personalitate artistică trupei. (...)

Sus ai noștri, jos ai voștri!, cu un final apoteotic-surpriză, deosebit de șocant prin virulența politică, ne determină să afirmăm că teatrul de revistă românesc și-a relansat disponibilitățile, precum și șansele de adecvare la realitățile tranziției. (...) La Teatrul muzical **N. Leonard** din Galați, secția revistă, se observă preocuparea de a lansa nume noi, debuturile din această ediție motivându-se cu prisosință. Paul Buță, distins pe merit cu premiul Fundației **Al. Giugaru**, se anunță un cupletist cu har, iar frații Lucian și Doru Baba s-au lansat cu real succes în muzica ușoară. (...)

Revista teatrului ploieștean manifestă tendințe de modernizare a structurilor genului, regizorul Bogdan Ulmu izbutind să alterneze gaguri de bun gust cu scenete satirice și cuplete înseriate contrapunctic. (...) Influențele ca studiu de laborator pot fi benefice cu condiția să nu eșueze într-un mimetism provincial, care să depersonalizeze identitatea culturală proprie. (...) Revista piteșteană s-a impus prin problematica textului, percutanță, bun gust, mișcă satirică și atitudine civică. Un talentat interpret al textelor sale s-a dovedit a fi comicul George Gentea.

*(George GENOIU, **Literatorul**, nr. 43/1993)*

www.ziuaconstanta.ro

PRAZNICUL REVISTEI ROMÂNEȘTI

(...) Printre sărbătorile artistice de iarnă, e de notat Festivalul-concurs al teatrelor de revistă, inițiat anul trecut de Teatrul **Fantasio** din Constanța, organizat - ca și atunci, și acum, la a doua ediție - excelent. (...) Ambianța ospitalieră, caracterul destins al manifestărilor, valoarea unora din spectacole, afluxul de artiști tineri (interpreți, muzicieni, balerini, autori) și semne de înnoire a acestei specii de teatru muzical au oferit un material fecund pentru discuțiile specializate. În general, calitatea libretelor a apărut mai debilă (în orice caz, sub aceea a muzicii, coregrafiei, interpretării). (...) Sunt multe premii (se va spune). Dar sunt și foarte mulți participanți. Un ansamblu de revistă aduce pe scenă zeci de oameni. Și-apoi, cine-i mai răsplătește în vreun fel pe acești oameni între două festivaluri? Cine scrie cronici despre realizările lor? Cine le spune măcar un cuvânt bun pentru eforturile lor creatoare săvârșite în condiții mult mai grele decât ale tuturor celorlalte teatre muzicale, dramatice ori de păpuși?

Au și ei, o dată pe an, praznicul lor. Și care, încă o dată, datorită forului central de stat, forului cultural local, mărinimoșilor sponsori, n-a fost o masă săracă.

*(Valentin SILVESTRU, **Libertatea**, 29 noiembrie 1993)*

Ediția a III-a
19 - 27 noiembrie 1994

Programul festivalului

Sâmbătă 19 noiembrie,

ora 18,00: Vernisajul Expoziției de caricatură a laureaților Asociației Umoriștilor Români

ora 19,00: TEATRUL **FANTASIO** CONSTANȚA

DRAGOSTEA ȘI... TRANZIȚIA, revistă muzicală de Tudor Popescu, Dumitru Lupu și Gigi Rădulescu; coregrafia: Fănică Lupu; conducerea muzicală: Dumitru Lupu; scenografia și regia artistică: Andrei Mihalache; în distribuție: Mirela Pană, Maria Lupu,

www.ziuaconstanta.ro

Dan Constantin, Gheorghe Maximencu, Ştefan Glinţă, Florin Zăncescu, Mihai Sorin Vasilescu, Vivi Petcu, Mihaela Pavel, Ilie Gănţoiu, Ramona Caraş, Sorin Mocanu, Georgeta Ignat, Ileana Şipoteanu; în reprezentaţie, iluzionistul Emilian Capotă; participă Orchestra şi Baletul teatrului (solişti balet: Alice Cojocaru, Mihaela Gheorghiu, Gabriel Duţu, Paul Bucur)

Duminică 20 noiembrie,

ora 11,00:- în afara concursului - CERCUL MILITAR NAŢIONAL BUCUREŞTI

SHOW CABARET de Dan Beizadea; coregrafia: Cristina Jifcovici; scenografia: Constantin Preda; în distribuţie: Tony Ionescu, Constantin Zamfirescu, Grig Chiroiu, Daniela Ciocan, Camelia Grătescu, Iulia Cârcu, Mădălina Togan, Bogdan Dumitrescu, Vali Rupita, Mihai Onila, Dan Burlacu, Mihai Bejenaru; formaţia break-dance **Compact**.

ora 19,00: ANSAMBLU ARTISTIC AL ARMATEI - secţia revistă Cluj-Napoca

CU HAZ ŞI JAZZ, UITAŢI DE NECAZ, revistă muzicală de Mihai Maximilian şi Vasile Veselovski; conducerea muzicală: Mihai Porcişanu; coregrafia: Dorin Abrudan; scenografia şi regia artistică: Mihai Maximilian; în distribuţie: Cornel Pop, Lia Boldijar, Babi Czilika, Dina Pop, Marcela Chican, Mihai Lazăr, Lucian Mera, Valeriu Vintilă; Orchestra şi Baletul secţiei de revistă.

Luni 21 noiembrie,

ora 19,00: FACULTATEA DE ARTE **HYPERION** - secţia Music-hall Constanţa

SPECTACOL-COUPÉE, ÎN DOUĂ PĂRŢI:

1. **BOUL ŞI... VIŢEII** de I. Băieşu, în interpretarea studenţilor anului al IV-lea (clasa Ileana Ploscaru):

www.ziuaconstanta.ro

Mirela Pană, Luciana Crudu, Florența Popescu, Dan Constantin, Gheorghe Maximencu, Dan Cojocaru, Laurențiu Vlad și Ștefan Glință (invitat în spectacol); regia artistică: Constantin Dinischiotu și Andrei Mihalache.

2. **CUȘCA DE HÂRTIE** de V. Alecsandri, în interpretarea studenților anului al III-lea (clasa Lucian Iancu și Liviu Manolache); muzica și regia artistică: Liviu Manolache; în distribuție: Alice Cojocaru-Varsami (mama Angheluța), Rovena Paraschivoi (Tinca), Gabriel Montescu (Nicu Tolinescu), Daniela Manolache (Marghiolița), Gabriel Duțu (Leonil), Clara Ghiulevichian (Kera Nastasia), Camelia Constantin (Chirița), Costela Băluță (Luluța), Mădălina Besnea (Marghiolița II), Tiberiu Roșu (Nicu), Marian Bucur (Un țăran); participă în spectacol cadrele didactice: Liviu Manolache (Ion Păpușarul), Diana Cheregi (Zamfira) și Radu Niculescu (Gură-cască)

Marți 22 noiembrie,

ora 19,00: TEATRUL **DAVILA** Pitești - secția revistă **FĂRĂ MOFTURI ȘI FASOANE**, revistă muzicală de Constantin Zărnescu, Al. Darian și Valențiu Grigorescu; conducerea muzicală: Valențiu Grigorescu; coregrafia: Stancu Gonț; regia artistică: Constantin Zărnescu; în distribuție: George Gentea, Mihai Cârlig, Mihai Nistor, Mariana Nistor, Mihaela Popescu, Cristina Neacșu, Constantin Nica, Lăcrămioara Marinescu, Mirela Badea, Dorin Anastasiu, Orchestra și Baletul (solistă: Mihaela Vanca).

Miercuri 23 noiembrie,

ora 11,00: SIMPOZIONUL **ACTUALITATEA TEXTULUI**

www.ziuaconstanta.ro

ÎN TEATRUL DE REVISTA - moderator: Aurel Storin

ora 19,00: TEATRUL **TOMA CARAGIU** PLOIEŞTI - secţia revistă

A ÎNNEBUNIT LUMEA!, revistă muzicală de Dumitru Furdui şi Viorel Gavrilă; scenografia: arh. Theodora Dinulescu şi Ovidiu Pascal; conducerea muzicală: Viorel Gavrilă; coregrafia şi regia artistică: Marcela Ţimiraş; în distribuţie: Aurelian Temişan, Daniel Iordăchioaie, Adrian Enache, Daniela Răduică, Violeta Barac, Simona Ungureanu, Viviana Palaci, George Capanu, Mirel Mâneru, Mariana Iloviceanu, Nicodim Ungureanu, Mihaela Duţu; Orchestra **Apollo** şi Baletul **Majestic** (solistă: Violeta Bădiceanu)

Joi 24 noiembrie,

ora 19,00: TEATRUL DRAMATIC BAIA MARE - secţia revistă

BINE MERSI!, revistă muzicală de Mihai Maximilian şi Vasile Veselovski; scenografia: arh. Theodora Dinulescu; conducerea muzicală: Nelu Ardusădan; coregrafia: Papp Zoltan; regia artistică: Mihai Maximilian; în distribuţie: Aurora Prodan-Cătană, Paul Talaşman, Victoria Blankenberg, Valeriu Doran, Magdalena Nemeş, Mihaela Pop, Dan Cordea, Dorin Griguţă, Eugen Petruşca; Orchestra şi Baletul teatrului.

Vineri 25 noiembrie,

ora 11,00 - în afara concursului - TEATRUL FANTASIO CONSTANŢA

CHEIA SUCCESULUI, comedie muzicală de Edmond Deda, după piesa **Titatic Vals** de T. Muşatescu; decoruri: Vasile Rotaru; costume: Elena Timoiu; direcţia muzicală: Gigi Rădulescu; regia ar-

www.ziuaconstanta.ro

tistică: Constantin Dinischiotu; în distribuție: Mihai Sorin Vasilescu (Spirache), Ileana Ploscaru (Chiriachița), Luciana Crudu (Dacia), Maria Lupu (Sarmisegetuza), Mirela Pană (Gena), Dan Constantin (Traian), Camelia Constantin (Decebal), Sorin Mocanu (Dinu Petre), Florin Zăncescu (Stamatescu), Emil Sassu (Rădulescu Nercea), Dumitru Caramitru (Procopiu), Ștefan Glință (Un vecin), Katalin Slevoacă (Doica), Anca Drăghici (O servitoare), Gheorghe Maximencu (Un fotograf)

ora 19,00: TEATRUL DE REVISTĂ DEVA

SERVUS, REVISTA!, revistă muzicală de Alex. Darian și Petru Mărilă scenografia: Ioan Carjoi; conducerea muzicală: Ștefan Moțățăianu; coregrafia: Tică Hanea (asistent: Irina Grosz); regia artistică: Alexandru Darian; în distribuție: Ileana Zanche, Puiu Faur, Isabele Hasa, Cristina Furdui, Păstorel Vulcu, Daniela Ognean, Radu Cristea, Mariana Blănaru, Florin Mureșan, Liliana Domilescu; Orchestra și Baletul teatrului.

Sâmbătă 26 noiembrie,

ora 11,oo: Simpozionul **IMPOSTURA ÎN SPECTACOLUL DE REVISTĂ** - moderator: Constantin Dinischiotu

ora 17,00: Lansarea cărții **RÂSETE ÎN PARLAMENT** de Ștefan Cazimir (în prezența autorului)

ora 19,00: - în afara concursului - TEATRUL DE REVISTĂ **C. TĂNASE** BUCUREȘTI

LA PISICA NEAGRĂ, comedie muzicală de Ovidiu Dumitru și Dan Ardelean, după piesa **Încurcă lume** de A. de Herz; scenografia: Georgeta Nistor; coregrafia: Netty Păunescu; regia artistică: Constantin Dinischiotu; în distribuție: Tamara Buciuceanu-Botez, Silviu Stănculescu, Mihai Fotino, Bimbo Mărculescu, Adina Popescu, Mihai Dobre și Ortansa Stănescu.

www.ziuaconstanta.ro

Duminică 27 noiembrie,

ora 11,00: - în afara concursului - CERCUL MILITAR MANGALIA

VEDETA DE LA HOLYWOOD, comedie muzicală de Constantin Ştefănescu după o idee de Sică Alexandrescu; scenografia: Constantin Ştefănescu şi Ion Călăraşu; coregrafia şi regia artistică: Constantin Ştefănescu; în distribuţie: Cornelia Grigore (Ortansa), Constantin Ştefănescu (Tache), Corina Aschelean (Nuţi), Viorel Chiurtu (Gogu), Anca Ion (Aghata), Viorel Aschelean (Manta şi Roşoiu), Adrian Pirciu şi Simona Ştefănescu (Puiu), Florenţa Mogoş (Prima fată), Diana Popescu (A doua fată), Marius Florian (Taximetristul); Artistele de la cabaretul **Vraja mării**: grupul **Tinemar**; acompaniază formaţia instrumentală **Tinemar**; efecte sonore: Răzvan Encea; lumini: Spiru Ion.

ora 19,00: DECERNAREA PREMIILOR

ora 20,00: SPECTACOL DE GALĂ - ACADEMIA DE TEATRU ŞI FILM BUCUREŞTI

HATMANUL BALTAG, operă comică de I.L. Caragiale şi I.C. Negruzzi; muzica de Eduard Caudella; prelucrări şi adaptări muzicale: Dan Ardelean; decoruri: Romana Preoteasa; costume: Meda Popescu; direcţia muzicală: Dan Ardelean; interpretează studenţii anului al IV-lea Actorie, clasa prof. univ. Sanda Manu; lectori: Monica Teodorescu, Gh. Visu, Florin Anton; în distribuţie: Răzvan Săvescu (Hatmanul Baltag), Vlad Ivanov (Stacan), Ada Navrot (Arghirita), Dorina Chiriac (Zulmia), Florin Petrini (Pleaşcă), Alexandru Pop (Buduşcă), Ion Grosu (Duşcă şi Sotir), Mihai Ionescu (Vătaful de curte); interpreţi instrumentali: Dan Ardelean (pian), Iulian Popa (vioară).

Spectacolul a fost distins cu Trofeul Criticii la Secţiunea **Teatrul de mâine** a Festivalului Naţional de Teatru **I.L. Caragiale**, ediţia 1994.

www.ziuaconstanta.ro

JURIUL CONCURSULUI

Dina Cocea (președinte de onoare), Ileana Berlogea (președinte), Laurențiu Profeta, Constantin Paraschivescu, Rodica Mandache, Eugen Rotaru, Doina Caramzulescu, Rodica Șerbănescu (membri)

PALMARESUL CONCURSULUI

• Premiul **C. Tănase** - pentru cel mai bun spectacol (în valoare de 1.500.000 lei):

- **A ÎNNEBUNIT LUMEA!** (Teatrul **Toma Caragiu** Ploiești);

• Premiul **Nicușor Constantinescu** - pentru regie artistică (în valoare de 1.120.000 lei):

- ANDREI MIHALACHE (TEATRUL **FANTASIO** CONSTANȚA);

• Premiul **Gheorghe Caramanlău** - pentru cea mai bună scenografie (în valoare de 620.00):

- arh. THEODORA DINULESCU și OVIDIU PASCAL (Ploiești);

• Premiul **Nicolae Sever** - pentru cea mai bună coregrafie (în valoare de 620.00 lei):

- FĂNICĂ LUPU (Constanța) și MARCELA ȚIMIRAȘ (Ploiești);

• Premiul **Sile Dinicu** - pentru Orchestră - Dirijor (în valoare de 860.000 lei):

- MIHAI PORCIȘANU (Cluj-Napoca) și VIOREL GAVRILĂ (Ploiești);

• Premiul **Matei Millo** - pentru cel mai bun actor (în valoare de 770.000 lei):

- MIHAI SORIN VASILESCU (Constanța), FLORIN ZĂNCESCU (Constanța) și LUCIAN MERA (Cluj-Napoca);

www.ziuaconstanta.ro

• Premiul **Zizi Şerban** - pentru cea mai bună actriţă (în valoare de 770.000 lei):

- MIRELA PANĂ (Constanţa), MARIA LUPU (Constanţa) şi MARIANA ILOVICEANU (Ploieşti);

• Premiul **Aurelian Andreescu** - pentru cel mai bun cântăreţ (în valoare de 710.000 lei):

- DORIN ANASTASIU (Piteşti) şi ADRIAN ENACHE (Ploieşti);

• Premiul **Doina Badea** - pentru cea mai bună cântăreaţă (în valoare de 710.000 lei):

- DANIELA RĂDUICĂ (Ploieşti) şi ILEANA ŞIPOTEANU (Constanţa);

• Premiul **Eugen Mirea** - pentru scenetă-cuplet (în valoare de 620.000 lei):

- CONSTANTIN ZĂRNESCU - pentru sceneta **Horoscopul** (Piteşti) şi Alexandru Darian - pentru cupletul **Şi eu am înnebunit** (Ploieşti);

• Premiul **Ion Vasilescu** - pentru cea mai bună piesă muzicală (compoziţie-text) (în valoare de 620.000 lei):

- ŞTEFAN MOŢĂŢĂIANU (muzica) şi ALEXANDRU DARIAN şi PETRU MĂRILĂ (text) - pentru **Prolog** (Deva);

• Premiul pentru promovarea creaţiei originale în premieră absolută nu s-a acordat;

• Premiul pentru debut (în valoare de 360.000 lei)

- EMILIAN CAPOTĂ, iluzionist (Constanţa)

În afara premiilor juriului, au mai fost acordate:

1. Premiu pentru interpretarea rolurilor din revista muzicală **Dragostea**

www.ziuaconstanta.ro

și... tranziția (în valoare de 50.000 lei), acordat de către Fundația universitară **Hyperion**:

- MIHAI SORIN VASILESCU (Constanța)

2. Premiu pentru interpretarea rolurilor din spectacolele **Geometrie conjugală variabilă** și **Boul și... viței**: de I. Băieșu (în valoare de 50.000 lei), acordat de Fundația universitară **Hyperion**:

- MIRELA PANĂ (studentă în anul al IV-lea al Facultății de Arte **Hyperion**, secția music-hall Constanța)

3. Premiu pentru continuarea tradiției umorului popular (în valoare de 50.000 lei), acordat de Societatea umoristică **Păcală**:

- OVIDIU ALIN POPESCU (student în anul al IV-lea al Facultății de Arte **Hyperion**, secția music-hall Constanța), pentru interpretarea rolului Nelu din sceneta **Tristețea vânzătorului de sticle goale** din spectacolul **Geometrie conjugală variabilă** de I. Băieșu

DOSAR DE PRESĂ

SĂRBĂTOAREA REVISTEI ROMÂNEȘTI

Într-un cadru pe care organizatorii l-au dorit festiv, iar „gospodarii" orașului l-au privat de căldură, a început Festivalul teatrelor de revistă din România, ediția a III-a. Au lipsit, deci, căldura din sală și autoritățile din lojă, dar a fost în schimb public cât cuprinde sala, chiar și în picioare.

Spectacolul constănțenilor a fost, după declarațiile regizorului Andrei Mihalache, singura revistă din repertoriul stagiunii, jucată până acum pe fragmente și prezentată în concurs cu noutăți, precum două numere de iluzionism - Emilian Capotă, și două melodii interpretate de Ileana Șipoteanu. (...) Am apreciat inițiativa creării unui nucleu de muzeu, cu piese de arhivă sentimentală, precum magnetofonul artistului Alexandru Giugaru. Expoziția de caricatură Popa Popa's, Pânzaru și Dinulescu, incitantă pe alocuri, cu poantă și penel, cade în vulgar prin obsedanta abordare a unei tematici de... sex.

www.ziuaconstanta.ro

Strălucitoare, distinsă, misterioasă - marea doamnă a scenei românești, actrița DINA COCEA, președinta de onoare a juriului, ne-a declarat: „Iubesc Constanța, iubesc foarte mult acest teatru. Anul trecut am fost extrem de emoționată de ceea ce am văzut pe scenă. Sunt convinsă că **Fantasio** se află pe drumul cel bun".

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 21 noiembrie 1994)*

ÎNVINGĂTOR LA PUNCTE... CONSTANȚA

Duminică seara, Festivalul teatrelor de revistă din România s-a încheiat cu o lecție de actorie oferită cu o extraordinară dezinvoltură și talent de Academia de Teatru din București pregătiți de profesoara Sanda Manu. Fără acest spectacol, cu adevărat de music-hall, adaptare modernă a unor texte din dramaturgia națională, **Hatmanul Baltag**, pe muzica lui Caudella, festivalul, în întreaga lui desfășurare, ar fi fost mai palid. Așa cum palid ar fi fost și fără admirabilii noștri mari actori: Silviu Stănculescu, Rodica Mandache, Tamara Buciuceanu, Bimbo Mărculescu, Mihai Perșa, Adina Popescu, care ne-au dăruit memorabile recitaluri actoricești.

Palid ar fi fost festivalul și dacă n-ar fi avut un juriu de maximă probitate profesională, „patronat" de Dina Cocea și Ileana Berlogea, „asistat" de Valentin Silvestru, „notat" de Geo Saizescu, presărat cu „ironii parlamentare" de Ștefan Cazimir. Să mai adăugăm seriozitatea și profunzimea judecăților unor specialiști precum Ion Cristinoiu, Eugen Rotaru, George Genoiu, Laurențiu Profeta, implicarea afectivă și efectivă a firmei **Samsung**, prin spirituala Draga Cira, dar și a altor sponsori. Palid ar fi fost și dacă, seară de seară, nedezarmând, aplaudându-și idolii, încurajându-și viitoarele vedete, n-ar fi existat publicul Constanței: cald, generos, dispus să râdă, să fredoneze, să se bucure.

Și atunci, ce se mai poate spune despre cea de-a III-a ediție a Festivalului - un travaliu organizatoric nedimensionat real decât de cei implicați direct?

El a fost „fața" exactă a revistei de astăzi, între tradiție și inovație, între diletantism și valoare, între putință și neputințe, între decență și trivial, între angajare și facil. Un mod de a

www.ziuaconstanta.ro

fi, exact cum ne străduim, astăzi, fiecare dintre noi s-o facem, judecați din interiorul conștiinței, uneori de câteva coordonate.

Utilitatea acestei manifestări s-a văzut din zecile de ore dedicate discuțiilor, cunoașterii, atitudinii. Prezența de elită a „responsabililor" morali ai umorului de astăzi a dat greutate acestor colocvii. Ceea ce a stricat a fost, poate, numărul exagerat de mare de premii, prevăzute prin regulament și „împărțite", unele doar ca o încurajare de participare. Poate că organizatorii ediției următoare vor reașeza regulamentul concursului pe criterii mai severe, strict valorice, așa cum necesare ar fi discuțiile la masă rotundă: interpreți, autori, juriu, după fiecare participare, și nu cu prilejul unor colocvii tematice cu destinație adiacentă, stabilirea unui punctaj pentru fiecare secțiune, sancționarea corigenților și repetenților. Se pare că la această secțiune, au fost depunctați doar absenții: Brașov și Galați.

Festivalul teatrelor de Revistă din România, plămădit la Constanța și susținut cu greu de mentorii săi locali, a contribuit la crearea unui prestigiu autentic al Teatrului **Fantasio**, reintrat astfel în conștiința publică națională. Și nu e puțin lucru. În final, după numai trei ani de la instituire, nu poți judeca o manifestare decât prin prisma a ceea ce promite să fie.

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 29 noiembrie 1994)*

COMPETIȚIA TEATRELOR DE REVISTĂ

De la o ediție la alta, Festivalul teatrelor de revistă de la Constanța își demonstrează oportunitatea, fiind un factor de stimulare a creației artistice și de necesară competitivitate a genului.

Aflată la cea de-a treia ediție, reuniunea de la Constanța a înscris pe afișul său colectivele artistice de gen din București, Ploiești, Pitești, Deva, Cluj-Napoca, Baia Mare și teatrul-gazdă, **Fantasio**.

Solicitate de un public tot mai numeros, ignorat de critica de specialitate, spectacolul de revistă și-a adecvat mijloacele specifice (cuplet, scenetă etc.) la cerințele momentului social, încriminând mentalități și vicii dubioase, compromise. Simultan cu morala socială (în scenete și cuplete), în spectacolul de revistă evoluează soliști vocali și actori de comedie, grupuri coregrafice sau

www.ziuaconstanta.ro

orchestrale. În multe locuri (Constanța, Ploiești, Baia Mare, Deva), spectacolul și-a îmbogățit valorile artistice și prin imaginea vizuală (decoruri și costume), arhitectul Theodora Dinulescu detașându-se prin originalitate și expresie stilistică. În altele, în schimb (Pitești), s-au „combinat" din nefericire pauperitatea cu prostul gust.

Literatura spectacolului de revistă determină virtuțile regizorale și interpretative. Din acest punct de vedere, revelatoare a fost reprezentația Teatrului **Fantasio** (Constanța), cu revista în două acte (22 tablouri) **Dragostea și... tranziția** de Tudor Popescu, după schițe din volumul **Nu jefuiți femeile geloase** (1993), în regia lui Andrei Mihalache. Virtuți satirice au demonstrat și autorii unor scenete și cuplete, Alexandru Darian și Constantin Zărnescu.

Teatrul de revistă, pentru a-și dovedi notorietatea și performanța, trebuie să apeleze la talentele literare autentice, nedeprinse cu poante și „scheme umoristice" desuete, banale și infantile. Bântuie veleitarismul, „tiganiada" (în scenete și cuplete), precum și „poante" datate, fără sare și piper, „reîncălzite" și „adaptate", bântuie vulgaritatea ce eșuează într-o indecență penibilă. Cenzura „bunului simț" este condiția elementară a faptului de artă. Sensibilizarea spectatorului, prin emoție artistică, este mult mai benefică decât violența și mârlănia.

Criza de originalitate în elaborarea spectacolului de revistă se resimte în desenul și execuția coregrafică, în interpretarea soliștilor vocali molipsiți de euritmia video-clipurilor. La Ploiești, această tendință se află în exces, Marcela Țimiraș fiind o „fidelă" a „translărilor" și „adecvărilor" în ecuațiile sale coregrafice. Precum în alte genuri ale artei, au apărut „imitatori" sau „multiplicatori" și în teatrul de revistă, care sunt, de fapt, viruși insinuați să propulseze veleitarismul.

Sub semnul originalității reale, s-au conturat Dorin Anastasiu într-un recital de excepție, partitura de rezistență fiind creată pe versurile lui Marin Sorescu, dar și **Căpâlna**, momentul muzical-umoristic din spectacolul secției de revistă a Ansamblului artistic al Armatei (Cluj-Napoca), al cărei dirijor (Mihai Porcișanu) a fost răsplătit cu premiul **Sile Dinicu**. (...)

*(George GENOIU, **Rampa și ecranul**, decembrie 1994)*

www.ziuaconstanta.ro

Ediția a IV-a
18 - 26 noiembrie 1995

Programul festivalului

Sâmbătă 18 noiembrie,
ora 18,00: TEATRUL **N. LEONARD** GALAȚI - secția revistă **GALAȚI-EUROPA, ZERO KM**, revistă muzicală de Marcel Ionescu, Paul Buță, Lidia Moldoveanu, Luminița Panaitopol (texte) și Nicolae Mantu, Marius Țeicu, Tiberiu Cazan, Adrian Ordean, Dan Dumitriu, Cristofor Barbatti (muzica); scenografia: Anton Hirshkorn și Ana-Maria Stroia; coregrafia: Mihai Moldoveanu; conducerea muzicală: Nicolae Mantu; regia artistică: Marcel Ionescu; în distribuție: Lidia Moldoveanu, Luminița Panaitopol, George Panaitopol, Paul Buță, Anton Mihail, Emilia Savu, Mariana Pisică, Loredana Rusu, Aneta Nedelescu, Rodica Nedelcu, copilul Andreea Antonescu și Teodor Munteanu; Orchestra și Baletul teatrului (soliștii baletului: Elena Cașu, Iulia Gheorghiu, Costel Martin, Dora și George Anghel)

Duminică 19 noiembrie,
ora 18,00: Sărbătorirea actorului de revistă pensionar ION PIETRARU
TEATRUL **A. DAVILA** PITEȘTI - secția revistă **SĂ FIM SERIOȘI!**, revistă muzicală de Constantin Zărnescu; muzica de Valențiu Grigorescu; scenografia: Lucia Galan; coregrafia: Stancu Gont; regia artistică: Constantin Zărnescu; în distribuție: George Gentea, Mariana Popa, Mihai Cârlig, Mihaela Popescu-Bebu, Mihaela Mazilu, Mihai Nistor, Adriana Drăgulescu (actori), Cristina Neacșu, Mirela Badea, Remus Negoșanu, Liliana Romcescu, Lavinia

www.ziuaconstanta.ro

Năstase, Iulia Pupezescu, Andreea Croitoru, Constantin Nica (cântăreți), Mihaela Vâncă, Liliana Drugulescu (soliste balet)

Luni 20 noiembrie,

ora 18,00: Sărbătorirea scriitorului GEORGE MIHALACHE (50 de ani de activitate în slujba Revistei românești și prezentarea ultimei sale cărți - **Ce cauți tu în viața mea**)

- în afara concursului - TEATRUL **FANTASIO** CONSTANȚA

HAI CU TRENUL ROZ!, concert-spectacol de Alex. Darian și Florin Pretorian (texte); Dumitru Lupu, George Natsis, Ion Cristinoiu, Laurențiu Profeta, Gigi Rădulescu (muzica); scenografia: Alex. Radu (după o idee de V. Rotaru); coregrafia: Fănică Lupu; conducerea muzicală: Dumitru Lupu; regia artistică: Andrei Mihalache; în distribuție: Florin Pretorian, Dan Cojocaru, Ștefan Glință, Mirela Pană, Mariana Darian, Ilie Gănțoiu, Georgeta Ignat, Sorin Mocanu, Ramona Caraș, Florența Popescu, Gheorghe Maximencu, Mihai Popa; Orchestra și Baletul teatrului (soliști balet: Nicoleta Trandafir și Gabriel Moldovan)

Marți 21 noiembrie,

ora 18,00: Sărbătorirea actorului pensionar MIȘU STOENESCU

TEATRUL **C. TĂNASE** BUCUREȘTI

ACADEMIA SAVOY, revistă de mare montare în două acte de Mihai Maximilian și Vasile Veselovski; scenografia: Georgeta Nistor; direcția muzicală: Dan Ardelean; coregrafia: Cornel Popovici; regia artistică: Bițu Fălticineanu; în distribuție: Stela Popescu, Alexandru Arșinel (actori), Sanda Ladoși, Emilia Dițu, Olga Bălan (cântărețe) și un grup de studenți

www.ziuaconstanta.ro

de la Universitatea Ecologică - Facultatea de Music-hall: Alina Sârbescu, Valy Fătu, Magda Bucescu, Raluca Guslicov, Carmen Stanciu, Magda Năstase, Miki Ţimpău, Alina Banciu, Valentin Roşca (dansatori-cântăreţi)

Miercuri 22 noiembrie,

ora 18,00: ANSAMBLUL ARTISTIC **DOINA** AL ARMATEI - secţia revistă CLUJ-NAPOCA

MULTĂ VESELIE, DANS ŞI MELODIE, concert-spectacol de Mihai Maximilian, Dorin Năstase, Mihai Lazăr, Lucian Mera (texte); Vasile Veselovski, Mihai Porcişanu, Constantin Popovici (muzica); coregrafia: Estera Tătaru; conducerea muzicală: Mihai Porcişanu; regia artistică: Mihai Maximilian; în distribuţie: Marcela Ciupitu-Chican, Mihai Lazăr, Lucian Mera, Valeriu Vintilă (actori), Cornel Pop, Dina Pop, Lia Boldijan, Babi Elena Pintea, Camelia Florescu-Lucaci (cântăreţi); Orchestra şi Corpul de balet (Gabriela Batori - solistă)

Joi 23 noiembrie,

ora 10,00: (la Muzeul de Artă): VERNISAJUL EXPOZIŢIEI PERSONALE A ARTISTULUI ŞTEFAN POPA-POPA'S

ora 13,00: (la librăria **M. Eminescu**): LANSAREA UNOR CĂRŢI DE TEATRU ÎN PREZENŢA AUTORILOR

- prezintă: domnii Valentin Silvestru şi Haralamb Ştefan

ora 18,00: Sărbătorirea actorului pensionar LUCIAN RADULIAN

TEATRUL DE REVISTĂ DEVA

REVISTA ÎN DRACI, revistă muzicală de Alexandru Darian şi Petru Mărilă (texte); Dan Dimitriu, Dumitru Lupu, Ştefan Moţăţăianu şi

www.ziuaconstanta.ro

Alexandru Dodondi (muzica); scenografia: Alexandru Radu; coregrafia: Adina Cezar; direcția muzicală: Ștefan Moțățăianu; regia artistică: Alexandru Darian; în distribuție: Ileana Zanche, Puiu Faur, Isabela Hașa, Cristina Furdui, Păstorel Vulcu, Mircea Lăscuș (actori), Florin Mureșan, Radu Cristea, Laura Nicorovici, Roxana Olșanschi, Liliana Stroe (cântăreți), Orchestra și Corpul de balet (soliști: Angela Szok, Tuța Bondor, Liliana Contraș)

Vineri 24 noiembrie,

ora 10,00: (la Muzeul de Artă)
SIMPOZIONUL **DIVERSITATEA REPERTORIULUI TEATRULUI DE REVISTĂ, AZI** - moderator: Aurel Storin

ora 18,00: TEATRUL **TOMA CARAGIU** PLOIEȘTI - secția revistă
O.K., MONȘER!, super-show cu texte de I.L.Caragiale și Tudor Popescu; muzica de Viorel Gavrilă; scenografia: arh. Teodora Dinulescu și Ovidiu Pascal; conducerea muzicală: Viorel Gavrilă; coregrafia și regia artistică: Marcela Țimiraș; în distribuție: Mirel Mâneru, Nicodim Ungureanu, Mihaela Duțu, Rodica Ungureanu (actori), Aurelian Temișan, Adrian Enache, Daniel Iordăchioaie, Valentina Fărcășanu, Daniela Răduică, Violeta Barac, Liliana Stoica, Viviana Palaci, Nicoleta Nită, George Capanu, Roxana Gica (cântăreți), Orchestra **Apollo**, Baletul **Majestic** (solistă: Violeta Bădicescu); regia tehnică: Costin Premac, lumini: Costin Savu, Daniel Popescu; sonorizare: Valerian Rădulescu, Nicu Năstase

Sâmbătă 25 noiembrie,

ora 18,00: TEATRUL **FANTASIO** CONSTANȚA
FALSTAFF-STORY, musical de Alexandru Darian (scenariul) și Nicu Alifantis (muzica), inspirat din

www.ziuaconstanta.ro

viața lui Falstaff, așa cum a descris-o William Shakespeare în **Nevestele vesele din Windsor**, **Henric al IV-lea** (partea I și a II-a) și **Henric al V-lea**. Au fost folosite traduceri de Dan Duțescu, Leon Levițchi și Vlaicu Bârna. Editor Nicu Alifantis/ Toji Productions; imprimări și aranjamente orchestrale: Doru Căplescu/ Blue Fish Studio. Maestru de cor: Adrian Stanache; regia tehnică: Silviu Tripșa, sufleur: Doina Baier; decoruri și costume: Alexandru Radu; coregrafia și mișcarea scenică: Fănică Lupu; asistent regie: Emil Sassu, regia artistică: Alexandru Darian; în distribuție: Mihai Sorin Vasilescu (sir John Falstaff), Florin Zăncescu (Prințul Henric), Emil Sassu (Ford), Dan Constantin (Page), Maria Lupu (Hangița Quickly), Mirela Pană (doamna Ford), Luciana Crudu (doamna Page), Gheorghe Maximencu (Pistol), Ștefan Glință (Nym), Dumitru Caramitru (Bardolph), Ovidiu Popescu (Poins), Ilie Gănțoiu (Regele Henric al V-lea), Laurențiu Vlad (Judecătorul), Dan Cojocaru (Sir Percy Hotspur), Camelia Constantin (Puck și Copilul hanului); în alte roluri: Florența Popescu, Anca Drăghici, Katalin Slevoacă, Alina Sârbescu, Mihaela Gheorghiu, Alina Bota, Simona Tăut, Mihaela Neagu, Odeta Răutu, Mihaela Chiriac, Alice Sartur, Liliana Comănași, Luminița Popa, Maria Zaremba, Nicoleta Trandafir, Daniela Tâlmaciu, Zoe Cercel (târgovețe, chelnerițe, florărese, muieruște), Sorin Mocanu, Vivi Petcu, Mihai Popa, Stelică Murariu, Dan Brehuță, Adrian Salanța, Paul Bucur, Gabriel Moldovan, Marian Popa, Valeriu Popa, Adrian Dumitru, Laurențiu Poșircă, Aurel Marinache (soli, valeți, oșteni, curteni, târgoveți, oameni din popor)

www.ziuaconstanta.ro

Duminică 26 noiembrie,

ora 18,00: FESTIVITATEA DE DECERNARE A PREMIILOR SPECTACOL DE GALĂ cu participarea actorilor ILEANA STANA IONESCU și MIHAI FOTINO, a cant-autorului MIRCEA BANICIU, a Orchestrei Teatrului **Fantasio** (dirijor Dumitru Lupu) și a soliștilor teatrului **Fantasio**

JURIUL CONCURSULUI:

Mihai Fotino (președinte), Leni Dacian, Ileana Stana Ionescu, Ovidiu Dumitru, Cristian Munteanu, Temistocle Popa, Victor Parhon, Vasile Rotaru, Bogdan Ulmu (membri)

PALMARESUL CONCURSULUI:

• Premiul **C. Tănase** - pentru cel mai bun spectacol (în valoare de 2.000.000 lei)

- **O.K., MONȘER!** (Teatrul **Toma Caragiu** Ploiești)

• Premiul special al juriului (în valoare de 1.500.000 lei)

- **FALSTAFF-STORY** (Teatrul **Fantasio** Constanța)

• Premiul **Nicușor Constantinescu** - pentru regie artistică (în valoare de 1.000.000 lei)

- ALEXANDRU DARIAN (**Falstaff-story** - Constanța)

• Premiul **Gheorghe Caramanlău** - pentru cele mai frumoase costume (în valoare de 700.00):

- arh. THEODORA DINULESCU (pentru costumele spectacolului **O.K., monșer!** - Ploiești) și ALEXANDRU RADU (pentru decorurile spectacolelor **Revista în draci** - Deva și **Falstaff-story** - Constanța);

• Premiul **Nicolae Sever** - pentru coregrafie (în valoare de 700.00 lei):

www.ziuaconstanta.ro

- CORNEL POPOVICI (Teatrul **C. Tănase** București);

• Premiul **Sile Dinicu** - pentru Orchestră - Dirijor (în valoare de 500.000 lei):

- NICOLAE MANTU (Galați);

• Premiul **Matei Millo** - pentru cel mai bun actor (în valoare de 500.000 lei):

- ALEXANDRU ARȘINEL (Teatrul **C. Tănase** București) și MIHAI SORIN VASILESCU (Teatrul **Fantasio** Constanța);

• Premiul **Zizi Șerban** - pentru cele mai bune actrițe (în valoare de 500.000 lei):

- STELA POPESCU (Teatrul **C. Tănase** București) și MARIA LUPU (Teatrul **Fantasio** Constanța);

• Premiul **Aurelian Andreescu** - pentru cel mai bun cântăreț (în valoare de 50.000 lei):

- AURELIAN TEMIȘAN (Teatrul **Toma Caragiu** Ploiești);

• Premiul **Doina Badea** - pentru cea mai bună cântăreață (în valoare de 500.000 lei):

- DANIELA RĂDUICĂ (Teatrul **Toma Caragiu** Ploiești);

• Premiul **Eugen Mirea** - pentru scenetă-cuplet (în valoare de 500.000 lei):

- CONSTANTIN ZĂRNESCU (Teatrul **A. Davila** Pitești);

• Premiul **Ion Vasilescu** - pentru cea mai bună compoziție muzicală (muzică și text) (în valoare de 500.000 lei):

- DINU GIURGIU și OVIDIU DUMITRU

www.ziuaconstanta.ro

(pentru piesa **Vis romantic** din spectacolul **Revista în draci** - Deva);

• Premiul de debut (în valoare de 200.000 lei):
- NICOLETA NIȚĂ (Teatrul **Toma Caragiu** - Ploiești);

• Premiul **Sandu Fayer** - pentru cel mai bun dansator nu s-a acordat;

• Premiul **Theo Covali** - pentru cea mai bună dansatoare (în valoare de 300.000 lei):
- VIOLETA BĂDICESCU (Ploiești);

• Premiul **Alex. Giugaru** - pentru cele mai bune roluri secundare (în valoare de câte 200.000 lei):
- MIRELA PANĂ (pentru rolul d-na Ford) și ȘTEFAN GLINȚĂ (pentru rolul Nym) - ambii din spectacolul **Falstaff-story** - Constanța

Notă: *S-au acordat și premii ale sponsorilor unor artiști și formații: compozitorului Nicu Alifantis, Orchestrei secției de revistă a Ansamblului artistic al Armatei din Cluj-Napoca, actriței Lidia Moldoveanu, dansatorilor Gabriela Batori și Marius Pădureanu, regizorilor Marcela Țimiraș și Bițu Fălticineanu.*

DOSAR DE PRESĂ

FESTIVALUL-CONCURS AL TEATRELOR DE REVISTĂ

Se simt în acest festival-concurs, ajuns la vârsta de patru ediții, un suflu teatral înnoit, o cantonare mai clară în genul propriu-zis revuistic, o predilecție către teatrul alcătuit comic pe un fond de moralitate socială. Se simte, mai ales, pofta de concurs, de a etala pentru a învinge. Fie și numai pentru atât sunt meritorii eforturile organizatorilor, care au reușit să acumuleze o experiență demnă de individiat în privința „facerii" de festivaluri.

www.ziuaconstanta.ro

De la excelentul program de sală, bine documentat, scris în curat stil publicistic de confratele Jean Badea, și până la „organul indiscret" al festivalului, **Revista... revistelor**, care nu știm cui aparține, nici de cine e sponsorizată, dar are, de la primul număr, câteva drăgălășenii adecvate, totul se desfășoară ca la... revistă.

Adică în ritm alert, cu tensiune, suspans și voie bună. Chiar și numai pentru că regulamentul festivalului prevedea îmbogățirea anuală a repertoriului cu o piesă pentru concurs, care să depășească nivelul mediu al producțiunilor artistice ale instituției respective, și încă este un câștig pentru revista românească, revigorată prin forme mai puțin convenționale și mai aplecată spre tradițiile ei. Dar să nu anticipăm, festivalul este în plină desfășurare.

Ion Pietraru, omul de teatru care a slujit revista patru decenii, cu un exemplar devotament, cu har și sacrificii, a mai urcat o dată duminică seara pe scenă, pentru a primi aplauze. Ni s-a reamintit - și bine ar fi să se facă mai des - că, la Constanța, **Fantasio** are o vârstă respectabilă, de 40 de ani, iar la temelia lui a stat și neosteneala lui Ion Pietraru. Ne-ar fi bucurat să vedem în sală și pe Aurel Manolache, și pe Jean Constantin, și pe Dan Spătaru, și pe Ilona Moțica... Ne zâmbesc din fotografiile de pe panourile expoziționale, dar ne lipsesc cu adevărat!

Teatrul de revistă Baia Mare, deși anunțat în toate afișele cu singurul spectacol de balet în concurs, a renunțat să mai participe. Nu interesează motivele, ci doar deziluzia generală. În locul spectacolului de aseară, o reprezentație cu **Trenul roz** al constănțenilor.

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 21 noiembrie 1995)*

TEATRUL C. TĂNASE - O INSTITUȚIE DE SPECTACOL CARE SE RESPECTĂ

Așteptată cu legitim interes, trupa Teatrului **C. Tănase** a realizat în cea de-a treia seară a Festivalului de la Constanța un autentic regal revuistic, ridicând ștacheta concursului la o înălțime la care puțini vor îndrăzni să spere că vor putea ajunge. A fost o seară minunată, în care Stela Popescu și Alexandru Arșinel, beneficiind de

www.ziuaconstanta.ro

texte de o indiscutabilă valoare și de foarte bună îndrumare regizorală, au demonstrat că spectacolul de revistă nu mai are nici un fel de taină pentru ei. S-au infirmat astfel „șușotelile" unora care socoteau ca fiind evident declinul acestui cuplu, între cauze invocându-se prestațiile din ceilalți ani, risipa în prea multe spectacole în afara teatrului și chiar partizanatul politic, evident în unele spectacole, care le-ar fi îndepărtat un anume segment al publicului. (...) Rămâne doar ușorul regret că travestiul celor doi mari actori a fost cu mult sub ceea ce ne oferiseră acum 6 - 7 ani într-unul din spectacolele de la grădina **Boema**.

Dar spectacolul a fost fără îndoială de înaltă calitate, de referință am spune pentru actuala ediție. Ar fi nedrept să nu subliniem contribuția maeștrilor Mihai Maximilian și Vasile Veselovski, posesorii unei rețete sigure pentru succesul unei reviste. Textele, lipsite de vulgarități (cu care alte trupe se străduiesc să-și apropie spectatorul), au atras publicul, care a reacționat simțind adevărurile spuse ori sugerate. Și nu au fost stigmatizate decât acele lucruri despre care, așa cum spune înțeleptul, există certitudinea că „li se pot ruina temeliile".

Spectacolul a avut și alte momente care au încântat publicul. Sanda Ladoși, cu dezinvoltura unei adevărate profesioniste, cu o voce care trece rampa după primele note, cu farmecul care a făcut-o iubită și respectată. Emilia Dițu, o cântăreață care reușește să rămână în prim-planul interesului spectatorilor și să surprindă cronicarii. Olga Bălan, cu un repertoriu bine ales, care i-a pus în valoare vocea și calitățile interpretative.

Am fost martorii unui spectacol îngrijit, pregătit cu multă atenție, la reușita căruia baletul, grupul de studenți de la Universitate Ecologică (Facultatea de Music-hall), orchestra condusă de Dan Ardelean s-au adăugat prestațiilor vedetelor trupei. O demonstrație de virtuozitate a maestrului Bițu Fălticineanu, regizorul spectacolului, cel care și-a propus (și a reușit) să arate care este valoarea reală a trupei bucureștene, în trecutele ediții depășită de alte teatre de revistă.

Ca și în alte zile, spectacolul a sărbătorit pe actorul pensionar Mihai Stoenescu, cel care a slujit o viață teatrul de revistă bucureștean, secundul unor mari vedete precum Mircea Crișan, Zizi

www.ziuaconstanta.ro

Șerban, Puiu Călinescu. Aplauzele publicului s-au adăugat mulțumirilor organizatorilor festivalului, răsplătind astfel truda acestui merituos slujitor al scenei românești.

*(Tudor COSTACHE, **Oglinda Constanței**, 23 noiembrie 1995)*

PUBLICISTUL VICTOR PARHON, MEMBRU AL JURIULUI

(Prima impresie, primele aprecieri)

Faptul că majoritatea teatrelor de revistă se prezintă cu câte un spectacol în premieră în acest festival demonstrează cel mai bine caracterul stimulativ al manifestării, necesitatea lui. Fiind un festival competitiv, cu destul de multe premii, trebuie să știm să-l păstrăm. Particip pentru prima dată la el și apreciez că este un festival care impune. Noi trăim astăzi într-o mârlănie debordantă, care ne asaltează nu numai în tramvai, dar și la Televiziune, prin ceea ce ni se transmite din Parlament. Publicul ar trebui să primească alte modele de comportament.

Când un festival este gândit serios, își face o promoționare foarte bună, are caiete-program civilizate, elegante, este un semn bun. Salut această intenție de staif prezentă la festival. Am acceptat cu plăcere să fiu membru al juriului, interesându-mă și cine mai face parte din el.

În primele seri, s-au prezentat două spectacole modeste, dar decente, ceea ce nu-i puțin lucru.

O revistă înseamnă și umor. Nici juriul acestui festival nu trebuie să-și piardă umorul. De aceea, am propus - serios - să dăm un premiu pentru cea mai utilă absență Teatrului de revistă Baia Mare, care, nemaivenind, a făcut posibilă prezentarea spectacolului Teatrului **Fantasio** - **Hai cu trenul roz!**, cel mai frumos din festival de până acum. A fost o încântare. Un spectacol bine jucat, o orchestră care suna foarte bine, de un profesionalism cert, cu actori interesanți, cu o fată plină de draci - Mirela Pană, excelentă, născută să fie stea.

*(**Cuget liber**, 23 noiembrie 1995;*
declarație consemnată de Aurelia LĂPUȘAN)

www.ziuaconstanta.ro

AU FOST PE SCENĂ „ACADEMICIENII" LUI TĂNASE

Că bucureștenii au vrut să dea o lecție în concurs, este dovada sigură, demonstrabilă prin prezentarea spectacolului în amfitetarul academic, cu o organigramă structurată pe catedre, gradele universitare cele mai mari deținându-le, evident, regizorul Bițu Fălticineanu, Stela, Arșinel și Sanda Ladoși. Prețios în intenții, titlu și scenariu, spectacolul Teatrului **C. Tănase**, intitulat **Academia Savoy**, a lăsat, marți seara, public, juriu și confrați într-o stare de exaltare. A fost, într-adevăr, de nivel... „academic". Bine legat, cu numere de vârf, cu balet bun, cu muzică și, mai ales, cu vedete. Stela Popescu și Arșinel, cei doi monștri ai comicului de astăzi, redeveniți ei înșiși, după ce-au trecut grăbiți o vară, pe litoral, cu scheciuri de duzină, își etalează întreg registrul interpretativ, dansează, cântă, adună aplauze. Spectacolul este tonic, cu texte inspirate, comice, dar de bun simț, muzică românească de șlagăr, totul clădit ca la carte, după un scenariu semnat de Mihai Maximilian și Vasile Veselovski, în coregrafia excelentă a lui Cornel Popovici și cu rafinate și atrăgătoare costume și decoruri (Georgeta Nistor). Orchestra, sub bagheta lui Dan Ardelean, a completat paleta bunelor aprecieri. Ni s-a reamintit că revista își poate recăpăta vigoarea, a reîntinerit, că Tănase a rămas la el acasă, așa cum n-au plecat de pe scenă niciodată Maria Tănase, Stroe și Vasilache, Aurelian Andreescu, Zizi Șerban. Iar momentul de închinăciune în memoria lor a fost delicat, inspirat, pentru un festival care și-a propus, încă de la prima ediție, să elogieze revista românească prin tradițiile ei.

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 23 noiembrie 1995)*

...LA POMUL LĂUDAT

Revista din Cluj a ansamblului artistic al Armatei prezentase în ediția precedentă un spectacol bun, cu momente de autentic umor, ceea ce ne-a făcut să sperăm că anul acesta își va reedita cel puțin succesul trecut. Din păcate, militarii clujeni au prezentat câteva momente penibile, de prost gust - umor „făcut" de ei înșiși, cu

www.ziuaconstanta.ro

subiecte macabre, spectacolul fiind în totalitatea lui submediocru. Păcat de valoarea artistică a orchestrei lui Mihai Porcișanu, care s-a complăcut în această „amestecătură" de pseudoartă, păcat de frumoasa tradiție a ansamblului.

Dar perplexitatea noastră este determinată de faptul că unele texte și, mai ales, regia artistică a spectacolului, special pregătit pentru acest concurs național, poartă semnătura lui Mihai Maximilian, același care semnează și la **Academia Savoy**. Și pentru că domnia sa, ca și Vasile Veselovski, „asigură" greutatea unor afișe și garantează calitatea spectacolelor, ne permitem să întrebăm: de ce pentru provincie se poate orice?

Oricum, rușinea pe care ne-a făcut-o ansamblul militarilor de la Cluj trebuie împărțită cu cei care au girat un spectacol submediocru, penibil. Mai ales că publicul Constanței cunoaște potențialul real al ansamblului încă de la precedentele ediții.

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 24 noiembrie 1995)*

SUB SEMNUL FESTIVALULUI, EXPOZIȚIA MARELUI CARICATURIST POPA-POPA'S

Invitat de onoare al Festivalului-concurs al teatrelor de revistă din țară, binecunoscutul caricaturist Ștefan Popa-Popa's a expus, ieri, în sala Muzeului de Artă, 58 de lucrări semnificative, clasificate pe cinci capitole: premii internaționale, Popa's văzut de mari caricaturiști ai lumii, mari politicieni ai Terrei, politicieni români, lucrări cu caracter general. Au vorbit despre ultimul său mare succes din Franța criticul de artă Simona Rusu și Valentin Silvestru, președintele Asociației Umoriștilor Români.

*(Laura CALOEAN, **Cuget liber**, 24 noiembrie 1995)*

„NU INTERESEAZă CUI VOR REVENI PREMIILE..."

(interviu cu Valentin SILVESTRU)

- Ce părere aveți despre rosturile acestei manifestări care adună la Constanța și produse și subproduse artistice?

www.ziuaconstanta.ro

- Cred că plutește încă o confuzie în jurul acestei manifestări. Teatrele de revistă nu au avut niciodată un for al lor, nici o întâlnire cât de cât importantă, nici o critică de specialitate, ceea ce condamnă un gen sau o specie la moarte prin inaniție. Acum, din inițiativa d-lui Mihai Sorin Vasilescu și a lui Aurel Storin, scriitor abilitat în materie, s-a creat un forum. Acesta produce o stare de emulație în toate teatrele de revistă din țară, a creat o competiție, excelent organizată, și dă posibilitatea scriitorilor de revistă, artiștilor să facă un schimb de idei, fără de care nici un fel de activitate spirituală nu poate prospera. Unii sunt, pur și simplu, speriați să producă idei despre propria muncă. Alții devin, în această împrejurare, pompoși și vor să emită opinii care să depășească propria sferă de emisie. Dar o bună parte dintre cei ce participă sunt doritori să afle cum arată ei în oglinda privitorilor, dorind sincer să fie prețuiți pe o scară de valori reală.

- Socotiți că este onest să se prezinte în concurs, alături de Stela Popescu și Alexandru Arșinel, spre exemplu, amatori ai genului, precum Mihai Lazăr, de la Cluj, militar de carieră, care face revistă doar de sărbători? Nu se va simți jignită Stela Popescu să împartă premiul cu un începător, oricare ar fi el?

- Nu împărtășesc deloc punctul dv. de vedere; dimpotrivă, îl socotesc primejdios pentru festival. Nu are importanță cui revin premiile. Nu putem decât să credem că juriile alese vor fi destul de sensibile, atente să nu producă încurcături pe tabla de valori. Acum este important că toți vin aici la un festival al lor, la un colocviu al lor. Nicăieri în țară nu au o asemenea posibilitate. Acum aceasta este problema.

- Credeți că va fi și altfel, altă dată?

- Viitorul va aduce, cu siguranță, și alte experiențe, care vor da posibilitatea unei selectivități riguroase. Se va întâmpla chiar ca, la un moment, să fie o secțiune de profesioniști, cu toate riscurile pentru cei care sunt mai slabi față de cei mai tari, o secțiune a experimentelor tinerești, o secțiune a școlilor care vor avea facultăți sau secții de profil valid în materie etc.

- Nu credeți, d-le Silvestru, că România devine, încet-încet, țară a festivalurilor costisitoare și cu efecte întârziate?

www.ziuaconstanta.ro

- Noi întreținem festivaluri din anul 1956, când s-a organizat prima decadă a dramaturgiei originale, când s-a dorit doar să întemeiem un climat festivalier în țară. De atunci, teatrul dramatic a progresat într-o asemenea măsură încât, iată, acum avem 14 festivaluri naționale și internaționale în România, printre care unul este cel mai mare din Europa. Pentru asta a fost nevoie de o istorie, de o progresiune, ajutată de foarte mulți factori. Aici s-au format, ca la un seminar conntinuu, critici, teatrologi, istorici și, de aceea, teatrul românesc a atins o asemenea culme pe care n-a avut-o niciodată, căci, timp de ani și ani, am reușit să ne uităm unii în ochii altora și să vorbim cu sinceritate, pe față, unii despre alții, pe toată suprafața organismului teatral. Acum, la acest festival ne aflăm în acea fază a anilor 1956 - 1960.

- Atunci, să avem răbdare să mai creștem...

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 25 noiembrie 1995)*

SE NAȘTE O ȘCOALĂ A NOII REVISTE ROMÂNEȘTI

Cea de-a IV-a ediție a Festivalului-concurs al teatrelor de revistă s-a încheiat duminică seara, aducând pe scenă câștigătorii. Sigur, înainte de a comenta finalul, trebuie să subliniem că, prin această ediție, festivalul - inițiat, produs și organizat la Constanța - s-a instituționalizat, devenind, așa cum bine spunea un critic dramatic, o școală a revistei românești. El a căpătat personalitatea, specificul unei manifestări serioase, autoritare - dovadă și prezența în concurs a tuturor teatrelor și secțiilor de revistă, excepție făcând doar ansamblul din Baia Mare.

Față de edițiile anterioare, s-a văzut un anume progres în calitatea celor mai multe producțiuni artistice, în concepția spectacolelor, experimente care inovează formula revuistică, dar și cu întoarcere spre tradiția pur românească a genului.

Aș plusa afirmând că acest festival, confiscat și la propriu și la figurat de **Fantasio**, nu face decât să contureze și să promoveze imaginea unei Constanțe culturale, competitivă și generoasă. (...)

Festivalul de la Constanța - e dovedit - a început

www.ziuaconstanta.ro

să afirme tineri interpreți, să creeze chiar vedete naționale, acolo unde nu era decât o cunoaștere locală, provincială. Și mulți dintre ei sunt de sorginte constănțeni, ceea ce nu poate decât să ne bucure.

Dar nu putem să nu facem și câteva aprecieri critice pornind, evident, de la sacul cu premii multe, împrăștiate ca în jurul pomului de iarnă, să nu supere pe nimeni, să nu fie nimeni, dintre cei importanți, omis. Cel mai bine cotat spectacol al acestei ediții a folosit multe secvențe din cel prezentat anul trecut, de asemenea premiat. Un membru marcant al juriului - Ovidiu Dumitru - a fost răsplătit cu un premiu la o secțiune de concurs (!). Despre monopolul pe care-l dețin cei câțiva realizatori de spectacole - textieri și compozitori - am mai scris. Gestul realizatorului Mihai Maximilian, spre exemplu, care și-a pus semnătura și pe un produs de proastă calitate, ca (sic!) cel de la Cluj, și pe unul excelent cotat, nu este singular. „Ploaia" de premii cu care au plecat acasă, împovărați, Mihai Sorin Vasilescu, Alexandru Darian, Marcela Țimiraș ș.a., dincolo de valoarea materială, creează, credem noi, o mare dilemă: mai poți juca în stare de normalitate, în afară de concurs, când ai devenit cel mai bun, cel mai complex actor, teatru sau regizor? Rămâne să vedem ce va aduce viitorul.

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 28 noiembrie 1995)*

N.R. Ne-a dezamăgit modul în care ne-am despărțit de acest festival, duminică seara. O improvizație de „triști provinciale", fabule, morale și câteva momente cu Mircea Baniciu nu înseamnă „spectacol de gală". Aceasta în numele respectului pentru neobositii spectatori, care au venit seară de seară, să încurajeze demersul artistic de pe scenă, festivalul în sine.

UN FESTIVAL NICI MAI BUN NICI MAI RĂU

Timp de opt zile Teatrul **Fantasio** a fost gazda celei de-a IV-a ediții a Festivalului Național al teatrelor de revistă, Olimpiada anuală a genului. Șapte teatre au venit să convingă publicul, juriul de specialitate, să arate ce au lucrat în ultimul an, care sunt

www.ziuaconstanta.ro

noutățile demne de a fi cunoscute, cum au depășit greutățile acestei perioade.

Am asistat la o competiție de mare amploare din care cei mai buni au obținut premii, iar ceilalți au câștigat încă o experiență, care îi vor ajuta să conceapă și să realizeze o mai bună politică repertorială, să modernizeze și să diversifice mijloacele de exprimare artistică.

Sigur, este greu de surprins întreaga paletă de adevăruri, concretitudini și semnificații impuse de festival. De aceea ne vom mărgini să răspundem doar câtorva întrebări. Prima dintre acestea, întrebarea al cărui răspuns motivează existența festivalului: a fost actuala ediție superioară celor din anii trecuți? Noi credem că da. Pentru că au apărut noi modalități de exprimare (cum este cazul muzicalului **Falstaff-story**), câteva debuturi care sigur vor confirma în viitor (Nicoleta Niță, Laurențiu Vlad), mai buna folosire a mijloacelor tehnice și mai ales a fost evidentă actualitatea mesajului.

Cine a văzut toate reprezentațiile, a avut o radiografie a realităților perioadei: sărăcia, corupția, minciuna, degradarea morală, lipsa modelului și a unui ideal limpede exprimat, discutabilele sisteme de ierarhizare a valorilor. Au dispărut din atenția textierilor frizerii, ospătarii, liftierii; acum sunt în „acele" autorilor miniștrii, parlamentarii, politicienii, revista încercând să aline omul aflat în cumpănă, cel care nu știe să-și răspundă propriilor întrebări. Cred că nu întâmplător în toate revistele (în unele chiar în exces) au fost scheciuri în care eroii sunt pensionarii clinicilor de neuropsihiatrie. Îngroșând tușa constatării, vom afirma că acest fapt poate fi reflexul artei la o realitate pe care știința a numit-o „schizoidarea societății actuale", cu consecințele ei mai mult decât dureroase.

Tratarea unor asemenea subiecte a fost în cele mai multe cazuri pe măsura faptelor pe care încearcă să le stigmatizeze cu mijloacele specifice artei? Din nou răspunsul este afirmativ și exemplificăm cu succesul revistei Teatrului **Toma Caragiu** din Ploiești, care-și reconfirmă și în acest an premiile dobândite anterior. Salutară ideea spectacolului **O.K., monșer!** (la Ploiești, Caragiale e acasă!), cu texte de excepție (bine scrise dialogurile dramaturgului Tudor Popescu), cu decoruri funcționale și costume cu mult gust (autoare: Theodora Dinulescu), cu dans și orchestră performantă,

www.ziuaconstanta.ro

avându-l la pupitru pe Viorel Gavrilă, cu actori talentați și cântăreți care pot onora orice afiș (Aurelian Temișan, Adrian Enache, Valentina Fărcășanu, Violeta Barac, Daniela Răduică - o voce excepțională - și meritoasa debutantă Nicoleta Nită). Totul aranjat într-un spectacol cu nerv, dans și ritm condus cu mână sigură de regizoarea Marcela Țimiraș-Mădan.

Remarcabil a fost și spectacolul Teatrului **C. Tănase**, în care au strălucit marii actori Stela Popescu și Alexandru Arșinel, precum și solista Sanda Ladoși. O prestație superioară celor din anii trecuți.

Marea și plăcuta surpriză a reprezentat-o spectacolul **Falstaff-story** al Teatrului **Fantasio**. Nou în lumea revistei, acest recurs la clasici, confirmarea strălucită a talentului componistic al lui Nicu Alifantis, a maestrului coregraf Fănică Lupu, a actorilor consacrați în creații memorabile (Mihai Sorin Vasilescu, Maria Lupu), a tinerilor care încep să devină autentice valori (Mirela Pană, Luciana Crudu, Ștefan Glință).

Am mai aplaudat în acest festival inițiativa sărbătoririi unor slujitori ai revistei care au ieșit la pensie, apariția unui **microcotidian** dedicat evenimentului, manifestările complementare, între care s-a detașat prezența la Constanța a **campionatului mondial al caricaturii** (l-am numit pe Ștefan Popa-Popa's).

(...) Însă au fost și nereușite artistice, texte încropite pentru provincie, cele mai multe dintre spectacole „au pierdut pe drum ideea inițială", trupele nu au balerini, unii actori au îmbătrânit, iar tinerii nu prea se înghesuie la revistă, orchestrele au probleme privind componența și calitatea ansamblului. Sub cota ultimilor ani s-au prezentat teatrele din Galați, Pitești, Deva, Secția de revistă din Cluj-Napoca. Multe texte vulgare, în care expresiile țigănești abundă, ca și referirile aproape explicite la viața sexuală, unii actori și-au creat ticuri revuistice de care nu se străduiesc să scape, uneori aplauzele sunt așteptate în pauze care devin penibile. Poate și de aceea prestații precum a actriței Mirela Pană (de la **Fantasio**) care cântă, dansează, recită, se mișca cu dezinvoltură pe scenă, atrag imediat aplauzele publicului. (...)

www.ziuaconstanta.ro

Festivalul s-a încheiat. Cum a fost el? Nici mai bun, nici mai rău decât realitatea în mijlocul căreia se motivează și din care se inspiră; cu reușite care vor rămâne în antologia genului, cu vulgarități pe care le vom uita, cu exprimări liniare, cu platitudini, dar și cu zborul înalt al artei autentice.

*(Tudor COSTACHE, **Accent** - Constanța, nr. 2/1995)*

TEATRELE DE REVISTĂ ÎNTRE AGONIE ȘI EXTAZ

Deși pe Litoral a nins, iar vântul a spulberat nu numai zăpada, ci și dansul aerian al pescărușilor și al unor negre cârduri de rațe sălbatice, în sala de concurs ne-am încălzit la temperatura unor momente artistice de excepție. Ele ne-au fost oferite de inegalabilul „tandem" Stela Popescu - Alex. Arșinel (**Savoy**), de spectacolul ploieștenilor cu **O.K., monșer!**, în regia și coregrafia Marcelei Țimiraș-Mădan și de reprezentația cu **Falstaff-story** a Teatrului **Fantasio**, un muzical inspirat de dramaturgia lui Shakespeare, pe colajul dramaturgic și în regia lui Alex. Darian, muzica fiind semnată de Nicu Alifantis.

În umbra succesului s-au situat spectacolele trupelor din Deva, Pitești și Galați, în ciuda eforturilor meritorii depuse de regizorul Alex. Darian (în spectacolul celor din Deva, cu revista **Revista în draci**) ori textierul și regizorul piteștean C. Zărnescu. Fragile din punct de vedere dramaturgic și lipsite de aportul unor artiști de marcă, aceste spectacole au dezvăluit distanța nedorită față de pretențiile performanței unui spectacol de revistă, sincretic, ce trebuie să definească toate „compartimentele" sale: text, muzică, dans, scenografie. De vină pentru „criza de valoare", prezentă în cele mai multe spectacole din țară, sunt lipsa de fantezie a textierilor și regizorilor, absența unor nuclee artistice competitive, mizeria financiară în care se „scaldă" (și) aceste teatre (o balerină este plătită mai prost decât portarul unui „butic"), ignorate de „cei de sus" ori împiedicate de a se bucura de sprijinul sponsorilor de către o lege considerată de toți „beneficiarii" ei drept „schiloadă". Iar generozitatea sponsorilor din Constanța reprezintă excepția de la regulă!...

Nu omorâți revista! este apelul care s-a auzit în

www.ziuaconstanta.ro

repetate rânduri la colocviile organizate cu prilejul festivalului constănțean, ca și în foaia volantă ori în excelentul caiet-program datorat secretariatului literar (Jean Badea) de la **Fantasio**. „Pericolele" cel mai des aduse în discuție de participanți, printre care criticul Valentin Silvestru, compozitorul Temistocle Popa, textierii George Mihalache, Aurel Storin și Ovidiu Dumitru, regizorii Cristian Munteanu și Alex. Darian, actrița Ileana Stana Ionescu au fost „banda de magnetofon" - „care înlocuiește și distruge emoția spectacolului" - și, mai ales, tendința către vulgaritate, obscenitate, trivialitate. Din păcate, chiar dacă aici, pe scena festivalului, mostrele de trivialitate nu ne-au invadat, ele pot fi întâlnite foarte des, la tot pasul, în spectacolele de revistă din țară. Culcușul lor cel mai confortabil, după cum au subliniat și participanții la colocvii, îl constituie tocmai scenele de mare anvergură ca **Polivalenta** ori **Sala Palatului** din București, stadioanele din provincie etc. Și cum răul acestora proliferează adeseori la toate eșantioanele, astăzi cad în plasa concesiilor fără măsură și a abaterilor de la bunul simț (de bun gust, ce să mai vorbim?) chiar interpreți cu o prestigioasă „carte de vizită"! Soluția nu se află, însă, la îndemâna vreunui for central (cum au susținut unii vorbitori, trăind probabil „nostalgia" cenzurii), ci doar în „replica" de calitate și respect pentru artă ce trebuie să vină chiar din partea teatrelor, a slujitorilor **revistei**. Trupele din Constanța, Ploiești și București au dovedit-o! Mai rămâne ca și patronii „industriei de șușanele" să adere la sentimentele de respect pentru valoare față de calitatea umorului românesc.

*(Ion PARHON, **Expres-magazin**, nr. 48, 5 - 12 decembrie 1995)*

Ediția a V-a
9 - 15 noiembrie 1996

Programul festivalului

Sâmbătă 9 noiembrie,

ora 19,00: TEATRUL **TOMA CARAGIU** PLOIEȘTI - secția revistă

STRADA, show muzical-coregrafic-satiric de

www.ziuaconstanta.ro

George Călugăru și Nic Dumitrescu; muzica: Viorel Gavrilă; costumele: arh. Theodora Dinulescu; decorurile: Ovidiu Pascal; conducerea muzicală: Viorel Gavrilă; coregrafia și regia artistică: Marcela Țimiraș; în distribuție: Mirel Mâneru, Nicodim Ungureanu, Mihaela Duțu, Rodica Alexandru (actori), Violeta Barac, Bogdan Negroiu, George Capanu, Nicoleta Stoian, Florentina Mușa, Nicoleta Niță, Daniel Iordăchioaie, Aurelian Temișan, Adrian Enache (cântăreți), Baletul **Majestic** (solistă: Violeta Bădiceanu) și Orchestra **Apollo**

Duminică 10 noiembrie,
ora 19,00: ANSAMBLUL ARTISTIC **DOINA** AL ARMATEI-secția revistă Cluj Napoca
NATO FRÂNTĂ CĂ ȚI-AM DRES-O, revistă muzical-zâmbitoare de Cornel Udrea; conducerea muzicală: Mihai Porcișanu; scenografia: Radu Gurită; coregrafia: Gabriela Batori; regia artistică: Radu Ticudean; în distribuție: Marcela Ciupitu Ghican, Dan Constantin, Mihai Lazăr (actori), Cornel Pop, Dina Pop, Bobi Elena Pintea, Lia Boldijar, Alina Florea (cântăreți), Orchestra și Baletul ansamblului.

Luni 11 noiembrie,
ora 19,00: TEATRUL MUZICAL **N. LEONARD** GALAȚI-secția revistă
CE-AVEȚI, DOM'LE, CU REVISTA?, revistă muzicală de George Mihalache și Lidia Moldoveanu; muzica: Nicolae Mantu și Marius Țeicu; scenografia: Anca Tofan; conducerea muzicală: Nicolae Mantu; coregrafia: Marcela Țimiraș; regia artistică: George Mihalache; în distribuție: George Panaitopol, Lidia Moldoveanu, Luminița Panaitopol, M. Belciugan, Paul Buță, Mihai Moldoveanu, Costel Martin (actori),

www.ziuaconstanta.ro

Maria Magdalena Cotro, Mariana Pisică, Rosana Nechita, Anton Mihail, Emilia Savu Zidaru și Teodor Munteanu (cântăreți), Baletul și Orchestra teatrului.

Marți 12 noiembrie,

ora 19,00: TEATRUL **A. DAVILA** PITEȘTI - secția revistă **CE GÂNDIM ȘI CE CÂNTĂM**, revistă muzicală de Constantin Zărnescu și Valențiu Grigorescu; scenografia: Lucia Gălan; direcția muzicală: Valențiu Grigorescu; coregrafia: Stancu Gonț; regia artistică: Constantin Zărnescu; în distribuție: George Gentea, Mihai Cârlig, Adriana Drugulescu, Mihaela Popescu, Mariana Popa, Iulia Pupezescu, Mihaela Mazilu, Mihai Nistor, Constantin Nica (actori), Remus Negoșanu, Mirela Badea, Liliana Romcescu, Cristina Neacșu, Dorin Anastasiu (cântăreți), Orchestra și Baletul teatrului.

Miercuri 13 noiembrie,

ora 10,00: (la Muzeul de Artă): Colocviul MUZICA SPECTACOLULUI DE REVISTĂ: ROLUL ȘI SPECIFICUL EI; moderator: H. Mălineanu, compozitor

ora 19,00: TEATRUL DRAMATIC BAIA MARE - secția revistă **ÎN VIAȚĂ... CA LA PIAȚĂ**, revistă muzicală de Cornel Udrea; muzica: Radu Odeșteanu; conducerea muzicală: Nelu Ardusădan; scenografia: Andrei Șchiopu; coregrafia: Livia Tulbure-Gună; regia artistică: Emil Strugaru; în distribuție: Aurora Cătană, Paul Talașman, Victoria Blankemberg, Valeriu Doran, Claudiu Pop (actori), Dorin Griguță, Meda Hoban, Mihaela Pop, Dan Codrea, Sanda Danci (cântăreți), Baletul (soliști: Rodica Dunca, Mircea Pop, Vasile Pal) și Orchestra teatrului.

www.ziuaconstanta.ro

Joi 14 noiembrie,

ora 19,00: TEATRUL **FANTASIO** CONSTANȚA - secția revistă

NIMENI NU NE VREA, revistă muzicală de Aurel Storin, Tudor Octavian, George Cușnarencu și Dumitru Lupu; conducerea muzicală: Dumitru Lupu; scenografia: Alexandru Radu; coregrafia: Milidi Tătaru; regia artistică: Andrei Mihalache; în distribuție: Florin Zăncescu, Maria Lupu, Mariana Darian, Dumitru Caramitru, Mirela Pană, Ovidiu Popescu, Alina Sârbescu, Laurențiu Vlad, Florența Popescu, Gheorghe Maximencu, Anca Drăghici, Ștefan Glință (actori), Ileana Șipoteanu, Sorin Mocanu, Georgeta Ignat, Ilie Gănțoiu, Geta Mocanu, Adrian Covaci, Ramona Caraș, Vivi Petcu, Mihai Popa, Ion Arghiriade, Ștefan Feraru (cântăreți), Orchestra și Baletul (solistă: Mirela Pană) teatrului.

Vineri 15 noiembrie,

ora 18,00: Festivitatea de premiere

ora 19,00: TEATRUL DE REVISTĂ **C. TĂNASE** BUCUREȘTI

- în afara concursului - COKTEIL SAVOY, concert-spectacol cu recitaluri muzicale, umoristice și coregrafice; dirijor: Dan Ardelean; coregrafia: Cornel Popovici; regia artistică: Bițu Fălticineanu; își dau concursul: Emilia Dițu, Valentina Răduică, George Enache (cântăreți), Ioana Casetti, Miruna Birău, Cristina Stamate, Nae Lăzărescu, Vasile Murariu și Alexandru Arșinel (actori), Baletul și Orchestra teatrului.

Juriul concursului

George Sbârcea (președinte), Henry Mălineanu, Horea Popescu, Ion Lucian, Silvia Cusursuz, Bițu Fălticineanu, Ioan Tugearu, Sorin Holban, Rodica Șerbănescu (membri).

www.ziuaconstanta.ro

PALMARESUL CONCURSULUI

• Premiul **C. TĂNASE** - pentru cel mai bun spectacol (în valoare de 3.000.000 lei):

- **NIMENI NU NE VREA!** (Teatrul **Fantasio** Constanța)

• Premiul special al juriului (în valoare de 2.000.000 LEI):

- **NATO FRÂNTĂ CĂ ȚI-AM DRES-O** (Ansamblul artistic **DOINA**)- secția revistă Cluj-Napoca)

• Premiul **Nicușor Constantinescu** - pentru regie artistică (în valoare de 1.500.000 lei):

EMIL STRUGARU (Teatrul dramatic Baia Mare - secția revistă).

• Premiul **Gheorghe Caramanlău** - pentru scenografie (în valoare de 800.000 lei):

- arh. TEODORA DINULESCU și OVIDIU PASCAL (Ploiești)

• Premiul **Nicolae Sever** - pentru coregrafie (în valoare de 1.200.000):

- LIVIA TULBURE-GUNA (Baia Mare) și MILIDI TATARU (Constanța)

• Premiul **Sile Dinicu** - pentru Orchestră-Dirijor (în valoare de 600.000):

- ORCHESTRA ANSAMBLULUI ARTISTIC **DOINA** AL ARMATEI - secția revistă CLUJ NAPOCA - dirijor MIHAI PORCISANU și ORCHESTRA TEATRULUI **N. LEONARD** - secția revistă - dirijor NICOLAE MANTU.

• Premiile **Matei Millo** - pentru cei mai buni actori (în valoare de 1.300.000):

- cuplul DAN CONSTANTIN-MIHAI LAZĂR (Cluj-Napoca) și FLORIN ZĂNCESCU (Constanța).

www.ziuaconstanta.ro

• Premiile **Zizi Şerban** - pentru cele mai bune actriţe (în valoare de 1.300.000).

- MARIA LUPU (Constanţa) şi VICTORIA BLANKENBERG (Baia Mare).

• Premiul **Aurelian Andreescu** - pentru cel mai bun cântăreţ (în valoare de 600.000):

- REMUS NEGOŞANU (Piteşti) şi SORIN MOCANU (Constanţa).

• Premiul **Doina Badea** - pentru cea mai bună cântăreaţă (în valoare de 600.000):

- NICOLETA NIŢĂ (Ploieşti)

• Premiul **Eugen Mirea**- pentru scenetă-cuplet (în valoare de 600.000):

- DUMITRU LUPU şi MALA BĂRBULESCU

• Premiul pentru debut (în valoare de 300.000):

- MARIA MAGDALENA COTRO (Galaţi)

• Premiul **Theo Covali** - pentru cea mai bună dansatoare (în valoare de 400.000):

- MIRELA PANĂ (Constanţa)

• Premiul **Alexandru Giugaru** - pentru rol secundar (în valoare de 600.000):

- DAN COJOCARU (Constanţa) şi ILEANA PORTASE (Cluj-Napoca).

DOSAR DE PRESĂ

UN FESTIVAL ÎNTRE DOUĂ TURURI DE SCRUTIN

(Dialoguri cordiale cu Mihai Sorin Vasilescu)

- Dle Mihai Sorin Vasilescu, aţi avut anul acesta o vară fierbinte. Aţi organizat, aici, la teatru, în grădina de vară,

www.ziuaconstanta.ro

Festivalul **Mamaia**.Acum, vă aflați în pregătiri cu o altă manifestare. Despre ce este vorba?

- Este foarte adevărat că atât pentru mine cât și pentru Teatrul **Fantasio** a fost o vară, nu fierbinte, incendiară aș numi-o și la propriu și la figurat. Poate nu atât artistică, pentru că teatrul și-a permis, pentru prima dată în cei 40 de ani de existență, o vacanță în plină vară. Însă din punct de vedere administrativ, da. În primul rând, am intrat cu sala de spectacole în reparații, iar în al doilea rând a trebuit să refacem Grădina de vară pentru Festivalul **Mamaia '96**. Organizarea acestui gen de festival a fost destul de grea, a impus zile și nopți de muncă și, după cum s-a văzut, totul s-a terminat cu bine. Dar am încheiat un festival și ne pregătim pentru altul. Într-un timp destul de scurt trebuie să terminăm renovarea sălii pentru a cincea ediție a Festivalului Național al Teatrelor de Revistă. Această ediție, după părerea mea, va fi una specială, pentru că se va înscrie în contextul împlinirii a patru decenii de la înființarea acestui teatru. Deci, o considerăm o ediție jubiliară. Sperăm din tot sufletul să fie una dintre cele mai reușite ediții. Anul acesta, spre regretul nostru, Teatrul din Deva, care de asemenea împlinește 40 de ani de la înființare, are sala de spectacole de câțiva ani în reparații, nu poate veni. Sperăm, totuși, ca în ziua de 8 noiembrie, când va începe festivalul, să-și trimită un mesager.

- Dar edițiile trecute ale festivalului au început pe 19 noiembrie. Anul acesta de ce ați devansat data? Din cauza alegerilor?

- A, nu! Dimpotrivă, va fi un festival între două tururi de scrutin, fiindcă eu cred că se va ajunge la al doilea tur. Este adevărat că până acum el a început pe 19 noiembrie, pentru că această zi înseamnă nașterea revistei românești. Anul acesta am devansat data pentru că ne-am gândit la public. Vrem să descrețim frunțile, să mai temperăm atmosfera, care și așa va fi destul de agitată din cauza alegerilor. Cred că această perioadă este foarte bună atât pentru noi cât și pentru spectatori. (...)

- Credeți că vă iubesc criticii de teatru?

- Eu cred că da. Consider că o cronică teatrală bine făcută, adică aceea care ne arată ce a fost bine sau rău în spectacol,

www.ziuaconstanta.ro

ne este de mare ajutor. Ea ne poate da soluții pentru îmbunătățirea spectacolului. După cum știți, și edițiile anterioare ale acestui festival s-au bucurat de prezența criticii de teatru. Sperăm că și anul acesta vor fi prezenți Victor Parhon, Valentin Silvestru, un critic de la revista **Rampa**, precum și cronicari de la cotidianele centrale. Vom avea în zilele festivalului și câteva colocvii la care vor participa compozitori de marcă, autori. Am cerut în mod expres ca unul din colocvii să fie dedicat în special Legii dreptului de autor, pentru că această lege este destul de neînțeleasă de către autori, compozitori. Important este să discutăm cum văd ei aplicarea acestei legi în teatrele bugetare. Pentru că, după cum bine știți, bugetarii au fonduri precare, iar dacă autorii vor ridica pretenții foarte mari, vom ajunge la imposibilitatea de a juca. Evident că și teatrul nostru este în această situație. Sunt de acord să-i ardă pe „șușaniști" care câștigă mult. Nu ar trebui să se uite faptul că noi totdeauna am plătit drepturi de autor. Însă acum trebuie să ne înțelegem reciproc, pentru că există o interdependență între noi.

- Dv. sunteți și actor. Aș vrea să vă întreb ce relație există între director și trupă?

- Spre bucuria mea, am un colectiv tânăr, care este devotat teatrului de revistă. Relația director-subaltern la noi este foarte maleabilă. În fapt, între noi este o relație de prietenie. Consider că o astfel de relație este benefică pentru munca noastră.

- Teatrul **Fantasio** cu ce se va prezenta în festival?

- Acest festival are menirea de a aduce în atenția publicului teatrul de revistă. Pentru că după evenimentele din '89 acest gen teatral a fost pe undeva marginalizat. Nu mai există nici o legătură între teatre, nu se mai pot face turnee, comunicăm din ce în ce mai greu. Nu știm ce fac unii, ce fac alții. Se pare că situația s-a mai îmbunătățit tocmai datorită acestui festival. Pentru că în cadrul lui ne întâlnim, discutăm și - ce este mai important - oferim publicului o paletă largă din punct de vedere interpretativ. Faptul că suntem laolaltă compozitori coregrafi actori regizori este benefic pentru viitorul teatrului de revistă. Mai există un aspect, elementul competițional. De la o ediție la alta a festivalului, fiecare trupă vine cu un spectacol nou, vădit mai bine realizat, care propune spectatorului un punct nou de abordare a acestui gen teatral, de multe ori considerat minor. Teatrul

www.ziuaconstanta.ro

nostru propune un spectacol în regia lui Andrei Mihalache, care se va numi **Nimeni nu ne vrea!**. Credem că este vorba de o abordare mai mult estetică a spectacolului de revistă. Sigur că această inedită punere în scenă a revistei o facem tot cu actorii tineri ai teatrului. Cred că pe Mirela Pană, care şi-a luat licenţa anul acesta, o vom folosi la întreaga ei capacitate interpretativă.

- Din punctul dv. de vedere, credeţi că există o împăcare a actorului de revistă cu cel din teatrul dramatic?

- Mă bucur că îmi puneţi această întrebare. Dacă mă gândesc la monştrii sacri ai scenei româneşti, cum ar fi Giugaru, Birlic şi alţii, debutul şi l-au făcut la revistă. „Şmotrul" de la revistă a însemnat enorm pentru ei. Să nu uităm că înainte se interpretau cuplete şi în pauzele de la cinema. Cred că teatrul de revistă este un exerciţiu fantastic pentru actori şi o trambulină pentru marea artă interpretativă. Sigur, pentru multă lume pare un gen facil, dar - ca volum de muncă - este uriaş. Pentru că un rol într-o piesă de teatru îl duci de la cap la coadă timp de o oră, pe când la Revistă nu ai această posibilitate. La Revistă, actorul stă faţă în faţă cu celălalt minunat personaj care este publicul şi în cinci-şase minute trebuie să-i arate tot ce ştie. Trebuie să cânte, să danseze, să facă un rol total într-un timp foarte scurt. Din acest motiv, cred că Revista contribuie la formarea artistului complet.

*(Alecsandrina GIUGARU şi Mariana CRIŞ, **Rampa**, nr. 103, 20 - 26 septembrie 1996)*

FESTIVALUL REVISTEI ROMÂNEŞTI

Cea dintâi seară de concurs a aparţinut ploieştenilor, cu un spectacol a cărui marcă personală a fost coerenţa, încercarea de a face o trecere logică între secvenţe. Regizorul Marcela Timiraş a găsit o bună rezonanţă în decorurile lui Ovidiu Pascal şi costumele Theodorei Dinulescu. „Americanizarea" opţiunii căreia i s-a asociat compozitorul muzical Viorel Gavrilă, obligarea vedetelor de a intra fără spasme în pariul spectacolului au fost punctele de interes, alături de buna prestaţie a lui Aurelian Temişan şi a Nicoletei Niţă. Textele cele mai izbutite au fost cele interpretate de Mirel Mâneru, singur ori în compania lui Nicodim Ungureanu. Balerina şi

www.ziuaconstanta.ro

solista de culoare Carolina Gombe e o promisiune încă puțin utilizată de ploieșteni.

Fără cupletul **Mobila**, fără fumurile „sexy" ale lui Adrian Enache și fără încercările lui D. Iordăchioaie de a-l masacra pe Andrieș, totul ar fi fost mai curat. (...)

*(Doru MAREȘ, **Cotidianul**, 11 noiembrie 1996)*

FESTIVALUL NAȚIONAL AL TEATRELOR DE REVISTĂ CONTINUĂ

Duminică seara, revista „muzical-zâmbitoare" de Cornel Udrea a răsplătit colectivul secției revistă Cluj a Ansamblului artistic **Doina** cu binemeritate aplauze. Întâi de toate, este remarcabilă ambiția lor de a veni, la fiecare ediție de la Constanța, cu spectacole noi, cu dovada unor eforturi mari de a se alătura profesioniștilor genului.

NATO frântă că ți-am dres-o, o revistă cu temă de actualitate, pe un text inspirat, aparținând unui reputat scenarist clujean, Cornel Udrea, autorul unor cărți savuroase, a adus la Constanța dulcele grai ardelenesc, într-o interpretare autentică și cu talent artistic de către Marcela Ciupitu Chican, Dan Constantin și Mihai Lazăr. După cum se vede, ex-constănțeanu Dan Constantin s-a reîntors pe scena de la **Fantasio** în haine someșene și ne-a arătat ce bun actor este, a fost și va fi.

Spectacolul a avut de toate: umor, muzică și balet; într-un crescendo spre final a antrenat sala și a smuls aplauze. Incontestabil, meritul aparține întîi de toate acestui virtuoz al muzicii care este Mihai Porcișanu și orchestrei sale **Old Timers Dixiland Band**, o formație de recunoaștere europeană, sigur cea mai valoroasă din țară.

Au cântat Cornel Pop, Dina Pop, Bobi Elena Pintea, Lia Boldijar și Alina Florea. Coregrafia bună, extrem de inspirată, semnată Gabriela Batori. Una peste alta, regizorul Radu Ticudean a reușit să aducă la Constanța un spectacol tonic, închegat, fără vulgarități.

www.ziuaconstanta.ro

Interviu cu Ion Lucian

- Cum a ajuns actorul Ion Lucian la Constanța, dacă e permisă întrebarea?

- Prezența mea în acest juriu m-a surprins, pentru că de mult nu am mai făcut imixtiuni de acest gen. De fapt, am renunțat din clipa când am simțit că umorul nu mai stă la el acasă în asemenea gen de spectacole. Mă întreb de ce, căci marea valoare a revistei românești constă - spre deosebire de alte țări - tocmai în această încărcătură de umor acid, născut din actualitate. Toate aceste lucruri aparțin, din păcate, trecutului. La ora actuală există o derută între textierii de revistă, între oamenii care fac umor, căci, iată, sunt mostre de vulgaritate, de pseudoactualitate, care nu mai fac cinste revistei românești, în tradiția ei. Se fac eforturi imense, dar nu la nivelul revistei. Ea a fost și ar trebui să fie un spectacol de fast, de opulență, de fantezie, de culori.

- Și chiar în această criză de umor vă aflați la Constanța?

- Da, căci din fericire există acest festival, unde sperăm că se va revigora, cândva, revista românească. Sunt recunoscător Constanței și tuturor participanților care știu cu ce dificultate au venit, fiind singura posibilitate de întâlnire a acestor forțe.

- Ce vă leagă de **Fantasio**?

- Sunt subiectiv, căci acest teatru a jucat una din piesele mele preferate, dedicate tinerei generații și - după spusele tuturor - s-a bucurat de o longevitate emoționantă pentru un autor. Acum mi-au solicitat completarea acestei piese care, de fapt, reprezintă nașterea primelor întâlniri cu publicul, de la **Muschetarii Măgăriei Sale** la **Cocoșelul neascultător**. Sunt legat de teatrul acesta prin multe sentimente de recunoștință și prietenie.

DIN CULISELE FESTIVALULUI

Excelentă prestație a avut actorul-prezentator Dan Cojocaru. Are șarm, place tuturor, este inteligent și cu inițiative.

Expoziția artistului Ion Stoica se cheamă

www.ziuaconstanta.ro

Urmărit, prins și... arătat. Portretele sunt, însă, duioase, cu tușă sigură și delicată linie.

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 12 noiembrie 1996)*

FESTIVALUL CONCURS AL TEATRELOR DE REVISTĂ CONSTANȚA '96

(...) Cei cărora le-a revenit misiunea de a deschide competiția au fost actorii, cântăreții și balerinii de la secția de revistă a Teatrului **Toma Caragiu** din Ploiești, cu spectacolul **Strada**, în fapt un show cu precădere muzical, care nu s-a înscris în linia cerută de acest festival. De fapt, directorul acestui teatru, dl. Lucian Sabados, a recunoscut că nu dispune de texte pentru scenete, iar compozitorul Viorel Gavrilă, care a semnat conducerea muzicală a spectacolului, ne-a asigurat că acesta este viitorul teatrului de revistă: spoturi luminoase în genul celor din discoteci sau decor ilustrând o metropolă demnă de secolul al XXI-lea (aranjament scenic altfel realizat impecabil de Ovidiu Pascal).

Interesantă s-a dovedit cortina culisantă din folie de plastic ce despărțea publicul de orchestră, precum și excelenta legare și cursivitate a momentului.

Din show-ul ploieștean nu au lipsit Daniel Iordăchioaie (cerșind într-o gară și supunându-se la o jalnică încercare de a-l copia pe Alexandru Andrieș), Adrian Enache (ce a căpătat ticul de a-și dezgoli umărul, în general pe cel stâng), Aurelian Temișan (aflat, în mod surprinzător, într-o formă excelentă), precum și Bogdan Negroiu (ocupantul locului al II-lea la Festivalul **Mamaia '96**, secțiunea interpretare) sau Nicoleta Niță (solistă al cărui nume nu spune nimic, dar care posedă o voce extraordinară, lucru de care ne-am convins cu toții ascultând o piesă interpretată cândva de Lisa Minelli în **Cabaret**).

La secția coregrafie, mulatra Carolina Gombe le-a dat clasă colegilor sale ploieștene, cărora le-am recomanda să mai tragă cu ochiul, când au ocazia, la partenera lor de dans. (...)

*(Gabriela MĂGIRESCU, **Tineretul liber**, 12 noiembrie 1996)*

www.ziuaconstanta.ro

FESTIVALUL NAȚIONAL AL TEATRELOR DE REVISTĂ CONTINUĂ

Opinia d-lui Vasile Donose, directorul Teatrului C. Tănase:

Sunt de spus multe lucruri bune despre această ediție a festivalului, dar și multe care ar trebui să constituie motiv de meditație pentru perioada următoare.

Lucrurile bune sunt, în ordine, acestea: festivalul continuă să existe. El dă teatrelor de revistă, considerate la periferia culturii, o dată pe an, sentimentul că fac parte din cultura națională. În ultima vreme, turneele și schimburile de contacte între teatre au dispărut cu desăvârșire. A rămas acesta ultimul loc în care teatrele se mai întâlnesc, se mai cunosc, mai schimbă păreri, experiență. Există suficiente motive pentru ca revista - gen de spectacol - să fie supusă unor revigorări, relansări și reconsiderări ale întregului complex de criterii care guvernează acest gen de spectacol.

Se vorbește despre criza umorului. Fals! Umor există, în criză sunt cei care trebuie să-l perceapă și cei care trebuie să-l sprijine ca să se afirme. Se vorbește de vulgar, facil. Revista se află în acest risc când spectacolele devin preponderent comerciale. Un asemenea lucru este extrem de nociv pentru viitorul revistei în România.

Spectacolul pentru cea de-a 40-a aniversare a teatrului din Constanța a fost extrem de important. Oricine se bucură la un moment aniversar. Bine ar fi fost dacă acesta nu ar fi fost conceput numai ca un recurs la memorie, ci și ca o proiecție pentru ce va să fie. Eu aș fi vrut ca spectacolul aniversar să fie o premieră de mare anvergură, de referință pentru genul revistei românești. Nu a fost așa, a fost un spectacol de amintiri, de saluturi, nu și artistic.

Am propus și voi susține ca această manifestare anuală de la Constanța să rămână festival național, să elimine din cadrul lui concursul. Acesta riscă să devină neserios, căci laureații se repetă de la an la an, miza competiției și a stimulativului scade. Un concurs în care participă alături de artiști de categorie grea și cei de

www.ziuaconstanta.ro

categorie muscă este cum ar boxa doi sportivi de asemenea calibre diferite. Sunt în România două teatre de revistă, iar restul sunt secții de estradă ale unor teatre lirice sau dramatice. Se pot lua ele la trântă cu teatrele profesioniste? Condiții mai mult sau mai puțin plauzibile - tehnice, organizatorice, financiare - fac ca la Constanța ele să vină, anual, cu ce pot. Un spectacol care să legitimeze valoarea unui premiu presupune să fie unul ca la sediu, nu cu mai puțini artiști, mai puține decoruri. Un spectacol de revistă stă în toate componentele care formează limbajul scenic și de comunicare.

Un concurs ar trebui să privească o activitate de ansamblu a teatrului și a artiștilor, și nu una în condiții specifice de reprezentare. Aș propune ca acest concurs să fie înlocuit cu atribuirea, în cadrul Festivalului național al teatrelor de revistă, a premiilor anuale pentru activitatea care se desfășoară în planul revistei românești în toată țara, cu impunerea unor criterii calitative, dar și cantitative: număr de premiere, număr de spectatori. Ar putea fi, astfel, urmărită desfășurarea activității pe întregul an a fiecărei instituții teatrale care promovează revista.

DIN CULISELE FESTIVALULUI

S-a îmbunătățit simțitor transmisia la M.T.C. a spectacolelor; cea de luni seara, cu **Ce-aveți, dom'le, cu revista?**, a beneficiat chiar și de o sonorizare bună.

De altfel, spectacolul gălățenilor a plăcut datorită unor numere interesante, omogene, iar prestația neobositului Teodor Munteanu, un corifeu al revistei gălățene, ne-a adus parfumul verilor de altădată.

Cunoscutul scriitor Cornel Udrea, autorul volumelor **Muște cu cearcăne**, **Marele zid chinezesc german**, **Obiceiuri de munte la cangurii șchiopi**, a fugit din Dâmbul Rotund de Cluj la Baia Mare să le scrie și lor un scenariu care, prozaic, se numește **În viață ...ca la piață**. Să vedem cât vom mai râde!

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 13 noiembrie 1996)*

www.ziuaconstanta.ro

MARIA MAGDALENA COTRO A MAI SALVAT CEVA...

Mostra oferită de Ansamblul **Doina** al Armatei din Cluj în cadrul spectacolului aniversar al Teatrului **Fantasio** din Constanța ne-a dat niscaiva speranțe că vom putea vedea o reprezentație la care să nu se întâmple să începem a ne foi în scaune, aruncând tot mai des priviri galeșe spre orologiu.

Venind, deci, cu optimism la ceea ce purta numele de **Nato frântă că ți-am dres-o**, al doilea spectacol intrat în competiție în Festivalul-concurs al teatrelor de revistă, am constatat cum plictisul (ah, atât de nedorit în astfel de situații!) s-a așezat confortabil pe locul de lângă mine, rămas liber, ca și multe altele. Păi e vina mea că textele clujenilor erau de doi bani? Sau poate că sunt prea subtile pentru mine... Sunt eu vinovată de jocul actorilor sau de faptul că secția de revistă a teatrului are ca angajați niște cântăreți nu tocmai străluciți?

Un show orchestrat-coregrafic (chiar dacă nu se mai înscria în linia celor de revistă) ar fi fost într-adevăr un spectacol! Spun asta pentru că orchestra condusă de Mihai Porcișanu constituie un candidat serios la premiul pentru această categorie. Practic, extraordinara susținere muzicală, ritmul acela cu inflexiuni de jazz au fost salvarea reprezentației clujene, alături de momentele coregrafice realizate de Gabriela Batori și echipa sa.

La Teatrul **N. Leonard** din Galați, salvarea s-a numit Maria Magdalena Cotro (laureată a Trofeului **Amara '96**), o tânără de nici 18 ani, cu o voce excepțională și trupa de balet condusă de Marcela Țimiraș. În rest, textele proaste, de o vulgaritate efectiv gratuită, o orchestră ce te duce cu gândul spre o mașinărie de fabricat zgomote și câțiva actori a căror interpretare lasă mult de dorit.

*(Gabriela MAGIRESCU, **Tineretul liber**, 14 noiembrie 1996)*

www.ziuaconstanta.ro

FESTIVALUL-CONCURS AL TEATRELOR DE REVISTĂ
ACTORUL HORAȚIU MĂLĂELE - ÎN DIRECT CU UMORUL FESTIVALULUI

Expoziția de caricatură semnată de multivalentul artist Horațiu Mălăele - găzduită doar pe timpul festivalului la Muzeul de Artă constănțean - a fost vernisată ieri, din păcate în absența autorului.

Umorist de certă calitate, actorul-grafician a ales o galerie de personaje din viața noastră cea de toate zilele, personalități culturale de oriunde, și le-a făcut portretul. Cu măiestrie grafică, cu o linie elegantă a decorului și multă acurateță, autorul a reușit să surprindă cu prietenie și bucurie ceea ce particulizează fizionomic și moral fiecare personaj ales ca subiect al caricaturii: Mircea Albulescu, Gheorghe Dinică, Dorel Vișan, dar și Lovinescu, Louis Armstrong, Radu Beligan și chiar... Horațiu Mălăele - la o întâlnire, de bună veselie și prietenie, care ne îndeamnă să privim și altfel oamenii din jurul nostru.

Vernisajul a fost deschis de dr. Doina Păuleanu și s-a bucurat de participarea invitaților la festival.

*
* *

FIR-AI TU SĂ FII DE DRAGOSTE! - interviu cu seniorul George SBÂRCEA

Maèstrul George Sbârcea, seniorul de drept al muzicologiei românești, cum a fost apreciat corect și în caietul-program al Festivalului, este președintele juriului. Vine la program cu punctualitate... ardelenească și ne oferă prilejul să stăm de vorbă cu un bărbat galant, atent excesiv cu femeile, curios, plin de șotii.

- Maestre, pentru **Cuget liber** o scurtă declarație de dragoste...

www.ziuaconstanta.ro

- Stai puțin! Matale ești redactoare acolo?

- Da.

- Și cu cât te plătesc?

- E confidențial!

- Trebuie că te plătesc mai prost decât meriți, dar așa-i peste tot.

- Maestre, aș fi vrut să vorbim despre festival.

- Știi că eu am 83 de ani? Și am umblat nu puțin prin lume până la această vârstă!

- Mulți înainte! Dar vă rog, câteva impresii despre manifestarea la care participăm.

- Sunt încântat că la Constanța se desfășoară un festival care reînvie o veche tradiție a poporului român - cel cult și cel iubitor de artă - de a sărbători, din când în când și, dacă se poate, anual, un gen de muzică. Teatrul muzical este specific românilor și francezilor. Pe unde am colindat prin lume, teatru ca aici nu am văzut niciunde. Și iată că vechea tradiție a **Alhambrei**, a lui Constantin Tănase, s-a reluat aici, la Constanța. Probabil că briza mării aduce nu numai inspirație, ci și dulci, divine, admirabile muze. Eu le doresc ca, la vârsta mea, să aibă forța să mă întinerească prin zâmbetul lor.

- Aveți, în contextul acestor declarații, o misie mai delicată, cea de președinte al juriului.

- Criteriul de jurizare este neapărat calitatea. Totul este ca toți membrii juriului să punem punctul pe „i" și să stabilim calitatea maximă. Toate teatrele au venit pregătite la un oarece nivel, cu un program bine pus la punct, fiecare are un merit. Eu - dacă ar fi să hotărăsc singur - aș da fiecărui participant același premiu de curaj și rezistență.

- Ce vi s-a părut, până în acest moment, mai reprezentativ în programul teatrelor care deja au evoluat pe scenă?

- Am remarcat la clujeni o unitate în ce privește diferitele aspecte ale spectacolului - de la dans, umor la muzică, totul a fost închegat și convingător. Dar nu s-au „produs" toate teatrele pe scenă, așa că este prea devreme...

- Aveți dreptate, maestre!

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 14 noiembrie 1996)*

www.ziuaconstanta.ro

ÎN LOCUL AMERICANILOR, LA CONSTANȚA AU DEBARCAT ARDELENII. ȘI NE-AU FĂCUT PRAF... DE RÂS!

Incontestabil, spectacolul secției revistă a Teatrului dramatic din Baia Mare a fost, până acum, cel mai bun din cele văzute. A avut umor - textul semnat de cunoscutul scriitor Cornel Udrea, scenografia minuțios pregătită de Andrei Șchiopu, un corp de balet cu numere originale diverse, inventiv realizate de coregrafa Lidia Tulbure-Gună. Regizorul Emil Strugaru a creat un spectacol de ținută - special pentru concurs - omogen, valorificând potențialul interpretativ al fiecărui membru al ansamblului. Cu respect pentru manifestarea la care au venit, băimărenii ne-au surprins prin calitatea prestației artistice și prospețimea revistei, regândită în linii moderne, actuale.

O notă specială pentru interpreta Aurora Cătană, femeia-show, care ne-a readus în memorie actrița de revistă de altădată, omniprezentă pe scenă în varii ipostaze scenice.

Cei trei soliști ai trupei de balet, dar în special Mircea Pop, s-au remarcat în câteva dansuri de virtuozitate, precum spiridușii din **Faust** de Gounod, **Enigma**, **Manechinul**. Păcat că unele balerine nu au vrut să ne dăruiască zâmbetul lor!

Publicul a fost mai puțin numeros ca în alte seri și pentru că - neinspirat aleasă această perioadă pentru festival - cei mai mulți constănțeni și-au redescoperit vocația politică, dedicându-se prioritar acțiunilor electorale.

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 15 noiembrie 1996)*

DULCEAȚĂ ȘI SARMALE RECI

- Festivalul Național al Teatrelor de Revistă -

După avalanșa de premii acordate aseară, după șase zile de concurs, pe scena Teatrului **Fantasio** din Constanța - gazda Festivalului Național al Teatrelor de Revistă, ajuns la ediția a V-a, s-ar putea crede că reuniunea tomitană a descoperit, minune mare, filonul de aur al valorii, bunului gust și mecenatului revuistic. Dacă, ce-i drept, bani - de la buget și sponsori - s-au (mai) găsit, în plan

www.ziuaconstanta.ro

spectacular, lucrurile nu stau însă tocmai promițător. O primă constatare ar fi că, în momentul de față, revista românească traversează **o apăsată criză de identitate**. Montările înfățișate de cele șase trupe de profil din țară - mai puțin **Fantasio**, care, la împlinirea a 40 de ani de activitate, a ambiționat să iasă din rând, au fost, sunt în fapt - fie că se intitulează ori se vor reviste muzicale, show-uri muzicale, spectacole-concert, cabarete (mai mult sau mai puțin politice) - doar o succesiune plicticoasă de scenete, scheciuri, „momente vesele" și numere dansante ori cantabile.

Mai cu seamă când satira și umorul - sarea și piperul genului - se dovedesc a fi în mare și grea suferință. În criză de inspirație și curaj pamfletar, textierii se cantonează, cel mai adesea, în zona socialului, să-i zicem, de toată ziua, cu deosebire că, acum, personajele predilecte sunt prostituatele, gunoierii, micii mafioți de mahala, debusolații tranziției de toate calibrele. Încât, prin supralicitare, accentele alunecă adesea spre grotesc și vulgaritate, punând într-o lumină crudă amatorismul și lipsa de chemare, inclusiv scenică.

Exemplele abundă, din păcate, chiar în spectacolul **Ce-aveți, dom'le, cu revista?** al Teatrului **N. Leonard** din Galați, mai îngrijit ca-n alți ani, acestea transformându-se în adevărate cascade subculturale. Stacheta a coborât până la argoticele „fă", „gagiu" („A fugit în Kurdistan c-un gagiu, Silviu Brucan"), „Celor cu fofârlica le arată păsărica" (Galați), „Mi s-a scurs meningita-n pempârși" (Cluj), „Fulgerică-alba-neagra" (Ploiești), „Sex în tranziție" (Baia Mare), „Foaie verde fără rost", „Omul bun e omul prost" (Constanța) etc. etc.

În absența harului și fastului revuistic, ofensiva licențiosului, trivialului, grosierului câștigă și ultimele metereze. Nu scapă nici Teatrul **Tănase** care, în ciuda vedetelor din distribuție, recidivează în **spectacole-concert** de nivel incert. Ifosele revistei bucureștene, de „primă scenă de gen din țară", au tot mai anemică acoperire în valoare și haz. A fost, probabil, și motivul pentru care, prudentă, conducerea instituției a refuzat intrarea în competiție, rezervându-și un loc „hors-concurs". Nu de aceste „secții de estradă" din țară se teme, cât de ambițiosul **Fantasio**, garnisit cu un regizor

www.ziuaconstanta.ro

foarte talentat, cu actori de frunte ai dramaticului din localitate, transferați aici, pe post de mentori sau modele pentru studenții secției constănțene de musical a Universității **Hyperion**.

Aici, da, ceva (mai) iese din tipare și clișeu, dovadă și susținerea acestui festival, unicul de profil din țară. Există însă, e adevărat, și reversul medaliei, exemplificat - de la un cap la altul - de „ce gândim și ce cântăm", în interpretarea trupei piteștene, punctul zero al revistei românești, de unde se înstăpânește kitsch-ul. Pericolul care pândește genul este amestecul indigest de „dulceață și sarmale reci", cum numea compozitorul Henry Mălineanu „rețeta" teatrului de revistă actual.

*(Carmen CHIHAIA, **Adevărul**, 16 noiembrie 1996)*

FESTIVALUL NAȚIONAL AL TEATRELOR DE REVISTĂ

Ultima seară de concurs a fost a Constanței, lucru lesne de observat chiar de la intrarea în teatru, luat - la propriu - cu asalt de tineri. S-a stat, timp de aproape 4 ore, cât a durat spectacolul, în picioare, semn că tuturor le-a fost dor de revistă, s-a cântat, s-a apludat mult (chiar și atunci când nu era cazul). Nu vom face acum o cronică de spectator, rezervându-ne dreptul de a scrie altădată. Vom preciza doar ce ne-a plăcut, îndeosebi în spectacolul **Nimeni nu ne vrea!** de joi seara.

Mai presus de toate, ne-a plăcut coregrafia. Milidi Tătaru revine la **Fantasio** în forță, cu multă tinerețe și imaginație, și dă ansamblului noi valențe interpretative. Muzica, semnată de Dumitru Lupu, omogenitatea perfectă a unei orchestre de elită, care a sunat perfect, Mirela Pană, într-un excelent număr de balet, Maria Lupu în Paiață, prestația muzicală a Ilenei Șipoteanu, rememberul dedicat cântărețului Aurelian Andreescu, în interpretarea lui Sorin Mocanu.

Ultima seară de concurs s-a încheiat, la ora aceasta juriul a deliberat și a decis premianții. Desigur, concursul în sine este inegal. Profesioniști ai genului se întrec cu amatori, teatre cu organigrame bogate vin la „dreaptă" trântă cu secții supraviețuind ca

www.ziuaconstanta.ro

anexă în schema altor instituții. Văzându-se în oglinda prestației celorlalți confrați, unii interpreți s-au simțit complexați, umiliți, după cum am adunat câteva opinii.

Festivalul are însă rostul lui, dar numai în varianta unei treceri în revistă a... revistei românești, într-un moment al existenței sale. Din acest punct de vedere, cele aproximativ 20 de premii par aleatorii și discriminatorii.

S-au cheltuit sume uriașe de bani cu acest festival-concurs. A meritat? Iată întrebarea la care, sperăm, vom încerca să găsim un răspuns clar în zilele următoare.

*(Aurelia LĂPUȘAN, **Cuget liber**, 16 - 17 noiembrie 1996)*

CÂND SE DAU PREMIILE LA REVISTĂ...

Sfârșitul săptămânii trecute avea să marcheze și încheierea Festivalului-concurs al teatrelor de revistă, organizat de Teatrul **Fantasio** din Constanța. Ajunși la frumosul moment al decernării premiilor, aveam să constatăm o dată în plus că mentalitățile învechite tronează încă liniștite și în domeniul artei. Ce și-au zis membrii juriului? Ca să nu supărăm pe nimeni, vom acorda un număr mai mare sau mai mic de premii tuturor spectacolelor intrate în competiție, indiferent de calitatea lor. În realitate, acestea ar fi trebuit să se împartă între Constanța și Baia Mare, colectivele teatrelor care au prezentat cele mai bune spectacole. Ca să nu mai vorbim de teatrul din Pitești care nu avea ce căuta la acest concurs, dată fiind prestația sa mai mult decât mediocră.

Din păcate, au existat multe nedreptăți la jurizare, la baza lor stând uneori și anumite răzbunări de ordin personal. E trist, dar asta e situația...

(...) Premiul special al juriului a fost obținut (spun eu pe nedrept) de spectacolul **NATO frântă că ți-am dres-o!**. (...) Premiul **Nicușor Constantinescu**, pentru cea mai bună regie, i-a fost decernat lui Emil Strugaru pentru spectacolul **În viață, ca la piață** al Teatrului dramatic din Baia Mare (deși premiul îi revine deopotrivă directorului teatrului, dl. Antof Tauf, care l-a mai cizelat pe ici, pe colo). (...) Premiul **Sile Dinicu**, pentru cea mai bună orchestră, a fost

www.ziuaconstanta.ro

împărțit absolut pe nedrept de orchestra clujeană (care-l merita cu prisosință) și cea gă;ățeană (o adevărată mașinărie de fabricat zgomote). Premiul **Matei Millo**, pentru cel mai bun actor a fost acordat lui Florin Zăncescu de la Teatrul **Fantasio** și cuplului Dan Constantin - Mihai Lazăr de la Cluj, rezultat cu care juriul a dat-o din nou în bară, căci, pe de-o parte actorul constănțean nu merită să fie pus alături de cei doi (cu mult mai lipsiți de talent), iar pe de alta a fost nedreptățit Paul Talașman (Baia Mare), care merita într-adevăr acest premiu. (...) Premiul **Aurelian Andreescu**, pentru cel mai bun cântăreț, a fost decernat ex-aequo lui Remus Negoșanu (că doar trebuia și Piteștiul să obțină ceva; dacă se supărau și nu mai voiau să vină și la anu'?) și lui Sorin Mocanu de la Teatrul **Fantasio** (nimic de comentat). (...)

*(Gabriela MAGIRESCU, **Tineretul liber**, 19 noiembrie 1996)*

LIPSURI MULTE, PREMII MULTE

Proaspăt încheiatul festival al teatrelor de revistă de la Constanța ridică mai degrabă probleme teoretice decât invită la comentarii aplicate. În esență, probabil că toate aceste probleme se pot concentra într-un singur termen: proprietatea. Căci, dacă teatrul de revistă înseamnă o bine gândită combinare a coregrafiei, muzicii și textului umoristic (până la satiric), atunci e de spus că la Constanța cel mai dificil a fost să descoperim texte pertinente, legate funcțional de actualitate. În definitiv, modelul rămâne C. Tănase: cu geniul și cu teatrul său, poți intra în istorie și poți interveni asupra moravurilor. Sigur, deocamdată e greu de imaginat un teatru de revistă care să nu fie în proprietatea statului, din motive financiare deja cunoscute. Numai că, oricât de deschis, finanțatorul va greva asupra repertoriului atunci când satira îl vizează prea direct. Doar al doilea termen al proprietății, liderul, mai poate, în anume măsură să schimbe lucrurile, ca în cazul - în festival - al teatrelor de la Baia Mare și Constanța.

Din interiorul spectacolelor, e necesar un studiu al punctului în care insuportabilul trece în plictis, fie din cauza lungimilor, fie din a unor interpretări prea de tot terne. Coerența e la fel de importantă, fie că se alege calea musicalului, fie aceea a unui cockteil de momente, fiecare cu personalitatea sa. Așa încât e

www.ziuaconstanta.ro

remarcabil efortul celor de la Ploiești, Baia Mare și Constanța de a imagina elemente-liant între secvențe. Pe de altă parte, poate cu excepția Nicoletei Niță, de la Ploiești, am observat o acută ignorare a pregătirii fizice de către soliștii de muzică ușoară. E penibil ca oameni de 20 de ani să nu poată face câțiva pași de dans, pe când o Tina Turner, la aproape 60 de ani, cântă și dansează cu o vervă senzațională. (...) Directorii de teatre ar trebui să-și trimită cântăreții, zilnic, la ore de canto, dar și de pregătire fizică.

În fine, alcătuirea unui juriu e și ea o meserie. Când media de vârstă depășește 65 de ani, iar tinerii specialiști „sunt uitați", e normal să apară semne de întrebare. (...) Pentru ca să nu plece oamenii supărați, s-a premiat o orchestră calamitardă, precum aceea de la Galați, ori prestații „modeste", gen Remus Negoșanu (Pitești) ori Ileana Portase (Cluj), cu circa 25 de premii vizând 6 (șase) spectacole. O asmenea frică de decizii ferme scade până la anulare miza unui festival.

Cât despre spectacole, în deplinul sens al cuvântului au existat doar două: **În viață, ca la piață**, de la Baia Mare, și **Nimeni nu ne vrea!**, de la Constanța, cu un plus de coerență și de inteligență textuală pentru cel din urmă. Prezența la pupitrul directorial, la Baia Mare, a celebrului actor Anton Tauf, și la Constanța a unui om de o serioasă eficiență, actorul Mihai Sorin Vasilescu, evidentul ochi de regizor al lui Andrei Mihalache (băimărenilor lipsindu-le acest capitol, altfel premiat!) au fost garanția celor două succese. Textual, spectacolul gazdelor a însemnat o succesiune de satiră politică, sub semnătura lui T. Octavian, și satiră poetică , așazicând, semnată de Aurel Storin. S-au adăugat, într-o bine gândită scenografie, a lui A. Radu, textele lui Azis Nesim, G. Cușnarencu, C. Nadoleanu. Excepționala coregrafie a lui Milidi Tătaru a compensat, până la un punct, seceta de voci, personal nereușind să remarc decât pe Ramona Caraș, Adrian Covaci și Sorin Mocanu. Actorii purtători de text își știu bine meseria: Maria Lupu, Florin Zăncescu, Gh. Maximencu, Ovidiu Popescu, Ștefan Glință, Dumitru Caramitru, Alina Sârbescu, Mirela Pană etc. La fel și cei din Baia Mare: Aurora Cătană, Victoria Blankenberg, Paul Talașman (marele nedreptățit de către juriu, alături de Andrei Mihalache) etc. -, nefavorizați însă de

www.ziuaconstanta.ro

textul lui Cornel Udrea. Cu o singură voce de reținut, Meda Hoban, Baia Mare a inventat excepția, mizând pe o probabilă nouă cutumă, prin momentele coregrafice **Faust** și **Enigma**, dar și prin singurul **Can-can** admisibil în festival.

Altfel, de reținut actorii Mirel Mâneru și Nicodim Ungureanu (Ploiești), George Panaitopol (Galați), solista Maria Magdalena Cotro (Galați), **Old Timers Dixiland Band** a lui Mihai Porcișan de la Cluj, unde sunt și câțiva balerini de excepție, conduși de Gabriela Batori, nu mai puțin anumite momente ale coregrafiei semnate de Marcela Țimiraș la Galați.

Numai că lipsa de text a ploieștenilor, lipsa de inspirație a lui Cornel Udrea, privitoare la clujeni, hazul de cruntă vulgaritate al gălățenilor ori terorizanta mediocritate a piteștenilor impuneau un juriu mai drastic, cel puțin.

*(Doru MARES, **Cotidianul**, 20 noiembrie 1996)*

REVISTA, LA RĂSCRUCE DE VÂNTURI

În perioada 8 - 16 noiembrie, la Constanța s-a desfășurat cea de a V-a ediție a Festivalului Național al Teatrelor de Revistă, care a coincis cu sărbătorirea a 40 de ani de existență a Teatrului **Fantasio**.

(...) Părăsind seara festivă a Teatrului **Fantasio**, să ne îndreptăm privirea spre ce a propus a V-a ediție a festivalului. (...) Față de celelalte ediții, cea de anul acesta, după cum afirma Mihai Sorin Vasilescu, directorul festivalului, „relevă o maturitate, un imbold pentru fiecare teatru din țară de a căuta noi forme de expresie proprii genului".

Neexistând nici o preselecție, teatrele venind cu spectacole noi, unele cu premiera la Constanța, s-a văzut că montările erau mult prea crude. În ceea ce privește modalitățile noi de expresie, acestea au fost evidente la montări cum ar fi **NATO frântă că ți-am dres-o** (Cluj-Napoca), **În viață, ca la piață** (Baia Mare) și **Nimeni nu ne vrea!** (Constanța).

Ce s-ar putea reproșa, acum, teatrului de revistă? O inconsecvență a scenariului (evidentă la toate montările prezentate

www.ziuaconstanta.ro

în festival), folosirea unor actori a căror prestație se află mult sub cota actoricească cerută (trupa Teatrului **A. Davila** Pitești), inserarea muzicii care uneori nu se pliază cu narațiunea spectacolului. Ceea ce se poate observa, este faptul că multe trupe apelează la construcția spectacolului pe fragmente, aidoma unui puzzle, dar care în final nu formează un tot unitar. Nici momentele de balet nu sunt întotdeauna articulate pe ideea ce ar trebui să polarizeze scenariul, sau - cum s-a întâmplat într-un moment al spectacolului **Ce-aveți, dom'le, cu revista?** (Galați) - fondul muzical era din **Dansuri ungare**, iar balerinele dansau celebrul **French Can-can**.

Însă, dincolo de aceste „neajunsuri", trebuie remarcată dorința regizorilor și a coregrafilor de a căuta modalități de expresie moderne inserate în momente ale spectacolelor. Unul dintre spectacolele bune, dar cu final dilatat și ratat a fost cel al Teatrului **Fantasio** (**Nimeni nu ne vrea!**). Construit pe o alternanță de planuri, în care realitatea se îmbină cu visul, montarea lui Andrei Mihalache a fost unitară (până la un punct), dinamică, cu momente muzicale și de balet bine articulate pe ideea scenariului. Este de remarcat inserarea unui moment ce aduce un element de expresivitate nou, cel realizat de Maria Lupu și păpușa sa, care nu era altceva decât o paiață. Nu este de uitat nici momentul realizat de Mirela Pană, care de această dată a dansat, fiind recompensată și cu un premiu pentru prestația sa. (...)

Organizată foarte bine, și asta datorită sponsorilor care au fost în număr mare, cea de a V-a ediție a Festivalului Național al Teatrelor de Revistă a demonstrat, în primul rând, că vechile modalități de expresie nu mai au ce căuta pe scenă, iar, în al doilea rând, că publicul are nevoie de acest gen, considerat pe nedrept unul minor.

*(Mariana CRIȘ, **Rampa**, nr. 112, 22 - 28 noiembrie 1996)*

CUM POATE RENAȘTE TEATRUL DE REVISTĂ?

Teatrul **Fantasio** din Constanța organizează de cinci ani Festivalul-concurs al teatrelor de revistă din România. Recenta ediție s-a încheiat, inclusiv sub semnul unor întrebări: Mai

www.ziuaconstanta.ro

este umorul așa cum îl făcea Tănase, un umor curat, un umor frumos? Îi place spectatorului tot ce este satiric în scenă? Se mai leagă umorul azi cu muzica, cu baletul, există un liant care asigură unitatea spectacolului de revistă?

Răspund la aceste întrebări:

George SBÂRCEA, muzicolog: În afară de francezi, nici un alt popor nu a reușit să ducă la un nivel atât de înalt și de perfect revista ca românii. Să ne gândim la C. Tănase, care la **Cărăbuș**-ul lui a făcut minuni de artă. Revista românească trebuie să aibă un nou viitor și să educe estetic. Sunt convins că astfel vor apărea talente, atât în creație cât și în interpretare. Vorbesc de cântec, dans, de actorie - care vor da nivelul cuvenit revistei românești.

Din păcate, și compozitorii noștri au început să piardă ceva care era, este și rămâne esențial: melodia și ritmul cald. E bine că Festivalul de la Constanța își propune asemenea obiective. Astfel izbutește să reînvie un gen care este al nostru.

Ion LUCIAN, directorul Teatrului **Excelsior** București: Fiind copil, am prins revista marelui Tănase, care în afară de partea spectatuloasă - montările, baletele, decorurile, costumele - trăia din umor. Dacă un ministru sau un parlamentar făcea o gafă, putea fi sigur că, seara, pe scena **Cărăbuș**-ului, gafa era comentată public. Iar politicienii se duceau în sală ca să vadă reacția publicului. Asta înseamnă revistă. Acum e diminuată ca valoare. După '89, umorul de o anumită factură politică a acaparat totul, dar nu este un umor acid, spiritual. Este un umor care subliniază mizeria și lipsurile, un umor, aș zice, chiar demoralizant. E o doză mare de vulgaritate, își face loc din ce în ce mai mult travestiul de foarte proastă calitate.

Mihai Sorin VASILESCU, directorul Teatrului **Fantasio**: Scopul festivalului nostru este în primul rând renașterea revistei românești. Și cred că el a fost atins, în sensul că fiecare, după ce pleacă de la Constanța, se gândește ce va face la următoarea ediție. Evident, este binevenită tehnica din occident, de care avem nevoie, dar - după părerea mea -mai puțin binevenită e muzica occidentală, forma estetică a spectacolului de acolo. Noi avem creatorii noștri și

www.ziuaconstanta.ro

avem românismul nostru. Nu e vorba de naționalism, ci de specificul nostru. Dacă este prost coordonat, noul poate să mutileze un gen.

Dacă toți creatorii revistei românești își vor respecta cultura și istoria, nu vom crea altceva decât ce are mai bun spiritual românul. Iar dacă vom fura și ne vom inspira numai din ceea ce fac alții, atunci se va alege praful, vor fi doar niște programe de baruri de noapte.

Vasile DONOSE, directorul Teatrului **C. Tănase**: Este important că acest festival de la Constanța continuă să se desfășoare pentru potențarea interesului față de genul ca atare. Dar, după părerea mea, s-ar impune unele perfecționări ale regulamentului de organizare. Așa, de exemplu, eu găsesc că ideea de festival-concurs nu mai poate fi continuată, întrucât la orice concurs serios laureații unei ediții nu mai pot avea acces, tot în condiții de concurs, la ediții ulterioare. Pe de altă parte, forțele care urmează să se prezinte la un asmenea concurs sunt din start inegale. Nu pot concura loial teatre de revistă având potențial artistic foarte mare cu secții de estradă pe lângă teatre dramatice sau lirice. Eu propun ca manifestarea să rămână un festival național, iar premiile ce vor putea fi acordate în cadrul lui să privească întreaga sa activitate pe anul precedent: spectacole, regii, scenografii, compartimente artistice etc.

*(Maria SÂRBU, **Vocea României**, 23 noiembrie 1996)*

REGIZORUL GEORGE MIHALACHE

Nemulțumit de felul în care a fost organizat Festivalul Teatrelor de revistă, desfășurat recent la Constanța, regizorul și scriitorul George Mihalache ne-a declarat: „Sunt la vârsta când nu mai tânjesc după trofee artistice, decorații, tinichele de atârnat în piept sau diplome pe care să le păteze mușteie. Mă afectează însă flagranta nedreptate care i s-a făcut estradei gălățene, participantă la Constanța cu spectacolul **Ce-aveți, dom'le cu revista?**, al cărei libret și regie îmi aparțin. Nu vreau să se creadă că, la fel ca oricare părinte care crede că copilul său este cel mai frumos și mai deștept, vreau să iau apărarea acestui spectacol. Mi se pare însă nedrept că acest

www.ziuaconstanta.ro

spectacol, care a obținut sufragiile unui public entuziast, care a transformat finalul într-o veritabilă manifestare de simpatie, să fie „tratat" într-un mod nemeritat. Condamn modul în care gazdele au manevrat juriul pentru a-și adjudeca un trofeu, după părerea mea, nemeritat. Pe viitor, aș sugera ca Teatrul **Fantasio** din Constanța să abandoneze organizarea unei astfel de competiții artistice, abordând, de pildă, Festivalul teatrelor de păpuși. Acolo, cel puțin, „trasul sforilor" e la el acasă și la propriu și la figurat".

(Evenimentul zilei, 23-24 noiembrie 1996)

STAREA UMORULUI ÎN TEATRELE DE REVISTĂ

(...) În rândurile ce urmează voi expune doar câteva gânduri asupra umorului în spectacolele vizionate. De la satira acidă, cu directe implicații politice, și până la umorul de esență lirică, teatrele au prezentat o largă paletă de scenete, cuplete, scheciuri, cele mai multe de absolută actualitate. Impactul cu spectatorii a fost, astfel, de cele mai multe ori, instantaneu, provocând ropote de aplauze, care au dat dureri de cap... juriului, nevoit să treacă peste subiectivismele inerente și să selecteze ceea ce a fost realmente valoros. În spiritul adevărului, trebuie spus că n-au lipsit unele îngroșări și chiar vulgarități, ca și anumite stridențe interpretative, care - deși au avut „priză" la o parte a publicului - au fost sancționate de juriu. De altminteri, premiile au stârnit, ca de fiecare dată, reacții contradictorii, de la adeziuni entuziaste, la omenești nemulțumiri și păreri de rău. Dar un juriu nu poate mulțumi niciodată pe toți. Chiar dacă au fost în joc 15 premii, ele n-au putut acoperi integral speranțele tuturor. Speranțe, uneori justificate, alteori căzând mai curând în veleitarism.

(...) Întorcându-mă la umor, e cazul să evidențiez contribuția unor maeștri reputați ai genului, ca Aurel Storin, George Mihalache, Cornel Udrea, care dau revistei incontestabile virtuți artistice. Dar se cere și în acest domeniu o infuzie de tinerețe, și poate că n-ar fi lipsit de interes ca, paralel cu concursul în sine, să existe și un concurs pentru texte de revistă, cele mai valoroase urmând să intre în repertoriul teatrelor de gen. E o propunere pe care o adresez chiar

www.ziuaconstanta.ro

Teatrului **Fantasio**, care - repet - prin oamenii ce-l slujesc - vădește un spirit organizatoric ireproșabil.

În rest, am remarcat, în zilele festivalului, apariția unei publicații consacrate „întâmplărilor" de pe scenă și din culise. Îi felicit pe realizatori, cu rezerva că, uneori, au confundat vorba de spirit cu mica înțepătură veninoasă, ceea ce a conferit acestei publicații, altminteri simpatice, un aer provincial.

*(Sorin HOLBAN, **Jurnalul de București**, nr. 197, 30 noiembrie - 6 decembrie 1996)*

UMORUL LA RĂSCRUCE - CRIZA DE IDENTITATE

La Constanța, a avut loc cea de-a 5-a ediție a Festivalului Național al Teatrelor de Revistă. În absența unei alte preocupări, de la „centru", ori de la „periferie", pentru edificarea pașilor înainte, din viața acestor instituții și, implicit, de pe genericul umorului „de scenă", acest admirabil efort - financiar, organizatoric, moral - realizat de Teatrul **Fantasio** spre a scoate reprezentațiile instituțiilor respective din anonimat, merită toată lauda! Asta, cu atât mai mult cu cât și participanții, și juriul (în frunte cu personalitățile ce l-au compus, ca domnii George Sbârcea, Henry Mălineanu, Ion Lucian, Horea Popescu, Ioan Tugearu și alții), și publicul, ce a urmărit cu interes și emoție această confruntare, au dat organizatorilor notă maximă pentru probitate și ospitalitate. (...)

Și a început concursul! Teatrul ploieștean ne-a încântat cu baletul bine pus la punct (coregraf: Marcela Țimiraș), cu un decor (Ovidiu Pascal) și costume (Theodora Dinulescu) de bun gust, cu o tânără balerină de culoare (Carolina Gombé), ovaționată de toți cei prezenți (dar nepremiată de juriu), cu un trio de vedete ce au smuls ropote de aplauze (D. Iordăchioaie, A. Enache, A. Temișan) și, mai ales, cu surpriza serii, solista de muzică ușoară Nicoleta Niță, laureată a Festivalului.

A urmat spectacolul clujenilor cu **NATO frântă că ți-am dres-o**, în care „pretextul" a fost mai bine valorificat. Chiar dacă umorul nu a... omorât pe nimeni (de râs), am putut remarca câțiva artiști de indiscutabil talent, ca Mihai Porcișanu, dirijorul

www.ziuaconstanta.ro

orchestrei, și actorii Dan Constantin și Mihai Lazăr.

Trupa din Baia Mare, în reprezentația cu **În viață, ca la piață**, a scos la iveală unele valori, răsplătite cu premii, ca regizorul Emil Strugaru și coregrafa Livia Tulbure-Gună, dar și unele stridențe, la rândul lor sancționate de... tăcerea publicului. Trupa are actori foarte buni, dar îndrumați spre „caricatură".

Punctul forte al gălățenilor, alături de un balet ce a „crescut" considerabil de la ediția precedentă, l-au constituit soliștii vocali, în frunte cu tânăra (premiată pentru debut) Maria Magdalena Cotro și cu „veteranul" Teodor Munteanu.

Piteștenii... unui reputat textier și „șef de trupă", Constantin Zărnescu, au cam rămas „de căruță", semn că în Trivale e vremea unor reconsiderări asupra viitorului acestui gen de spectacol.

Cei de la **Fantasio** au dat tonul înnoirilor: în text (A. Storin, Tudor Octavian și George Cușnarencu), în coregrafie (Milidi Tătaru), care a exploatat inteligent și eficient atât filonul „modern", cât și pe cel „tradițional" (folcloric) al dansului, în scenete (un emoționat „dialog" cu o păpușă, interpretat de Maria Lupu, sau un admirabil monolog al „dracului", rostit cu har de Mariana Darian, ori două evoluții remarcabile, semnate Florin Zăncescu și Mirela Pană, cât și în discursul muzical, unde dirijorul Dumitru Lupu sau interpreții Ileana Șipoteanu și Sorin Mocanu au primit aplauzele generoase ale publicului.

Premiile au fost multe și generoase! De la Marele premiu, obținut de spectacolul **Nimeni nu ne vrea!** (Teatrul **Fantasio**), și până la premiul pentru un rol secundar (excelentul prezentator Dan Cojocaru), laureații (și nu numai ei) și-au văzut răsplătite eforturile prin simpatia și admirația celor prezenți. Au fost și picături amare în „paharul" bucuriei, când unul dintre laureați, de pildă, a fost nemulțumit de faptul că a împărțit premiul cu o colegă! Mai greu de acceptat a fost gestul directorului Teatrului dramatic din Baia Mare, valorosul actor Anton Tauf (și regizor, și pofesor), care, nemulțumit de palmares, și-a premiat cu de la sine putere (dar pe scenă) doi interpreți, fapt primit de mulți participanți și spectatori ca o ofensă adusă juriului.

Numeroasele imagini deconcertante de pe scena

www.ziuaconstanta.ro

Festivalului au scos la iveală criza de identitate în care se zbate revista românească. Şi am spune că însuşi spectacolul-concert prezentat de trupa de la **C. Tănase**, chiar dacă s-a redus la câteva fragmente de reprezentaţie, nu a reuşit să ne spulbere imaginea acestei crize, sau a efortului şi talentului risipit adeseori pe o „mizã" ieftină, în dauna rafinamentului, a hazului îngemănat cu inteligenţă şi bunul gust. În aproape toate spectacolele văzute la Constanţa am putut lesne descoperi fie confuzia dintre revistă şi concertul-spectacol, fie „umorul" involuntar (!) datorat restituirii unor şlagăre ineternaţionale ale unor „monştri sacri", fie stridenţa sau vulgaritatea unor replici, gesturi şi atitudini, fie poante vechi („de tramvai"), scoase de la naftalină, fie impurităţi şi improprietăţi ale genului, veritabile „burţi" în spectacol, datorate ambiţiei (nefaste) a unor realizatori de a ne arăta tot ce ştiu, tot ce pot, tot ce au pregătit în actuala stagiune.

Confruntarea dintre valoare şi nonvaloare, dintre inspiraţia în „stare de graţie" şi platitudine sau kitsch reprezintă ea însăşi un bun câştigat pentru viitorul acestor teatre şi al spectacolelor prezentate de ele. Ca şi colocviul organizat la Constanţa, beneficiind de aportul unor artişti ca George Sbârcea, Henry Mălineanu, Ion Lucian, Biţu Fălticineanu, Ioan Tugearu, A. Storin şi alţii.

Credem însă că, dincolo de paleative, este nevoie de o acţiune bine concertată spre a înlătura neghina şi a defrişa noile direcţii şi modalităţi de „renaştere" a revistei româneşti, care, alături de cea „pariziană", aşa cum spunea domnul G. Sbârcea, „se bucură de un prestigiu şi un farmec singular în peisajul artei europene".

*(Ion PARHON, **Panoramic magazin Radio-Tv**, 8 - 15 decembrie 1996)*

Festivaluri - CONSTANŢA

TEATRELE DE REVISTĂ - LA RĂSCRUCE?

La Constanţa, în organizarea Teatrului **Fantasio** (director, Mihai Sorin Vasilescu), instituţie sărbătorită pentru cele patru decenii de prodigioasă activitate, a avut loc cea de-a cincea ediţie a Festivalului naţional al teatrelor de revistă. (...)

Spectacolele cele mai valoroase au fost prezentate de **Fantasio** (**Nimeni nu ne vrea**), trupa băimăreană, teatrul

www.ziuaconstanta.ro

ploieștean, teatrul clujean și cel gălățean. În ele s-au făcut simțite, din fericire, câteva argumente ce pledează pentru viabilitatea genului, pentru posibilul său succes la public. Prestația unor coregrafi inventivi, precum Milidi Tătaru (Constanța), Marcela Țimiraș (Ploiești și Galați) sau Livia Tulbure (Baia Mare), a unor actori redutabili ca Maria Lupu, Mirela Pană, Florin Zăncescu sau Mariana Darian (Constanța), la care am putea adăuga și unele realizări actoricești din spectacolele de la Ploiești și Baia Mare ori calitatea momentelor muzicale oferite de trio-ul Iordăchioaie-Enache-Temișan (din trupa ploieșteană), de Ileana Șipoteanu și Sorin Mocanu sau orchestra lui Dumitru Lupu (**Fantasio**), vin să completeze acest tablou al satisfacțiilor, apreciat ca atare nu numai de public, ci și de juriu. Acesta a numărat, de altfel, câteva personalități ale vieții artistice: George Sbârcea (președinte), Henry Mălineanu, Ion Lucian, Horea Popescu, Bițu Fălticineanu, Ioan Tugearu, Sorin Holban, Silvia Cusursuz.

Trebuie să recunoaștem însă că festivalul constănțean a scos la iveală nu numai valorile, ci și balastul genului. Ne-au fost înfățișate unele secvențe de amară desuetitudine, ca și kitsch-uri sau stridențe vecine cu vulgaritatea, ce se răsfață astăzi în tot felul de reprezentații deocheate găzduite nu numai de săli polivalente ori stadioane, ci chiar și de instituții în toată legea, lăsate însă adeseori la periferia interesului și a bugetului de către Ministerul Culturii, prefecturi, primării, sponsori ș.a.m.d.

De multe ori, în spectacolele văzute, pretextul era subțire, vag, neconvingător, sau dispărea, pur și simplu, pe parcurs, În aceste cazuri, locul **revistei** îl ia banalul **concert-spectacol**, în care numerele artistice se juxtapun fără pretenția unui discurs coerent, guvernat de o idee, de un motiv, de o semnificație rezistentă. Improprietățile țin și de către un cuplet sau (mai ales) monolog aterizat parcă aici din alt gen de spectacol, ori de câte o secvență sugerând revelioane tv de tristă amintire. Mai rău decât aceste defecte, dezvăluite sub forma unor lungimi supărătoare sau a unor căderi de tensiune, ne-au impresionat neplăcut stupiditățile prezente uneori în textul revistei, umorul căznit, învechit ori vulgar pe care îl „promovează" unele colective, chiar sub semnături consacrate - fapt și mai îngrijorător.

www.ziuaconstanta.ro

În replică, revuiștii constănțeni - dar nu numai ei - ne-au lăsat să întrevedem însemnele unor înnoiri de mentalitate, ale respectului față de calitatea textului, prin colaborări de bun-gust artistic cu autori ca Tudor Octavian sau Aurel Storin, chiar dacă unele „momente" create pe aceste texte riscă pe alocuri și ele să nu se înscrie în limitele cerințelor și rigorilor genului (dar cine ar putea să le definească prin judecăți „bătute în cuie"?).

Acum, după această ediție susținută de efortul și entuziasmul teatrului-gazdă, care, prin sponsorii săi, asigură și premiile - vreo 17 la număr -, și cheltuielile organizatorice, este cazul să ne întrebăm (poate vor auzi și alții): Cine mai sprijină financiar și moral teatrele din provincie? Cum mai pot ele porni în turnee prin țară? De ce acel „cerc" al textierilor, în loc să se lărgească, pare cantonat în alcătuiri adeseori falimentare? De ce nu colaborează cu aceste teatre și regizori de marcă din teatrele dramatice sau lirice din țară? Cum decurge promovarea tinerilor cu studii de specialitate în viața acestor instituții (în compartimentele proză, muzică, balet)? De ce, în afara inițiativei constănțene, nu există nici un for, nici un oraș în țară dispus să facă ceva pentru scoaterea acestor teatre din anonimat? Până la ediția viitoare, să nădăjduim că unele dintre aceste întrebări își vor afla răspunsuri mulțumitoare. Nu atât pentru noi, cât pentru artiști și spectatori, pentru destinul teatrului de revistă.

*(Ion PARHON, **Teatrul de azi**, nr. 1 -2, 1997)*

Colocviul MUZICA SPECTACOLULUI DE REVISTĂ - ROLUL ȘI SPECIFICUL EI

Jean BADEA: Moderatorul acestui colocviu este dl. Henry Mălineanu, compozitorul de prestigiu care ne onorează cu prezența în juriul ediției din acest an a Festivalului-concurs al teatrelor de revistă din România. Domnia sa poartă în amintire Revista românească de ani de zile, așa cum o face și un alt invitat al Festivalului în juriu și la acest colocviu, maestrul George Sbârcea, cunoscător atent și competent al istoriei Revistei românești.

Cu câteva luni în urmă, când organizam ediția de față a Festivalului, ne-am gândit să trimitem unor compozitori, în

www.ziuaconstanta.ro

special celor care lucrează în teatrele de revistă ca dirijori ai orchestrelor, un fel de program- reper al dezbaterii de azi, dar am renunțat, pentru că acești compozitori importanți în viața obștei noastre cunosc atât de bine tema pusă în discuție, încât o încorsetare cu un punctaj-ghid ar fi fost inutilă.

Vă voi rezuma totuși, în câteva cuvinte, ce am intenționat când am propus această temă. Sunt probleme-întrebări care circulă în teatrele noastre, ne preocupă, ne interesează descoperirea unor soluții și, poate, în discuțiile de astăzi vom reuși să ni le apropiem.

Un prim set de întrebări se referă la autorii partiturii muzicale a spectacolelor din teatrele de revistă: compozitorul-dirijor, angajat al instituției sau un colaborator extern? un singur compozitor sau un grup de creatori?

În al doilea rând, este „pe rol" raportul dintre muzica românească și muzica străină. În presa locală și centrală au apărut multe semnale cu privire la abuzul de piese din repertoriul internațional în spectacolele teatrelor de revistă.

În al treilea rând, Revista trebuie să lanseze șlagăre în serie sau e suficient unul singur? Îmi amintesc că într-un film despre C. Tănase (numit acolo, nu știu din ce motive, Caratase...), în structura revistei la care lucra marele artist apărea un singur șlagăr: **Habar n-ai tu**. Dar ce șlagăr!

În al patrulea rând, se discută deseori și de multă vreme despre tradiție și inovație în muzica spectacolului de revistă. Trebuie cultivată tradiția melosului românesc sau aceasta a devenit desuetă sub presiunea ritmurilor moderne occidentale?

Vă mulțumesc, maestre Mălineanu, aveți cuvântul!

Henry MĂLINEANU: La început, vreau să subliniez importanța festivalului de la Constanța, inclusiv a colocviului de față, pe care îl văd ca o discuție colegială. Încerc și eu să vă spun câteva adevăruri, începând cu Eminescu („E ușor a scrie versuri/Când nimic nu ai a spune"), continuând cu Nicușor Constantinescu („Moda este un lucru care vine și trece"). Am învățat multe despre Revistă de la Ion Vasilescu - compozitor, Nicușor Constantinescu - regizor, Eugen Mirea - textier.

www.ziuaconstanta.ro

Acum vreo 12 ani, în Germania, la o emisiune a postului lor de radio s-a pus întrebarea: cum alegeți dv. piesele pentru această emisiune? Ascultăm 500, alegem 5 și ne păcălim cu 4! La privirea mea uimită, mi s-a spus ferm:„Ăsta e adevărul!".

Azi prima greșeală pe care o fac teatrele de revistă este concesia făcută gustului comun: „Asta vrea publicul, asta place publicului!". Este o umbrelă a suficienței! Părerea mea este că publicul nu vrea, publicul nu cere, publicul așteaptă! Așteaptă tot ce se poate mai bun, mai frumos, mai calitativ! A nu educa tineretul în sensul ăsta, al modei greșit înțelese, poate, pentru a acoperi o serie de trivialități, o serie de non-valori, de abuzuri, în dauna tineretului din sală, mi se pare o mare greșeală! Vă mulțumesc pentru atenție!

Constantin IOFCEA: Sunt un spectator constănțean care și-a trăit o mare parte a vieții în sălile de spectacol. Mi-ar fi plăcut ca la spectacolul aniversar al Teatrului **Fantasio** să se fi prezentat câte ceva din marile succese din trecut. Ar fi fost mult mai frumos! Le-ar fi amintit tutror de **Fantasio** de altădată!

Acum... aș vrea să vă întreb pe dv., compozitori, regizori, coregrafi, critici muzicali, care ați fost în multe țări din Occident, ați auzit în spectacolele lor pe cineva cântând românește? Eu cred că acolo fiecare teatru își respectă limba și muzica națională. În schimb, la noi se cântă englezește, imitându-se nu numai repertoriul, ci și ținuta și mișcarea scenică a cântărețului străin. Nu se poate așa ceva! S-avem mândria de români! Să încetăm să ne englezim!

În revistele lui Tănase erau tablouri muzical-coregrafice românești, de mare frumusețe! Azi nu mai există așa ceva! Disco, bâtâieli, ameteli... și câte mai câte! Oare este o rușine să creem tablouri românești?

Apoi, în revistele de azi a dispărut **aluzia**. În vremea lui Ceaușescu, când nu aveai voie să critici, se folosea aluzia; azi, fiind libertate și democrație prost înțelese, se vorbește pe scenă pe șleau, fără decență. Am văzut în spectacolul gălățean de acum câteva zile niște gesturi urâte!

Mi-a plăcut ideea spectacolului ploieștean, dar la jumătate a fost abandonată. Păcat! Strada oferă și lucruri bune și rele,

www.ziuaconstanta.ro

cu vitrine, obiceiuri, oameni diferiți... În final, s-a ajuns la discotecă!

Revin la ai noștri, la **Fantasio**. Când avem marea lângă noi, n-am văzut în ultimii 5 - 6 ani nici un număr marinăresc. Înainte, la **Fantasio** erau dansuri și cântece marinărești, poate prea multe, acum - deloc! La Cluj și Baia Mare am văzut ceva de prin partea locului, în rest - nimic. Piesele lui Vasilescu, Dendrino, Vasilache, Mălineanu, atât de frumoase, de melodioase, și de dragoste și dansante, nu se mai interpretează. Vorbind de muzica Revistei, nu trebuie omisă muzica de balet, care este cu desăvârșire străină! Compozitorii noștri nu compun și pentru balet. De ce?

În sfârșit, revista e revistă (până acum n-am văzut!), cu orchestra în fosă, cu mișcare multă în scenă, cu decor frumos, cu costume, cu strălucire... Acum e multă țigănie, cerșetorime, discotecă, balamuc! Vă rog să mă iertați, asta văd, așa cred, așa vorbesc!

Henry MĂLINEANU: Îmi pare bine că discuția noastră a început cu „vocea publicului", vocea „din sală", care ne-a atenționat că avem mari datorii față de beneficiarii creației și interpretării pieselor din genul nostru. Cred și eu că muzica din spectacolul de revistă nu trebuie să fie pauza dintre două scenete sau dintre un balet și un monolog. Ea trebuie să aibă locul ei bine definit care să dea greutate spectacolului. Îmi amintesc de cântecul **Țara mea și mândra mea**... N-a venit Dacian cu microfonul la față de cortină. A fost un tablou, cu decor, cu figuranți, cu mișcare în scenă. Sau piesa **Îți mulțumesc** a lui Vasilescu, știți cum s-a cântat? Era o mică terasă de restaurant, unde Virginica Popescu venea și aștepta, Și aștepta... Apoi începea cântecul. Se crea o atmosferă pentru cântec...

George SBÂRCEA: Vă mărturisesc că pentru acest colocviu aș fi dorit o atmosferă mai caldă; zău, aici, în acest hol al muzeului, este cam rece..., dar s-o încălzim noi, cei prezenți.

Am avut norocul și destinul să lucrez în calitate de compozitor secund sau terț la **Cărăbușul** lui Tănase și la **Alhambra** lui Vlădoianu și Nicușor Constantinescu. Să știți că Nicușor Constantinescu era un om foarte spiritual. El spunea despre Revistă:

www.ziuaconstanta.ro

„Seamănă extraordinar cu salata-boeuf. Aceasta e compusă din morcov, țelină, cartofi, pătrunjel... mă rog. Ce e Revista? Un spectacol compus din acele mărunțișuri care la un moment dat se încheagă într-un tot!" E sfântul spectacol de revistă!

Să știți că destinul m-a făcut să umblu prin lume și ca diplomat, și ca ziarist, numai ca pușcăriaș n-am fost! Teatru de revistă în lume nu există decât la București (adică **a existat**, scuzați-mă!) și la Paris! Acest specific latin, acest specific spumos al spectacolului, care e plin de mărunțișuri și de pitorești momente, iată că a ajuns pe Dâmbovița, la un moment dat, la un nivel mondial (nu european!). Pentru că N. Vlădoianu și N. Constantinescu la **Alhambra**, care era un teatru ascuns, undeva pe o străduță, știți dv., pe lângă Lipscani, au creat un teatru de nivel mondial, cu niște spectacole strălucitoare. Nu numai pentru că au știut să atragă actorii, actrițele cele mai bune, nu numai pentru că au avut un compozitor și un dirijor ca Ion Vasilescu, ci și pentru că au încălzit cu suflet românesc un gen artistic de circulație mondială. Gen mondial, dar ei i-au dat un colorit românesc, un colorit valah! Să nu ne fie rușine de acest cuvânt! Noi suntem valahi și-acest colorit valah înseamnă pitoresc, înseamnă măduvă, înseamnă substanță!

La vârsta mea (și, zău, nu mai sunt tânăr!...), eu plâng de multe ori când ascult cântecul popular românesc. Iar când văd jocul, dansul popular românesc, ăla țărănesc, de la vatra lui, nu neapărat cel stilizat de pe scenă..., îmi crește inima și-mi dau seama cât de bogat, cât de mare este acest popor. Păi bine, eu la Revistă vreau să văd și acest dans popular românesc! Vreau să văd și acest costum popular românesc! Pentru că revista nu este neapărat un gen urban, ea trebuie să ofere publicului tot ce este specific românilor.

Ceea ce s-a făcut acum la Constanța este o splendidă inițiativă care costă, fără discuție, mulți bani. Nu cunosc bugetul acestui festival, dar îmi dau seama că sunt cheltuieli și eforturi mari pentru reușita unei asemenea lucrări artistice. Sunteți la a V-a ediție, după câte știu. Nu am fost la cele anterioare, nu știu cât a crescut festivalul, dar această a V-a ediție a teatrelor de revistă din țară este o încercare onorabilă, care poate să constituie o imensă lecție și o experiență pentru ceea ce vom face mâine din teatrul de revistă. Și

www.ziuaconstanta.ro

sunt convins că talente sunt, dar talentele trebuie descoperite, încurajate, stimulate și mobilizate în jurul acestui gen. Hai să facem un efort cu ajutorul Constanței, să reînviem marea Revistă românească! Splendida Revistă românească!

Pentru că să știți, noi avem nevoie de Academii, de Universități, de Operă (sunt și cronicar muzical, deci știu, cunosc valoarea și importanța muzicii clasice), de Filarmonici..., dar omul mai vrea și câte un păhărel de șampanie uneori, sau câte-o prăștină, câte-o țuică de-a noastră! Păi prăștina, țuica și șampania înseamnă Revista românească de care avem nevoie ca să ne amuzăm, să ne îmbogățim sufletul și să devenim optimiști! Poporul român este un popor optimist. Acest optimism este încurajat de Teatrul românesc de Revistă!

Hai să facem din Teatrul românesc de Revistă o tribună a simțirii românești, a felului nostru teatral de a ne exprima!

Să dea bunul Dumnezeu în care cred să ne ajute să păsim din ce în ce mai sus în acest gen de teatru românesc!

Henry MĂLINEANU: Vreau să mai adaug ceva. S-a vorbit aici de „salata-boeuf". Aceasta poate să fie la fel de bună sau la fel de proastă. Sub același titlu. Cred că nu numai oamenii de vârsta a treia mănâncă salată-boeuf. Așa că, chiar dacă aici vorbesc mai mult oameni cu păr cărunt, ei sunt conștienți că reprezintă publicul imens, de la... ani la... ani, care - dacă va avea de gustat o „salată-boeuf" de bună calitate, o va consuma cu mare plăcere!

Aurel STORIN: Cineva spunea că un specialist de revistă știe întotdeauna cu 50% mai puțin decât o sală de 500 de locuri formată din nespecialiști. Lucrul este în parte adevărat și se referă la fenomenul receptării spectacolului de revistă. Într-adevăr, cei care văd spectacolul și-l primesc sunt specialiști în ceea ce văd și în ceea ce primesc.

Acestea fiind spuse, punctul de vedere exprimat de admirabilul spectator Iofcea, pe care-l stimez și-l apreciez nu de azi, de ieri, un spectator care n-a „scăpat" nici un spectacol de revistă din Constanța, este îndreptățit. Dar aș vrea să văd eu o sală de 500 de spectatori care să fie în stare să scrie o revistă!

www.ziuaconstanta.ro

Mi se pare că acest colocviu este pentru specialiștii ăștia, care fac genul, nu pentru specialiștii care primesc genul. Noi trebuie să-l facem însă în așa fel încât cei care ne primesc s-o facă negreșit cu bucurie și interes. De ce organizăm noi colocviile astea? Nu le facem doar ca să vedem cum se creează o revistă, pentru că sunt convins că fiecare dintre noi, care lucrează zi de zi în domeniul ăsta, își cunoaște meseria. Cred că trebuie să desfășurăm aceste colocvii sub semnul unei întrebări fundamentale. ÎNCOTRO? Unde mergem? Încotro ne îndreptăm? Pentru cine facem Revistă? Ce fel de Revistă facem? Aici nu e o problemă de generații, de tineri sau bătrâni, de Revista din amintiri sau de Revista de azi sau cea de mâine. E vorba de... amintiri din viitor! Și-atunci mi se pare că trebuie să ținem seama de mai multe puncte de vedere, dar să ne facem meseria în așa fel încât Revista să supraviețuiască, să trăiască frumos, în spiritul de popularitate cunoscut de 120 de ani.

Sigur că aș începe o discuție despre componentele spectacolului de Revistă de la ideea că Revista este în primul rând **dramaturgie**. Revista nu este o alcătuire de numere alăturate, conform unui **scenariu** (oribil cuvânt pentru genul nostru!), mai bine sau mai prost făcut. Dacă pornim de la acest punct de vedere, atunci toate componentele Revistei se vor justifica în înlănțuirea lor. Atunci, sigur că e penibil să vină un cântăreț să interpreteze o melodie fără nici o legătură cu ce-a fost și ce va urma. Sigur că e penibil ca un pretext, un firicel de pretext de trei parale să fie expediat într-un loc și să nu-l mai găsești pe tot parcursul Revistei.

Vreau să vă spun că unul dintre lucrurile care m-au impresionat foarte mult (nu vreau să influențez juriul, pe nimeni nu vreau să influiențez) a fost faptul că pretextul din spectacolul clujean a fost urmărit de la început până la sfârșit, fără să se repete, adăugând permanent elemente noi. În legătură cu faptul că Revista este dramaturgie, aș reaminti o noțiune pe care, din pudoare, noi n-o mai folosim: **muzica de serviciu**. Dragii mei, într-un spectacol **muzica de serviciu** nu înseamnă **femeia de serviciu**, înseamnă **muzica-liant** a întregului spectacol. Și din cauza aceasta e foarte normal ca un compozitor de revistă să fie și dirijorul orchestrei. Marile exemple, cu cele mai bune rezultate, s-au născut din simbioza dintre

www.ziuaconstanta.ro

compozitorul și dirijorul spectacolului de revistă (Ion Vasilescu, H. Mălineanu, Gherase Dendrino, Gelu Solomonescu și alții). Este omul care simte spectacolul de revistă, care îl conduce în fiecare seară și știe cel mai bine ce fel de muzică trebuie în spectacolul de revistă.

Asta nu înseamnă că dacă vine un compozitor din afara teatrului, acesta trebuie respins.

O altă chestiune. Muzica de cuplet parcă încet-încet dispare. Este o meserie specială aceea a compozitorului de cuplete. Sigur că e greu ca spectatorul să iasă din sală fredonând unul din șlagărele lansate. Dar o muzică de cuplet e mai ușor de fredonat la ieșirea din teatru. Eu n-am mai auzit de multă vreme (ultima dată la Veselovski) o muzică din aceea care să-mi „vândă" cupletul foarte bine, pe care s-o rețin o dată cu cupletul, pe care s-o fredonez la sfârșitul spectacolului. E o meserie specială, foarte dificilă. Nu este simplă deloc. Asta nu-i muzică de trei parale! E o muzică importantă! Poate cea mai importantă muzică dintr-o Revistă este **muzica de serviciu**. Pentru că nu poate s-o scrie oricine.

Sunt de acord cu dl. Iofcea și cu alte puncte de vedere care spun că Revista trebuie să promoveze în primul rând muzica românească. Așa este! Am o mare prețuire pentru Freddy Mercury și sunt emoționat când îl ascult, fără să mai am nevoie și de o ilustrație de balet pentru glasul lui. Glasul lui este el însuși un spectacol! În schimb, dacă voi înscena un cântec românesc și-l voi susține cu toate elementele de care e capabilă Revista, va fi mai important decât să-l fac cunoscut pe arhicunoscutul Freddy Mercury. Din acest punct de vedere, cred că trebuie să ne orientăm către muzica românească, dar către una de interes pentru toate straturile publicului: și pentru muzica dansantă și pentru cea nedansantă. Nu e bine să plecăm de la ideea că trebuie să lansăm un singur fel de muzică.

Spectatorii noștri sunt diferiți: din 500 de spectatori cred că avem 500 de feluri de spectatori. Și atunci efortul nostru pentru Revista de viitor este ca muzica, textul, baletul să fie pe placul tuturor specialiștilor noștri în receptare.

N-are nici o importanță că se cântă englezește și nu se cântă în italiană sau spaniolă. Limba engleză e o limbă a viitorului, dar problema e aceeași: nu se cântă românește!

www.ziuaconstanta.ro

Vreau să vă mai spun că, după părerea mea, a dispărut o vedetă a spectacolului de revistă, a dispărut Orchestra! E bine să ne reamintim că orchestra făcea numere senzaționale prin simpla ei prezență. Erau numere de orchestră care ridicau sala în picioare. Am fost din nou fericit să văd într-unul din spectacolele ediției din acest an a Festivalului o astfel de formație, excelentă, care a prezentat un număr prin el însuși deosebit. Este vorba despre Orchestra Teatrului de revistă din Cluj, dirijată de dl. Mihai Porcișanu. Deci, nu publicul este de vină că a dispărut orchestra, ca individualitate a Revistei. Banda de magnetofon, sau noi, cei care am luat banda, am distrus orchestra, înlocuind-o. E mai ieftin, mai comod să montezi un balet pe o bandă, să interpretezi o muzică având negativul în buzunar și, uneori, și pozitivul. Este o păcăleală și specialiștii din sală, în general, se păcălesc și ei. Deși trebuie folosite virtuțile benzii magnetice, se folosesc de regulă servituțile ei.

Cunosc un teatru de primă mărime în țară care nu trebuie să-și asigure nici decorul, nici actorii, nici cortinele. Trebuie să-și asigure benzile! Că dacă-i dispar, teatrul nu mai există! Nu se poate ca un Teatru de Revistă să trăiască prin niște benzi de magnetofon! Nu-i posibil! Aceasta-i tot o problemă a întrebării **Încotro Revista românească**? Mi s-a părut o scenă tristă pentru Revista românească văzând un solist care interpreta acompaniat de negativ, în timp ce orchestranții... stăteau cu gura căscată. Trist, dar Revista românească trece prin criză!

Dumitru LUPU: Am studiat muzica la Pitești (în liceu) și am visat să devin dirijor în frac, dar nu s-a putut. Și atunci am preferat haina de lamé, deci iată-mă dirijorul orchestrei Teatrului **Fantasio**, atașându-mă cu trup și suflet de Revistă. Sigur că prin școala de muzică pe care am început-o în clasa I și am încheiat-o la Conservator, sunt un profesionist. Toate sfaturile dv., domnilor Mălineanu, Sbârcea, Storin, sunt pertinente, dar noi nu avem generația de autori și regizori pe care ați avut-o dumneavoastră. Apoi, à propos de **muzica de serviciu**, dacă regizorul nu cere, noi nu putem face nimic.

Eu nu pot să mă dau mai deștept decât regizorul, el are decizia și răspunderea spectacolului. Noi, muzicienii, suntem

www.ziuaconstanta.ro

niște oameni pregătiți (iertați-mi lipsa de modestie!), care putem face față oricărei cereri din partea autorilor de text și de regie artistică. Degeaba ne pregătim atâția ani de zile! Să-mi fie iertată poziția, dar regizor te faci doar după ce ajungi la liceu și-ți dai seama că ești deștept sau prost. Te faci regizor. Or, noi suntem de mici, de la clasa I, destinați a fi muzicieni, e o teorie a mea și cred că am dreptate. La Revistă, noi muzicienii suntem profesioniști, ceilalți sunt începători. Deși avem înțelegerea de a face ca ei, nu putem realiza ceva deoarece nu ni se solicită. Am nevoie de un coregraf care să-mi spună: hai să facem aceste opt măsuri, hai să facem rubato aici, pianissimo dincolo etc. Azi acest lucru este o iluzie! Între noi și colegii noștri (coregrafi, regizori, textieri) este o bulibășeală care întrece orice închipuire!

Păi, pe dv., d-le Sbârcea, d-le Mălineanu, nu vă mai păcălește nimeni și nimic! Nu poți lua oameni, așa, de pe stradă, să-i faci repede artiști! Este jenant! Astea sunt problemele Revistei românești: pregătirea acestor regizori!

Sunet și tehnologie? Sigur că da! Dacă sunetistul teatrului aude ca un cioban, așa se percepe și în sală! Degeaba fac eu nuanțări dacă el ridică nivelul la foarte tare. Iar tehnologia actuală din teatre nu este o tehnologie digitală, dinamică, în stare să preia dinamica expresiei mele. Degeaba fac eu expresie dacă sunetistul nu simte. Nici un teatru din România nu are un specialist în acest domeniu.

Banda-calculator? Domnilor, nu putem nega apariția benzii, a negativului și tehnologiei de execuție muzicală. Sunt **motive** care nu pot fi realizate decât pe... calculator. Sincronizez calculatorul și orchestrația o s-o fac la anul, la Mamaia, și o să vedeți că merge. Nu putem rămâne la orchestrația clasică!

Ioan TUGEARU: Domnilor, în clipa asta e mult de făcut în țara noastră, încât mie mi se pare că Revista este un lucru extraordinar de serios. Și să știți că nu se face, deocamdată, numai și numai cu bani. Sau cu scuza că nu sunt bani. Sper ca după 17 noiembrie să avem un ministru al culturii care să iubească Arta, pentru că o țară nu poate exista în afara Artei.

Dar trebuie să ne întoarcem la Revista de altădată.

www.ziuaconstanta.ro

Mi-ar plăcea să fac un spectacol de revistă în care să am responsabilități depline. Azi nici un teatru dramatic nu-și mai permite să pună în scenă o piesă fără să aibă un coregraf în colectivul de realizatori. Actorul, scaunul, lumina... totul se mișcă! Suntem la sfârșitul secolului 20, d-le, intrăm în altul, totul e mișcare, totul e o nebunie! Păi la Revistă **asta** trebuie să fie mai mult decât în orice teatru! Dumneavoastră nu vedeți că Maia Morgenstern face **Dama cu camelii** și dansează toată ziua? E o mare actriță, n-ar avea nevoie de asta! Toată lumea în scenă trebuie să se miște. Dar nu coregraful, ci regizorul este elementul principal al spectacolului. Din păcate, mai avem foarte puțini regizori, iar cei tineri trebuie să mai învețe. Mie nu mi-a fost niciodată rușine să mă duc la Oleg Danovski și să stau lângă el (deși montasem atâtea spectacole la Operă!) până în ultimii ani ai vieții lui. Nu e rușine să înveți la orice vârstă!

În aceste zile am simțit un gol imens raportat la regie. Altfel, am văzut o orchestră superbă, care a cântat un **dixy** nemaipomenit, am văzut la teatrul din Cluj un cuplu comic de mare talent. Am văzut și cântăreți, dar n-am văzut regizori!

Și azi se pune problema **valorii**, fără de care nu mai putem exista. Renunțați, dragii mei, la ceea ce nu are valoare. Să știți că nu puteți să faceți niciodată la Pitești un spectacol bun cu astfel de dansatoare! Mi-a fost jenă, erau niște fete care nu aveau ce să caute pe scenă. Dincolo de coregrafia care era foarte, foarte săracă! Nu mi-am închipuit că în 1996 mai poate fi la Revistă un asemenea amatorism! N-am rămas în sală până la sfârșitul spectacolului piteștean, n-am putu suporta, era o insultă la adresa meseriei mele. Îmi pare rău că trebuie să vi-o spun, nu vreau să jignesc pe nimeni, dar e vorba de meseria mea și mă văd obligat să spun ce cred.

Vă rog, controlați-vă echipa de regizori, de coregrafi, alegeți **valoarea**! Știu că dansatorii sunt prost plătiți, dar trebuie descoperiți cei pasionați de meserie, nu funcționarii interesați doar de statul de plată! Trei dansatori, dar să fie buni!

Ana Maria MUNTEANU: Cred că foarte puține teatre din acest festival se pot ridica la un nivel de valoare acceptabil. Și-atunci acel **încotro**? lansat de dl. Storin trebuie plasat și în plan

www.ziuaconstanta.ro

estetic. Am văzut câteva spectacole în cabaretele pariziene care păstrau ideea de **salată-boeuf**, dar o împănau cu o arie de Mozart, cu un tangou argentinian, la modă.

Sunt convinsă că astăzi există o libertate de formule uriașă. Nici pe Boadway nu se mai acceptă aceeași formulă în toate teatrele. Nu știu ce-și dorește acest colocviu, dar festivalul este un mare succes, pentru că există un succes și în diagnosticarea unei crize. Poate punctul de pornire al festivalului nu se mai susține la a V-a ediție. Fiecare ediție ar trebui să aducă un standard, să-și propună să realizeze altceva.

Apoi, s-a discutat despre regizor în absența lui. Un festival este un loc ideal pentru un lobby. De aceea trebuia să fie aici regizorii și producătorii.

Repet, festivalul acesta este foarte important și pentru că aduce în fața publicului frământările teatrelor.

Nicolae MANTU: Aș propune ca acest colocviu anual să aibă loc după ce se termină festivalul, iar membrii juriului să transmită colectivelor teatrelor nu doar sentința concretizată în note și locuri în palmares, ci mai ales observațiile critice asupra neîmplinirilor din spectacolele noastre. Cineva care este premiat se consideră, poate, cel mai bun, fără să-și știe locul în comparație cu ceilalți.

Deci, un dialog între creatori și interpreți, pe de o parte, și juriu, pe de altă parte, ar fi foarte util în meseria noastră. Acum, înaintea deliberării, cei din juriu evită, pe bună dreptate, discutarea la concret a muncii noastre, menținându-se doar la generalități...

S-a vorbit și anul trecut despre **live** și **negativ** și părerile au fost și au rămas împărțite. Eu, la Galați, am eliminat total **negativul**; din acest an, orchestra mea cântă în direct permanent, cu excepția momentelor coregrafice și de proză.

O altă problemă controversată: repertoriul cântăreților și limba în care se cântă. Am încercat și noi să eliminăm piesele cântate în engleză și, cu excepția lui Teddy Munteanu, care interpretează un colaj de cântece grecești (limba greacă fiind limba sa maternă...), ceilalți soliști cântă românește. De altfel, repertoriul

www.ziuaconstanta.ro

soliștilor la noi se schimbă, se înnoiește, într-o oarecare proporție, după o perioadă de timp de la premieră.

Privitor la un moment de virtuozitate al orchestrei (așa cum ne-au oferit colegii de la Cluj), mă gândesc să-l introduc și eu într-o viitoare premieră. Până acum am crezut că nu e bine ca orchestra să rămână singură în scenă.

Ideea de șlagăr într-un spectacol de revistă pare azi depășită. Șlagărul este un cântec care este difuzat puternic și permanent. Șlagărul este definit de public: îl place, îl cere, se cântă! Nu știu dacă o revistă, jucată la două săptămâni, poate să mai producă azi un șlagăr. Mai ales în condițiile în care ne mișcăm precum găina în jurul casei, nu mai avem turnee în țară. Deci, un posibil șlagăr (în aprecierea noastră subiectivă) se lansează, dar - lipsit de difuzare în masă - are șansa să rămână un cântec oarecare.

Ștefan MOȚĂȚĂIANU: Mă bucur că acest Festival a ajuns la ediția a V-a, că a început să fie un adevărat festival și sperăm să aibă o viață lungă. Deva se află din '89 cu teatrul în reparație capitală, am repetat prin cabine câteva numere, dar n-am reușit să închegăm un spectacol de festival. Sperăm ca în 1997 să fim prezenți la Constanța.

Referitor la tema colocviului, aș zice că din punct de vedere muzical teatrul de revistă nu se diferențiază de alte teatre. Se poate face un spectacol de balet cu bandă, un concert cu negativ, dar un spectacol de revistă fără orchestră nu e posibil!

La Deva, le-am arătat soliștilor că e penibil să apară pe scenă cu orchestra în spate și ei să cânte cu **negativ**. Melodia în revista românească a avut de câștigat; și partea **armonică** a progresat. În ultimii ani, pe primul plan a trecut **ritmul**, dar în detrimentul melodiei și al armoniei. E timpul ca noi, profesioniștii din teatrele de revistă, să impunem o linie a muzicii de revistă, prin îmbinarea celor trei elemente indestructibile ale ei: melodia, armonia și ritmul. Ele au cam fost separate în ultima vreme.

Cred că într-un spectacol primele audiții nu trebuie să fie mai mult de două-trei. Astfel cântăreții vor avea posibilitatea să lanseze cel puțin o melodie care să devină șlagăr.

www.ziuaconstanta.ro

Henry MĂLINEANU (concluzii): Este nevoie de colaborarea permanentă dintre autor-compozitor-coregraf și regizor, fără de care nu poate exista un spectacol de calitate. Este nevoie și de un progres muzical, de o modernizare a muzicii spectacolului de revistă.

În materie de orchestrație, nu se poate face o corectă împărțire a celor trei valori (melodie, armonie, ritm). Este în funcție de ce „spune" fiecare cântec, de ce idee poartă și de gradul în care va adera publicul la ideea respectivă. Or, este imposibil să se cânte o melodie tristă, dacă orchestra face o demonstrație de acompaniament în stilul jazz-ului de acum 30 de ani. Ăsta nu e modernism! Și nici nu ajută la nimic!

În încheiere, vă doresc mult succes în slujirea Revistei românești!

Ediția a VI-a
16 - 22 noiembrie 1997

Programul festivalului

Duminică 16 noiembrie,

ora 17,30: Lansarea cărții **Farmecul discret al teatrului de revistă** de Aurel Storin; prezintă: Jean Badea

ora 18,00: Festivitatea de deschidere

TEATRUL FANTASIO CONSTANȚA

AM PIERDUT ULTIMUL TREN!, revistă muzicală în două acte de Florin Pretorian și Dumitru Lupu.

Luni 17 noiembrie,

ora 18,30: TEATRUL **A. DAVILA** PITEȘTI, secția revistă

TOATĂ LUMEA MULȚUMITĂ, revistă de Constantin Zărnescu; scenografia: Lucia Gălan; coregrafia: Stancu Gonț; ; direcția muzicală: Dan Dimitriu; regia artistică: Constantin Zărnescu; în distribuție: George Gentea, Mariana Pop, Mihai

www.ziuaconstanta.ro

Cârlig, Mihaela Popescu, Mihaela Mazilu, Mihai Nistor, Adriana Drugulescu (actori), Constantin Nica, Cristina Neacşu, Mirela Badea, Remus Negoşanu, Liliana Romcescu, Iulia Pupezescu şi Dorin Anastasiu (soliști vocali), Liliana Drugulescu, Mihaela Vâncă (soliste balet), Ionela Chiva, Dana Dumitra, Mariana Voica, Narcisa Mazilu, Ofelia Gentea, Cătălina Căpățână, Adrian State, Petre Samoilă, Orlando Cristescu, Roxin Maricescu (Ansamblul de balet), Emil Ionescu, Aurel Andrei, Toma Teodoreanu, Dan Oprescu, Ionel Dragomir, Dumitru Anton, Valentin Armeanu, Vincențiu Perniu (Orchestra)

Marți 18 noiembrie,

ora 10,00: Sala Muzeului de Artă Constanța
- VERNISAJUL EXPOZIȚIEI ȘTEFAN POPA-POPA'S
- Lansarea cărții de povestiri umoristice **Privighetoarea ciocușă** de Cornel Udrea; prezintă: Ovidiu Dunăreanu

ora 18,30: TEATRUL DE VARIETĂȚI **OLGA CIOLACU** - CHIȘINĂU:
CE RARĂ SĂRBĂTOARE-I VIAȚA!, spectacol de varietăți; scenariu: Valentina Vătavu; coregrafia: Alexandru Voitenco, Tatiana Baiel; scenografia: Igor Lodzeiski; regia artistică: Olga Ciolacu (Artistă Emerită); în distribuție: Olga Ciolacu, Janet Erhan, Anatolie Mârzenco, Dorel Tărnă, Anatol Burlacu, Petru Hădârcă, Gheorghe Urschi, Vitalie Danii, Costel Chermec, George Cioplan (soliști vocali-actori); Aliona Stratan și Andrei Cociorvă (soliști balet), Galina Sulimova, Olga Sula, Daşa Macatova, Natașa Gogu, Olga Caracaș, Ira Stoianova, Daniela Rotari, Tiberiu Seremet (Ansamblul de balet); directorul teatrului: Valentin Bătrânac.

www.ziuaconstanta.ro

Miercuri 19 noiembrie,

ora 18,30: TEATRUL DE REVISTĂ DEVA

REVISTA ÎN TRANZIȚIE, revistă muzicală de Petru Mărilă; scenografia: Ioan Axente Bozeșan; coregrafia: Tică Hanea; direcția muzicală: Ștefan Moțățăianu; regia artistică: Petru Mărilă; în distribuție: Ileana Zanche, Isabela Hașa, Păstorel Vulcu, Cristina Furdui, Zina Romanescu (actori), Cristea Radu, Florin Mureșan, Daniela Ognean, Roxana Olșanschi, Adriana Trif, Liliana Stroe, Mariana Anghel, Irina Soroiu (soliști vocali), Irina Grosz, Margareta Vlad, Carmen Petrea, Liliana Contras, Tuța Bondor, Elena Guga, Marinela Bilavu, Corina Crudu, Mirela Zsok, Lidia Tulbure, Adriana Bodi, Melinda Muradin, Anghel Ionescu, Mihai Feier, Andrei Daruka, Victor Mateescu (Ansamblul de balet), Alexandru Dobondi, Eugen Birtok, Arcadie Zsok, Florin Vlad, Carol Otvos, Cornel Guga, Gavrilă Kasler, Vasile Stănișel, Bela Szots, Ștefan Moțățăianu jr., Iacob Szots (Orchestra)

Joi 20 noiembrie,

ora 18,30: Sala Teatrului METAMORFOZE Constanța

TEATRUL DRAMATIC BAIA MARE, secția revistă

PALAS REVISTA, revistă muzicală de Mihai Maximilian și Vasile Veselovski; decoruri: Bogdan Filip; costume: Mariana Gheorghiu; coregrafia: Papp Zoltan și Livia Tulbure-Gună; dirijori: Nelu Ardusădan și Ioan Nemeș; regia artistică: Mihai Maximilian; în distribuție: Aurora Prodan-Cătană, Paul Talașman, Victoria Blankenberg, Valeriu Doran, Claudiu Pop (actori), Mihaela Pop, Meda Holban, Danda Danci, Dan Cordea, Dorin Griguță, Eugen Petrușca (soliști vocali), Marin Ciucă, Paul Vasile,

www.ziuaconstanta.ro

Rodica Dunca (soliști balet), Dana Toth, Elena Rădulescu, Rusznyac Marta, Diana Bocșa, Dana Șărban, Diana Cardoș, Amalia Fazekaș, Marinela Cordea (Ansamblul de balet), Ioan Nemeș, Ference Mihai, Iuliu Cioca, Cseh Istvan, Mircea Farcău, Vasile Pop, Ioan Baghi (Orchestra).

Vineri 21 noiembrie,

ora 10,00: Sala Muzeului de Artă Constanța:

- Colocviul COREGRAFIA ȘI REGIA SPECTACOLULUI DE REVISTĂ;

moderatori: Constantin Duțu și Aurel Storin.

ora 18,30: TEATRUL DE REVISTĂ **MAJESTIC** PLOIEȘTI **DESCULȚI... ȘI-N PARC!**, show muzical coregrafic de Cornel Udrea; muzica de Viorel Gavrilă și Nelu Danielescu; decoruri: Ovidiu Pascal; costume: arh. Theodora Dinulescu; conducerea muzicală: Viorel Gavrilă; coregrafia și regia artistică: ;Marcela Țimiraș (asistent regie artistică: Mirel Mâneru); în distribuție: Corina Chiriac, Adrian Enache, Nicoleta Niță, Mirel Mâneru, Nicodim Ungureanu, Rodica Alexandru, Mihaela Duțu, Nuami Dinescu, Carmen Stoica, George Capanu (soliști vocali), Aurelian Mirică, Aurel Constantin, Adrian Olaru, Dorel Pătrașcu, Cornel Ștefan, Aurel Atanasiu, Laurențiu Matei, Gigi Soptereanu, Ilie Staniște (Orchestra **Apollo**), Violeta Bădicescu - solistă -, Elena Zincă, Victoria Barbu, Magda Dumitrescu, Larisa Avram, Ioana Olaru, Caroline Gombe, Roxana Bucur, Magdalena Soare, Irina Petre, Ionuț Martin (Baletul **Majestic**; asistent regie balet: Tanți Premac); regia de scenă: Costin Premac.

Sâmbătă 22 noiembrie,

ora 18,30: FESTIVITATEA DE PREMIERE

Spectacol de gală - premieră (în afara concursului)

www.ziuaconstanta.ro

prezentată de Teatrul **Fantasio** Constanța
CAZINO FANTASIO, revistă în două acte de Aurel Storin; muzica de Temistocle Popa, Horia Moculescu, George Marcu și Dumitru Lupu.

Juriul concursului:

Constantin Duțu (președinte), Ion Cristinoiu, Silvia Kerim, Mariana Criș, Aurel Storin, Ștefan Cărăpănceanu, Dana Moraru (membri).

PALMARESUL CONCURSULUI

• Premiul **C. Tănase** - pentru cel mai bun spectacol (în valoare de 5.000.000 lei):

- **DESCULȚI... ȘI-N PARC!** (Teatrul **Majestic** Ploiești);

• Premiul special al juriului (în valoare de 3.000.000 lei):

- **CE RARĂ SĂRBĂTOARE-I VIAȚA!** (Teatrul de varietăți **Olga Ciolacu** Chișinău);

• Premiul **Nicușor Constantinescu** - pentru regia artistică (în valoare de 2.000.000 lei):

- ANDREI MIHALACHE (**Am pierdut ultimul tren!**, Teatrul **Fantasio** Constanța);

• Premiul **Gheorghe Caramanlău** - pentru scenografie (în valoare de 1.000.000 lei):

- arh. THEODORA DINULESCU (costume) și OVIDIU PASCAL (decoruri), pentru scenografia spectacolului **Desculți... și-n parc** (Teatrul **Majestic** Ploiești);

• Premiul **Nicolae Sever** - pentru coregrafie (în valoare de 1.000.000 lei):

- FĂNICĂ LUPU (**Am pierdut ultimul tren!**, Teatrul **Fantasio** Constanța);

• Premiul Sile Dinicu- pentru Orchestră - Dirijor (în valoare de 800.000 lei):

www.ziuaconstanta.ro

- VIOREL GAVRILĂ (Teatrul **Majestic** Ploiești)

• Premiul **Matei Millo** - pentru cel mai bun actor (două premii în valoare de 750.000 lei fiecare):

- PAUL TALAȘMAN (Teatrul dramatic Baia Mare, secția revistă) și NICODIM UNGUREANU (Teatrul **Majestic** Ploiești);

• Premiul **Zizi Șerban** - pentru cea mai bună actriță (în valoare de 750.000 lei fiecare):

- ILEANA PLOSCARU (Teatrul **Fantasio** Constanța) și AURORA PRODAN-CĂTANĂ (Teatrul dramatic Baia Mare, secția revistă)

• Premiul **Aurelian Andreescu** - pentru cel mai bun cântăreț (în valoare de 700.000 lei):

- AURELIAN TEMIȘAN (Teatrul **Majestic** Ploiești)

• Premiul **Doina Badea** - pentru cea mai bună cântăreață (în valoare de 700.000 lei):

- NICOLETA NIȚĂ (Teatrul **Majestic** Ploiești);

• Premiul **Eugen Mirea** - pentru scenetă-cuplet (creație) (în valoare de 800.000 lei):

- MIHAI MAXIMILIAN (Teatrul dramatic Baia Mare, secția revistă)

• Premiul **Ion Vasilescu** - pentru compoziție muzicală (în valoare de 800.000 lei):

- DUMITRU LUPU (**Am pierdut ultimul tren!**, Teatrul **Fantasio** Constanța)

• Premiul pentru cel mai bun balerin (în valoare de 500.000 lei):

- ȘTEFAN GHEORGHIU (Teatrul **Fantasio** Constanța)

www.ziuaconstanta.ro

• Premiul pentru cea mai bună balerină (în valoare de 500.000 lei):

- FRANCISCA OPREA (Teatrul **Fantasio** Constanța)

• Premiul **Alexandru Giugaru** - pentru cele mai bune roluri secundare (în valoare de 400.000 lei fiecare):

- VALERIU DORAN (Teatrul dramatic Baia Mare, secția revistă) și MARIA LUPU (Teatrul **Fantasio** Constanța).

Premii în afara palmaresului, oferite de maestrul Constantin Duțu:

• Premiul pentru pantomimă (în valoare de 1.000.000 lei):

- GEORGE CIOPLAN (Teatrul de varietăți **Olga Ciolacu** Chișinău);

• Premiul pentru umor (în valoare de 800.000 lei):

- CORNEL UDREA (**Desculți... și-n parc**, Teatrul **Majestic** Ploiești);

• Premiul de excelență - pentru organizarea celei de-a VI-a ediții a Festivalului-concurs al teatrelor de revistă (în valoare de 2.000.000 lei fiecare):

- JEAN BADEA și MIHAI SORIN VASILESCU

DOSAR DE PRESĂ

TEATRUL C. TĂNASE REFUZĂ SĂ PARTICIPE!

- Festivalul național al teatrelor de revistă a intrat, se poate spune, în tradiția vieții noastre. Stimate domnule Aurel Storin, ca autor de gen și reprezentant al organizatorilor, de ce, având în vedere larga audiție a genului, s-a ales Constanța și nu București?

- În primul rând cred că „larga audiență" despre care vorbiți nu se poate obține numai la București. În al doilea rând, la Constanța funcționează de patru decenii un excelent teatru de

www.ziuaconstanta.ro

revistă, **Fantasio**. În al treilea rând, ideea acestui festival s-a născut la Constanța, prin urmare copy-right-ul le aparține. Iar în al patrulea rând, Constanța a demonstrat că poate organiza acest festival, că poate pune la dispoziție mijloacele necesare, care nu sunt puține. Festivalul Național al teatrelor de revistă, ediția a VI-a, va avea loc în acest an la Constanța, între 16 - 22 noiembrie, ca în fiecare din anii trecuți.

- De ce a fost aleasă tocmai luna noiembrie?

- Pentru că la 19 noiembrie 1872 a avut loc primul spectacol românesc de revistă, **Apele de la Văcărești**, scris, regizat și interpretat (7 roluri) de către Matei Millo.

- Câte teatre de revistă funcționează astăzi în România și câte dintre acestea vor fi prezente în festival?

- Din cele șapte teatre de revistă câte au mai rămas, cinci vor fi prezente în festival: teatrele din Pitești, Ploiești, Baia Mare, Deva și Constanța. În premieră, în acest an va participa și un teatru particular de divertisment din Chișinău, în frunte cu admirabila interpretă care este Olga Ciolacu. Regulamentul impune prezența în festival numai cu o premieră care a avut loc în actuala stagiune.

- Festivalul are un aer competițional? Ce premii se vor acorda?

- Până la premii, artiștii de revistă au prilejul să se cunoască mai bine și, uneori, să se numere ca să vadă câți au mai rămas... Pe urmă, au prilejul să discute despre profesia lor. În fiecare an se desfășoară un colocviu profesional. Anul acesta se va discuta despre regia și coregrafia spectacolului de revistă. Aceste colocvii sunt singurele manifestări în care cei care discută despre revistă sunt chiar creatorii ei. Apoi, spectacolele prezentate sunt oferite nu numai unui public numeros și, vreau să vă spun, foarte avizat în materie, dar și unui juriu format din regizori, actori, coregrafi, autori, ziariști. Juriul acestui an îl va avea ca președinte pe maestrul Constantin Dușu. Iar premiile care se acordă pentru spectacol, dar și pentru fiecare compartiment al acestuia (regie, actor, actriță, solist, solistă, balet, scenografie etc.) poartă numele unor neuitați creatori ai revistei românești, care - și pe această cale - sunt readuși în memoria publicului.

- Ce doresc organizatorii să demonstreze prin

www.ziuaconstanta.ro

această manifestare anuală?

- Că teatrul de revistă există și supraviețuiește frumos, cu toată concurența lipsită de loialitate și de fair-play a spectacolelor ocazionale, improvizate, cu titluri bombastice sau de o nerușinată vulgaritate care invadează pereții cu afișe. Revista nu înseamnă **șușanea**. Revista este un gen de teatru ușor de privit, dar foarte greu de realizat.

De ce absentează artiștii bucureșteni?

Întrucât din răspunsurile domnului Aurel Storin reiese clar că Teatrul **C. Tănase** nu participă anul acesta la Festival, ne-am adresat muzicologului Vasile Donose, directorul instituției, pentru a afla motivele. Iată-le: 1. Nu există nicăieri în lume, ca la Constanța, un concurs în care laureații ediției precedente să concureze pentru aceleași premii; 2. Nu este posibil să faci, fără compromisuri, o competiție între Alexandru Arșinel, de pildă, și Paul Buță, de pildă, de la Galați; 3. Când în țară există șapte teatre de revistă, este imposibil să organizezi, în fiecare an, câte un concurs redutabil, corect, obiectiv, în care să fie promovat criteriul profesional.

*(Eugen COMARNESCU, **Cronica română**, 13 noiembrie 1997)*

PE DUMITRU LUPU NU-L INTERESEAZĂ PREMIILE!

La Teatrul **Fantasio**, sâmbătă, la ora prânzului, regizorul Andrei Mihalache coordona ultima repetiție a premierei **Am pierdut ultimul tren!**, spectacol care deschide Festivalul Național al teatrelor de revistă din acest an. Într-o scurtă pauză a repetițiilor, compozitorul Dumitru Lupu ne-a acordat un interviu.

- Ce așteaptă compozitorul Dumitru Lupu de la acest festival?

- Festivalul național al teatrelor de revistă este pentru fiecare slujitor al genului o mare sărbătoare, pe care o așteaptă timp de un an. Este pentru prima dată în istoria acestui festival când Teatrul **Fantasio** este prezent cu două premiere. Prima, care va fi

www.ziuaconstanta.ro

prezentată în deschidere, se intitulează **Am pierdut ultimul tren!**, în care eu am compus muzica integral, pe un libret de Florin Pretorian. **Am pierdut ultimul tren!** este a doua încercare, după **Gina comunista**, de a folosi actori, cântăreți, balerini într-un context teatral; nu este un spectacol de revistă, ci mai degrabă un music-hall. Am întâmpinat multe dificultăți în realizarea spectacolului, pentru că a fost o noutate pentru majoritatea actorilor noștri; dar trebuie să înțelegem cu toții că acesta este drumul pe care trebuie să-l urmăm, de a moderniza formatul unui spectacol de divertisment. **Am pierdut ultimul tren!** este acompaniat de orchestra teatrului și cântat **live** în totalitate. Este folosită foarte puțin banda, numai pentru a sugera anumite stări și de a particulariza un moment.

Cea de-a doua premieră a teatrului, **Cazino Fantasio**, se va prezenta în ultima seară a Festivalului, dar în afara concursului. Pe lângă calitatea de dirijor pe care o dețin, sunt, printre ceilalți autori, un pion al spectacolului. Este o încercare deosebită, de o factură și un format special. Încă suntem în faza de repetiții. Am început foarte târziu să lucrăm și acest lucru m-a neliniștit și nemulțumit.

- Vă cunoașteți bine „adversarii" din acest festival?

- Sunt teatre mici, care nu au colective mari, pe măsura celui de la **Fantasio**. Noi suntem datori constănțenilor care au mare încredere în noi. Suntem - o spun cu convingere - vârful de lance în revista românească și sperăm să rămânem așa. Considerându-ne gazde, trebuie să-i primim pe toți cu atenție și respect și să-i recompensăm cu prietenia noastră.

- Credeți că **Fantasio** va ocupa un loc pe podium în acest an?

- Fără a fi fățarnic, nu ne mai interesează. Premiul nostrul cel mai mare este faptul că putem organiza un asemenea festival. De restul se va ocupa juriul, care este format, anul acesta, din personalități din mai multe domenii artistice.

*(Georgiana VOINEAGU, **Cuget liber**, 18 noiembrie 1997)*

FESTIVALUL REVISTEI - prima seară

www.ziuaconstanta.ro

• **Lansare de carte**

În prezența unui public distins, mai întâi a fost lansarea cărții **Farmecul discret al teatrului de revistă** de Aurel Storin. Cunoscând cele mai intime resorturi ale revistei românești, slujind-o cu abnegație și talent, Aurel Storin a dat naștere unei cărți de amintiri, portrete ale marilor slujbași ai Teatruluui **Constantin Tănase** și nu numai. Autorul se numără printre cei care au semnat actul de naștere a Festivalului Național de Revistă, de aceea în cartea sa își fac loc pasaje cu referiri la revista constănțeană.

• **Laude pentru organizatori**

Ion CRISTINOIU, membru al juriului: Faptul că organizatorii au izbutit să ajungă la a șasea ediție, în contextul actual al societății românești, este un efort financiar greu de imaginat. Dacă ei reușesc în continuare să țină sus steagul, merită felicitările și aplauzele noastre. Este un act de cultură, de curaj, care ne demonstrează că cine vrea, poate.

Virgil LUNGU, consilier șef al Inspectoratului județean pentru cultură Constanța: Inspectoratul nostru s-a implicat în realizarea acestei acțiuni culturale din punct de vedere financiar cu suma de 20 de milioane lei. Teatrul **Fantasio** este un teatru cu tradiție, care a obținut de-a lungul timpului multe reușite și nu mă îndoiesc de faptul că, anul acesta, ediția a VI-a se va ridica la cote superioare.

• **Întâlnire cu Ștefan Popa Popa's**

Astăzi, la ora 10, la Muzeul de Artă va avea loc vernisajul expoziției Ștefan Popa-Popa's, urmat de lansarea cărții de povestiri umoristice **Privighetoarea ciocușă** de Cornel Udrea.

Ștefan Popa-Popa's, binecunoscutul caricaturist român, recordman al cărui nume figurează în multe dicționare internaționale, revine la Constanța în festival, prezența sa fiind cotată ca un adevărat eveniment cultural.

*(Georgiana VOINEAGU, **Cuget liber**, 18 noiembrie 1997)*

www.ziuaconstanta.ro

Cel mai rapid caricaturist al lumii la Constanța,
*la **Festivalul Național al Revistei***

„INTRU ÎN OCHII OMULUI ȘI ÎI DESENEZ SUFLETUL“

Plecat la 19 ani din Oltenia, Ștefan Popa-Popa's, cel ce avea să devină primul artist în viață care a avut prilejul să realizeze un set de timbre de lux cu portrete ale sale, avea să intre la Facultatea din Timișoara. Când a ajuns la Paris, președintele UNESCO, dl. Henri Coursager, a înțeles că ceea ce face Popa's depășește granițele artelor plastice, el reușind să deseneze sufletul omului pe hârtie.

„Intru în ochii omului și îi desenez sufletul - ne-a declarat acest super-talent. Când am repetat recordul Guiness Book (cel mai rapid caricaturist al lumii), am avut opt „ventuze“ puse special de medicii francezi, care au demonstrat că este ceva anormal: graficele înregistrate au depășit diagramele. Mi s-a întâmplat ceva, la Bistrița, după ce am desenat circa 200 de portrete. Din fericire, Televiziunea a „prins“ întâmplarea. Dând mâna cu cinci prieteni, i-am... curentat puternic. Probabil că este o încărcare cu un curent negativ, lucru neexplicat deocamdată. Când lucrez, constat că nu am un consum energetic formidabil. Foarte multă lume mi-a pus întrebarea: cum mă încarc? Acesta rămâne un secret al meu...“. (...)

Întrebându-l care este viteza de realizare a unui portret, dl. Popa-Popa's ne-a declarat: „Chiar în timpul desfășurării concursului pentru cel mai rapid caricaturist al lumii, am făcut portretul unui bărbos în 9 secunde, dar media pentru un portret a fost de 20,8 secunde, ceea ce i-a permis unui ziarist francez să scrie că desenez cu patru secunde mai repede decât calculatorul, care „scotea“ în 26 de secunde pe imprimantă o interpretare a caricaturii. Se pare că există o fascinație a procesului meu de lucru. Astfel, președintele companiei **Philipps**, când m-a văzut că desenez, a cerut permisiunea să stea în spatele meu. De altfel, mulți șefi de state au stat în spatele meu când desenam. Cred că li se pare că asistă la un spectacol“.

La Centrul de cultură **Georges Pompidou** din

www.ziuaconstanta.ro

Paris a avut o expoziție pe două nivele ale edificiului; la etajul doi era expus portretul doamnei Madeleine Albright , care atrăgea atenția tuturor turiștilor. „Eu n-am realizat atunci că va avea un asemenea succes. Când a primit portretul la București, d-na Albright a spus că parcă ar fi un personaj negativ dintr-o poveste. Adevărul este că eram supărat pe dânsa, fiind convins că n-am intrat în NATO datorită ei. Or, acest lucru s-a „resimțit".

Se pare că în lucrările sale o trăsătură importantă este umorul ardelenesc; el nu poate fi explicat sau tradus unui străin. Există și atât. De o gerozitate proverbială, Ștefan Popa's a deschis la Timișaora o școală de caricatură, în care are 26 de cursanți din toată Europa. La Timișoara are o tipografie, iar de curând a început lucrările de amenajare a unei expoziții ce va deveni, fără îndoială, celebră în toată lumea. „Francezii obișnuiesc să spună că sunt cel mai bogat om din România, pentru că la fiecare intersecție se găsește câte un **popas** turistic".

Plin de umor și tot timpul spontan și strălucitor, dl. Ștefan Popa-Popa's este un interlocutor extrem de agreabil, dar mai ales un artist nemaiîntâlnit.

*(Bebe DRAIA, **Telegraf**, 20 noiembrie 1997)*

VIAȚA CA O SĂRBĂTOARE FĂRĂ SFÂRȘIT

De puține ori după 1989 ne-a fost dat să vedem un spectacol de revistă jucat cu atâta patimă. Teatrul de varietăți **Olga Ciolacu** ne-a dat o lecție de virtuozitate artistică. Nu există deosebiri între modul de a colaționa materialul scenic între moldovenii de dincolo de Prut și moldovenii timorați din Pitești. Există însă ceva radical. Care ține de ordinul simțirii. Care ține de modul de a te adresa cu respect publicului. Care ține de bogăția interioară. Și nu în cele din urmă, de ideea de viu a unei națiii care a trecut prin grele suferințe istorice și va mai trece.

Am văzut soliști de muzică ușoară care cântă cu inima la vedere, care spun textele de iubire ca și cum ar asista la o operație pe cord deschis. Tânăra interpretă Nelli Ciobanu are o clasă de interpretare care o așează în galeria marilor voci. Vitalie Danii își

www.ziuaconstanta.ro

compune muzica și o cântă cu dezinvoltură. O moldoveancă get-beget, dar cu nume ciudat, Janet Erhan, se mișcă în stil american și cântă cu sufletul tras pe gât ca pe macadamul sunetelor.

Baletul trupei din Chișinău dansează cu o dăruire fantastică. Costumele sunt impecabile, iar membrii trupei nu se cruță la scenă. Doamna Olga Ciolacu a adus la Constanța, cu eforturi inimaginabile, 26 de interpreți. Teatrul din Pitești a venit cu 46 de oameni. Moldovenii din Prutul inimii noastre ne-au făcut să ne sculăm în picioare și să-i aplaudăm minute în șir. Piteștenii țuicii noastre ne-au făcut să ne uităm prostiți unii la alții, întrebându-ne ce căutăm în sala de spectacole.

Un mim extraordinar - l-am numit pe actorul George Cioplan - a venit de la Paris ca să sprijine trupa din Chișinău. Pantomima **O întâmplare în tren** ne-a obligat pe toți să-l aplaudăm ca pe un mare artist.

Când vom vrea să avem la Constanța un mare festival al teatrelor de revistă, va trebui, în mod necesar, să chemăm și trupa moldovenilor de peste Prut. Ne-au dat lecții nu numai de actorie, ci și de datorie civică.

*(Mircea PÂNZARU, **Telegraf**, 20 noiembrie 1997)*

TEATRUL DE VARIETĂȚI OLGA CIOLACU A AVUT UN SUCCES COPLEȘITOR LA PUBLICUL CONSTĂNȚEAN

Spectacolul Teatrului de Varietăți **Olga Ciolacu** din Chișinău a surprins și a plăcut încă din primele minute. Trupa de balet - adevărată!!! - a evoluat sprinten și frumos, într-o coregrafie originală, cu balerine superbe și balerini profesioniști.

Artista emerită Olga Ciolacu, ea însăși remarcabilă pe scenă, a știut, în doar un an de la înființare să formeze o REVISTĂ autentică. Cei trei tineri soliști au impresionat publicul constănțean. Neli Ciobanu, participantă anul trecut la festivalul de la Mamaia, a cules aplauze încă de la primele note; Janet Erhan, o voce drăguță, cu un joc de scenă copleșitor; Vitalie Danii, un compozitor care, devenit interpret de puțin timp, a impresionat profund, mai ales

www.ziuaconstanta.ro

publicul feminin, cu vocea sa răscolitoare.

Momentul de pantomimă realizat de George Cioplan a plăcut enorm spectatorilor, care au chemat mimul la rampă. Petru Hădârcă a obținut un maxim feed-back din partea publicului cu monologul său despre bani (sau despre lipsa lor), referirile la Tănase, în acest context, al unui adevărat spectacol de revistă, nefiind deloc gratuite. Mai târziu, împreună cu Anatol Burlacu, în rolul răzeșului contemporan, a impresionat în secvența **La taifas cu Vodă Ștefan** („Nu mai sunt intelectuali... Dacii au avut cultul morților, bolșevicii - moartea culților!" sau „- Bine că s-a prăbușit comunismul!; - S-a prăbușit, Măria Ta, dar pe comuniști i-a prins afară și au scăpat!").

Pentru noi, românii - puțin dezamăgiți de lipsa generală de reacție a fraților de peste Prut, de păreri pro-imperialiste exprimate de unii mesageri ai lor, ajunși din întâmplare în țara-mamă, și de preferința, chiar și a balerinilor de la Teatrul **Olga Ciolacu** pentru limba rusă în discuțiile intime - au fost surprize toate referirile ironico-satirice sau maliționse la adresa rușilor sau a transnistrienilor. Într-un fel, i-am înțeles și i-am adoptat din nou („Nu-s parale / Pentru școale / Dar ca să mențiii, măi nene, / Pe meleaguri transnistriene / Armate imperiale / Sunt parale!" sau „ - Au promis americanii că vin în țărișoara noastră. - Da, dar n-au venit! Rușii au fost mai serioși: n-au promis, dar mai sunt și astăzi pe aici!").

Ce rară sărbătoare-i viața a fost un succes ametitor și, mai ales, surprinzător. Trebuie să dăm o notă bună decorului, costumelor, luminilor și sonorizării. Se spune însă - nu știm dacă e adevărat - că show-ul a fost făcut pe play-back. Sincer, ne îndoim. Oricum, rezultatul a fost minunat, iar teatrele care urmează în concurs nu se pot plânge de lipsa de concurență.

*(Alina BÂRGĂOANU-VASILIU, **Observator**, 20 noiembrie 1997)*

REVISTA ÎN TRANZIȚIE

- un spectacol tranzitat, artistic neinspirat -

Miercuri, 19 noiembrie, începând cu ora 18,30,

www.ziuaconstanta.ro

la Teatrul **Fantasio** a avut loc al patrulea episod din festival, scena aparținând în această seară Teatrului de revistă din Deva, ce a desfășurat spectacolul **Revista în tranziție**.

Încă de la început s-a sesizat nota gravă, contestatară și... cicălitoare, ce a continuat, sub diferite forme și formule, pe tot parcursul show-lui. Astfel, la cupletul **Cum să mai cred**, Ileana Zanche, ofuscată dar blond protestatară, s-a plâns de lipsurile sociale, de neajunsurile personale, atacând în registru de mahala toate personajele mai importante ale politicului românesc, încheindu-și secvența cu... „n-am bani de-o lumânare". Ceea ce a lipsit din acest cuplet a fost figura de stil, jocul dublului înțeles și... hazul, acel umor sprinten, ce sare din replica vioaie și reclamă aplauze meritate.

Mai departe, după **Quanta na mera** și **Nu mai cred în lacrimi**, cântecele Danielei Ognean, ne-am izbit de un **Buletin de știri**, un scheci făcut pe subiectul televizorului, cu accente hazoase pe alocuri, dar și cu glumițe uzate, ce totuși au mai salvat, pe ici, pe colo, culoarea ternă și jocul actoricesc ușor forțat al momentului artistic. **Bârfitoarele** și **Telefoanele** au fost mai nostime, încântând publicul ce-și dorea să se amuze, să râdă. A urmat un cuplet muzical, în primă audiție, **Bon soir**, ce a fost construit aproape reușit pe o idee bună, Isabela Hasa făcând o Cossete uneori convingătoare, însă prea puțin seducătoare pentru o stea de cabaret.

Mai trist a fost **Interviul emisiunii**, în care Mihai Feier a încercat și nu i-a reușit deloc - dar penibil de **deloc** - un Victor Ciorbea lent în vorbă și gândire. Dincolo de simpatiile sau antipatiile publicului față de premier, acest scheci a fost ieftin, neinteligent și... nu prea aplaudat. O altă secvență ce s-a pretins (degeaba!) umoristică a fost **Sigla**, o clonare artistică, neinspirată și fără efect, a scenetei cu Toma Caragiu și Mircea Diaconu (a elefantului, bursucului și tânărului artist ce-l deranjează și neliniștește cu rimele sale pe director), actorii de la Deva actualizând situația în convorbirea director-lider sindical, pe rimă de partid politic.

În rest, seara spectacolului a răsunat de cântece, unele în engleză (o engleză nestăpânită) și chiar de o melodie populară, interpretată de Mariana Anghel, care a primit aplauze pentru înviorarea sălii și trezirea ei din atipirea provocată de un balet ce s-a

www.ziuaconstanta.ro

desfășurat pe o linie melodică lentă (amintind de Ennio Moriccono). La **Dans spaniol**, s-au rotit pe scenă niște balerini ce nu aveau sângele destul de fierbinte pentru o evoluție dansantă în stil spaniol. Oricum, balerinii din Chișinău sunt un element de comparație ce nu-i avantajează pe cei de la Pitești sau Deva (căci Constanța a dat măsura unui balet profesionist și inteligent imaginat).

Așadar, **Revista în tranziție** a fost un mozaic de cântec (pe alocuri plăcut), de glumă (abundentă în vulgarități ce nu erau necesare) și de un balet ce nu s-a remarcat.

Așa că... și revista teatrului din Deva trece greu și morocănos prin tranziția artistică a spectacolului contemporan.

*(Mirela N. MĂCIUCĂ, **Observator**, 21 noiembrie 1997)*

SUB SEMNUL INTELIGENȚEI RADIOASE A ZEIȚEI PALAS ATENA

Teatrul de revistă din Baia Mare ne-a demonstrat că spectacolul de revistă are capacitatea de a pune sufletul în mișcare. Când actorii joacă cu adevărat, spectatorii simt că inefabilul adevărului se instalează și devine prezent. Har al prezenței, când publicul simte că ceea ce s-a spus pe scenă nu putea să aibă altă formă. Constănțenii s-au întâlnit cu textul unui **monstru sacru** al revistei: Mihai Maximilian. În regia aceluiași Maximilian, spectacolul **Palas Revista** a devenit un recital. Scenetele aveau acea inteligență pe care ne-o dorim pentru toate teatrele de revistă din țară.

Actorul Paul Talașman transmite uluitor, fie cu seriozitate macabră în rolul groparului, fie cu mândrie ciobănească în sceneta **Găina**. E secondat cu brio de interpreții Aurora Prodan-Cătană, de Victoria Blankenberg, de Valeriu Doran și Claudiu Pop.

Baletul este, în sfârșit, compus din fete frumoase și tinere, care știu să danseze. Orchestra, deși redusă, sună redutabil, iar sunetul a fost impecabil.

Revista Teatrului din Baia Mare, scrisă de Vasile Veselovski și Mihai Maximilian, în regia celui din urmă, ne-a demonstrat că se poate, că în țara haosului vesel mai poate exista un punct din care lumea nu se vede cu picioarele în sus.

www.ziuaconstanta.ro

*(Mircea PÂNZARU, **Telegraf**, 22 - 23 noiembrie 1997)*

PALAS REVISTA - rază de zâmbet maramureşean

Joi, 20 noiembrie, în cadrul Festivalului Naţional al teatrulor de revistă, Teatrul dramatic din Baia Mare, secţia revistă, a prezentat (sala Teatrului dramatic din Constanţa fiind pentru prima oară gazdă a unui astfel de spectacol) show-ul **Palas Revista**, o aventură de scenariu, coregrafie, muzică şi haz, bine dimensionate şi elegant ambalate.

Ca într-un palat al distracţiilor (şi nu al chelfănelii), actorii, cântăreţii şi balerinii au evoluat cu o bună cunoaştere a scenei, într-un ritm uşor alert şi bine potrivit.

Secvenţa **Miss Revista** a făcut o deschidere frumoasă, apariţia Aurorei Prodan - cu luminiţe sclipitoare pe cap - fiind o măsură a calităţii artistice cuprinse în show. La fel de nostim şi bine primit de public a fost şi **Groparul**, monologul lui Paul Talaşman. În baletul **Tezaurul**, am găsit o istorie trist-erotică în paşi de dans, Rodica Dunca dând dovadă de o mare flexibilitate. O încântare muzicală a fost oferită de Meda Hoban (cu piesa **Spune-mi**), o apariţie interesantă prin costumaţia inspirată, excentrică, potrivită decorului.

Hohote de râs şi aplauze au însoţit **Întâlnirea** lui Valeriu Doran, într-o scenetă plină de insinuări, nuanţe, de figuri de stil, aluzii ghiduşe, toate fiind semnate în cheia subtilităţii şi a umorului dezinvolt, aparent nevinovat. O altă secvenţă remarcabilă este **Găina**, qui-pro-quo, o provocare la haz, fără drept de replică. Paul Talaşman, expresiv, Aurora Prodan, inspirată şi Claudiu Pop, rotund-chicotitor, au reuşit o combinaţie hilară, desfăşurată pe arhitectura confuziei găină-pasăre, Găina - culme muntoasă.

A existat însă şi un moment de factură melodramatică, **Lecţia de geografie**, cu Victoria Blankenberg, care a amintit de sufletele tinerilor uitate-n cruci, în zilele de 21-22 decembrie '89.

Muzica frumoasă şi sentimentală a fost dăruită de duetul Meda Hoban şi Dan Cordea, cu melodia **Dragostea mea** (repertoriul internaţional). Dar nici baletul **Can-Can** nu a rămas fără aplauze.

www.ziuaconstanta.ro

O altă parte de sunet și zâmbet s-a conturat în **Balul bufonilor**, o participare a întregului colectiv artistic, în pas de dans și glume-artificii („L-am trimis pe bărbatul meu, acum o săptămână să cumpere o pâine și n-a mai venit; ce să fac?" - Păi, fă o mămăligă, dragă!").

În încheiere, amintim că spectacolul **Palas Revista** aparține lui Mihai Maximilian și Vasile Veselovski, ceea ce motivează calitatea textului și a muzicii. O notă deosebită a fost dată și de decorurile ce poartă semnătura lui Bogdan Filip, dar - în mod anume - remarcăm costumele create de Mariana Gheorghiu și mișcarea ușoară, vioaie, a fetelor din trupa de balet.

Iată, așadar, că în lumea festivalului teatrelor de revistă, în concursul talentelor, s-a mai ivit o rază de surâs maramureșean, posibilă pretendentă la trofeu și la afirmarea națională.

*(Mirela N. MĂCIUCĂ, **Observator**, 22-23 noiembrie 1997)*

Marcela Țimiraș: „NOI AM SPART TIPARELE ȘI AM TRANSFORMAT SPECTACOLUL DE REVISTĂ"

Aseară, la **Fantasio**, spectatorii constănțeni au aplaudat revista **Desculți... și-n parc** a Teatrului de revistă **Majestic** din Ploiești. Cu puțin înainte de ultima reprezentație, am abordat-o pe regizoarea și coregrafa show-ului.

- Marcela Țimiraș, spuneți-ne câte ceva despre dumneavoastră...

- Sunt din Buzău, am terminat Liceul de coregrafie din București, am stat trei ani în Buzău, la Școala populară de artă, mi-am luat definitivatul în învățământ și apoi m-au luat la Ploiești (aveam 21 de ani), ca maestru coregraf.

- Dansați?

- Doar de plăcere, dansez cu fetele, coregrafia se face și prin modul în care le arăți, le indici ceea ce au de făcut. Dar n-am dansat pe o scenă în spectacol.

- Cum va fi spectacolul din seara aceasta?

- O surpriză, este altfel decât celelalte spectacole

www.ziuaconstanta.ro

din concurs. Noi am spart tiparele, am transformat acest gen în spectacol. Avem o echipă tânără, ne ancorăm în tipul de spectacol cerut de tineri. Astfel, am renunțat la cuplete muzicale, lucrăm pe alt stil, folosim mult baletul, dar nu ca decor, el creează o atmosferă necesară soliștilor.

- Ce echipă aveți?

- Una foarte bună, cu Viorel Gavrilă ce semnează muzica, Bobi Dinulescu la costume (sunt superbe!), cu Pascal Ovidiu la decoruri (de 6 ani, el ne asigură decorul). Această echipă bună, după primul succes n-a mai fost modificată, s-a mers cu aceiași oameni. Cel mai nou în echipă e Cornel Udrea, ceea ce ne dă și mai multă forță. Sperăm că aceasta de acum e formula ideală.

- Cum a fost colaborarea cu Cornel Udrea?

- Foarte bună, deși el n-a mai lucrat cu noi niciodată, nu ne-a văzut. Scenaristul are cele mai mari emoții pentru această seară. Ne-a dat textul, nu prea știe cum l-am modelat noi și n-a venit nici la repetiții, căci noi i-am zis că e mai bine să stea acasă, să ne țină pumnii și deseară... să ne vedem cu toții.

- Îi aveți în distribuție pe Aurelian Temișan, Adrian Enache, Corina Chiriac. Cum ați lucrat cu ei? Au capricii, au fost tratați altfel?

- Capricii au avut la început, căci erau vedete și credeau că fără ei nu se poate face un spectacol, dar acest lucru s-a rezolvat și a fost un dublu câștig, pentru noi - în spectacol, pentru ei - ca soliști. Puțin mai dificil a fost cu Corina Chiriac, care are o carieră serioasă în spate, cu dumneaei se lucrează puțin mai greu, dar sper să-i demonstrăm, în spectacolul nostru, că o echipă bună face mult mai mult decât o vedetă. Noi trebuie să ne ridicăm la nivelul vedetei și ea să se ridice la nivelul acestei echipe... asta e cheia succesului nostru.

- Ce înseamnă pentru dumneavoastră spectacolul de revistă?

- Un motiv de delectare, de destindere pentru spectatori. Noi, realizatorii, vrem să fie ceva frumos, lucrat în curățenie, cu o anumită ironie, fără mizerii și vulgarități. Deși... se râde și la vulgar și este un râs prost. Eu cred că trebuie să ridicăm

www.ziuaconstanta.ro

spectatorul la nivelul nostru, nu să ne coborâm noi la nivelul lui. Susele la care - din păcate - iau parte și artiști de vârf ai Revistei românești au stricat mult publicului. Noi n-am venit cu lucruri urâte, de aceea avem succes.

- Cum este publicul constănțean?

- Aici este un public bun, față de publicul ploieștean, care-i snob și rău pentru noi ca artiști.

- Ce părere aveți despre faimă, celebritate?

- O părere proastă. Înainte de revoluție, în TVR nu puteam intra decât limitat, căci eu făceam dans modern, contemporan. Acum, deși am așteptat o colaborare, nu s-a făcut nimic. Am luat multe premii și am fost apreciată, dar nu se știe prea mult despre mine. Mi-ar plăcea să pot avea o televiziune a mea și să fac numai show-uri săptămânale, cu vedete, fără atâta politică și filme. Chiar și la TVR au rămas aceiași oameni, care fac lucruri proaste. Eu rămân în umbră. Pentru că nu am Facultatea de regie, sunt un intrus în această tagmă, deși spectacolele mele sunt bune, apreciate, am câștigat de patru ori premiul **C. Tănase**.

- Vreo amintire urâtă din TVR?

- Atunci când am colaborat cu Aurora Andronache a fost greu, dificil, în condiții proaste. Era, parcă, acel revelion din '95, când s-a folosit trupa **Majestic**, dar... s-a filmat din unghiuri ce anulau ideea dansului, muzica era tăiată și împărțită prost, se anula concepția coregrafică. A semănat cu un sabotaj.

- În încheiere, un gând.

- Am venit cu mare plăcere la acest festival, care este un eveniment artistic important, dar m-a mirat absența televiziunilor naționale. Totul se petrece aici, pe plan local.

(Alina BÂRGĂOANU-VASILIU, Mirela N. MACIUCĂ,
***Observator**, 22-23 noiembrie 1997)*

CU O REGIE, O COREGRAFIE ȘI O DISTRIBUȚIE DE EXCEPȚIE,
MAJESTICUL DIN PLOIEȘTI A LUAT CREMA!

www.ziuaconstanta.ro

Sâmbătă seara s-au decernat foarte multe premii. Întreaga festivitate de premiere a durat mai mult de o oră și a mulțumit aproape pe toată lumea.

Cu un spectacol minunat, intrat ultimul în concurs, dar aplaudat atât de public cât și de specialiști, Teatrul de revistă **Majestic** din Ploiești a adunat nu mai puțin de șase premii, împlinind așteptările regizoarei Marcela Țimiraș, care s-a dovedit, încă o dată, a fi o adevărată valoare pentru teatrul de revistă românesc (...)

A fost, într-adevăr, un succes meritat. Ochiul spectatorului a fost impresionat, în primul rând de scenografie și de costumele de vis, apoi de o gândire coregrafică ingenioasă și de un corp de balet talentat, sincronizat, bine instruit. Cele patru anotimpuri care au trecut peste parcul scenei ne-au introdus în atmosfera spectacolului. Ultimul, iarna, a adus fericire spectatorilor, căci în sală începuse să miroasă a Crăciun. (...)

Din păcate, textul nu a fost pe cât de bun ne-am fi așteptat de la Cornel Udrea, un umorist de excepție. În schimb, cu o revenire spectaculoasă pe scena Revistei, cu un **look** minunat la cei 55 de ani ai săi, cu o fustă foarte, foarte mini, Corina Chiriac a avut un răsunător succes. (...)

*(Alina BÂRGĂOANU-VASILIU, **Observator**, 24 noiembrie 1997)*

FESTIVALUL TEATRELOR DE REVISTĂ ȘI-A DESEMNAT CÂȘTIGĂTORII

Sâmbătă seara se încheie la Constanța cea de-a șasea ediție a Festivalului-concurs al teatrelor de revistă, produs de Teatrul **Fantasio**. Un juriu compus din compozitorul Ion Cristinoiu, scriitorii Silvia Kerim și Aurel Storin, pictorul-scenograf Dana Moraru, Mariana Criș, redactor la revista **Rampa** și muzicologul Ștefan Cărăpăceanu, juriu prezidat de maestrul de balet Constantin Duțu (și nicidecum de un regizor de teatru, cum mi s-ar părea normal), a decis în unanimitate (subliniez!) că spectacolul **Desculți... și-n parc** de la Teatrul **Majestic** din Ploiești ar fi fost cel mai bun din cele șase vizionate, oferindu-i premiul **Constantin Tănase**.

Din păcate, spectacolul ploieștenilor nu a dovedit

www.ziuaconstanta.ro

nici coerență, nici faptul că a beneficiat de contribuția vreunui regizor. Nu era decât o înșiruire de glume vulgare și absolut lipsite de umor ale textierului Cornel Udrea, și de recitaluri ale unor vedete de muzică ușoară, ca Aurelian Temișan (care a obținut, de altfel, premiul pentru cel mai bun cântăreț), Adrian Enache sau, mai rău, Corina Chiriac.

Un exemplu de spectacol de calitate, salutat pe măsură și de public, a fost **Palas Revista**, al secției de revistă a Teatrului dramatic din Baia Mare. Mi s-a părut cel mai aproape de spiritul festivalului, mai ales că avea și un fir director clar. Regia, scenografia, costumele, luminile și interpretarea actoricească au făcut un tot unitar, concurând la realizarea unui spectacol de mare clasă. Juriul a acordat doar Aurorei Prodan-Cătană premiul pentru cea mai bună actriță, decernat ex-aequo Ilenei Ploscaru de la Teatrul **Fantasio**. Marele nedreptățit al ediției trecute, Paul Talașman, de la teatrul băimărean, a fost recunoscut drept cel mai bun actor. Colegul său de premiu, ploieșteanul Nicodim Ungureanu, mi s-a părut lipsit de valoare actoricească.

Premiul special al juriului a revenit Teatrului **Olga Ciolacu** din Chișinău, care a impresionat prin excelenta sa trupă de balet. (...) Micile mizerii de culise au reușit să ne iasă din minte pret de câteva ore, cât a durat excelentul spectacol **Cazino Fantazio**.

*(Gabriela MĂRGIESCU, **Curentul**, 25 noiembrie 1997)*

ARTĂ ȘI STUPIDITATE

Încheiată sâmbătă noaptea, la Constanța, a șasea ediție a Festivalului teatrelor de revistă din România și-a dovedit funcția de aparat de măsură a performanțelor și a minusurilor genului, dar și, din nefericire, a moravurilor de culise. Am mai spus și anul trecut: excelenta organizare girată de Teatrul **Fantasio**, de directorul acestuia, actorul Mihai Sorin Vasilescu, munca stimabilă a teatrelor invitate (încercând să acopere întreaga plajă românească a genului), alunecă în spațiul călduț al ploii de premii. În binegânditul program de sală, datorat secretarului literar Jean Badea, erau nominalizate 16 premii. La numărătoarea finală, au mai apărut două ex-aequo și un dar de consolare numit **premiu special al juriului**. Dacă adăugăm

www.ziuaconstanta.ro

seturile de diplome oferite de către teatrul gazdă, de Constantin Duțu, Teșu Solomovici și televiziunea locală MTC, suma trebuie că se ridică, undeva, pe la 50 de premii, expediind în ceață orice principiu axiologic. Orice încercare de a vi le face cunoscute integral s-ar lovi de limitele firești ale spațiului tipografic.

În orice caz, premiile acordate direct de juriu s-au împărțit după cum urmează: 8 la Teatrul **Fantasio**, 6 la Teatrul **Majestic** din Ploiești, 4 la Teatrul dramatic din Baia Mare, secția revistă și o consolare inventată pentru Teatrul de varietăți **Olga Ciolacu** din Chișinău. Sigur, premiile puteau reveni toate unui singur teatru. E foarte bine - menționez că nu am putut urmări decât ultimele trei zile ale festivalului - dacă, așa cum am înțeles, teatrele din Pitești și Deva au fost lăsate deoparte din cauza prezentării unor subproducții. E foarte rău însă când juriul e în așa fel conceput, din motive de evident interes financiar, încât gustul președintelui său poate greva asupra opiniilor celorlalți până acolo încât, aflăm din procesul-verbal al stabilirii premiilor, să se realizeze „unanimitatea", și asta la 19 premii! Să fi fost membrii juriului xeroxați? ...

Nenorocirea face ca, prin acordarea premiului pentru cel mai bun spectacol tocmai productului de la **Majesticul** prahovean, toate celelalte premii să fie puse sub stigmatul îndoielii, și mă refer aici chiar și la unele distincții care chiar meritau să onoreze artiști de la Ploiești. Fiindcă, desigur, Nicoleta Niță și Aurelian Temișan sunt soliști excelenți, care își merită cu prisosință distincțiile. Dar numai ei! ...

Nimeni din juriu nu pare să fi înțeles că esențial e a vedea în ce măsură lucrurile din scenă depășesc tentația aprigă a șușanelei în favoarea construcției spectacolului. Dacă și anul acesta, ca anul trecut, Andrei Mihalache, de la Constanța, a dovedit că spectacolul gazdelor beneficiază de ochiul limpede al regizorului, atunci premiul său pentru cea mai bună regie e pe deplin meritat.

Din ceea ce am văzut personal (concurenții din start ai gazdelor, Ploiești și Baia Mare), numai în Maramureș se mai știe face regie. Adică spectacol. Asta se vede și în echipele de construcție a spectacolelor cu care lucrează. Cheia stă în conversația permanentă dintre scenografie și lumini, în care textul se dezvoltă

www.ziuaconstanta.ro

grație unor actori inspirați: Paul Talașman, Aurora Prodan-Cătană, Valeriu Doran, Claudiu Pop, Victoria Blankenberg. Baletul efectiv e însoțit de un adevărat balet al decorului, făcut din imense și ironice tablouri cu personaje medievale, asimilând chipurile actorilor. Extraordinar de puternicele momente, ca text umoristic, interpretare și partitură scenografică, precum **Groparul**, **Întâlnirea**, **Papură Vodă**, **Găina**, sunt supuse unui contrapunct de mare finețe, **Ionescu Adrian lipsește**. Adăugând vocile Medei Hoban, ale lui Dan Cordea și Dorin Griguță, dar și „cârligele" regizorale de la „semnătura" finală a trupei la delirul **Balul Bufonilor**, sau la insertul **Horei Unirii** pe o secvență complet neortodoxă ș.a.m.d., spectacolul băimărean e o lecție asupra modalității de a extrage revista către categoria spectacolului, pe acolo pe unde nu se mai trece cu priviri disprețuitoare.

Nu mai puțin interesant **Cazino Fantasio** al gazdelor, prezentat în afara concursului, sub bagheta lui Aurel Storin. Scenografia de sărbătoare pentru o falsă uitare a grijilor, propusă de Gina Tărășescu-Jianu, coregrafia lui Fănică Lupu și orchestra celuilalt Lupu, Dumitru, creează atmosfera necesară unei priviri à la Tănase, cu versurile zâmbitoare ale lui A. Storin, căruia „îi plânge râsul de necaz", ridicând statui lui Bulă și umorului fără de care nu mai avem nici un rost, cu prestațiile actoricești din nou de mare ținută și ingeniozitate ale lui Florin Zăncescu (responsabilul contrapunctului), ale Mirelei Pană (**Dreptul la umor**), Mariei Lupu (**Invitație la teatru**), separat ori împreună, ca în binegândita **Of, reforma**, cu muzica (iarăși, pregnantă, Mirela Pană, de o mare disponibilitate a schimbării registrelor) semnată de obișnuiți ai genului, dar și de un element surpriză - George Marcu -, **Cazino Fantasio** e varianta de start pentru performanța revistei.

Și, pentru a nu văduvi de motivație contramodelul produs de Ploiești: text vulgar până la mizerie, atunci când gluma ieftină lovește până și veteranii de război, text semnat, ca să se știe, C. Udrea; A. Enache, caracterizat prin continuul pocnit din degetele mâinii stângi, o combinație Viorel Gavrilă - Corina Chiriac (proaspăta achiziție a teatrului), de un penibil infantilism; cel mai bun actor al Ploieștilor revuistici, Nicodim Ungureanu, care vorbește inteligibil

www.ziuaconstanta.ro

doar cu ajutorul microfonului; excesul de microfoane la purtător; o debutantă care strică singurul text admisibil, **Confesiuni în parc**. Din fericire există baletul **Majestic**, Nicoleta Niță, Monica Mândrescu și Aurelian Temișan.

Eu cred că și așa, cu toate ale genului, de la valoare la șușă, festivalul își câștigă pariul, iar Constanța marchează un eveniment de care trebuie să se țină seamă. Nu există arte minore - nu-i așa? -, ci doar artă și stupiditate. Mai multă grijă pentru stabilitatea juriului, uitând „vremurile și patimile", cred că persistă să fie unica problemă a acestui festival, de care sperăm să mai vorbim și la edițiile viitoare.

*(Doru MAREȘ, **Cotidianul**, 24 noiembrie 1997)*

REVISTA ÎNTRE STILUL BORDO ȘI STILUL BORDEL

La câteva zile după ce Festivalul teatrelor de revistă s-a încheiat, memoria noastră a depășit imaginea halucinantă a trupurilor îmbrăcate cu paiete și regăsește, cu destulă greutate, tonul **cool**. Gazetari impenitenți, după fiecare spectacol ne-am apropiat de actori și i-am întrebat. Deși, uneori, le-am rupt sticla de la gură, alteori au trebuit să înghită repede, pe nemestecate, toți ne-au răspuns cu o grație și o bunătate nedisimulată. Paul Talașman, acest **vibrato** al Teatrului din Baia Mare, este cutremurător când vorbește despre meseria de actor. Simți că nu sunt cuvinte de complezență, că sufletul unui om bate fierbinte în spatele frazelor. După 900 km, cu numai două ore de somn, Revista din Baia Mare intra în scenă. Și numai ei știau câtă oboseală adunaseră în oase și cât de mult îi costa să se miște cu dezinvoltură. Abia după spectacol, văzându-le figurile răvășite, realizam cât efort uluitor a însemnat apariția la scenă. Paul Talașman râde: „M-am născut tulcean și am devenit băimărean. Sunt mai ardelean, puiule, decât toți de acolo!".

Cel care motivează revistele din Baia Mare este cunoscutul regizor și textier Mihai Maximilian. Este un om care aparține unei lumi pe care noi n-o cunoaștem. O lume a nobleței, a distincției, a șarmului. O lume pe care trebuie s-o reinventăm. Dl.

www.ziuaconstanta.ro

Maximilian recunoaște că face parte din cea de-a treia generație de circari ai râsului. Circari gentilomi, care știu să dea savoare cuvântului de spirit, știu să-l mânuiască precum o floretă care punctează elegant ținta. S-a întâlnit cu Stela Popescu pentru că nu se putea altfel. De 25 de ani duc împreună jugul de flori al unei căsnicii perfecte. El scrie și regizează, ea cântă, dansează și **spune** pe textele domniei sale. În timpul interviului a sunat d-na Stela Popescu. Vroia să știe, și cu un gest elegant, dl. Maximilian mi-a încredințăt telefonul. Era înduioșătoare grija doamnei nu atât pentru omul Maximilian cât pentru destinul artistic al celui pe care și l-a dorit alături ca soț. Doi nobili ai umorului, care ne-au făcut și ne fac să râdem, uneori cu sughițuri, alteori cu lacrimi. Ei sunt dintre aceia care practică cunoașterea adevărului în sensul grecesc: ALETHEIA - ceea ce nu poate fi uitat. Ochii d-lui Maximilian te privesc cu înțelepciunea celui care nu gândește ca un muritor, ci recunoaște în jur divinul. Și se milostivește de toate.

Am aplaudat spectacolul **Ce rară sărbătoare-i viața!** al basarabenilor din România, care vin să ne spună cu o demnitate firească, cu o noblețe străveche, că sunt ai noștri și că nu trădează la scenă, indiferent câte cizme le-au călcat pe grai și pe grumaz. Doamna Olga Ciolacu este promotoarea unui teatru de varietăți, unde fiecare moment este ridicat, prin virtuțile actoricești, la o stare de incandescență. Dânsa știe cum va convinge conștiințele oficialilor moldoveni, obligându-i să râdă la un festival al teatrelor de revistă românești. O cred, pentru că are atâta limpezime în ochi și atâta hotărâre în glas, încât greutățile inimaginabile vor fi depășite. Va fi festival la Chișinău!

Actorul George Cioplan a venit de la Paris ca să ne bucure pe noi, constănțenii. A făcut singur acrobație. După care a făcut Institutul de Teatru din Chișinău. Îndrăgostit de pantomimă, de această artă esențială care comunică gestual, a terminat și cursurile Institutului de Mișcare și Pantomimă din Kiev. Îl cunoaște pe Dan Puric și-l respectă ca pe un mare artist. Chiar și pe Mihai Mălaimare.

Cu memoria noastră efectivă îi strângem pe toți acești mari artiști de-a dreapta vieții noastre. Când ghețarii tranziției se vor prăbuși peste noi, amintirea lor ne va da curaj. Curajul de a

www.ziuaconstanta.ro

crede că se poate trăi când ai de partea ta umorul și demnitatea de a fi român.

Teatrul din Pitești a venit cu o revistă în două acte, realizată de Constantin Zărnescu. Lăsăm de o parte faptul că actorii de proză rosteau cupletele cu o voce de gropar. Dar fetele din balet erau sleampete și dansau ca pe ogor. Pentru ele, scena de la **Fantasio** era ca brazda de sub plug. Ceea ce reușeau să producă în noi, spectatorii, era o stare de turbulență. Nu știam: să le plângem de milă sau să le huiduim. Am ales calea de mijloc și am rămas în sală, bătuți de cuvinte ca de grindină. O solistă durdulie, care suflase în sobă și uitase să se mai spele, cânta ceva despre mama ei, ca să n-o mai părăsească („Hai, spune-mi că mă iubești și-ai vrea să vezi că eu sunt în sfârșit ceea ce ți-ai dorit"). Chiar mamă să fii, ce vedeai pe scenă îți lăsa un gust amar și o nostalgie presantă la „lingurică". Ceea ce ne-a mai liniștit a fost dorința de stricnină a majorității ansamblului. Dacă o vor bea pe îndelete, pe la casele lor, este foarte posibil ca la anul să nu ne mai tulbure conștiințele.

Peste ei, în sensul de mai jos, mai în vale, sunt actorii Teatrului de revistă din Deva. La textele scrise de Petru Mărilă, din zona necomestibilă a vocabularului, se adăuga umorul de cimitir al interpreților. Fetele din balet păreau alese după principiul sovietic: cea mai bună din sovhoz. Nu numai că atârnau pieile pe ele, dar practicau un dans economic, în care ceea ce se schimba era surâsul. Dacă trebuia să întindă piciorul, surâdeau. Dacă trebuia să ridice mâna, închideau gura. Solistele de muzică ușoară și-au ales texte superbe pentru cântecele lor. După ce îi spunea iubitului cu lux de amănunte cât de mult l-a înșelat, gurista adăuga: „Eu n-am știut că într-o zi io voi pleca". Firește. Atâta inocență nu mai aflăm decât în filmele vietnameze. Existau în aceste texte și observații psihanalitice: „Am rămas cu orgoliul meu rănit". După cum vă dați seama, observație de mare finețe psihologică. Una dintre interprete își dorea, în chip logic, să fie artistă, nu farfuză. Reușea mai bine în cea de-a doua ipostază.

Un festival serios al teatrelor de revistă ar trebui să excludă din capul locului decalajele uriașe între premiul de aur și premiul de tinichea.

*(Mircea PÂNZARU, **Telegraf**, 1 - 2 decembrie 1997)*

www.ziuaconstanta.ro

Ecouri

INTERVIU CU SCENOGRAFA DANA MORARU (de la Televiziunea Română)

O persoană deosebit de agreabilă, o scenografă extrem de pasionată și sinceră, d-na Dana Moraru, cea care a avut un merit important în realizarea modernei și inspiratei scenografii a Festivalului **Mamaia '97**, a fost membru în comisia de jurizare a Festivalului Național al teatrelor de revistă, ediția a VI-a. În ultima seară a Festivalului a avut amabilitatea să ne răspundă la câteva întrebări.

- Cum apreciați calitatea spectacolelor din Festival?

- Este normal ca scenografia să susțină regia: într-un fel, scenografia impune regia și invers. Deci este o corelație. În funcție de propunerea regizorului se ivește și decorul. În spectacolul Teatrului **Fantasio**, din prima seară, am văzut un decor teatral, iar spectacolul a fost foarte serios, lăsând în urma sa o tristețe. Sigur, facem haz de necaz, dar acolo hazul era puțin mai jos, cam dramatic pentru o revistă. Altfel, a fost un spectacol foarte bine ținut în mână de regizor, care a luat și premiul, obiectiv, bine meritat. Serile a doua și a treia nu sunt de luat în seamă din punct de vedere scenografic. După cele două seri de zero absolut, Chișinăul a venit cu o variantă de decor interesantă, dar care nu era dusă până la capăt. Spun asta pentru ca să se înțeleagă de ce a luat Ploieștiul, pentru că se face o comparație cu Baia Mare.

Ploieștiul a fost strălucitor, iar din punctul meu de vedere nu cred că cineva poate întreba de ce a luat Ploieștiul premiul pentru scenografie și nu Baia Mare. Teatrul din Baia Mare a avut un decor supărat, cum spuneam eu. Ne aflam într-o sală, în holul unui palat, cu bunăvoință considerat astfel, căci se voia fastuos, dar nu avea strălucire. Costumele erau bine făcute, era chiar o idee, dar - în clipa în care ești obligat să faci comparații cu un altul și ții cont că te afli în fața unui spectacol de revistă - atunci în mod sigur au prioritate cele care urmăresc linia temei propuse.

www.ziuaconstanta.ro

Costumele teatrului din Baia Mare au fost interesante; această trupă a venit cu acest joc de blake light și cu costume luminiscente, de efect, dar, - în seara următoare - a apărut Ploieștiul cu costume impecabile ce se înscriau în linia revistei. E drept, mi-a plăcut Baia Mare pentru sceneta **Întâlnirea cu pescarul**. Eu plec de aici, cu aceasta am rămas și cu monologul **Găina**, al lui Paul Talașman. (...)

*(Bebe DRAIA, **Telegraf**, 1 -2 decembrie 1997)*

REVISTA LA SFÂRȘIT DE MILENIU

Dacă ar fi să întocmim o fișă de observație a acestei ediții a festivalului constănțean, aceasta ar semăna cu o sinusoidă. De ce? Pentru că în cele șase zile de concurs s-au prezentat teatre cu prestații artistice diferite. De la spectacolul care propune un mod nou de abordare a genului, mai cerebral, cu note grave (**Am pierdut ultimul tren!**), la cel în care proliferează kitsch-ul (**Toată lumea mulțumită** și **Revista în tranziție**), de la spectacolul unitar, cu o scenografie interesantă și o coregrafie bine dirijată, dar fără să emoționeze (**Palas Revista**), la cel de varietăți, bine construit, cu o scenografie de zile mari, cu un text și o muzică făcute de profesioniști (**Desculți... și-n parc**).

Însă, dincolo de această prezentare sumară a spectacolelor, se cuvin câteva marginalii asupra situației în care se află spectacolul românesc de revistă la sfârșit de mileniu, subiect dezbătut, de altminteri, și în cadrul colocviului desfășurat la Muzeul de Artă din Constanța în ultima zi de concurs. Admițând părerea directorului festivalului și al Teatrului **Fantasio**, actorul Mihai Sorin Vasilescu („Această ediție a fost un câștig. Spectacolul teatrului nostru, cu care am participat în concurs, este o căutare regizorală spre o altă formă de reprezentare a genului. Am observat însă că majoritatea teatrelor s-au „înrăit", în sensul bun al cuvântului, dorind să aducă în concurs spectacole mult mai bune, râvnind la premiul cel mare"), poți spune cu mâna pe inimă că această ediție a fost într-adevăr un câștig. De ce? Pentru că s-au putut vedea foarte bine direcțiile noi ale acestui gen, considerat de mulți facil. Față de anul

www.ziuaconstanta.ro

trecut, unul dintre câștigurile revistei este faptul că regizorii au înțeles că trebuie să renunțe la decupajele înghesuite în desfășurarea spectacolului.

Au fost regizori, ca Andrei Mihalache (Constanța), Mihai Maximilian (Baia Mare) și Marcela Țimiraș (Ploiești), care au construit în jurul unei idei întreg spectacolul. Fie că a fost gara. fie că a fost decorul fastuos al unui palat sau parcul traversat de anotimpuri, spectacolul s-a țesut în jurul unor astfel de idei, păstrând rețetarul de gen.

Ce s-ar putea reproșa revistei românești? Corpul de balet neprofesional; chiar dacă în mulțimea de dansatoare și dansatori răsar câteva „promisiuni", acestea se pierd repede, pentru că se vede mai degrabă pădurea decât copacii. În acest sens, poate că ar trebui să ne îndreptăm atenția către Republica Moldova, care a venit în concurs cu un spectacol excepțional din acest punct de vedere (**Ce rară sărbătoare-i viața**). Timpii morți din mecanica spectacolului au fost evidenți la toate spectacolele aflate în concurs. S-a mai observat tendința multor actori de a imita vedetele. Au fost foarte puține cazurile când actorii au venit în spectacol cu personalitatea lor: Mirela Pană, Maria Lupu, Mariana Darian, Nicodim Ungureanu, Paul Talașman, Olga Ciolacu, Mihai Sorin Vasilescu, Adriana Drugulescu. Jocul de lumini a fost de multe ori prost coordonat. Apoi, mi se pare total greșită apelarea la repertoriul internațional atunci când nu este cazul sau - mai mult - când nu ai interpreți pe măsura repertoriului abordat. Am văzut decoruri realizate din carton sau, mai rău, vechi și prăfuite (Pitești și Deva), soliști care nu au calități vocale pentru un repertoriu național și internațional.

Ce ar trebui să facem? Poate, în primul rând, un management teatral mult mai bun. Apoi, să se organizeze concursuri pentru dansatori și dansatoare, pentru textieri și soliști vocali. Mi-aș mai dori o căutare a actorului de revistă pentru a-și descoperi propria personalitate.

Declarații obținute în culise

Mihai Sorin Vasilescu, directorul festivalului:

Credem că depășind cinci ediții s-a format o tradiție. Cea din acest an a fost una specială, pentru că a stat sub

www.ziuaconstanta.ro

semnul celor 125 de ani de revistă românească și al Centenarului nașterii lui Alexandru Giugaru. Din acest motiv, a fost un program mai special și o organizare pe măsură. Am avut și mici „incidente", dacă le pot numi așa. Pe de o parte, dl. Alexandru Tocilescu nu a mai putut participa în juriu, pe motiv de sănătate, iar pe de altă parte, Teatrul **C. Tănase** din București nu a participat. Din cauza acestei din urmă absențe am ajuns cu cuțitul la os. De ce? Pentru că dânșii au participat până acum, cu excepția unei singure ediții, în afara concursului. Probabil se consideră mult mai buni, iar dincolo de Teatrul **C. Tănase** nu mai există revistă românească. Dacă mă gândesc la spectacolele cu care s-au prezentat până acum, nu pot spune că m-au convins. Au fost spectacole făcute din decupaje, nu special pentru festivalul nostru. Probabil consideră că au mari vedete. E adevărat, dar un teatru trebuie să trăiască, să aibă și generații viitoare, care trebuie crescute.

Cred că până la urmă Teatrul **C. Tănase** se va trezi și va intra în competiție. Ediția din acest an a demonstrat că se pot face spectacole bune și în provincie.

Aurel Storin, textier:

Au fost spectacole care mi-au făcut o impresie excelentă, dar au fost și unele care m-au dezamăgit. Poate că e normal să fie așa. Teatrul de revistă este un organism viu, care trăiește, are momente de înălțare și de coborâre și cred că ar fi nepotrivit să fie altfel.

Juriul a reușit să se orienteze bine în hățișul de reprezentări. Cât privește textele prezente în festival, ele au venit din partea profesioniștilor cât și din partea unor neprofesioniști. Am o mare apreciere pentru un autor cum e Mihai Maximilian sau un umorist cum e Cornel Udrea, despre care cred că ar putea fi un excelent autor de revistă. Și am prea puține elemente de apreciere față de unele texte de o nerușinată vulgaritate, pe care - cu ochii în pământ - le-am ascultat în cadrul unor spectacole prezente în festival.

Ion Cristinoiu, compozitor:

Am fost și acum doi ani și pot spune că această idee - care a prins rădăcini la Constanța - dă roade. A intervenit concurența. Deja cine vine aici, în mare parte știe unde vine. Și asta e

www.ziuaconstanta.ro

un bun câștigat, pentru că nu-și mai pot permite să vină oricum și cu orice. Din acest fapt câștigă spectacolul de revistă.

Sunt bucuros că am fost spectator și mi-am imaginat bucuria pe care o are un om care a venit la spectacol și n-a fost păcălit. Cred că e o terapie pe care organizatorii o încearcă de șapte ani. Sigur, nu este un lucru care se face rapid. Nimeni nu se aștepta, de la o ediție la alta, la un efect fulminant. Dar rezultatele se văd și să dea Dumnezeu să le ajute organizatorilor să-l mențină. Pentru că numai așa, peste câțiva ani, teatrul românesc de revistă va putea concura cu ce există în acest gen pe plan mondial.

Constantin Duțu, maestru coregraf, realizator de emisiuni TV:

Am fost președinte de juriu. Iar, pe lângă premiile care se dau în mod curent, am hotărât să atribui și eu câteva premii. De ce? Pentru că trebuie recompensată munca extraordinară a oamenilor minunați care au muncit pentru această ediție. Este vorba de dl. Mihai Sorin Vasilescu, directorul Teatrului **Fantasio** și dl. Jean Badea, secretarul literar al aceluiași teatru. Numai să concepi o monografie a acestui teatru este o întreprindere extraordinară. Asta rămâne după noi!

Ce am putut observa la acest festival? Revista românească e în declin. E imposibil ca la o asemenea întâlnire anumite teatre să facă unele concesii prostului gust, indiferent dacă trecem printr-o perioadă de greutăți materiale. Nu se poate să nu se perpetueze tradiția revistei românești. Dacă cei tineri nu o cunosc, ei o pot învăța. Există material documentar. Se pot inspira din ce se practică pe plan extern. Sigur, există o diferență enormă între spectacolul de varietăți și cel de revistă. Dar noi avem o tradiție, pe care nu avem voie să nu o continuăm.

Teșu Solomovici, impresar, Israel:

Am venit de la 2000 de km. special pentru a vedea această desfășurare a revistei românești. Îmi place revista și îmi place revista românească. În ultimii 20 de ani am adus în Israel cel puțin 50 de spectacole, între care multe aveau balet. Erau reviste în sensul clasic. La această ediție, am văzut cel puțin trei spectacole de revistă care oricând pot pleca în turneu. Am luat legătura cu directorii teatrelor

www.ziuaconstanta.ro

respective. Este vorba de **Fantasio**, **Majestic** - Ploiești și cel din Baia Mare. Sunt convins că în Israel toate aceste trei teatre, care prestează un spectacol de revistă la nivel înalt, pot avea un succes răsunător.

În ceea ce privește restul compartimentelor, m-a impresionat cel coregrafic. În România există coregrafi foarte talentați și există un element uman deosebit. Spectacolele celor trei teatre au strălucit prin coregrafie. Pot spune că festivalul din acest an a reprezentat succesul coregrafiei românești.Asta, pe de o parte. Pe de altă parte, observ că în România instituția impresariatului e prea puțin dezvoltată. Este adevărat că ea este o problemă de bani. În măsura în care în structurile de conducere ale culturii românești vor exista oameni care să știe să obțină și să îndrepte bani către coregrafie, fără îndoială că acest gen artistic în România ar avea ceva de spus în ansamblul european.

*(Mariana CRIȘ, **Rampa**, 3 decembrie 1997)*

REVISTA... ÎN TRANZIȚIE

(...) Recent încheiatul Festival-concurs al teatrelor de revistă, aflat la cea de-a șasea sa ediție și organizat - cu brio! - de Teatrul **Fantasio** din Constanța, ne-a dovedit, șase seri la rând, că revista n-a murit! Cu doar două excepții, am putut vedea spectacole bune, foarte bune, ba chiar și excelente, am putut aplauda actori și cântăreți de mâna întîi. Ca și balerini. Lista premianților e mare. Ea mai cuprinde și regizori, coregrafi, scenografi, autori de texte și de costume.

Premiile au fost - aproape toate - îndreptățite, răsplătind eforturile și harul unor colective de valoare, începând cu teatrul-gazdă, **Fantasio**, și continuând cu **Majesticul** ploieștean (creat, cândva, de unicul Toma Caragiu!), ori cu excelentul spectacol, multi-premiat, al teatrului de la Baia Mare. Ca să nu mai vorbim de sofisticatul show oferit de ansamblul vedetei de la Chișinău, Olga Ciolacu. Și de fabulosul Mim cu care ni s-a înfățișat strălucita trupă de moldoveni...

În încheiere, o singură remarcă: Revista de la București n-a catadicsit să onoreze Festivalul. Artiștilor din Capitală

www.ziuaconstanta.ro

li s-a părut, poate, că - venind de la Festivalul din Constanța - le-ar scădea rangul. Păcat. Oferta din acest an a fost interesantă. Venind dintr-o capitală în care afișele „teatrale" vestesc la tot pasul spectacole ale căror vedete sunt **Miss Piranda**, **Miss Pușcărie**, **Corcodel**, **Elvis**, **Pardaian** etc., artiștii adevărați, excelenții noștri comici de la **Savoy**, ar fi descoperit că au în „provincie" colegi de rang egal. Și, poate, cine știe, ar mai fi primit și o mică lecție de... modestie.

*(Silvia KERIM, **Formula AS**, nr. 290, 15-22 decembrie 1997)*

FARMECUL REVISTEI

Teatrul de revistă **Fantasio** din Constanța a devenit, grație renumelui și activității sale, gazda unei manifestări de anvergură națională, care, de la o ediție la alta, capătă tot mai mult prestigiu, culoare și personalitate - Festivalul Național al teatrelor de revistă, ajuns anul acesta, în intervalul 16-22 noiembrie, la cea de a VI-a ediție **consecutivă**.

Acest festival reprezintă o formulă estetică de promovare a creației autohtone de gen, de depistare, stimulare și de valorificare a unor talente interpretative certe în domeniile satirei și umorului, muzicii pop și de estradă, baletului, fără a excepta căutările în ce privește regia și scenografia unui spectacol revuistic. Solid ancorată în circuitul festivalier național, veritabila fiestă găzduită de **Fantasio** continuă să-și caute culoarul, stilul și maniera organizatorică. O noutate a ediției din acest an a constituit-o participarea în premieră a Teatrului de varietăți **Olga Ciolacu** din Chișinău, adică a unui ansamblu de dansatori și de cântăreți omogen la vârf, dispunând de valori certe precum Aliona Stratan, Andrei Cociorvă, Janet Erhan, Anatol Burlacu, Vitalie Dani și, nu în ultimul rând, artista emerită Olga Ciolacu, semnatară și a regiei artistice, o infatigabilă animatoare a unui spectacol cu ritm, cu nerv, gradat ascendent spre culminația finală a bucuriei că suntem și a fericirii că ne e dat să trăim o rară sărbătoare - viața! O revărsare abundentă, ametitoare de tablouri coregrafice împlinite de dansatori și dansatoare, a căror constituție fizică de o armonie a liniilor și de o rară frumusețe a chipurilor au exercitat o atracție magnetică asupra sălii arhipline, vibrând de ovații

www.ziuaconstanta.ro

și de aplauze. (...)

Opinia unanimă a specialiștilor în domeniu, a cronicarilor de specialitate, a iubitorilor revistei, opinie vehiculată în orice împrejurare, a învederat o certă diferențiere valorică a colectivelor participante.

Unul dintre cele mai slabe spectacole, un fel de contraperformanță revuistică, l-a oferit secția de revistă a Teatrului **A. Davila** din Pitești. Intitulată pretențios (și la propriu și la figurat) **Toată lumea mulțumită**, reprezentația n-a avut o idee călăuzitoare, a fost lipsită de sare și piper, de tâlcul subtil al poantei, de hazul spumos al scenetei ori al cupletului, apărând mai degrabă ca o urzeală întâmplătoare de secvențe comice, numere de balet supraponderal și „cânticele" strident sonorizate de o orchestră scenică la vedere, ahtiată după măcar câțiva decibeli în plus.

Dacă în programul trupei piteștene s-au ivit clipe de un comic involuntar, spectacolul Teatrului de revistă din Deva cu **Revista în tranziție** a a căzut pe alocuri în penibil. Textul voit comic al autorului acestui pretins divertis-show (Petru Mărilă) abundă în sintagme licențioase, în expresii decoltate până peste marginile iertate și în enunțuri care fac apologia grosieră a sexului. Cât despre baletul alcătuit, în covârșitoare parte, din dansatoare, acesta nu-și merită cu prisosință numele înscris în programul de sală. **Stricto sensu**, se poate aprecia că acest așa-zis corp de balet se află la ABC-ul artei coregrafice, dezvăluindu-ne o sărăcie a mijloacelor de expresie, o penurie de mișcări sugestive.

Teatrul de revistă de la Baia Mare ne-a prezentat în spectacolul **Palas Revista** o montare fastuoasă, mustind de vervă comică, a unui colectiv artistic prin excelență dăruit unei evoluții scenice pe durata căreia umbrele unor stângăcii, stereotipii, automatisme dispar la invazia de lumină a producerii unor talente autentice, beneficiind de experiența rampei, înzestrate cu har. Actrița Aurora Prodan-Cătană a probat o dinamică absolut originală a actului interpretativ în registru comic, îndeosebi în monologul **Femeia cu bani**, în sceneta **Întîlnirea** (secondată cu brio de Valeriu Doran), ca și în scheciul de o indiscutabilă reușită comică, **Papură-Vodă**, în care gestica, privirea, poziția în scenă, replica ironic-bonomă sau ve-

www.ziuaconstanta.ro

hement-corosivă converg deopotrivă către satirizarea până la anulare a chipului hidos al unui despot comunist.

Vâna comico-satirică, ale cărei pepite sunt textierul și actorii Paul Talașman, Valeriu Doran, Claudiu Pop, Mihaela Pop și Victoria Blankenberg, se conservă la Teatrul de revistă băimărean într-o nobilă tradiție, mai toate scheciurile, poantele, dialogurile ultra-scurte purtate la **Balul bufonilor** degajând substanță, farmec, finalitate și un acut simț al actualității nemijlocit trăite. Corpul de balet, instruit de Papp Zoltan și Livia Tulbure-Gună, excelează atât în dansul tematic (**Tezaurul**) cât și atunci când își dezvăluie preferința pentru repertoriul internațional (**Can-Can**, ritmuri sud-americane, balet de pe Broadway). Deținând o clasă înaltă a interpretării unor piese de muzică pop, solista Meda Hoban a impresionat puternic asistența...

Surpriza cea mai mare, dar și cea mai plăcută în același timp, a furnizat-o colectivul Teatrului de revistă **Majestic** din Ploiești, cu un spectacol scris de Cornel Udrea, regizat de Marcela Țimiraș, a cărui muzică și totodată conducere muzicală a asigurat-o Viorel Gavrilă. Ca un corolar, revista prahoveană a fost onorată de trei **monștri sacri** ai muzicii ușoare românești: Corina Chiriac, Adrian Enache și Aurelian Temișan. Denumirea de super-show a reprezentației ploieștene se justifică integral. Gândirea coregrafică sclipitoare a Marcelei Țimiraș s-a materializat în evoluția de vis a corpului de balet perfect sincronizat. Acesta a trecut, imperceptibil aproape, prin cele patru anotimpuri ale anului, etalând o înaltă știință a mișcării, pusă în valoare de scenografia și de costumele lucrate parcă în filigran. Suave, grațioase, suple, frumoase, cele 10 balerine au adus în „parcul" scenei specificul inefabil al fiecărui anotimp, făcând în tabloul final al iernii să se precipite parfumul hibernal al Sfintelor Sărbători de Crăciun. E greu să remarci pe cineva anume, fiecare component al ansamblului exercitând un rol bine definit într-un angrenaj muzical-coregrafic tinzând către perfecțiune. Și totuși, actorul Nicodim Ungureanu, arhitecta Theodora Dinulescu și Ovidiu Pascal, semnatarii costumelor și decorurilor, cântăreții Nicoleta Nită și Aurelian Temișan, dirijorul orchestrei, care a sunat celest, Viorel Gavrilă, au reprezentat, ca de altfel și regizoarea Marcela Țimiraș,

www.ziuaconstanta.ro

adevărate cariatide ale unei întreprinderi revuistice extrem de exigente cu sine, în arealul căreia sintagma de valoare autentică a echivalat cu un admirabil truism.

Teatrul **Fantasio** a dus, nu numai ca factor organizator (producător), greul acestei a VI-a ediții a Festivalului. Instituției constănțene i-a revenit și misiunea de mare răspundere artistică de a pregăti două spectacole. Unul - **Am pierdut ultimul tren!** (revistă muzicală în două acte de Florin Pretorian și Dumitru Lupu) cu care s-a prezentat la concurs, și al doilea - **Cazino Fantasio** (revistă de Aurel Storin), cu care s-a încheiat acest maraton revuistic. Volumul de muncă investit atât în prologul cât și în epilogul festivalului la cele două reprezentații în premieră a necesitat dăruire exemplară, ardere curată la flacăra iubirii față de scena revistei. Ansamblul constănțean a asigurat prin reprezentațiile sale simetrie și continuitatea festivalului. (...)

Un festival s-a încheiat, altul se va produce în noiembrie viitor. **The Show must go on**... Sigur că da! Negreșit, spectacolul trebuie să continue!

*(Virgil MOCANU, **Tomis**, decembrie 1997)*

Colocviul REGIA ȘI COREGRAFIA SPECTACOLULUI DE REVISTĂ

Festivalul Național al teatrelor de revistă din România, organizat de Teatrul **Fantasio**, constituie, an de an, un eveniment artistic remarcabil, cu o amplă deschidere și participare. El se profilează ca **forumul** cel mai autorizat care decide și comentează, care semnalează ce se întâmplă, la zi, în lumea revuisticii naționale. Marele profit al Festivalului este faptul că el oferă posibilitatea oamenilor de teatru de revistă să se întâlnească, să discute, să se cunoască, să-și vadă ultimele realizări, să dezbată spectacolele, să rostească niște adevăruri.

Colocviul anual, devenit un punct de mare atracție al Festivalului, a pus în discuție, până acum, problematica textului și muzicii spectacolului de revistă, manageriatul unui teatru de acest gen în condițiile economiei de piață și ale tranziției, valoarea

www.ziuaconstanta.ro

montărilor prezentate în concurs. Cea de-a șasea ediție a sa a avut o temă la fel de fierbinte: **Regia și coregrafia spectacolului de revistă**, antrenând, într-un dialog deschis și interesant, personalități ale revistei noastre contemporane, prezente în număr masiv la festival. Opiniile acestora, gândurile, întrebările, părerile despre meseria, profilul, rolul și arta regizorului și coregrafului, despre colaborarea lor cu ceilalți factori dintr-un teatru, s-au conturat ca un nou mod de a concepe și construi spectacolul de revistă reliefat și în intervențiile pe care le consemnăm în continuare.

*(Ovidiu DUNĂREANU, **Tomis**, nr. 2, februarie 1998)*

Regizorul spectacolului de revistă are un rol special. El a apărut relativ târziu. Regizorii de revistă s-au recrutat, în general, dintre actori. Uneori dintre actorii buni, alteori dintre actorii proști. Nu-i obligatoriu ca un regizor de revistă să fi fost și un actor de revistă. Nu înseamnă însă că această meserie este una a unor oameni ratați sau a unor oameni care au ajuns aici din lipsă de alte meserii.

Prezența regizorului mi se pare un lucru deosebit de important, în legătură directă cu viziunea și cu gustul spectatorului de revistă. Cred că regizorul este creatorul acestuia, el poartă răspunderea pentru tot ceea ce se pune în scenă. Gustul său special trebuie să răzbată spectacolul, să-i garanteze valoarea. El îi asigură unitatea, el asamblează toate compartimentele acestuia, pe care le dirijează de la început. Cred că regizorul este responsabil de tot ceea ce configurează un spectacol de revistă: concepție, text, muzică, scenografie, coregrafie.

*(Aurel STORIN, secretar literar al Teatrului **C. Tănase**)*

Eu, când am plecat în străinătate, am plecat dintr-un teatru de revistă și am încercat să pun în practică ce am învățat. Diferența este enormă. Teatrul de revistă, de la originile lui și până astăzi, își are patina lui, își are stilul lui, parfumul lui inconfundabil. Cu tristețe o spun, în ceea ce-l privește, în clipa de față, lucrurile s-au degradat. Cu toate necazurile pe care le avem, cu toate lipsurile prin care trecem în acești ani de tranziție, o singură problemă trebuie să ne orienteze în realizarea spectacolului de revistă: dragostea de a păstra

www.ziuaconstanta.ro

ce este al nostru, de a face ca tradiția excepțională a revistei românești să meargă mai departe.

Într-o politică de piață, un regizor trebuie să-și pună, înainte de toate, întrebările: de ce face spectacolul și cu ce scop? Are unde să-l desfacă? Are unde să se ducă să-și scoată banii pe el? În felul acesta nu ne vom mai permite să realizăm spectacole de dragul spectacolelor, ci montări de mâna întâi, pline de farmec.

(Constantin DUTU, maestru coregraf)

Ca om care face coregrafia unui spectacol de revistă, de la început îmi propun cum să pun în acord muzica și textul cu mișcarea. Dacă, în final, spectacolul reușește să dea un tot unitar din îmbinarea armonioasă a acestor trei compartimente, atunci înseamnă că și spectatorul va pleca mulțumit. Regizorul, fără îndoială, este primordial într-un spectacol. Dar colaborarea lui cu scenograful, coregraful și compozitorul duce la desăvârșirea actului artistic.

Astăzi, după ce am dansat o viață marele repertoriu al baletului clasic, în țară și în Europa, îmi este jenă să intru într-un teatru și să văd niște șușanale oribile. Goana după bani ne-a îndepărtat de artă, ne înstrăinează de frumos. Ceea ce se uită foarte repede, de la un timp, este faptul că teatrul nu trebuie făcut decât bine! Unde există unitate de vederi între creatorii unui spectacol, valoarea acestuia se vede de la ridicarea cortinei.

Sunt încă spectacole de revistă care nu au nici un Dumnezeu. Te întrebi de unde vin, ce fac, încotro pleacă. Nu este simplu să bagi în scenă o trupă de balet. Depinde ce spui cu ea, ce faci cu ea. Colaborarea între factorii amintiți trebuie să fie emulativă și stimulativă. Dacă ea nu există, fiecare merge pe domeniul lui, ieșind în evidență cu ce știe el mai bine în detrimentul continuității și reușitei spectacolului.

(Fănică LUPU, maestru coregraf)

Din punctul meu de vedere, regia nu se poate despărți de textul de revistă. La o piesă de teatru din repertoriul clasic, regizorul poate să intervină, cum se întâmplă astăzi, taie pasaje, vrea să se sublinieze, distruge cuvântul scris, inventează scene, vrea să epateze și să zăpăcească publicul cu găselnițele lui ș.a.m.d. În ceea

www.ziuaconstanta.ro

ce privește revista, nu se poate face așa ceva fiindcă nu există texte publicate. N-am citit până acum **Opere complete** de un mare autor de revistă. Indiferent cine l-a scris, cine l-a construit, fie că a fost un actor, un scriitor dotat sau un mare comediant, fie că este un compozitor care a devenit regizor, **textul** trebuie să existe la baza unui spectacol de revistă.

Regizorul care spune că a montat un spectacol de revistă o face în dauna spectacolului. Acela nu mai este un regizor, ci un **montator**. El adiționează, de ici de colo, secvențe făcute de alții. Nu aceasta ne interesează. Nu aceasta are valoare. El trebuie, înainte de toate, să fie un regizor de concepție, care să vină cu o viziune personală asupra spectacolului de revistă. Altfel, toate se fac după o anume rețetă. Nu mai merge cu rețetar. A fost un timp al rețetelor. Gata, s-a terminat. Trebuie să ne înnoim mijloacele, întrucât schimbul de idei în domeniul scrisului și al spectacolului nu mai este limitat.

Regizorul, în teatrul de revistă, nu mi-l închipui a fi un cooperant cu cel care scrie, cum nu mi-l închipui nici stând acasă și visând la nemurirea sufletului. El trebuie să facă parte din teatru, trebuie să trăiască în lumea teatrului. Ceea ce nu se recunoaște în lumea filmului și în lumea teatrului, este că această profesiune distinctă trebuie făcută de maeștri care știu lecția și nu este de dorit amatorismul în chestiune. Sigur, mulți dintre noi, care suntem oameni de cinema sau de teatru de altă natură, intrăm ca niște diletanți în lumea revistei. Numai cunoscând fenomenul din interior ajungi să ți-l apropii, să înveți ce înseamnă scris de gen, muzică și coregrafie de gen, ce înseamnă artist cupletist și multe altele.

Teatrul de revistă poate să fie pentru noi o fantastică ieșire în Europa și în lume, pentru că nu toți au harul acesta al românului. Limbajul muzicii, al umorului, al dansului este un limbaj universal, care poate fi înțeles de toți oamenii. În numele binelui acestui teatru de revistă național, să încercăm să-i convingem pe toți că trebuie să existe teatre unitare. Șușanalele, care se întâmplă prin diverse părți, sunt jenante. Nu merită nici un fel de atenție. Textele sunt proaste, grosiere. În loc să modeleze și să creeze bunăstare sufletească, ai un sentiment de zgură și de cenușă când le auzi și le vezi. Nu se poate așa ceva! În ceea ce mă privește, sunt atașat mișcării

www.ziuaconstanta.ro

de redresare a teatrului de revistă.

Altceva mă indispune anul acesta, ca și la edițiile anterioare: absența de la Festivalul Național al revistei a Teatrului **Tănase**, care face un elitism pe care eu îl condamn. În zadar noi, care iubim revista, cerem să fim băgați în seamă, dacă ne lipsește solidaritatea. Nu se poate! Aici este Forumul care comentează ceea ce se petrece în domeniul Revistei naționale, care poate deveni o fantastică ambasadă spirituală a noastră.

Am citit o declarație a conducerii Teatrului **Tănase**: cum pot concura Stela Popescu și Arșinel cu ăia care vin din provincie? Păi, vă dau cuvântul meu că - dacă aș avea bani - aș face un film cu artista Aurora Prodan de la Baia Mare, care este dotată, rafinată, care știe să dea replică, să asculte, să ridice „mingea la fileu" pentru partener și să creeze o stare excepțională în sală. Păi ce, Burt Lancaster nu se duce la Cannes pentru că vine debutantul franțuz sau debutantul chinez? Nu, domnule, ne ducem la Constanța ca să ne întâlnim toate teatrele, pentru că în fond aici nu e o reuniune a vedetelor, ci a trupelor, a scriitorilor de cuplete și scenete, a regizorilor, compozitorilor, coregrafilor etc.

*(Geo SAIZESCU, regizor artistic, decanul Facultății de arte **Hyperion**)*

Noțiunea de regizor de teatru de revistă nu a fost întotdeauna foarte bine acoperită, datorită modului greșit prin care a fost substituită, datorită expedierii de multe ori a adevăratei sale contribuții. Regizorul este factorul de legătură al celor patru-cinci componente din care se constituie arhitectura amplă a unui spectacol. Este fundamental să le unească. Dacă nu există un regizor care să le dea coerență și o semnificație, acestea sfârșesc prin a rămâne disparate și întâmplătoare, dezechilibrând întreg angrenajul unei montări.

În special, prin întâlnirea regizorului și a coregrafului într-o unitate de idei, spectacolul câștigă în desfășurarea, amplitudinea, dinamica și forța lui. Trebuie să fim foarte lucizi în demersul nostru, fiindcă ne adresăm unui public tot mai exigent, care s-a schimbat extraordinar de mult. Repertoriul este necesar să țină cont de mutația spectaculoasă a gusturilor.

*(Lucian SABADOS, regizor, directorul Teatrului **Toma Caragiu** Ploiești)*

www.ziuaconstanta.ro

Lipsa regizorilor din teatrul de revistă în ultimii 10-15 ani este un fapt neîndoielnic. După trecerea lui Nicuşor Constantinescu în lumea umbrelor şi retragerea la pensie a lui Nicolae Dinescu, au mai rămas în activitate doar Bitu Fălticineanu, Mihai Maximilian, Constantin Zărnescu şi regretatul Alex. Darian, regizori crescuţi în lumea revuistică. Teatrele de gen au fost nevoite să apeleze la regizori din teatrul dramatic (Constantin Dinischiotu, Bogdan Ulmu, Andrei Mihalache), din teatrul de operă (Emil Strugaru), la scriitori (George Mihalache, Petru Mărilă, Aurel Storin) sau coregrafi (Marcela Ţimiraş), cu rezultate ce se înscriu pe toată lungimea „scalei" valorice, de la eşecuri spectaculoase la succese notabile. Se fac încă experimente pornite din orgoliul unor meşteşugari de a bulversa clişeele şi schemele clasice ale revistei lui Constantin Tănase.

În schimb, cunoscuţi autori - Mihai Maximilian şi Aurel Storin - au schimbat „armele" cu dezinvoltura oamenilor de teatru înzestraţi, pe lângă o experienţă bogată, cu talent, fantezie şi umor de calitate. Ultimele lor spectacole, prezentate la ediţia a VI-a a festivalului de la **Fantasio** (**Palas Revista**, respectiv **Cazino Fantasio**), sunt o elocventă demonstraţie în acest sens.

... Este, prin urmare, nevoie de regizori profesionişti, şcoliţi la Academia de Teatru şi Film (precum şi în alte universităţi de stat sau private...) în spiritul respectului faţă de tradiţia revistei româneşti, faţă de valoarea cuvântului rostit pe scenă şi a muzicii naţionale, dar şi al îndrăznelii specifice generaţiei tinere, al dorinţei de a crea spectacole pentru publicul mileniului al treilea. Pe de o parte.

Pe de altă parte, reuşitele Marcelei Ţimiraş în cele şase super-show-uri ale Teatrului **Majestic** din Ploieşti (**Bonsoir, cabaret!**, **Raiul pe pământ**, **A înnebunit lumea!**, **O.K., monser!**, **Strada** şi **Desculţi şi... în parc**) readuc în discuţie personajul complex şi fascinant al coregrafului-regizor, care - cumulând cu fantezie şi discernământ aceste funcţii poate produce revirimentul unei arte centenare. Au dovedit-o şi Cornel Patrichi la **Fantasio** (în anii '70) şi la **Tănase** (în anii '80) sau Fănică Lupu (cu **My Fair Lady** la Teatrul liric Constanţa şi **Falstaff-story** la **Fantasio**), care - deşi n-au semnat

www.ziuaconstanta.ro

și regia artistică - s-au implicat efectiv în realizarea totală a spectacolelor.

Îndrăznesc să întrevăd că viitorul regiei și coregrafiei Revistei românești va fi hotărât de asemenea personalități. Rămâne doar să fie descoperite și încurajate, sau să fie pregătite în învățământul artistic.

(Jean BADEA, secretar literar, Teatrul Fantasio)

Ideea conlucrării la un asemenea gen de teatru este o idee pe care o susțin. Un manager trebuie să găsească persoana care să orchestreze cele patru-cinci elemente de bază ale unui spectacol, care să le asambleze, și asta chiar de dinainte de a ști pe ce bani se bazează. Din acel moment creatorii revistei trebuie să devină o familie, să se cunoască dacă n-au mai colaborat împreună, să stabilească punctele lor de vedere comune, să realizeze acea simbioză a ideilor pe care și le propun.

În ceea ce privește muzica unor spectacole de revistă, se cântă piese străine ca vai de mama lor, vetuste, care nu mai interesează de mult pe nimeni. Nu știu în ce măsură trebuie să fie un regizor foarte bun, să fie un tip de conducător foarte deștept, ca să aducă aceste desincronizări la același nivel cu restul spectacolului!? Toate secvențele unei reviste dacă sunt atent gândite încă din pornire, se vor suda armonios, alcătuind un întreg, care, cu siguranță, va întruni sufragiile publicului și ale criticii de specialitate.

Regizorul, scenaristul, scenograful, compozitorul, coregraful și toți ceilalți se așează împreună, în aceeași zi, la masa de lucru și se ridică de la ea numai în momentul în care trebuie trasă cortina.

(Ion CRISTINOIU, compozitor)

www.ziuaconstanta.ro

Structuri administrative și artistice

www.ziuaconstanta.ro

Directori:

• BERNARD LEBLI, directorul Teatrului de Stat (1954-1958)

• JEAN IONESCU, directorul Teatrului de Stat (1958-1969)

• AUREL MANOLACHE, șeful secției estradă (1962-1969); directorul Teatrului de revistă (1969-1989)

• JEAN BADEA, director (martie-decembrie 1990)

• MIHAI SORIN VASILESCU, director (din 1991)

În funcția de **director administrativ** s-au succedat: Cornel Băltescu și Aurel Ungureanu (la Secția estradă), Dumitru Fălticeanu, Ion Lăzăroaia și Ilie Colan (Teatrul **Fantasio**)

Contabili șefi: Elena Lazăr (la Secția estradă), Ion Bellu, Steluța Nacu Călinescu, Dorina Lungu și Mihaela Zarcu (Teatrul **Fantasio**)

Secretari literari: ROMEO PROFIT (1956-1969), SAȘA GEORGESCU (1970-1990), JEAN BADEA (din 1990)

Dirijori: MARCEL IONESCU, AUREL MANOLACHE, ELENA MATEESCU, ERASMUS MINCHIEVICI, DUMITRU NEAȚU, IONEL STĂNCULESCU, DUMITRU LUPU

Regizori artistici: ION DRUGAN, PETRU MIHAIL, NICUȘOR CONSTANTINESCU, CONSTANTIN DINISCHIOTU, ANDREI MIHALACHE

Coregrafi: LUDMILA BOGDAN, BOTZI SZABO, MIREILLE SAVOPOL, TIBERIU IACOB, MILIDI TĂTARU

Scenografi: DAN SACHELARIE, VASILE JURJE, ALEXANDRU RADU, EUGENIA TĂRĂȘESCU-JIANU

Regizori tehnici: Petre Radu, Teodor Angelescu, Mircea Iordăchescu, Claudiu Cristescu, Constantin Radu, Silviu

www.ziuaconstanta.ro

Tripșa, Cătălin Vasile, Daniel Oproiu

Concert-maeștri: Gheorghe Petrescu, Wili Grigorescu, Mișu Cercel, Alexandru Cercel, Grigore Carabulea, Remus-Relu Munteanu

Sufleuri: Hamdi Cerchez, Constantin Radu, Silviu Tripșa, Tamara Anton, Doina Baier

Șefi-producție: Petre Stanciu, Gavril Iagamaș (la secția estradă), Ecaterina Aricescu, Elena Răsoi, Ion Bellu, Ion Safta, Gheorghe Vlad, ing. Mihai Stan, ing. Silvia Moisă (**Fantasio**)

Șefi agenție bilete: Sebastian Tașcă (secția estradă), Valeriu Pascu, Ion Băluță, Gabriel Spulber (**Fantasio**)

Actori: Sergiu Aliuș, Cătălin Anastase, Elena Artenie, Vasea Artenie, Ramona Atănăsoaia, Janina Bănică, **Fritz Braun**, Sarina Braun, Martin Câmpeanu, **Mariana Cerconi**, Oltița Chirilă, Carmen Clapa, Camelia Constantin, Dan Constantin, **Jean Constantin**, Lidia Crețu, Anca Dobrotă, Radu Dogaru, Florin Dumbravă, Iulian Dumitrache, Doru Octavian Dumitru, **Ion Duțu**, Constantin Florescu, Lică Gherghilescu, Iolanda Iacob, **Victor Imoșeanu**, Anca Ivan, Roxana Ivanciu, Fulga Lișman, Cristina Macarie, **Gelu Manolache**, Lucian Mera, Petre Mihăilescu, Florin Mirea, Barbu Morcovescu, Alexandru Oroș, Lucia Pârvulescu, Camelia Poenaru, Constanța Popescu, **Nicky Popescu**, George Stancu, Petre Tănase, Cornelia Teodorescu, Mioara Topor, Daniela Vlad

Cântăreți: Coca Andronic, **Clara Anton**, Ludmila Bogdan, Justin Beizadea, Matia Brădișteanu, **Mircea Brad**, Angela Caraiman, Ortansa Domokos, Cezar Drăgănescu, Joly Egied, Jean Florescu, George Ionescu, Ilie Gănțoiu, **Vița Ionescu**, **Valy Manolache**, Lucia Mereuță, Gabriela Moraru, Doina Moroșanu, **Ilona Moțica**, Doina Nedu, Mariana Negruț, Ion Pietraru, Florentina Pocora, Cornelia Pop, **Igor Povorosniuc**, Carmen Rădulescu, Biță Rădulescu, Lucian Roman, Stela Scutaru, **Dan Spătaru**, Florian Stavăr, Niki Topilescu, **Ion Văcaru**.

Balerini: Mihaela Aaniței, Nuți Abramovici, Isabela Aguletti, Violeta Alexandrescu, Constantin Anghel, Doina Atanasiu, **Viorica Asan**, Sanda Barbu, **Lucia Bâgu**, **Valy Biji**, Vic-

www.ziuaconstanta.ro

tor Biji, Valentin Blănaru, Germina Bogdan, **Vasile Bota**, Tatiana Botez, Viorica Brad, Luminița Bretan, Ioan Bucșa, Mariana Burcă, Ion Burnescu, Lucia Buruc, **Dan Cherața**, Vasile Chiscop, Boby Cioată, Gabriela Cioroiu, Alice Cojocaru, Radu Constantin, Aura Constantinescu, Cristian Constantinescu, Doina Corcodel, **Mioara Corogeanu**, Tudor Cotaibă, Cornelia Crețu, Elena Cursaru, Aurel Damian, Adrian Daminescu, Ene Daniel, Ileana Deme, Adrian Dima, Carmen Dincă, Nicolae Dordea, **Ana Drăgan**, Grigore Dristaru, Bebe Dumitrescu, Doina Dumitriu, Adrian Dumitru, Gabriel Duțu, Grigore Elisei, **Iuliu Filip**, **Luminița Galiș**, **Mara Gancev**, Ileana Gheorghiu, **Rodica Gheorghiu**, Nicoleta Gheracopol, Clara Ghiuvelichian, Mirela Grecu, Georgeta Grigore, Petrică Grigore, **Ciprian Hanganu**, **Martha Herzum**, **Elena Iacob**, **Tiberiu Iacob**, Wilma Iagamaș, Anghel Ionescu, Lili Ivanov, Nina Jean, Maria Jugan, Pușa Jurăscu, Kerekes Emil, **Kiss Endre**, **Kiss Livioara**, **Köröszy Istvan**, Fenyves Laszlo, Viorica Lencu, Leontina Leonte, **Florin Maciac**, **Rodica Manolache**, **Mihaela Marcău**, **Ioana Marin**, Georgeta Marinescu, Janina Marinescu, Rodica Matei, Mihaela Popa-Mijea, Liana Mițcan, Oltea Moroșan, **Florian Moșneag**, Gabriela Mora, Greta Munteanu, Mariana Năstase, Radu Neag, Elena Neațu, Minel Neațu, Mara Nedelcu, Zoe Nedelcu, Cornelia Nicolae, Lica Onofrei, Georgeta Orlovski, Seladin Osman, Rufet Osman, Doina Patrichi, Carmen Patulea, Gheorghe Păuna, Ecaterina Petcu, Alice Petrice, Domnița Plesnilă, Ana Popa, Luminița Popa, Marian Popa, Valeriu Popa, Leonida Popescu, Traian Popescu, Laurențiu Poșircă, Angela Povorosniuc, Nicoale Preda, Gabriel Prună, Nicolae Purice, Katy Putier-Slevoacă, Dana Radu, Ivan Ranja, **Maria Rențea**, Georgiana Roboș, Tiberiu Szarcosi, **Sida Nemecek-Spătaru**, Zoe Savopol, Gheorghe Stanciu, Elena Stavăr, Ion Ștefan, **Romeo Șerban**, **Milidi Tătaru**, Istvan Tiberiu, Ioan Tugearu, Liana Tugearu, Maria Țâru, Adriana Țuțuianu, Ion Zgaverdea, Mioara Zaharia, Camelia Zamfir, **Gina Varga-Tătaru**, **Georgeta Văcaru**, Mihaela Vereș.

Instrumentiștii: Vasile Andronache, Alexandru Anton, Eduard Anton, **Sandu Abramovici**, Nicolae Badea, Elena Bosnea, **Ionel Botea**, Nicolae Boteanu, Romeo Botez, Ion Bucătaru, **Emil Brudiu**, Doru Butoiescu, **Gheorghe Cioacă**, Dumitru Cercel,

www.ziuaconstanta.ro

Gheorghe Cercel, Petre Cercel, **Jean Constantinescu**, Viorel Cotârlan, Elena Crețu, Mira Crâșmaru, Ștefan Davidescu, Nicu Dima, Iosif Dombi, **Traian Drașoveanu**, Mircea Dulcă, Tiberiu Duțu, Gheorghe Enache, Daniel Ene, Mitică Feraru, Laurențiu Ghimbășan, Emilian Grigorescu, Traian Hagiu, Bella Harco, Lilian Iacob, Felician Ionel, Adolph Krepell, **Victor Leonard**, Iancu Marin, Vasile Matache, Fănică Mihai, **Bebe Militaru**, Marin Mocofan, Sorin Mogoș, Dan Mușat, Dragoș Moroianu, Petrică Oloeru, Liviu Oneț, Mihai Oprea, Nicolae Orlovski, Gheorghe Palade, **Gheorghe Parnica**, Ilie Pătrașcu, Adelina Penescu, Consuela Peter, Alexandru Petrescu, Teodor Pinelis, Gyla Popp, Ion Preda, Gabriel Roman, **Mihai Rusu**, Constantin Schultz, Marian Scipanov, **Ionel Stănculescu**, Nicolae Stănescu, Stelian Tambu, Anton Tatu, Ștefan Tavitian, Vasile Tănăsescu, Dan Teodoru, Dumitru Teodoru, Ilie Tomiță, Ion Tonu, Nicolae Tudorache, Dragoș Ungureanu, Ilie Vasile, Adrian Vasiliu, Constantin Vasiliu, Ilie Voicu, **Iancu Zaharia**, Ion Zahiu.

Colectivul tehnic-scenă: Ion Andrei, Mircea Babu, Costică Banciu, Ștefan Bătrânu, Gheorghe Bucșan, Vasile Cristea, Visa Ciocea, Nicu Constantinescu, Sadedin Geambec, Mihai Grogu, Marcel Hoca, Nicolae Ionescu, Marilena Ispas, Raymund König, Radu Leoveanu, Adrian Malciu, Eugenia Moraru, Virgil Oanciea, Mihai Oanță, Sofica Oanță, Cătălin Parichi, Alexe Păun, Mihai Petricilă, Ion Pristavu, Ion Răducanu, Gheorghe Sava, Gabriel Ștefănescu, Nicolae Trandafir, Remze Rufet, Alexandru Zaharia, Elisabeta Zaharia.

Colectivul tehnic-ateliere: Nelu Anastase, Dumitru Andrei, Gheorghe Bârsan, Ion Buriu, Petre Chiriac, Alexandru Chiriţoiu, Ion Constantinescu, Ștefania Costescu, Gina Coteanu, Florica Crăciun, Ștefan Davidescu, Ion Dima, Smaranda Dumitrescu, Julieta Gabrielescu, Petre Ion, Marilena Ispas, Nicolae Marcu, Pavel Marcov, Constantin Maravei, Aurel Matei, Savin Mereuță, Ion Mâțu, Elena Mihăescu, Silvia Moisiuc, Tudor Nargie, Ion Năchescu, Constantin Negrescu, Paula Nicolae, Magdalena Nițu, Constantin Sidorencu, Luca Tase, Nicolae Tănase, Ștefan Tecs, Virgil Tudor, Petre Urdeș, Mihai Vasilopol.

www.ziuaconstanta.ro

Colectivul administrativ: Maria Constantin, Ileana Croitoru, Mariana Cucu, Mariana Ilie, Victor Lazăr, Puşa Marinescu, Vasilica Niţă, Ana Patrichi, Stelian Bucovală, Dumitra Butuc, Elena Căligă, Ela Damian, Minure Jeancă, Aneta Munteanu, Laura Nicolae, Paula Nicolae, Iosif Radu, Maria Stanciu, Cornelia Tivichi, Ion Grigorescu, Gheorghe Ion, Ion Mierloi, Constantin Mocanu, Maria Stanciu, Claudiu Niţu, Neonila Dan, Elisabeta Iliev.

2. FANTASIO - AZI

Actori: Mihai Sorin-Vasilescu, Florin Zăncescu, Florin Pretorian, Emil Sassu, Ileana Ploscaru, Dumitru Caramitru, Maria Lupu, Mariana Darian, Luciana Crudu, Mirela Pană, Alina Sârbescu, Rodica Ţocu, Mioara Frum-Nejloveanu, Ovidiu Popescu, Ana Maria Duca, Laurenţiu Vlad, Katalin Slevoacă, Florenţa Popescu, Gheorghe Maximencu, Ştefan Glinţă, Mădălina Bratei, Florin Constantin Oprică, Anca Drăghici, Stelică Murariu, Monica Mocanu

Cântăreţi: Ileana Şipoteanu, Georgeta Ignat, Georgeta Mocanu, Sorin Mocanu, Magda Muşat, Ramona Caraş, Vivi Petcu, Adrian Covaci

Orchestra: Remus Munteanu, Petru Bosnea (soliști concertiști), Nicu Dima, Valeriu Răutu, Grando-Ştefan Marinică (artiști instrumentiști), Constantin Nistor, Dumitru Neaţu, Levon Marcarian, Mihai Călin, Vasile Postolache, Valentin Bagiac, Ion Mache, George Mănescu, Ion Corneliu Arghiriade, Georgică Mircea, Marian Mircea, Mihaela Pavel, Valentin Badea, Ionel Eftimie, Adrian Dumitrescu, Ion Marinescu, Lucian Săuleanu, Marian Cucu, Iulian Vădana, Gheorghe Boznea, Gheorghe Nacă, Florin Ciprian Coadă, Ion Baciu, Constantin Cercel, Fănel Fieraru

Dirijori: Mitică Lupu şi Mircea Iani

Baletul: Mihaela Gheorghiu, Simona Tăut, Gabriela Tănase (soliste), Ion Itoafă, Daniela Tâlmaciu, Zoe Cercel, Adrian Căligă, Marinela Cobzaru, Anişoara Gherghinescu, Alina Sciotnic, Alice Sartur, Alina Atanasiu, Raimonda Popescu, Georgiana Sârbu, Paul Bucur, Mihaela Chiriac, Raluca Dutcă, Adrian Dumitriu, Alina Bota, Sorin Căligă, Sorin Adrian, Francisca Oprea, Marian

www.ziuaconstanta.ro

Caraivan.

Pedagog - studii: Voichița Mihalache.

Tehnicenii scenei: Mircea Dendiu, Adrian Manciu, Nicolae Bică (electricieni), Emil Onaș, Tudorel Neață, Ion Preda (acusticieni), Paul Jeancă, Sever Mardare, Constantin Păun, Dănuț Turcu, Radu Laurențiu Bogdan (montatori decor), Gheorghe Rohrman, Gabriel Neață (recuziteri), Florica Dinu (perucher), Elena Ciocoiu, Leman Selim, Viorica Noghi (costumiere).

Tehnicienii atelierelor: Vasile Cotabiță (pictor executant), Gheorghe Toader, Constanța Căluț, Ion Junghiatu, Dorina Macovei, Maria Toader (croitori), Genghiz Fizula, Feri Mehmet (tâmplari), Ioana Stanciu (tapițer), Mihai Gore (cizmar), Valentin Stoica (zugrav), Dan Ghimbășan (lăcătuș), Constantin Lazăr (șofer).

Administrația: Margareta Vasile, Elena Andreev (contabile), Maria Caramitru (merceolog), Monica Lăzăroaia (asistent analist), Codruța Brezoi (operator date), Evy Anina Diaconu (casier), Marcela Crișu, Ion Băluță, Nicolae Papagheorghe, Doina Bică (referenți), Ecaterina Coza (magaziner), Ion Safta, Nicolae Țolea (administratori imobil), Aurelia Țolea (curier), Nicolae Ciovei (șef formație pază), Zoița Gioga (pompier), Marin Mavrodin, Ștefan Mate, Maria Ivanov, Valentin Biru, Marin Buhoniță, Emil Darabană, Marius Petru Maior (paznici), Elena Huliera (supraveghetor sală), Elena Palade (controlor bilete), Elisabeta Dureli, Paraschiva Grigore, Varvara Grigoraș (plasatoare), Aurica Cliveți, Camelia Costache, Stela Moliceanu (garderobiere), Valeria Savin (manipulant bunuri).

3. COLABORATORII TEATRULUI FANTASIO

Autori: Titi Acs, Sandu Anastasescu, Al. Andi, I. Atanasiu-Atlas, I. Avian, Ion Băieșu, I. Berg, Mircea Block, Dan Constantin, Nicușor Constantinescu, N. Cornea, Cristina Cristea, St. Cristodulo, Mircea Crișan, George Cușnarencu, Alexandru Darian, Ion Drăgănescu, Doru Octavian Dumitru, Ovidiu Dumitru, Aurel Felea, Fred Firea, N. Frunzetti, Ananie Gagniuc, Sașa Georgescu, Lică Gherghilescu, Angel Grigoriu, Paul M. Ionescu, Romeo Iorgulescu, Mihai Ispirescu, Ion Lucian, Gelu Manolache, Liviu

www.ziuaconstanta.ro

Manolache, Alexe Marcovici, Andrei Mihalache, Ion Maximilian, Mihai Maximilian, Puiu Maximilian, George Mihalache, Dan Mihăescu, Eugen Mirea, Ion Mustață, Dan Mușat, Harry Negrin, H. Nicolaide, Tudor Octavian, Mircea Popescu, Nicky Popescu, Tudor Popescu, Alecu Popovici, Florin Pretorian, N. Puicea, Horia Șerbănescu, Alex. Ștefănescu, Const. Teodoru, Bogdan Ulmu, V. Vasilache, Constantin Zărnescu.

Compozitori: Nicu Alifantis, C. Barbatti, Dan Beizadea, Florin Bogardo, Aurel Bucur, Eugen Cerbu, Ion Cristinoiu, Marian Cucu, Camelia Dăscălescu, Edmond Deda, Florentin Delmar, Noru Demetriad, Gherase Dendrino, Marcel Dragomir, Dan Dimitriu, Adrian Enescu, Viorel Gavrilă, Șerban Georgescu, George Grigoriu, Mișu Iancu, Mircea Iani, Marcel Ionescu, Nicolae Kirculescu, Dumitru Lupu, Sergiu Malagamba, Aurel Manolache, George Marcu, Nell Martin, H. Mălineanu, George Mănescu, Cornel Meraru, Marius Mihail, Dan Mizrachi, Horia Moculescu, George Natsis, George Niculescu, Temistocle Popa, Laurențiu Profeta, Gigi Rădulescu, Elly Roman, Teodor Sibiceanu, Ionel Tudor, Marius Țeicu, Vasile Vasilache, Vasile Vasilache jr., Ion Vasilescu, Ion Văcaru, Vasile Veselovski.

Dirijori: Aurel Bucur, Sile Dinicu, Ion Jelea, George Petrescu

Coregrafi: Ion Alexe, Adina Cezar, Stela Cocârlea, Oleg Danovski, Oleg Danovski jr., Dana Dembinski, Dumitru Hanea, Călin Hanțiu, Malou Iosif, Fănică Lupu, Papp Zoltan, Gabriel Popescu, Milidi Tătaru, Francisc Valkay, Gina Varga, Nutzi Walter.

Scenografi: Ruxandra Bârsan, Ion Bozeșan, Al. Caramanlău, Dumitru Caramitru, Mihaela Costinescu, Theodora Dinulescu, N. Lebas, Doina Levința, Andrei Mihalache, Papazian Ovanez, Florinela Popescu, Viorica Petrovici, Alexandru Radu, Vasile Rotaru, Dinel Rusu, Dan Sachelarie, Mia Steriade, Ion Stoica, Valeria Stoleru, Febus Ștefănescu, Elena Timoiu, Ion Țițoiu, George Voinescu.

Regizori artistici: Eugen Aron, Alexandru Bocănet, Fritz Braun, Constantin Brehnescu, Nicușor Constantinescu,

www.ziuaconstanta.ro

Alex. Darian, Dominic Dembinski, Ion Drugan, Valeriu Lazarov, Liviu Mihalache, Ion Maximilian, Mihai Maximilian, Andrei Mihalache, Petru Mihail, Geo Saizescu, Emil Sassu, N. Stroe, Aurel Storin, Bogdan Ulmu, Mihai Sorin Vasilescu, George Voinescu, Florin Zăncescu.

Actori: Dimitrie Bitang, Ștefan Bănică, Rolanda Camin, Coca Dumitriu, Mihai Fotino, Dumitru Furdui, Lucia Georgescu-Szabo, Constantin Guțu, Dan Herdan, dr. Barbu Ionescu, Didi Ionescu-Felea, Romeo Mogoș, Marieta Mihalcea, Longin Mărtoiu, Amza Pellea, Florin Piersic, Titorel Patrașcu, Obren Păunovici, Stela Popescu, Costel Rădulescu, Emil Sassu, Romel Stănciugel, N. Stroe, Horia Șerbănescu, Vasile Tomazian, Sili Vasiliu, Cornel Vulpe, Radu Zaharescu.

Cântăreți: Aurelian Andreescu, Doina Badea, Anda Călugăreanu, Corina Chiriac, Cornel Constantiniu, Mihai Constantinescu, Gabriel Cotabiță, Adrian Daminescu, Gil Dobrică, Gabriel Dorobanțu, George Enache, Stela Enache, Antonio Furnari (Italia), Loredana Groza, formația Holograf, Ștefan Hrușcă, Ileana Iring, Alexandru Jula, Ionel Miron, Nicolae Nițescu, Margareta Pâslaru, Cristian Popescu, Eugen Savopol, Vasile Șeicaru, Silviu Tripșa, Marina Voica.

Mersi, Fantasio!

www.ziuaconstanta.ro

Flatat de Jean Badea, care în monografia scrisă de „Domnia sa“ (un termen folosit din ce în ce mai des) mă citează printre marile nume care au navigat pe această corabie botezată **Fantasio**, mă simt dator să nu tac din gură și să-ți spun:

Mersi, dragul meu **Fantasio**, pentru acest festival al revistei, un gen la care vin toți și nu se gândește nimeni. Colaborările mele cu tine n-au fost multe. Ți-am scris trei spectacole. Am regizat două, printre care unul era scris de regretatul Gelu Manolache. Mai util decât mine ți-a fost regretatul meu frate.

Mă-ntrebam odată cum ar fi arătat o revistă realizată de frații Manolache și frații Maximilian. Cred că n-ar fi arătat rău, dar mă tem că s-ar fi supărat frații Jean Constantin. Acum, când nici unul dintre noi nu mai avem frați, e prea târziu să facem așa ceva.

Cât despre Jean Constantin, eu - dacă aș fi fost în locul tău, dragul meu **Fantasio**, nu l-aș fi lăsat să iasă la pensie. L-aș fi legat de scenă cu lanțuri și aș fi înghițit cheia.

Pentru cei 40 de ani, îți urez **La mulți ani!**, iar pentru Festival îți spun Mersi, Dankeshön, Thanks-you, Mulțumesc!

Și, dragul meu **Fantasio**, sper să mă clatin pe corabia ta până nu voi deveni regretatul

Mihai Maximilian.

www.ziuaconstanta.ro

Anexe (din arhiva foto)

www.ziuaconstanta.ro

1. Scenă din spectacolul ***Escală la Constanța****; în prim plan: Vița Ionescu, Cezar Drăgănescu, Janina Bănică, Nicky Popescu, Lucia Pârvulescu, Nae Ivănescu, Lidia Crețu*

www.ziuaconstanta.ro

*2. Scenă din spectacolul **Escală la Constanța***

*3. Scenă din spectacolul **Estradă pe satelit**; în prim plan: Ortansa Domokoș, Vița Ionescu, Ludmila Bogdan, dirijorul Minkievici, Nicky Popescu, Valy Manolache, Joly Egyed, Ilona Motica*

www.ziuaconstanta.ro

*4. Scenă din spectacolul **Estradă pe satelit**, cu Lucia Pârvulescu și Nicky Popescu*

www.ziuaconstanta.ro

*5. Scenă din spectacolul **A 13-a lună**, cu Viţa Ionescu şi Jean Constantin*

www.ziuaconstanta.ro

6. Scenă din spectacolul ***La mare și... la mai mare***

www.ziuaconstanta.ro

7. Scenă din spectacolul ***Chirița în provincie****; în centrul imaginii: Constantin Guțu*

www.ziuaconstanta.ro

8. Scenă din spectacolul ***Iubesc, iubesc****, cu Valy Manolache, Gelu Manolache și Dimitrie Bitang*

www.ziuaconstanta.ro

9. Scenă din spectacolul ***Fără noi nu e spectacol****, cu Jeny Turcescu, Gelu Manolache Ilona Motica, Jean Constantin, Fritz Braun ș.a.*

www.ziuaconstanta.ro

10. Scenă de balet din spectacolul ***Acasă la revistă***

www.ziuaconstanta.ro

11. Scenă din comedia muzicală ***Ploaia de musafiri****, cu Valy Manolache, Gelu Manolache, Jean Constantin, Vița Ionescu și Mariana Cerconi*

www.ziuaconstanta.ro

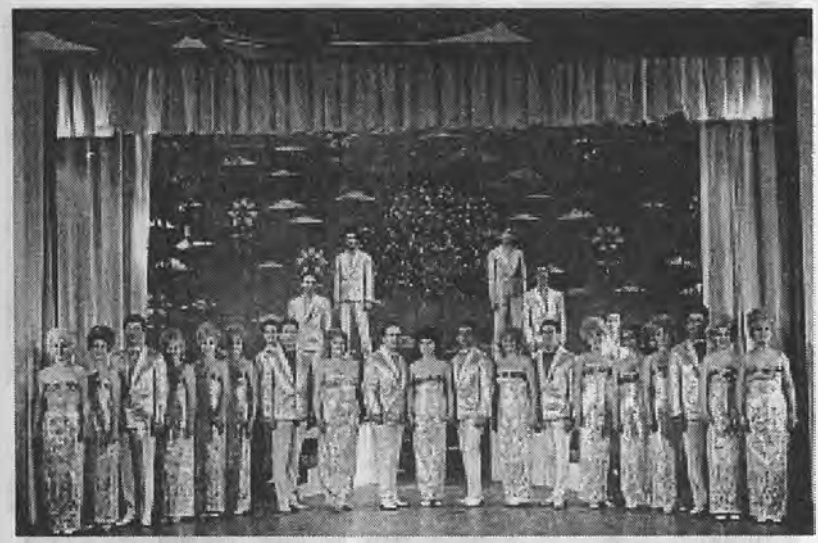

*12. Finalul spectacolului **Navigatorii revistei***

www.ziuaconstanta.ro

13. Georgeta Chirită (Coca Andronic) și o parte a orchestrei în spectacolul ***Un concert pe adresa dumneavoastră***

www.ziuaconstanta.ro

14. Scenă din comedia ***Săracu' Gică****, cu Jean Constantin, Elena Iacob, dr. Barbu Ionescu, Gelu Manolache, Fritz Braun, Mariana Cerconi și Coca Andronic*

www.ziuaconstanta.ro

15. Gelu Manolache și Jean Constantin
într-o scenă din ***Săracu' Gică***

www.ziuaconstanta.ro

16. Mariana Cerconi, Valy Manolache și Jean Constantin într-o altă scenă din comedia ***Săracu' Gică***

www.ziuaconstanta.ro

17. Elena Iacob și Mariana Cerconi în cupletul ***Țigăncile*** *din revista* ***Hodoronc Fantasio***

www.ziuaconstanta.ro

*18. Scenă din **Muschetarii măgăriei sale** (muzical pentru copii); prima distribuție a spectacolului cu Fritz Braun, Victor Imoșeanu, Elena Iacob, Mariana Cerconi, Köröszy Istvan, Florin Maciac, Dumitru Caramitru*

*19. Așa arăta BALETUL lui Cornel Patrichi în **Super-Fantasio***

www.ziuaconstanta.ro

23. ***Trupa Corcodel*** *(Dumitru Caramitru, Jean Constantin, Gelu Manolache, Valy Manolache și Mariana Cerconi) din revista* ***Veselia n-are vârstă***

www.ziuaconstanta.ro

*24. **Lustragii**, balet din spectacolul **Gong Fantasio**, cu Puiu Burnescu, Dan Cherata, Kiss Endre, Florin Maciac, Köröszy Istvan și... Sida Bocancea*

www.ziuaconstanta.ro

25. Un duet coregrafic „de vis" din spectacolul ***Revista de aur****: Martha Herzum-Iacob și Kiss Endre*

www.ziuaconstanta.ro

26. Coca Andronic și balerinii Gabriel Prună, Dan Cherata, Puiu Burnescu, Ioan Bucșă și Ciprian Hanganu în spectacolul ***Fantasiada***

www.ziuaconstanta.ro

27. Fritz Braun și fetele din balet într-o scenetă din spectacolul ***Fantasiada***

www.ziuaconstanta.ro

28. Baletul și Orchestra teatrului într-o „poză" din spectacolul ***Fantasiada***

www.ziuaconstanta.ro

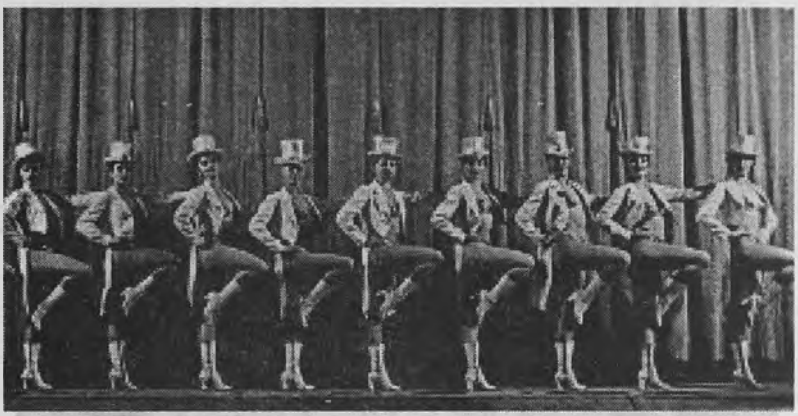

29. Același ansamblu de fete din ***Fantasiada****: Mioara Corogeanu, Georgiana Roboș, Mihaela Vereș, Ana Drăgan, Rodica Gheorghiu, Cornelia Nicolae, Sida Spătaru, Valy Biji, Luminița Galiș*

www.ziuaconstanta.ro

30. Un al doilea cuplu de balet al teatrului: Martha Herzum-Iacob și Milidi Tătaru

www.ziuaconstanta.ro

31. Aurel Manolache și o parte a orchestrei de concert a teatrului „pozând" pe faleza Cazino-ului

www.ziuaconstanta.ro

32. Mariana Cerconi, Jean Constantin și Gina Varga într-un cuplet din revista ***Fantasiorama***

www.ziuaconstanta.ro

33. Sceneta ***Grădinița*** *din* ***Fantasiorama****, cu Mariana Cerconi, Fritz Braun, Gelu Manolache, Dumitru Caramitru, Geta Orlovski, Rodica Manolache și Viorica Asan*

www.ziuaconstanta.ro

34. Cornel Patrichi și trupa sa „de aur"

www.ziuaconstanta.ro

*35. Orchestra **Fantasio** într-un concert prezentat în staţiunea Nordernay - Germania*

www.ziuaconstanta.ro

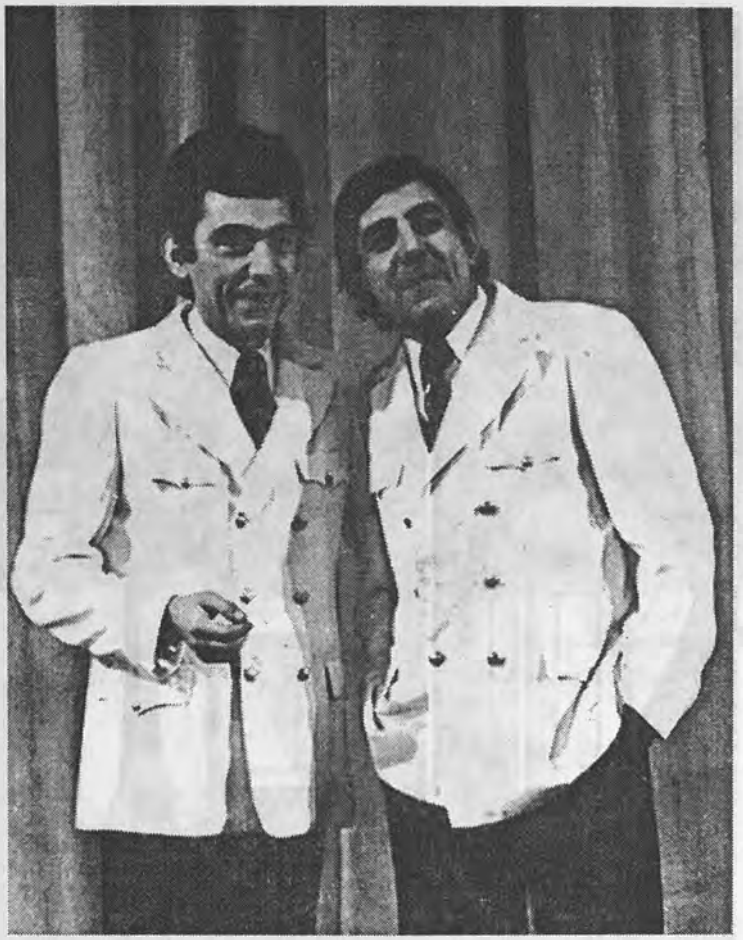

36. Jean Constantin și Gelu Manolache în revista ***Nuntă la Fantasio***

www.ziuaconstanta.ro

37. Mihai Sorin Vasilescu și Dumitru Caramitru într-o scenetă din revista ***Fantasio service***

www.ziuaconstanta.ro

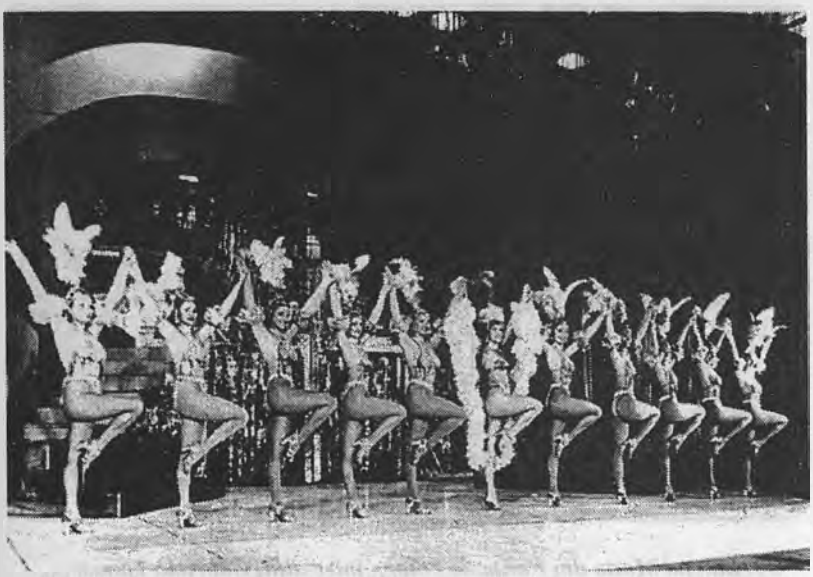

38. BALETUL - linia de fete din revista ***Fantasio color***

www.ziuaconstanta.ro

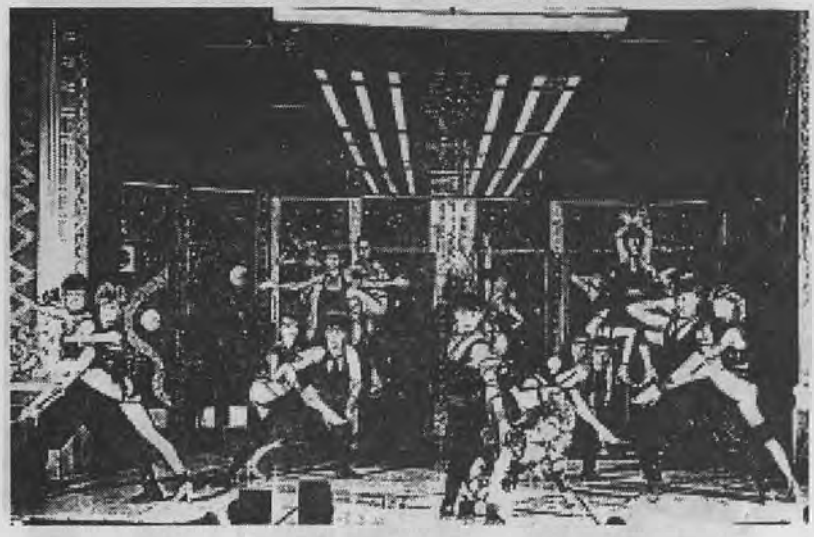

39. Baletul ***Motto*** *din* ***Fantasio color****; între alții, Gabriela Tănase, Simona Slabu, Milidi Tătaru, Gina Varga, Dan Cherata, Mirela Grecu*

www.ziuaconstanta.ro

*40. Scenă din comedia mizicală **Să trăiască ... răposata!**, cu Dumitru Caramitru, Anca Ivan, Mihai Sorin Vasilescu, Roxana Ivanciu, Mariana Cerconi, Dan Constantin*

www.ziuaconstanta.ro

41. În timpul unei repetiții a comediei muzicale ***Zaraza de la Alcazar****, cu Dumitru Caramitru, Dan Constantin, Ileana Ploscaru și Carmen Clapa*

www.ziuaconstanta.ro

42. Scenă din spectacolul ***Sus ai noștri, jos ai voștri!***

www.ziuaconstanta.ro

43. Mirela Pană și Mihai Sorin Vasilescu într-o scenă din spectacolul ***Sus ai noștri, jos ai voștri!***

www.ziuaconstanta.ro

*44. Ștefan Glință, Mihai Sorin Vasilescu și Florin Zăncescu într-o scenă din musicalul **Falstaff-story***

www.ziuaconstanta.ro

45. Mihai Sorin Vasilescu și „muieruștele" din ***Falstaff-story***

46. Într-o pauză a Festivalului Național al Revistei, ediția a 4-a, 1995; secretarul literar al teatrului discută cu cronicarul teatral Ion Parhon sub privirile lui Gelu Crudu

www.ziuaconstanta.ro

47. În fața gării constănțene, directorul Mihai Sorin Vasilescu și câțiva oaspeți ai Festivalului: Valentin Silvestru, Cristina Stamate, Sida Spătaru

www.ziuaconstanta.ro

48. Sala teatrului în timpul unui spectacol al ediției a 5-a a Festivalului

www.ziuaconstanta.ro

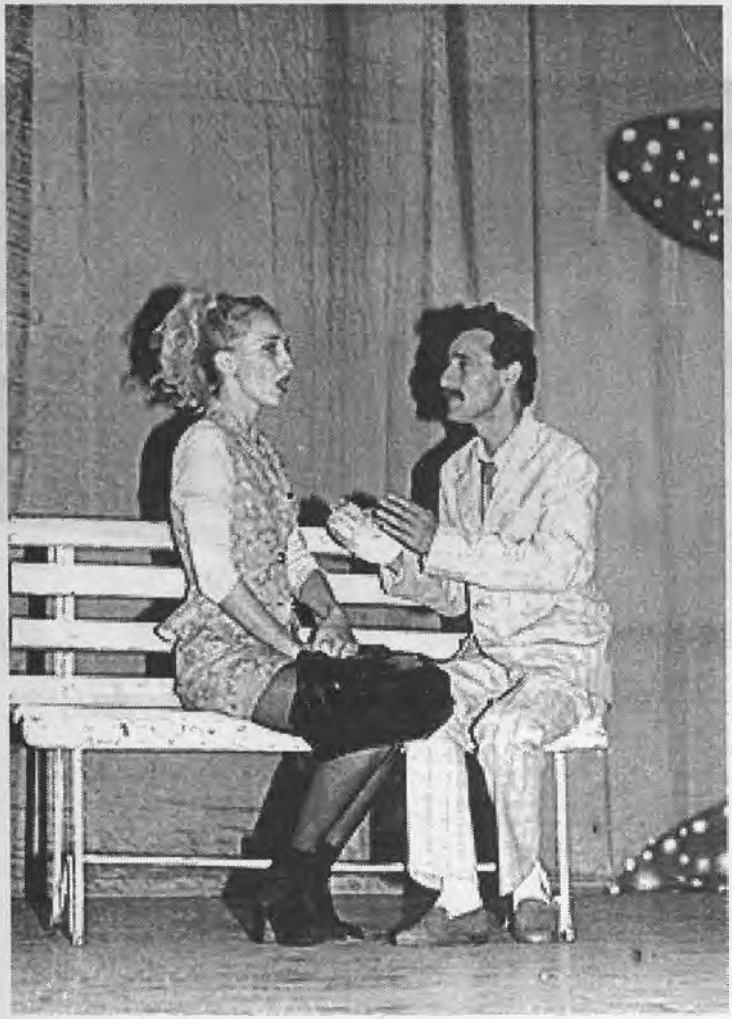

*49. Scenă din spectacolul **Fantasio Remember**, cu Alina Sârbescu și Jimmy Maximencu*

www.ziuaconstanta.ro

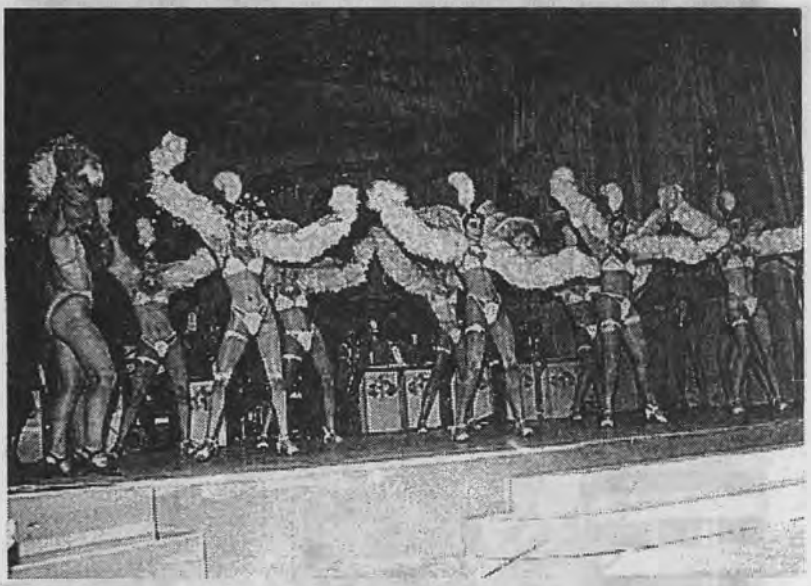

*50. Scenă din spectacolul aniversar - **Fantasio Remember** (1986)*

www.ziuaconstanta.ro

51. Maria Lupu, Mariana Darian și Mirela Pană în cupletul ***Curățenia orașului*** *din spectacolul* ***Fantasio Remember***

www.ziuaconstanta.ro

52. O parte a juriului ediției a 5-a a Festivalului: Bițu Fălticineanu, Sorin Holban, Ion Lucian, Henry Mălineanu

www.ziuaconstanta.ro

53. Maria Lupu și Florin Zăncescu într-o scenetă din revista ***Nimeni nu ne vrea!***

www.ziuaconstanta.ro

54. Un dans din revista ***Nimeni nu ne vrea!*** *(coregraf: Milidi Tătaru)*

www.ziuaconstanta.ro

55. Maestrul Fănică Lupu în sala de balet, într-o pauză a revistei ***Cazino Fantasio***

www.ziuaconstanta.ro

56. Florin Zăncescu, Sorin Mocanu, Mirela Pană și Mariana Darian în sceneta ***Of, reforma!*** *din revista* ***Cazino Fantasio***

www.ziuaconstanta.ro

57. Mirela Pană și Mihai Sorin Vasilescu în duetul ***Hello, Dolly*** *din revista* ***Cazino Fantasio***

www.ziuaconstanta.ro

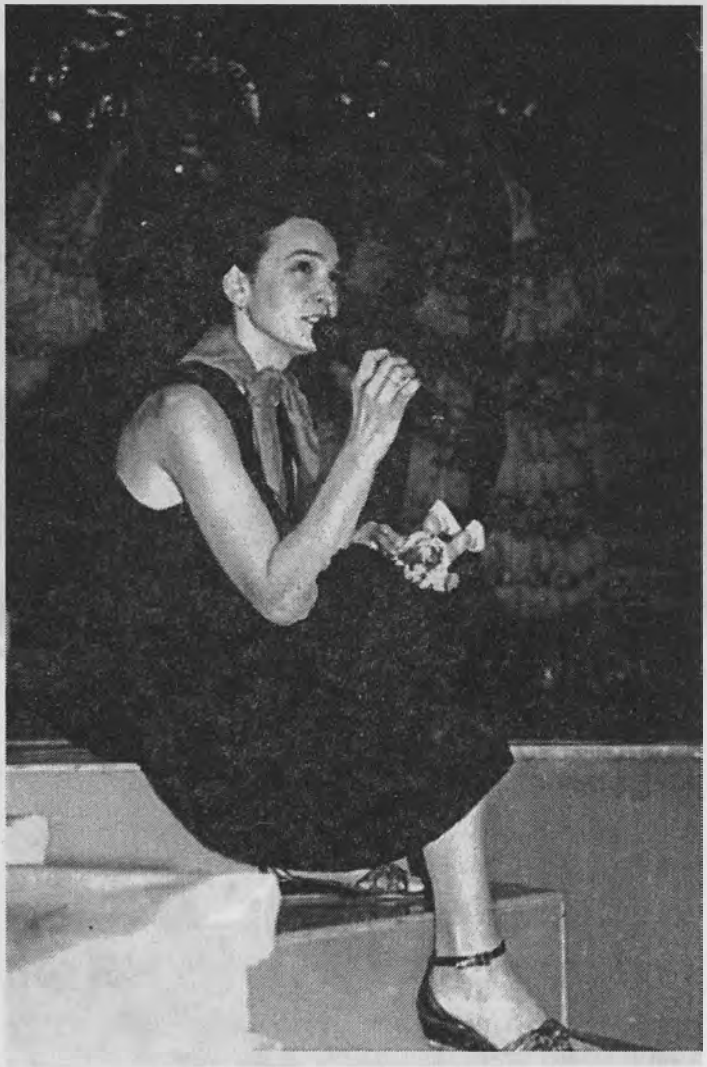

58. Ileana Sipoteanu interpretând ***Mamă, vreau o ciocolată*** *în revista* ***Cazino Fantasio***

www.ziuaconstanta.ro

59. Maria Lupu și Mihai Sorin Vasilescu în duetul ***Iubirea noastră*** *din revista* ***Cazino Fantasio***

www.ziuaconstanta.ro

60. Big-band-ul ***Fantasio*** *și dirijorul Dumitru Lupu într-o frumoasă dimineață a lunii martie 1998 pe dâmbul de lângă intrarea artiștilor în teatru*

www.ziuaconstanta.ro

Cuprins

Monografia unui teatru 5
Argument 7
Scurtă istorie 9
Schițe de portret 47
Producția artistică (1956 - 1997) 97
Fantasio în oglinda presei (1957 - 1997) 161
Festivalul concurs al teatrelor de revistă (1992 - 1997) 337
Structuri administrative și artistice 479
Anexe (din arhiva foto) 491

www.ziuaconstanta.ro

Apărut: iunie 1998
Format hârtie: 1 x 16 din 70 x 100
Coli tipo: 34,5
Tiparul executat la Tipografia „GOLIAT" S.R.L. Constanța
tel.: 041-63 55 41, 63 55 31 fax: 041-63 55 21

www.ziuaconstanta.ro

Jean Badea este singurul secretar literar ce și-a asumat riscurile alcătuirii unei monografii care acoperă integral patru decenii de existență a unei instituții. (...)

Om de teatru, Jean Badea și-a propus o migăloasă muncă de cercetare. El a recompus, printr-un talent portretistic de invidiat, chipul unor creatori care „au făcut" **Fantasio** și al altora care astăzi îl duc mai departe. (...)

Mă gândesc că oricine, fie și cineva de pe o altă planetă, care va dori vreodată să cunoască Teatrul de revistă **FANTASIO**, va trebui să înceapă, neapărat, cu monografia lui Jean Badea.

Aurel Storin

ISBN 973-97712-7-0

www.ziuaconstanta.ro